

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sonsuza Dek Mutlu Çalma Listesi

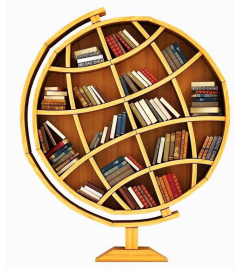
GOODREADS
EN İYİ
AŞK ROMANI
FİNALİSTİ

*Hayat asla aşk şarkılarına
gibi değildir...*

ABBY JIMENEZ

©psilon®

BÖLÜM 1

SLOAN

♪ ŞARKI LİSTESİ: IN THE MOURNING/PARAMORE*

“Seninle mezarlığa gelmemi ister misin, Sloan?” diye sordu Kristen, benim için endişeleniyordu.

Telefonumu hoparlöre alırken arabanın orta konsoluna doğru başımı salladım. Onu yatıştırır umuduyla, “Ben iyiyim. Sonrasında pazara gideceğim,” dedim.

Arabam, yağmur eksikliğinin nihayet yaşama sevinçlerini kırdığı susamış, kuraklığa dayanıklı meşe ağaçlarının ve eski işletmelerin sıralandığı kaldırımın yanındaki kırmızı ışıktaki boşa duruyordu. Kızgın güneşin altında pişiyordum. Arabanın tepecamı, birkaç hafta önceki Paskalya tatilinde kırılmıştı ve berbat arabamla ilgili tamirat yapmama geleceğimin bir parçası olarak tamir ettirmemiştim.

“Pazar mı? Yemek mi pişireceksin?” Kristen’in sesi umutla parladı.

“Hayır. Belki salata,” dedim ışık yeşile dönerken. Artık yemek pişirmiyordum. Bunu herkes biliyordu.

Artık birçok şey yapmıyordum.

* Yasta/Paramore müzik grubu. (ç.n.)

“Peki, daha sonra yanına gelmemi ister misin?” diye sordu. “Kurabiye ve likör getiririm.”

“Hayır. Şey... *Aman Tanrım!*” Tüylü, bakır renkli, bulanık bir şey yola fırladı ve ben de frene bastım. Telefonum fırıl fırıl döndü ve çantam, içindeki tamponlar ve bir kullanımlık aromalı kahve kremaları ile yan koltuğa döküldü.

“Sloan, ne oldu?”

Direksiyona yapıştım, kalbim hızla atıyordu. “Kristen, gitmem lazım. Ben... Ben sanırım bir köpek öldürdüm.” Telefonun kapama tuşuna basıp kemerimi açtım, arabayı durdurdum ve kapıya dayadığım titreyen ellerimle trafiğin geçmesini bekledim.

Lütfen hızlı ve acısız olsun. *Lütfen.*

Bu beni mahvederdi. Bütün olması gereken buydu. Bu özel ve lanetli günde, birinin zavallı evcil hayvanının cansız bedeni, benim boktan arabamın lastiklerinin altındaydı ve içimde kalan azıcık neşe de kaybolup gidecekti.

Hayatımdan nefret ediyorum.

Boğazım sıkıştı. Bugün ağlamayacağım, diye kendime söz vermişim. *Söz vermişim...*

Havlıyordu.

Sarkık kulaklı bir köpek başı, havayı koklayarak tamponumdan başını kaldırdı. Daha hayvanın hâlâ canlı olduğunu algılama sürecindeyken hayvan kaputun üzerine atladı. Ön camdan bana doğru havladı ve silecekleri çekirtmeye başladı.

“Bu ne...” Başımı kaldırdım, aslında biraz gülüyordum. Kullanılmadığından gülme kası zayıflamıştı ve bir an, bir kısa an diliminde bugünün ne olduğunu unuttum.

Mezarlığı ziyarete gittiğimi unuttum.

Telefonum hızla gelen mesaj sesleriyle öttü. Muhtemelen Kristen kafayı yemişti.

Bu yüzden hiç bu kadar erken kalkmazdım. Yalnızca kargaşa. Bir cuma günü sabah 9'da Canoga Park'ta* olan bu muydu? Caddelerde başıboş dolaşan köpekler mi koşturuyordu?

Korna çaldı ve içinden bir orta parmak işareti yükselen üstü açık bir araba geçti. Arabam, kaputunun üzerinde bir köpekle yolda park hâlinde duruyordu.

Cadde ortasında bir kurtarma operasyonu yapmak için harekete geçtim. Köpeğin kaçarak yolda kazaya uğramasını istemiyordum. Köpek ön patileri üzerine çöküp camdan bana havlarken arabaların geçmesi için bekledim. O bana dik dik bakarken ona başımı sallıyordum. Bana son bir baş işareti yaptı ve sileceklerimden tırmanarak *tepecamdan içeri atladı*.

Uçan bir kürk ve bacaklar hâlinde üzerime düştü. İnişini durdurmak için bir ayağı bluzumun üstünden yakamın içine girip, köprücük kemiğimden göbek deliğime kadar sıyırırken, soluğum *ahh* sesiyle ciğerlerimden boşaldı. Üzerimdeydi, pençeleri omuzlarımda, okuldan eve yeni döndüğümde karşılaştığım, beraber büyüdüğüm arkadaşımış gibi mızmızlanarak yüzümü yalıyordu.

Sanki canlı canlı yeniyormuşum gibi çığlık attım.

Nefes almaya çalışarak ve darmadağın bir hâlde, yüzümde köpek salyaları, onu yan koltuğa atabilmek için çırpındım ve telefonum çalınca refleks olarak açtım.

Telefonu kulağıma koyamadan Kristen, "Sloan, iyi misin?" diye sordu.

"Şimdi tepecamımdan bir köpek atladı!"

"Ne?"

"Evet." Bluzumun alt tarafıyla yüzümü sildim. "Benim... Benim ön koltuğumda."

* Los Angeles'ta bir cadde. (ç.n.)

Köpek bana *gülümsedi*. Aslında kuyruğunu ileri geri sallarken bana sırıttı. Sonra başını eğip tek bir *guruldama* sesi çıkardı. Sümüklü bir ot topunun içecek tutacak yerine ve henüz dokunulmamış latte bardağımın içine düşüşünü dehşetle izledim.

Veeee polis ışıkları ön camımda parladı.

Aynamdaki ışıklar, köpek ve lattedeki kusmuk arasında bakışlarımı gezdirerek, “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” diyebildim.

Kıkırdamaya başladım, bu benim stresli hâlimdi. Bu ve gözkapaklarımı kırptırmak. Beni deliymişim gibi gösteren bu iki hareket.

Polis de bu gösteriyi izliyordu.

“Kristen, seni sonra ararım. Beni kenara çekecekler,” diyerek güldüm.

“Ne? Dur!”

“Evet. Biliyorum. Caddenin ortasına park ettim ve şimdi de polisler geldi.”

Telefonu kapattım ve polis arabası arkamda sabırsız bir siren sesi çıkardı. Küçük bir alışveriş merkezine gelinceye kadar arkalarından sürdüm, başımı sallıyor, bluzumu düzeltiyor ve sorumsuz köpek sahipleriyle ilgili homurdanıp deli gibi kıkırdamalarım arasında gidip geliyordum.

Ceza almayacak kadar şirin görünüp görünmediğimi düşündüm.

Bütün kanıtlar *hayırı* gösteriyordu.

Bir zamanlar, bir başka evrende, bu suratın güzellik yarışması kazandığı olmuştu. Şimdi ise pizza kırıntıları yüzünden bir rakunla kavgaya tutuşmuş ve yenilmiş gibi görünüyordum.

Köpeğin tırnaklarının neden olduğu çizikler kolumdan aşağıya uzanıyordu ve küçük bir yavru köpek yapacak ka-

dar turuncu tüylerle kaplanmıştım. Yakın dövüş sırasında gevşeyen ve çekilen sarı sa larım darmadağınık bir topuz olarak arkamda toplanmıştı, yoga taytlarım ve boya lekeli bluzum da benim lehimde değildi. Makyajsız yüzüm solgun ve yorgun görünüyordu.

Ben iki yıldır yorgun görünüyordum.

“Bunu şahsi olarak almamalıyız,” diye geveledim köpeğe. Dili dışarıda bana gülümsediğinde ona sitemle baktım. “Sahiplerinin hesap vereceği çok şey var.”

Penceremi açtım, polis daha sormadan ehliyetimi ve ruhsatımı uzattım.

“Orada epey bir kargaşa yarattınız hanımefendi,” dedi polis elimdeki bilgilere bakarak, “Sloan Monroe. Trafiği engellemek kanuna aykırıdır,” dedi, sesi bıkkındı.

“Memur bey, bu benim hatam değil. Bu köpek yola fırladı ve sonra tepecamımdan içeri atladı.”

Havacı gözlüklerinin camından kendi yansımamı görebiliyordum. Gözkapaklarım kırpıldı ve hızla gözlerimi kapadım, tek gözümü kıсарak polise baktım. Tanrım, deli gibi görünüyordum.

“Bu benim ilk seferim değil, genç hanım. Bir sonraki youtube videon için trafiği engellemeyen bir konu bul ve tasmasız ve serbest bırakılmış bir hayvanın etrafta dolaşmasına izin verdiğin için değil de sadece engelleme cezası alacağın için şükret.”

“Dur. Bu köpeğin *benim* olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Ağzımdan uzun bir t y parçası çıkardım. “Bu köpek hakkında, arabamın tepesinden içeri daldığını söylemekten başka diyebileceğim bir şey yok, bunu daha önce hayatımda görmedim.” Sonra önüme baktım ve kıkırdamaya başladım. Köpek kafasını kucağıma koydu, benim k pe-

ğimmiş gibi davranırken Oscar’a değer bir performans sergiliyordu. Bana, “Selam anne,” diyen gözlerle bakıyordu.

Hıhladım ve ellerimi seğiren gözkapaklarımın üzerine koyarak, tekrar manyak bir gülme krizine tutuldum.

Bugün. Bütün günlerin içinde, bunlar bugün oluyor.

Polis, bütün deliliğimi seyrederek tam tamına yarım dakika bana baktı. Bardağın içindeki kusmuğun da pek yardımcı olduğunu sanmıyorum. Döküntü arabamın orijinal ortamında pek fark yarattığından da değildi. İki yıldır arabayı yıkamıyordum. Yine de yüzümde inandığı bir şey görmüş olmalı ki anlattığım hikâyeyi bir an dinledi.

“Tamam. İyi, hayvan koruma memuru bildireceğim.” Omzundaki mikrofona doğru eğildi. “Bu tehlikeli, başıboş köpeği sizden alsınlar.”

Bir anda kendime geldim, gözkapığımdaki parmağımı indirdim. “Hayır! Onu barınağa gönderemezsiniz!”

Eli mikrofonun üzerinde dondu ve kaşını kaldırdı. “Sizin köpeğiniz olduğu için mi?”

“Hayır, korktuğu için. O, ASPCA’nın* reklamlarını görmediniz mi? Kafesteki o üzgün hayvanlı olanı? Ve Sarah McLachlan’ın şarkısını?”

Polis ceza fişini yazmak için ekip arabasına giderken yol boyunca güldü.

Köpekle eve geldiğimizde ceza makbuzunu Brandon’la Maui gezimizde aldığımız terlik şeklindeki magnetle buzdolabına ilıstırdım. Hem magnet hem makbuz boğazımın düğümlenmesine neden oldu ama köpek başını elimin altına itti ve ben bir şekilde hıçkırıp ağlama dürtümü geriye itebildim. Bu, o gündü, sabah saat 10’du ve ben şimdiye kadar kötü bir şekilde ağlamayacağıma dair ettiğim yemini tutmuştum.

* American Society for the Prevention of the Cruelty to Animals (Amerikan Hayvanlara Şiddeti Engelleme Derneği). (ç.n.)

Bana aferindi.

Son beş telefonuna yanıt vermediğim için muhtemelen kafayı yeyip beni aramaya bir araştırma ekibi çıkarmaya hazırlanan Kristen’i aradım. “Ne oldu? İyi misin?”

“Evet, iyiyim. Köpeği aldım. Şimdi evimde. Yolun ortasında durduğum için ceza makbuzu verdiler.”

“Kahretsin, ciddi misin?”

“Maalesef, öyleyim,” dedim bitkince.

Cık cıkladı. “Memelerini yukarı doğru itmedin, değil mi? Bir dahaki sefere memelerini kullan.”

Bluzumu çektim ve göğüslerimin arasındaki çiziklere bakıp gözlerimi devirdim. “Sanırım ceza ve kalan onurumu almayı tercih ederim, çok teşekkürler.”

Mutfak dolabından mavi kâseyi çıkardım, musluktan doldurdum ve köpeğin günlerce susuz kalmış gibi su içmesini seyrettim. Eskimiş mutfağımın taşları üstünde kâseyi itti ve giderken suları etrafa saçtı ve ben alnımı ovuşturdum.

Ah, bugün berbat.

Bu benim için çok fazla bir heyecandı. Çoğu günler evden bile çıkmazdım. *Bu yüzden* evden çıkmıyordum. Çok fazla insan ve şey vardı. Güneşe doğru tıslamak ve gidip uyumak istiyordum.

“Tasmasındaki numarayı arayacağım. Seni sonra arayayım.”

Kapattım ve tasmaına baktım. Tuhaf bir alan kodu vardı. *Tucker, İyi Çocuk.*

“İyi çocuk, ha? İşte o tartışılır. Hımm, Tucker, bakalım seni trafikte başıboş bırakan ailenin ne gibi bir mazereti varmış?” diye mırıldandım telefon numarasını tuşlarken.

Telefon doğrudan sesli mesaja geçti ve derin bir erkek sesi konuştu. “Jason. Mesaj bırakın.”

İrtibat numaralarımı bıraktım, kapattım ve mutfak zeminine sular sıçratan köpeğe başımı salladım. “Muhtemelen açsındır da. İyi, evde hiç köpek maması yok, yani bir evcil hayvan dükkânına gitmek zorundayız.”

Arabada Starbucks’tan, yarısı yenmiş limonlu bir ekmek olabilirdi ama muhtemelen taşlaşmıştı.

Köpek kayışım yoktu, kazadan önce Brandon’ın bana yılbaşında verdiği siyah Victoria’s Secret sabahlığımın kemerinden bir tane yaptım. Tucker hemen onu kemirmeye başladı.

Mükemmel.

PetSmart’a* vardığımızda onu mağazanın veterinerine mikroçipi olup olmadığını göstermeye götürdüm. Vardı ama dosyadaki numara ile tasmaındaki aynıydı. Adres yoktu.

Bu, gerçekten çok rahatsız ediciydi. Telefonumu sürekli, sesinin açık olup olmadığından emin olmak için kontrol ediyordum.

Bir arama veya mesaj yoktu.

Sınırlı seçeneklerimi, sundae dondurmanın üzerindeki çilek gibi aklımdan geçiriyordum ki Tucker veterinerin ofisindeki yere işedi.

Veteriner etkilenmemiş görünüyordu. Başını şemadan kaldırmadan dağıtıcı makineden kâğıt havlu çıkarıp bana uzattı. Tucker sandalyenin altına çekilip üzgün köpek yavrusu gözleriyle baktı.

“Ot da yiyordu.” Çömeldim ve yerdeki pislige kâğıt havluyu koydum. “Sanırım karın ağrısı var.”

“Mesane iltihabı olabilir. İdrarını test etmeliyiz.”

Çiş birikintisinin üstünde döndüm. “Dur, *ben* mi? Bu testi *benim* ödememi mi bekliyorsunuz? Cidden mi? Bu, benim köpeğim bile değil.”

* Evcil hayvan eşyaları satan mağaza zinciri. (ç.n.)

Panosunun üzerinden omzunu silkti. “Hımm, eğer enfeksiyonu varsa çişini tutamayabilir. Yarın hafta sonu, yani biri onu gelip almazsa onu buraya getirmeniz iki misline mal olur. Artı, büyük ihtimalle ağrısı vardır. Eğer ödeyemezseniz onu barınağa götürebilirsiniz. Orada tedavi edebilirler.”

Barınak olmazdı. Ağrısının olması içime batmıştı. Ben-deki bu şansla köpek yine benim yanımda olur ve yarın buraya gelip iki misli para öder ve işemesini durdurmaları için yalvarırdım. Seğiren gözkapaklarıma parmağımı koydum. “İyi. Test edin. Belki sahibi bana geri ödeme yapar.”

Tanrım, daha bugünden yarın için yorulmuştum.
Telefonum öttü ve yorgun bir şekilde baktım.

Kristen: Poliste o hep sahip oldukları porno bıyığından var mıydı?

Bip.

Kristen: Ağlamalıydın. Makineli tüfek gibi
hıçkırır hıçkırır ağlamak beni her zaman trafik
cezasından kurtarır. Sadece söyleyeyim dedim.

Homurdandım. Beni güldürmeye çalışıyordu. O ve kocası Josh, bugün Sloan nöbetindelerdi. Yüksek alarm, kırmızı kod. Çıldırırsam veya yıkılırsam diye bana göz kulak oluyorlardı.

Belki de iyi fikirdi.

İki yüz dolar ve bir pahalı mesane iltihabı sonrasında, köpek antibiyotikleriyle oradan çıktık. Tucker’ın veteriner faturasının üstüne, bir de köpek kayışı ve bir küçük torba köpek maması aldım. Eğer köpek bende kalırsa bana en azından yarını çıkartacak kadar malzeme lazımdı. Bir de

çiğneme kemiği ve onu meşgul edecek bir top aldım. Bu Tazmanya canavarının evimi mahvetmesine gerek yoktu.

Bu cinse aşına değildim. Veterinere sormayı unutmuştum. Küçük bir Golden Retriever* gibiydi. Eğer sonunda bir boz porsuk çıkarsa hiç şaşırmazdım. Biraz yabaniydi. Arabanın tepecamından içeri hangi köpek girerdi ki?

Her ne cinsse, bugün yapmam gereken şey o değildi.

Bugün güya ben Brandon ile olacaktım.

Bir şişe Woodford Reserve'i** mezar taşının karşısına koyacaktım. Onu gömdüğümüz yerin yanındaki çimlere serdiğim battaniyenin üzerinde oturacak ve ona onu ne kadar özlediğimi, o olmadığı için dünyanın ne kadar daha kötüye gittiğini, benim ne kadar sığlaştığımı ve herkesin dediği gibi zamanla alışamadığımı anlatacaktım.

Nisanın sekizi, kazanın ikinci yıl dönümüydü. Ölümünün değil. Yaraları onu öldürmeden önce bir ay yaşamıştı, çarpmasının tarihiydi. O gün onun hayatının bittiğinin gerçek tarihiydi. *Hayatımın* bittiğinin. Asla uyanmadı. Yani bugün herhangi bir gün olamazdı.

Yıl boyu benim için böyle günlerle doluydu. Aralıkta evlenme teklif ettiği gün. Doğum günü. *Benim* doğum günüm. Tatiller, gerçekleşmeyen düğünün günü. Aslında takvimin birçok günü zor günlerin mayın tarlası gibiydi. Biri zirve yapar, onun üstesinden gelirim ve sonra bir diğeri bana doğru sürekli gelgitler hâlinde yuvarlanır ve yıl böyle geçerdi.

Onsuz geçen bir yıl daha.

Yani bugün kendi dikkatimi dağıtacağtım güya. Mezarlık ziyaretimi yapacak ve sonra üretken olacaktım. Bazı resimlerimi bitirecektim. Sağlıklı bir şeyler yiyecektim.

* Uysal bir köpek cinsi. (ç.n.)

** Kentucky'de üretilen bir burbon içkisi. (ç.n.)

Geçen yılki gibi bütün günü uyuyarak geçirmemeye karar vermiştim. Nisan ayının bana hastane gibi kokmasını ve sabit bakan gözbebeklerini ve bip sesi çıkaran makinenin temposunun hiç değişmediğini hatırlatmasını görmezden geleceğime kendi kendime söz vermiştim.

Tekrar telefonuma göz attım.

Hiçbir şey.

BÖLÜM İKİ

SLOAN

♪ AFFECTION/BETWEEN FRIENDS*

On gün. Tucker’la geçen, yatak örtümde tüyler, sabahları ıslak öpücükler ve kuyruk sallamalarla dolu harika on gün.

Bir kulağımdan diğerine varan gülümsememle, Kristen’in evinin kapısını çaldım. Kapıyı açtığında bakakaldı. “Kahretsin, becerdin.”

“Yapabileceğimi söylemiştim.” Gülümsedim, davet edilmeyi beklemeden eve girdim. Tucker ve Kristen’in küçük köpeği, Stuntman Mike kuyruklarını sallayarak burunları kışkırlarında birbirlerinin etrafında dolandılar.

Kristen arkamda ön kapıyı kapadı. “Buraya yürüdün mü? Yaklaşık on bir kilometre, seni çılgın cadı.”

“Yaa, bilmez miyim!” dedim. Benim yeniden gün ışığına çıkmam son zamanlarda arkadaşlarımda ve ailemde şok etkisi yaratıyordu. “Tuvalete gitmem gerek. Oliver uyanık mı?”

“Yo uyuyor.” Hol boyunca peşimden geldi. “Tanrım, bu köpek olayını gerçekten sevdin, değil mi? Ah, bu bana şeyi hatırlattı,” dedi. “Ona bir şey yaptım.” Kayboldu ve bir sa-

* Şefkat/Between Friends müzik grubu. (ç.n.)

niye sonra üzerinde TEPECAMINDAN SLOAN'IN ÜZERİNE ATLADIM VE TEK ELİME GEÇEN BU TİŞÖRT OLDU yazan bir köpek tişörtüyle geldi.

Hıhladım. Kristen evden çalışıyor, köpekler için internet üzerinden eşya satan bir iş yapıyordu.

Tuvalet girdim, Kristen kapının çerçevesine dayanarak tişörtü kolunun altına sıkıştırdı. Josh evde değildi, böylece hemen birbirimize karşı asla kapı kapatmadığımız o eski oda arkadaşı alışkanlığına döndük.

“İnanılmaz. Bu kadar iyi eğitilmiş bir köpek görmedim,” dedim. “Birisi gerçekten onunla çalışmak için epey vakit harcamış.” Ellerimi yıkadım ve dağılan saç tellerini kulaklarının arkasına atarak aynadaki kızarmış yüzüme baktım.

“Hâlâ o Jason denen adamdan ses yok mu?”

Tucker'ın sahibinden hiç haber alamamıştım. Tucker ilk iki gününü o pahalı antibiyotiklerine rağmen evime işeyecek geçirmişti ve ben de iki günü, halılarımı kurtarabilmek için onu mümkün olduğu kadar çok sıklıkta dışarı çıkarak geçirmiştim.

Yerlerinizdeki köpek çışı birikintisinin bu kadar motive edici olması mucizeydi. Ciddiyim. Şahsi eğitmenlerden daha iyi. Benim hareket ölçer cihazım hiç bu kadar aktivite kaydetmemişti.

Tabii onunla yürürken hiçbir resmimi tamamlayamamıştım. Ama bu vücut hatırladığımdan daha uzun süredir ilk kez yanık tene sahip oluyordu. Bu egzersizlerin çok iyi hissettirdiğini kabul etmeliyim. Böylece Tucker'ın enfeksiyonu geçtikten sonra bile bu yürüyüşlere devam ettik.

Bugün kendimi özellikle azimli hissettim, böylece Kristen'in evine, onu ve bebeği görmek için yürümeye karar verdim. Eğer yorulursam Uber çağırırız, diye düşündüm. Ama yapabildik ve zafer muhteşemdi.

“Jason’dan bir bip sesi bile gelmedi,” dedim.

Tucker’ı bulduğum kesişme noktasına onun posterlerini koymuş, kayıp evcil hayvan sitelerine onu yazdırmıştım. Hatta bulunmuş köpek diye barınağa kaydettirmiştim. Ve her gün Jason’a mesaj bırakmıştım. Tucker’ın resmi olarak terk edildiğini düşünmeye başladım.

“Eee, köpeğini kesin bir ölümden kurtardım ve o bana el bombası gibi tepecamımdan içeri atlayarak teşekkür etti. Onu benden alma işini ayarlamam için beni ara. Bir sürü sorum olacak.”

“Selam Jason. Yine Sloan. Köpeğin, çişini tutmaktan dolayı edindiği mesane enfeksiyonu nedeniyle bütün evime işiyor. Eğer gelip onu alırsan çok iyi olur, böylece benimki yerine senin evinin her yerine işer. Teşekkürler.”

“Sloan ve Tucker burada. Tucker’ın pahalı yiyeceklere olan sevgisi onu doğumda ayrıldığım ikizim konumuna getirdi. Onu yedirip içirmeyi karşılayamam. Belki beni geri aramayı düşünebilirsin?”

Kristen’in arkasından mutfağa gittim ve Tucker’a içinde buz küpleri olan bir kâsede su verdim. Sonra granit mutfak tezgâhına oturdum ve Kristen bana buzlu çay uzattı. “Dışarı çıktığın için ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilir miyim?”

Ruh hâlim aynı anda söndü, sabit kahverengi gözleri beni süzdü.

“Kristen? Kazanın yıldönümünde Tucker’ın ortaya çıkmasının tuhaf olduğunu düşünmüyor musun? Yani, öyle değil mi?”

Devam etmem için bekledi, bardağındaki buzları karıştırıyordu.

“Tucker kelimenin tam anlamıyla kucağıma düştü. Ve ne cins bir köpek biliyor musun? Bir Nova Scotia* ördek toplayan retriever.” Uzun ismini beş parmağımla tezgâha dokunarak yazdım. “Bir av köpeği, Kristen. Ördekler.”

Kristen bunun önemini herkesten daha iyi bilirdi. Ördek avcılığı Brandon’ın en sevdiği spordu. Bunun için her yıl Josh’la beraber Güney Dakota’ya uçardı.

“Ya onu bana Brandon gönderdiyse?” dedim, bir yumru boğazıma oturdu.

Bana anlayışla gülümsedi. “Brandon’ın senin bu kadar mutsuz olmanı istemeyeceğini düşünüyorum,” dedi nazikçe. “İki yıl bu kadar üzgün olmak için çok uzun bir süre, Sloan.”

Başımı salladım ve bluzumun üstüyle yüzümü sildim. Nemli gözlerle masaya dayalı mama sandalyesine baktım. Kristen’in hayatı, benim hayatımın nasıl olacağını acılı hatırlatıcısıydı. Eğer Brandon yaşasaydı ve biz planladığımız gibi evlenseydik muhtemelen benim bir bebeğim olurdu ve onu, Kristen’la Josh’un bir yaşındaki oğulları ile oyun günlerine götürürdüm.

Kristen altıncı sınıftan beri benim en iyi arkadaşımdı. Bizim dünyalarımız ortaokuldan beri aynı yörüngelerdedi. Her şeyi beraber yaptık. Hayatımızın kilometre taşları hep aynı hizada dizilmişti.

Brandon ve Josh da en yakın arkadaşlardı. Çift olarak gezilere çıkacağımızı ve beraberce bebek sahibi olacağımızı hayal etmiştim. Birbirine bitişik evler satın alacağımızı. Ve şimdi Kristen bensiz devam etmişti. Onun hayatı ritmini korumuştı ve benim hayatım yıkılmıştı, tıpkı Brandon’ın motosikleti gibi. Tutuklu kalmış gelişmeler içinde sıkışmış, kendimi bir türlü çıkaramadığım bir döngü içine hapsolmuştum.

* Kanada’da bir eyalet. (ç.n.)

Şimdiye kadar.

İçimde bir şey değişmişti. Belkide Tucker'ın beni zorladığı rutindi veya yürüyüşler ya da güneş. Belki de bu köpeğin kaybettiğim adamdan gelen bir çeşit bir armağan, çabalamak için bir işaret olduğu, düşüncesiydi. İşaretlere inanırdım. Rasgele bir şey olma ihtimali düşüktü. Dünyadaki bütün arabalar içinde, Tucker benimkinin önüne koşmuştu. Sanki beni seçmiş gibiydi.

Telefonumu çıkardım. “Hatırladım da Jason’ı arama vaktim gelmiş.”

Onun istikrarlı sesi, günlük rutinimin bir parçası hâline gelmişti. Ama bu kez sesli mesaja geçtiğinde robotik kadın sesi mesaj kutusunun dolu olduğunu söyledi.

Bir işaret mi?

Beni sessizce izleyen Kristen’a baktım.

Bu kadardı. Kararımı vermiştim. Telefonumu tuşladım ve birkaç gün önce çektiğim, Tucker’la fotoğrafımı buldum. Jason’a göndereceğim mesaja ilıstırdım ve resmi gönderdim.

“Haklısın. Brandon benim mutlu olmamı isterdi. Ve o Jason denen adam, eğer bir gün ortaya çıkarsa? Cehenne- me kadar yolu var.”

BÖLÜM 3

JASON

♪ MIDDLE OF NOWHERE/HOT HOT HEAT*

Kemer tokalarının klink sesleri ile açılmasından sonra uçak kapıya yanaştı. Üstümüzdeki küçük havaladırmadaki hava durdu ve ben aynı anda sıcakladım. Uzun kollu tişörtümü çıkardım ve siyah tişörtümü önünden tutarak havalandırdım.

Kathy eğildi ve kaşlarını çattı. “Çok güzel kokuyorsun,” dedi, ağdalı Avustralya aksanı ile. Sonra koluma dokundu. “Aa! Linea, senin tarafındaki koluna bir dokun, çok kaslı.”

Linea rulo yaptığı dergi ile önümden uzanarak arkadaşına vurdu. “Adam asker herif için birinci sınıf koltuğunu bırakıyor ve sen patilerini adamın her yerine koyarak mı teşekkür ediyorsun. Sen... Oo! Çok *kaslıymış!*”

Güldüm. Yeni Zelanda’dan Avustralya’ya uçuşumda son dört saattir, Kathy ve Linea sandviçinin arasındaki et parçasıydım. Orta koltuğa tıktırılmak fedakârlığa değdi. Bu iki yabancı kahrolasica muhteşemler. Bütün gezi boyunca inanılmaz eğlendim. İkramlık burbon ve sıcak havludan çok daha iyiydi.

* Hiçbir Yerin Ortasında/Hot Hot Heat müzik grubu. (ç.n.)

Uçaktan inmek için hazırlandığımızda kadınların el çantalarını indirebilmek için koridorda durdum.

“Jason,” dedi Kathy, önümde çantasını beklerken. “Bir kızım var, bekâr. Hemşire. O mavi gözlerine bayılır. İlgilenir misin?”

“Eğer senin yarın kadar bile harikaysa beni aşar.” Çantasının sapını genişlettim ve göz kırparak ona uzattım.

Sırıttı. “Seni küstah piç. Her şeyde iyi şanslar sana.” Döndü ve yürümeye başladı. “İmza için teşekkürler. Seni takip edebilmek için Twitter’a gireceğim,” dedi omzunun üstünden, uçaktan çıkmak için Linea’nın peşinden gitti.

Üst dolaptan sırt çantamı alırken arkasından gülümse dim ve telefonumu çıkarmak için boş koridorda bir adım geri gittim. Bindiğimde kapalıydı. Portatif şarjdan çıkarmıştım ve iki haftadır ilk kez şarj etmişim. Titreşimler, bip ve çan sesleri senfonisiyle patladı.

Gerçek hayata dönüş.

Sırt çantasıyla on beş gün. Bu kadar uzun bağlantısız kaldıktan sonra, bu boku incelemek zorunda kalacağım için korkuyordum. Muhtemelen sırf temsilcim Ernie’den yüzlerce mesaj gelmiştir.

Pin numaramı girdim ve çantamı omuzlarken sesli mesajlardan başladım. Mesaj kutum doluydu. Dört mesaj dinlemiştim ve uçaktan çıkmak için koridorda sıramı beklerken tanımadığım bir kadın sesi telefonumdan yükseldi.

“Ah, selam. Tucker burada? Topanga Canyon Bulvarı yolunun ortasında başıboş dolaşıyordu. Adım Sloan. Telefon numaram 818-555-7629. Ne zaman gelip alacağınızı bildirin.”

Lanet olsun.

Kalem çıkarabilmek için sırt çantamı önüme aldım. Nu-

marayı elime yazdım ve tuşladım, kafamdan hızla hesap yapmaya çalışıyordum. Melborne’da saat sabah 10’du. Los Angeles’ta akşam 6’ydı.

Hadi, hadi, hadi.

Üç kere çaldıktan sonra bir kadın yanıtladı. “Alo?”

“Selam, Sloan’la mı görüşüyorum? Adım Jason. Sanırım köpeğim sizde. Biri gelip aldı mı?”

Bir an karşıda bir sessizlik oldu ve telefon hattın düştü sandım. Daha iyi sinyal alırım umuduyla koridordan yürüyüp diğer yolcuların arasından sıyrıldım ve uçağın dışına çıktım. “Alo?” dedim tekrar.

“Evet, duydum sizi.” Sesi gergindi. “Hâlâ bende.”

Çenemi gevşettim. Kahretsin. *Kahrolası Monique.*

Uçağı terminale bağlayan havasız koridorda durup duvara dayandım, telefonu omzuma sıkıştırdım. Kalem elimde tutuyordum. “Adresinizi verin. Birini göndertip aldırayım.”

“Hayır.”

Ha? “Ne?”

“Hayır,” dedi tekrar.

“Ne demek hayır? Hayır, almama izin vermeyeceksin mi?”

“Biliyor musun, epey cüretliymişsin. Neredeyse iki hafta oldu ve köpeğini istediğine şimdi mi karar veriyorsun?”

İki hafta? Tucker kahrolası *iki haftadır kayıp mıydı?*

“Şehirdışındaydım. Telefon hattım yoktu. Onun kaybolduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Ödül için ödeme yapmak konusunda bir sıkıntım yok. Lütfen, sadece adresinizi verin ve ben...”

“Hayır. Artık sizin köpeğiniz değil. Eğer barınakta olsaydı süresi dolardı veya birine verilir ya da ötenazi yapılırdı. İlan verdim, mikroçipini çalıştırdım, internete koydum,

size bir düzine mesaj bıraktım. Üzerime düşen incelemeleri yaptım. Onu terk ettiniz. Yani bana sorarsanız o şimdi *benim* köpeğim.”

Telefonu yüzüme kapattı.

Şok içinde telefonuma baktım. Tekrar numarayı tuşladım, doğrudan otomatik mesaja geçti.

Küfrederek Monique’i aradım.

“Tucker’ı mı kaybettin?” Homurdandım, hâlâ uçağı boşaltan yolcular için sesimi alçaltmayla uğraşmadım.

“Hımm, sana da selam, Jason.”

Topuk sesleri telefondan geliyordu. Onun köpeğime *bakmadığı* zamanki, o daima taktığı kocaman güneş gözlükleri ve elinde kahrolası incecik kutulu latte kahvesi, kolunda alışveriş torbaları olan hâlini neredeyse görebiliyordum.

“Tucker iki haftadır kayıp mı? Neden onu aramadın? Veya neden bana acil durum araması yapmadın? Bu ne lan, Monique? Güya ona bakıyor olacaktın!”

“Ben çalışıyorum, Jason. Baktım da. Yani öyle sayılır.”

Sonra bir vınn sesi duydum, metro treni sesi gibiydi. “Bekle.” İnanamama hissini damarlarımda hissettim. “Neredesin?”

Anlamalı bir sessizlik.

“New York,” dedi sakince.

Tekrar sessizlik.

“İki haftadır.”

Parmak eklemlerim beyazlayıncaya kadar telefonu sıktım. “Biz bittik. Kahrolası bitti,” diye tısladım.

“Jason, Givenchy* aradığında onlara Vogue** çekimlerinde yer alamayacağını çünkü seks yaptığın kişinin *köpe-*

* Ünlü bir moda markası. (ç.n.)

** Ünlü bir moda dergisi. (ç.n.)

ğine bakmak zorunda olduğunu söyleyemezsin. Özür dile-
rim, tamam mı? Sakın...”

Kapattım. Yeterince duymuştum. Benim *çocuğumu* kay-
betmiş ve sonra da lanet bir fotoğraf çekimine gitmiş olabi-
lirdi. O kadar affedilemez bir şeydi.

Tekrar Sloan’ın numarasını denedim. Sesli mesaja geçti.

Apronu gören yerden tavana kadar olan camlara yağ-
mur vururken ne yapacağımı bilemez hâlde, kapının önün-
de durup diğer mesajlarıma baktım.

Sloan denen kadın yalan söylemiyormuş. Gerçekten
bana ulaşmaya *çalışmış*. Hafta boyunca her gün Tucker’la
ilgili bir mesaj bırakmış. Mesajlar, Monique’in tamamen ve
saygısızca köpeğimi önemsemediğinin detaylarını anlattık-
ça giderek daha da kızıyordum.

Tucker yolun ortasındaymış.

Hiç dışarı çişe çıkartılmadığından mesane enfeksiyonu
olmuş.

Kadın her yere ilan asmış, Monique’in zahmet edip bak-
sa kolayca görebileceği yerlere bırakmış.

Tucker kadının tepecamından içeri dalmış. *Bu* ne demek
şimdi?

Şakaklarımı ovaladım. Tucker köpek barınaklarından
nefret ederdi. Monique onunla yeterince iyiydi, en azından
benim önümde ve o zamanlar bu konuya ilgili pek bir çe-
kincem yoktu. Monique onu dışarı yürüyüşe çıkarabilece-
ğini söylemişti.

Aptal, aptal.

Onu ailemle bırakmak için Minnesota’ya gitmeliydim.
Bok yedim. 3220 km daha uçmam demekti ama en azından
Tucker emniyette olurdu.

Elimle yüzümü sıvazladım ve bitkin bir şekilde sakalla-
rımı kaşıdım. Lanet olsun, şimdi ne yapacaktım? Bu kadın
kahrolası köpeğimi çalmıştı.

Sesli mesajlarımı bitirdiğimde, yazılı mesajlarıma geçtim ve elime yazdığım 818’li numaradan bir tane gördüm. Üstüne tuşladım ve Tucker’ın resmi pırtladı. Seni tanımamak harikaydı.

Resim Tucker’ın göğsüne dolanmış koluyla bir kadın fotoğrafıydı. Yüzünü göremiyordum. Tucker’ın başının üstü dudaklarını örtmüştü. Siyah güneş gözlükleri takıyordu ve saçları bir şapkanın altına sıkıştırılmıştı. Kolu omzundan dirseğine kadar dövmeiydi. İncelemek için başımı eğdim ve resmi büyüttüm. Kolunda yazan Brandon ismini okuyabildim. Sonra ekran gelen bir çağrı bildirimine geçti. 818’li numara. Yanıtlamak için çabaladım. “Alo?”

“Eğer köpeğini seviyorsan kanıtla.”

“Ne?”

“Eğer köpeğini gerçekten *seviyorsan* onu alıkoymakla ilgili harika hissetmeyeceğim. Yani eğer seviyorsan ispatla.”

Gözlerimi kırptım. “Tamam. Bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?”

“O *senin* köpeğin, değil mi? Onu sevdiğinin kanıtı hazır olmalı.”

Aklım hızla çalışmaya başladı.

“Tamam, bekle,” dedim, aklıma bir fikir geldi. Telefonumdan fotoğraflara baktım ve birkaç tane seçtim: Tucker ve ben kumsalda, Tucker ve ben bisiklete binerken. Sonra ekran duvar kâğıdının resmini çektim, Tucker, bütün dosya ikonlarımın arkasında oturuyordu. Resimleri gönderdim. “İşte. Mesajlarına bak.”

Telefonu karıştırılıyormuş gibi bir ses çıkardı. Bana göre gereğinden uzun süren resimlerin hepsine bakarken sessizleşti.

Sessizliğe doğru, “Bak,” dedim, beni duyacağını umarak, “o benim en yakın arkadaşım. Minnesota’dan Los Angeles’a taşınırken o da benimle geldi. Güvendiğimi düşün-

düğüm birine bırakmıştım onu. Köpeğimi seviyorum. Onu geri istiyorum. *Lütfen.*”

Çok uzun süre sessiz kaldı, yine telefon hattının kesildiğini sandım.

“Tamam,” diye fısıldadı.

Rahatlayarak nefes aldım. “Harika, teşekkür ederim. Zamanının karşılığını ve veteriner faturalarını geri ödeyeceğim...”

“Ve trafik cezası.”

“Trafik cezası mı?”

“Topanga Canyon Bulvarı’nın ortasında onu arabaya alabilmek için park ettiğimde ceza aldım.”

Telefonu ağzımdan çekip öfkeyle soludum. Sloan’a değil, Monique ve onun beceriksizliğine.

“Tamam, evet. Sorun değil. Bak, onu için yaptıklarına gerçekten minnettarım. Bana Tucker’a bir barınak bulmam için birkaç saat verersen onu...”

“Barınak mı? Neden?”

“Ben iki hafta daha iş için Avustralya’dayım.”

“Ee, sen gittiğinde ona kim bakıyordu?”

“Ona bir daha asla bakmayacak biri,” dedim kuru bir sesle. Sırt çantamı aldım ve gümrük kontrolüne giden işaretleri takip ederek yürüdüm.

“Ee, sen gelinceye kadar ona ben bakabilirim. Evden çalışıyorum. Sorun olmaz.”

Kadının teklifini bir an düşündüm. O ve Tucker’ın beraber çektiği resme gitti aklım ve veterinerlere gittiklerini anlatan sesli mesaja ve çıkılan yürüyüşlere. Tucker’a gerçekten önem veriyor gibiydi. Yani, kahretsin, onu alıkoymaya hazırdı. Ve zaten iki haftadır ondaydı. Tucker onu tanıyordu. Bir barınaktan daha iyi olurdu. Ve gerçekten bakacak kimse yoktu. Monique ve Ernie dışında ki o da pek köpek

sever değildi, Los Angeles'ta kimseyi, bir şey rica edecek kadar iyi tanıımıyordum.

“Rahatsız olmaz mısın?” diye sordum ve yürüyen banda adımımı attım.

“Yo. Onu seviyorum.”

Sesindeki hüznü bir şey beni gülümsetti. Onun mutsuzluğundan zevk aldığımdan değildi, yarım saat önce Tucker'ın ona ait olduğunu düşünmesi konusunda duyar-sız değildim ve şimdi ondan vazgeçmek zorunda kalıyordu. Ama ona bakan kişinin gerçekten ona değer verdiğini bil-mek güzeldi.

“Bu harika olur. Onu bir barınağa yerleştirme fikrinden nefret ediyorum.”

“Orada mutsuz olur,” diye aynı fikirde olduğunu belirt-ti, sesinden kendisinin de biraz mutsuz olduğu belliydi.

“Hey, seni sonra arayabilir miyim?” Saatlerdir uçakta-yım ve bir tuvalet bulmak zorundaydım.

Bagajları alacağım yere giderken Sloan'ı aradığımda verdiğimiz konuşma arasının ikimize de faydası olmuştu. Sesi neredeyse utangaç geliyordu. Belki beni resimlerimden tanımıştır, diye düşündüm. Veya belki bana o kadar kızdı-ğı için kötü hissetmişti. Her durumda memnundum. Eğer benim için Tucker'a bakacaksa en azından arkadaşça ol-malıydık.

Birkaç dakika köpek bakımı ücretlerini konuştuk. Sonra diğer konulara yöneldim.

“Adresini bana mesaj at ki sana sepeti gönderebileyim,” dedim.

“Sepet mi? Niye?”

“Geceleri sepetinde uyur. Eğer o yoksa, evi mahvetme eğilimi vardır, eminim sende fark etmişsindir.”

“İlk geldiği gün sabahlığımın kemeri dışında hiçbir şeyi mahvetmedi. Ve benimle uyuyor, benim yatağında.”

Güldüm. “Senin mobilyaları hamura çevirinceye kadar çiğnemediğini pek olası bulmuyorum. En sevdiği vakit geçirme biçimidir.”

Sandalye ayakları, koltuğumun kolçağı, kapı doğramaları... Tucker *hepsini* tahrip etmişti.

Bagaj teslim yerini buldum ve dönen bandın boş dönmesini izlerken uçaktan gelecek kalabalığı bekledim.

“O kemerden beri tek bir şeyi bile çiğnemedi,” dedi. “Mükemmel bir melek.”

“Gerçekten mi?” İnanamayarak sordum.

Hıhladı. “Evimi mahveden bir köpekle uğraşıp onu alıkoymaya çalışmazdım.”

“İyi bir nokta. Ee, bir centilmen olduğu için memnun oldum,” dedim, saatime bakarak ve ilk valizin dönen banda geldiğini izledim. İki saat içinde provam vardı.

“Tepecamımdan üzerime atladığı için hâlâ tırmık izlerim duruyor. Bu arada onu sen mi öğrettin?”

“İh, hayır. Gerçekten yaptı mı?”

“Uydurduğumu mu sanıyorsun? Bekle.” Bir süre geçti. “Tamam, git de bak. Şimdi sana trafik ceza makbuzunu gönderdim.”

Resim mesajı telefonuma geldi. Üzerinde terlik şekilli buzdolabı magnetinin olduğu Los Angeles Polis Teşkilatı’nın alıcı bilgileri içeren makbuzunun resmiydi. Memur bütün olayı, tepecamını ve her şeyi anlatmıştı.

Başımı salladım. “İnanılmaz. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.” Muhtemelen kahrolası aklını oynatmıştı. “Biraz yüksek enerjilidir.”

“Sadece biraz egzersize ihtiyacı var.”

Muhtemelen Monique’e çılgınca kızmıştı. “Sepeti istemediğine emin misin?”

“Kesinlikle istemiyorum. Burada olduğu sürece benimle

yatar. Bu benim için katı bir kural. Ve ayrıca adresimi vermeyeceğim. Serserinin biri olabilirsin.”

Hıhladım. “Serseri değilim.”

“Hımm, evet, tam bir serserinin söyleyeceği bir şey.”

Orada bir *gülümseme* vardı.

“Kaç yaşındasın?” diye sordum, birden meraklanmıştım.

Pöfledi. “Ee, *bu* gereksiz.”

“Ne? Yaşını sormam mı? Mülakat sırasında köpeğe bakacak kişiye ilk sorum bu olur,” diye savundum, gerçi ilgimi çeken o değildi. Mesajlarından hoşlanmıştım. Bir şekilde komiklerdi.

“Ee, bu kanuna aykırı olmalı. İş mülakatı sırasında birine yaşını soramazsın.”

Gülümsedim. “Ne sorabilirim?”

“Bir bakalım. Mesela özgeçmişimi sorabilirsin.”

“İnsan kaynaklarında mısın? Doğru yapılmış iş mülakatları konusunda epey bilgili gibi görünüyorsun.”

“Gördün mü, işte bu sorabileceğin bir soru.”

Akıllı.

“Ve ben zaten işi aldım sanıyordum,” diye belirtti.

“Aldın. Ne? En yakın arkadaşımın yattığı kişiyle ilgili birazcık bilgi sahibi olamaz mıyım?”

Homurdandığını duydum ve gülümsedim.

“En yakın arkadaşın, bir yabancıya adresini vermeyecek ve yaşını söylemeyecek kadar akıllı bir genç kadınla yatıyor. Bir sonrakinde evde yalnız olup olmadığımı mı soracaksın?”

“Öyle misin?”

“Vay. Kesinlikle bir serserisin.”

“Daha kötü şekilde anıldığım olmuştur.”

“Eminim,” dedi. Bir ara oldu. “Yalnız yaşıyorum.”

“Tamam. Başka evcil hayvanın var mı?”

“Yok. Ne kapsamlı bir mülakat. En son köpeğine bakacak kişiyi seçtiğinde bu soruları sormamışsın gibi bir his var içimde,” dedi alaycı bir şekilde.

Gülümsedim. “Birçok hatamdan ders çıkarmaya çalışıyorum.”

“Başka hayvanım yok. Ama Alman çoban köpeğiyle büyüdüm. Bu çalışan köpeklere egzersiz yaptırmalısın. Eğer onları yormazsan tahrip edici olurlar. Tucker bir kuş gözlemci köpeği. Yüksek aktiviteler için yetiştirilmiş.”

Tabii biliyordum ama onun da bilmesinden etkilenmiştim. “Yani onu meşgul ediyorsun.”

Telefondan suyun akışı ve bulaşıkların yerleştirme sesi geldi. Sonra arkadan kısık bir sesle Tucker’la konuştuğunu duydum ve gülümsemem genişledi. Ona uslu bir çocuk olup olmadığını ve köpek ödülü isteyip istemediğini soruyordu. Tucker havladı.

“Onu günde sekiz kilometre yürütüyorum,” dedi. “Yanık tenim çok güzel görünüyor.”

“Çok görmek isterim. Bana bir fotoğraf gönder.”

Bir şakaydı, *yani öyleydi*. Onun nasıl biri olduğunu görmek istemiştim. Merak etmiştim.

“Şimdi ellerinde bir dava var. Çalışanını cinsel taciz etme.” *Cık Cıkladı*. “İnsan kaynakları bölümü için bir kâbus olmalısın.”

“Hayır, ben sadece kendi kıcıma dert olurum.”

“Aa, öyle mi? Ne yaparsın?”

Demek beni tanımamıştı. Bu alışılmadık bir şey değildi, aynı zamanda değiştirmek için çok çalıştığım bir şeydi. Bagajım dönen banttı geldi. Gitarım birkaç valiz arkasındaydı. “Ben müzisyenim.”

“Aa, o Hollywood tiplerinden. Şov işinin içinde, turnede veya denizaşırı bir yerde bağımsız film müziği yapan biri.”

Çok uzak değildi. Tanrım, gerçekten bu kadar klişe miydim?

“Onun gibi bir şey. Bir grupla turnedeyim. Ve işin içinde bir film var. Ama bağımsız filmlerden değil.”

Film bir çeşit büyük olanlardandı aslında ama bunu söylemekten hoşlanmıyordum. Her ne kadar bunu söylemek bir Los Angeles olayı olsa da isim ağızdan kaçırmak bana pisliğin biriymişim gibi hissettiriyordu.

Valizim ve gitarımı hareket eden bandın üzerinden kaldırdım. Şimdi iki elim birden doluydu ve telefonu omzumla, kulağımda tutmak zorundaydım. Gümrükten geçip otele gitmek için bir Uber bulmalıydım, bu da muhtemelen telefonu kapatmam anlamına geliyordu. Ama bunun yerine bagaj teslimat yerinin tam girişindeki banka doğru yürüdüm ve oturdum, gitarı yanımdaki koltuğa koydum.

“Hımm...” dedi, sıkılmış gibiydi. “Burada herkes o işin içinde.”

Filmle ilgili beni sıkıştırmadı. Buna biraz şaşırdım. Onunla ilk tanıştığımda Monique’in bütün önem verdiği kim olduğum ve kimi tanıdığımı. Düşününce, bunun değişip değişmediğinden emin değildim. Kariyerim için ne yaptığıma zerre kadar önem vermeyen biri ile konuşmak insanı yeniliyordu. Açıkçası bu konuda konuşmak beni biraz hasta ediyordu.

Konuyu değiştirdim. “Ya sen ne yapıyorsun?”

“İlginç bir şey değil,” dedi belli belirsiz.

“Benim ilginç olmadığını düşüneceğimi nereden biliyorsun? Evden çalışıyorsun ve günde sekiz kilometre yürümeye ve başıboş köpekleri kurtarmaya vaktin var. Sana bu kadar esnek çalışma saatleri sağlayan işinin ne olduğunu öğrenmek isterim. Yaşam tarzının köpek bakıcılığı için uygun olup olmadığını ölçmek için.”

Bir ses çıkardı ve beraberinde gözlerini devirdiğini hayal edebildim. “Ben bir sanatçıyım.”

“Ee, bu nasıl ilginç olmuyor?”

“Öyle işte. Yaptıklarım ilginç değil.”

“Öyleyse neden yapıyorsun? İstedğin şeyleri yapamaz mısın?” Bileğimi dizimin üstüne koydum ve geriye banka dayandım.

Arkadan gelen su sesi durdu ve bir süre sessiz kaldı.

“İnternet siten ne?” diye sordum, vermeyeceğinden kesin emindim ama yine de bir deneyebilirim diye düşündüm.

“İnternet sitem yok. Ve eğer olsaydı sana vermezdim.”

Gülümsedim. “İstikrarlısın. Bir köpek bakıcısında bunu severim.” Sonra saatime baktım. “Gitmem gerekiyor.”

“Tamam. Ee, iyi geziler öyleyse.”

“Sloan, teşekkür ederim. Tucker’ı kurtarıp ona bu kadar iyi bakmış olmanın bana ne çok şey ifade ettiğini anlatamam. Ve ben dönünceye kadar ona bakacağın için gerçekten minnettarım.”

Bir an sessiz kaldı. “Teşekkür ettiğin için teşekkür ederim,” dedi sonunda.

Dudaklarım gülümser gibi tek yandan kıvrıldı. “Görüşürüz.”

BÖLÜM 4

SLOAN

♪ OCEAN EYES/BILLIE EILISH*

Tucker'ın Jason'la olan fotoğraflarına baktım.

Tekrar.

Dün bana gönderdiğinden beri onlara bakıyordum. Jason'a o kadar pislik attıktan sonra ben sırnaşık çıkmıştım.

Jason çekiciydi. Yo, çekicinin de ötesindeydi. Sakallıydı, gür kahverengi saçlı, seksi gülüşlü, mavi gözlü bir çekicilik. Kumsalda baklava kasları olan bir çekicilik.

Bir sürü suç programı izlemiştim ve onun telefonunun ana ekranındaki duvar kâğıdı görüntüsü üzerinde tam bir adli tıp psikoloğu incelemesi yapmıştım.

Telefonun üzerindeki saat Avustralya saatiydi, *oradaydı*, dediği gibi.

Müziyenlik konusu doğru gibi görünüyordu. Normal olmayacak sayıda müzik programları yüklüydü. Tinder** veya diğer tanışma siteleri yüklü değildi. Uber, Twitter ve YouTube vardı. Bütün standart sosyal medya. Tonlarca bildirim vardı ama yeni inmişti ve birkaç haftadır kimseyle

* Okyanus Gözler/Billie Eilish. (ç.n.)

** Arkadaş bulma ve tanışma sitesi. (ç.n.)

bağlantıda olmadığını söylemişti, yani kulağa mantıklı geliyordu ve bu gerçekten hikâyesine güvenilirlik kazandırıyordu.

Kısacası patolojik bir yalancı veya seri katil olduğunu bağıran, göze batan kırmızı bayraklar yoktu. Ve ayrıca Tucker'ın ekran resmi olması çok hayranlık vericiydi.

Tucker'ın kulaklarının arasına elimi sokup kürkünü salıdım. “Neden bana babacığının o kadar yakışıklı olduğunu söylemedin?” Bana yaslandı ve onu başından öpmeme izin verdi.

Tucker'ı iki hafta içinde kaybedeceğimden dolayı üzgün olduğumu söylemem yılın en anlaşılır cümlesiydi.

Tucker beni değiştirmişti. İyi hissediyordum. Aslında epeydir hissettiğimden çok daha iyiydi. Ve bu arada şunu anlamıştım ki yasla birlikte gelen yorgunluk hissi; hareket-sizlikten, kafein ve şeker ağırlıklı kötü beslenmeden kaynaklanmıştı.

Tucker beni hareket ettirmişti. Bana ve günlerime bir amaç sağlamıştı. Ve şimdi beni birkaç hafta içinde bırakacaktı ve tekrar yalnız olacağım için panik hissediyordum, sanki o olmadan bu, yeni ve gelişmiş beni nasıl koruyacağını ve devam ettireceğini bilmiyordum.

Onu alıkoymaya çok yaklaşmıştım. Ama Jason'ın telefonunu kapattıktan sonra onun şehirdışında olduğunu ve Tucker'ın kaybolduğunu bilmediğini söylediği ânı düşündüm. Ben köpek hırsızı değildim. Eğer bir an bile, onun ihmal edileceği bir eve döneceğine inansaydım onu alıkoyar ve dönüp arkama bakmazdım. Ama onu gerçekten seven birinden ayıramazdım.

Josh ellerini beze silerek garaj kapısından içeri girdi. “Hepsi bitti. Su ısıtıcısı takıldı.”

Ona gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Onu senin için satın almamıza izin vermeliydin,” dedi ve göz ucuyla baktı.

Josh benim için büyük abi gibiydi. Brandon, en iyi arkadaşının bana aynı kendisi gibi göz kulak olduğunu görse mutlu olurdu. Ama bundan faydalanmak istemiyordum. Josh’un burada bozulan şeylerin yarısından fazlasını karşılıksız tamir etmesi yeterliydi, bir de bunları satın almasına gerek yoktu. Josh’a eskisinin bozuk olduğunu söylemeden su ısıtıcısını satın almış ve getirtmiştim. Aksi takdirde onu benim için alıp kendisi getirirdi.

“Önemli değil. Param var,” diyerek yalan söyledim. “Bu hafta ekstra komisyon aldım.”

Uzun bir an bana baktı ama yüz ifademi bozmadım.

“Tamam.” Telefonuna baktı. “Ee, eve gidip bakıcıyı göndermeliyim. Kristen çoktan akşam yemeği ile yola çıkmış.”

Bana yemek yedirmeyi çok seviyorlardı. Sanırım öyle yapmazlarsa açlıktan öleceğimi düşünüyorlardı. Altı ay önce ağırlığımı koydum ve burada sadece haftada bir akşam yemeği yenmesine izin verdim. Her gün buradalardı ve gülünç olmaya başlamıştı. Bir bebekleri ve kendilerine ait bir hayatları vardı ve onların sorumluluğundaymışım gibi hissetmek istemiyordum. Kristen asla söylemezdi ama sanırım rahatlamıştı. Ya daha iyiye gittiğimi düşündüğü için ya da her gün buraya sürüklenmek zorunda kalmadığı içindi. Derin dondurucumu Lean Cuisines’le* doldurmuş ve kötü beslenme nedeniyle ölmeyerek her ikisini de şaşırtmışım.

“Sonra görüşürüz.” Josh beni kucakladı, Tucker’ın kollarını gıdıkladı ve bana bir gamzeli gülüş yollayarak gitti.

Köpek başını kucağıma dayadı, ben de ona baktım. Telefonumu aldım ve kamera ikonuna basıp fotoğrafını çektim. “Jason senin tatil fotoğraflarına bakmak ister sanırım,” dedim, mesaj yazdım ve fotoğrafı gönderdim.

* Amerika’da donmuş yiyecek firması. (ç.n.)

Sloan: On kilometre yürüyüşten sonra bitap düştü.

Telefonumu koyup başımı kanepeye yasladım. Sonra telefonum biyledi.

Jason: Eminim çok sevmiştir.

Tekrar biyledi.

Jason: Senin fotoğrafın yok mu?

Gözlerimi devirdim. Seksi veya değil, o bir yabancıydı. Ona fotoğraflarımı gönderemezdim.

Sloan: Nasıl görüldüğümün köpeğine bakma kabiliyetim konusunda bir etkisi var mıdır sence?

Üç küçük nokta zıplamaya başladı, yanıt vermeye çalıştığını anladım. Gülümsedim. Dün bir şekilde onunla konuşmayı sevmiştim. Oturdum ve yanıtını beklerken ayaklarımı altına topladım. “Babacığın flörtöz,” dedim Tucker’a. O yumuşak bakır rengi gözleriyle bana baktı, sonra çenesini kucağıma dayadı.

Jason: Sen benim fotoğraflarımı gördün. Bir isme bir yüz kazandırmak istemenin çok tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Sen benim dünyada en sevdiğim kişiye bakıyorsun ve ben seni tanımıyorum bile.

Dudaklarımı büzdüm. Azıcık hakkı vardı. Ama yine de.

Sloan: Sen bir yabancısın. Bir korsan olabilirsin.

Noktalar tekrar zıplamaya başladı.

Jason: Evet, doğru olabilir.

Güldüm.

Jason: Oyun oynamayı sever misin?

Nereye *gidiyordu*?

Sloan: Değişir?

Jason: Neye göre?

Sloan: Sonunda birinin sarhoş veya çıplak kalıp kalmamasına göre. O çeşit oyunları sevmem. Hep ayık kalan, bütün sarhoşları ve çıplakları eve taşıyan ben oluyorum.

Jason: ☺ O çeşit oyun değil.

Sloan: Dinliyorum o zaman.

Jason: Her gün seni daha iyi tanıyabilmek için sana bir soru soracağım. Ve eğer yanıtlamak istemezsen bana bir fotoğraf göndermek zorunda kalacaksın.

Yazarken başımı salladım.

Sloan: Ne çeşit sorulardan bahsediyoruz? Evet veya hayır, kutuya bakınız tarzı mı?

Jason: Ha ha! Hayır, çok ilkokulluk oldu. Gerçek sorular. İstediğim her şeyi sorabilirim ve sen de doğru yanıt vereceksin.

Sloan: Ben de sana her gün soru soracak mıyım?

Jason: Tabii.

Sloan: Peki sen yanıtlamak istemezsen?

Jason: Ben yanıtlarım.

Sloan: Eğer yanıtlamak istemezsen, ben Tucker'ı ekstra bir gün daha tutayım, ne dersin?

Mesajlar arasında bir ara oldu. Ben beklerken tavandaki pervane dönme sesi çıkarıyordu.

Jason: Anlaştık.

Sloan: Anlaştık.

Soruları sapkın olacaktı. Neredeyse emindim. Fotoğraf istemişti, muhtemelen asla cevaplamayacağımı düşündüğü sorular soracaktı. Ama oyun çok cazipti. Ve bu güzel görünümlü gizemli adama kendisiyle ilgili sorular sorma fikri hoşuma gitmişti. Biraz eğlenceli olacaktı.

Jason: İlk soruma hazır mısınız?

Sloan: Hazırım.

Jason: Neden yapmak istediğin resmi yapmıyorsun?

Mesaja bakakaldım. *Bunu* beklemiyordum.

Kafamı karıştırmak için mi sormuştu? Dünkü kısa konuşmamızda, benim tuhaflığım, yaptığım sanattan belli oluyor muydu? Derin bir nefes verdim. şimdi işaretleyecek bir evet veya hayır kutusu olmasını yeğlermişim gibi geldi.

Onu şaşırtmaya karar verdim.

Sloan: Gerçekten mi? Bu soru mu? Boşa gitmiş gibi. Tekrar sorabilirsin.

Jason: Tekrar sormak istemiyorum.

Ve sonra:

Jason: Gerçi bir resme hayır demezdim.

Dudaklarım büzüldü. “Tamam,” dedim kendi kendime.

Sloan: Nişanlım iki yıl önce öldükten sonra, kendi resimlerimi yapmadım.

Noktalar zıplamaya başladı. Sonra durdu. Sonra tekrar başladı.

Jason: Bunu duyduğuma üzüldüm.

O tekrar yazarken, mesajlar arasında bir duraklama oldu.

Jason: Bazen yaşanacak en zor yer, arada derede bir yerde olmaktır.

Mesaja gözlerimi kırptırdım.

“Evet...” diye fısıldadım.

Noktalar tekrar zıplamaya başladı.

Jason: Sıra sende. Senin sorun ne?

Konuyu değiştirdiğine memnun olmuştum. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Sorumu düşündüm ve biraz eğlenmeye karar verdim.

Sloan: Bir zombi kıyametinde nasıl hayatta kalırsın?

Noktalar birkaç dakika zıpladı. Sonra mesaj biplledi ama sadece iki kelime belirdi.

Jason: Seni arıyorum.

Telefon çaldı.

“Ee?” dedim, alo demeden yanıtlamıştım.

“Yanıtım mesaj olarak yazmak için çok uzun.”

“Zombi kıyametini o kadar çok mu düşündün, ha?”

“Sen düşünmedin mi? Bu ciddi bir durum değil mi?” dedi katı bir sesle.

“Sadece zaman meselesi, gerçekten.”

Konuşmaya devam ettiğinde gülümsediğini anlayabiliyordum. “Hayatta kalabilmek, insanlar ve zombiler için en az tehditin olduğu yere gitmekle alakalıdır. Uzak bir yere gitmeliyiz.”

“Biz?”

“Sen ve ben?”

“Senin zombi kıyametinde hayatta kalanlar ekibine uygun olup olmadığımı nereden biliyorsun?”

“Uygun musun?”

Öfledim. “Tabii. Ama sen bunu bilmiyorsun. Sen hep, insanların kalifiye olup olmadığını kontrol etmeden mi onlara önemli işler verirsin? Bu senin olayın gibi görünüyor.” Örtüyü Tucker ve kendimin üzerine çektim ve buzlu kahve mi alıp kanepeye iyice sokuldum.

“Haklısın. Tamamen haklısın. Hayatta kalma kampıma kabul edilebilmeniz için kapsamlı bir mülakattan geçmeniz, hayatta kalma becerilerinizi göstermeniz ve kapsamlı bir sağlık kontrolünden geçmeniz gerekiyor. Fiziksel muayeneyi bizzat ben yürüteceğim.”

Güldüm, *çok*.

“Tamam, bütün testlerini geçtiğimi düşünelim, bir kırsalda mı saklanacağız... ne? Kulübe?” diye sordum, pipeti ağzıma koyarak, hâlâ gülümsüyordum.

“Evet, Kuzey Minnesota’da; her şey geçene kadar, üstünde hayatımızı sürdürebileceğimiz ve topraktan beslenebileceğimiz mülkümde.”

“Topraktan beslenmek? Bunun nasıl yapılacağını biliyor musun?”

“Sen Tucker’ın sadece güzel bir yüz olduğunu mu sanıyorsun?”

“Avlanıyor musun? Tucker’la?” Tucker’a baktım. Brandon bir av köpeğine bayılırdı.

Telefon karıştırıldı ve Jason bir an sessiz kaldı. “Telefonunu kontrol et.”

Dalgali görünümlü bir gölde, küçük bir balıkçı kayığının pruvasında Tucker’ın can yeleği giymiş bir fotoğrafı geldi. Kayığın oturma bankının karşısında bir tüfek duruyordu ve Tucker’ın arkasında gri, bulutlu bir gökyüzü vardı.

Jason fotoğrafta yoktu ve bir nebze hayal kırıklığı hissettim. Sonra kendim için bir hayal kırıklığı hissettim. Bu güzel adamın üstüne düşen bir çeşit röntgenci gibi olmuştum.

Birine doğru çekilmek tuhaf hissettiriyordu ve daha önce tanışmadığım birine doğru çekilmek daha da tuhaftı. Brandon öldüğünden beri erkekleri fark etmiyordum. San ki bir çeşit aldatma gibi geliyordu.

“Öldürdüklerinin etini pişiriyor musun?” diye sordum.

“Et yeniyor,” dedi, kaçamak bir cevap gibiydi.

“Annene veriyorsun,” diye kestirip attım.

Güldü. “O mükemmel bir aşçıdır. Anneme vermekte utanılacak bir şey yok.”

“Yani avlanıyorsun. Ateşli silahlara aşinasın. Ormanda bir kulüben var. Zombie saldırısında hayatta kalabilmek için iyi bir aday gibi *görünüyorsun*,” diye itiraf ettim. “Senin takımına katılabilirim. Gerçi kışın Kuzey Minnesota’da

tıkılıp kalsam nasıl hissedeceğimden emin değilim.”

“Ateş bir yanınca o kulübenin nasıl sıcacık olduğuna şaşırsın. Ayrıca her zaman vücut sıcaklığımızı paylaşabiliriz.”

Kaşımı kaldırdım. “Beni daha önce hiç görmemiş bir adama göre *son derece* flörtözsün. Ya çirkinsem?”

“Sırf senin kişiliğin için seninle flört ediyorum diye mi itiraz ediyorsun?”

Beni kıstırmıştı. “Ya bir erkek arkadaşım varsa?”

“Var mı?”

Sırıttım. “Yarına ait sorulardan biri gibi geliyor kulağa ya da bir fotoğraf.”

“Hadi ama, bana bir tane bile beleşten vermeyecek misin? Basit bir evet veya hayır. Tucker’ın bir başka adamla vakit geçirip geçirmediğini bilmek isteyemez miyim?”

Hıhladım. “Gerçekten mi? Bunu Tucker’a mı bağladın?”

“Sadece köpeğimin tanımadık bir erkeğin etkisi altında olup olmadığını tartışmalıyız diye düşünüyorum. Onun kafasını karıştırmak istemiyorum,” dedi alaycı bir ciddiyetle.

Gözlerimi devirip güldüm. “Hayır, erkek arkadaşım yok.”

“Tamam. Gördün mü? Ne kadar zor olabilir ki? Ben de tekim. Şimdi devam edebiliriz. Ee *seni*, benim zombi hayatta kalma *takımına* katılmaya nitelikli kılan nedir?”

“Neredesin?” diye sordum. “Bir işin yok mu senin? Seni önemli bir şeyden alıkoymuyor muyum?”

“Sorumdan mı kaçıyorsun? Bir zombi kıyametinde hayatta kalabilme niteliğini biraz fazla abartmış olabilir misin? Sanki yan çiziyorsun gibi geliyor. Lütfen mülakat sorularını yanıtlayınız.”

Tanrım, çok eğleneliydi.

“Ah, nitelikliyim, inan bana. Sadece o fantezi film çe-

kimleri mekânına gittiğin iş gezisi sırasında, telefon görüşmeleri için nasıl bu kadar vakit buluyorsun onu merak ediyorum.”

“Burada saat daha sabahın sekizi. Sonra işim var ama öğleye kadar değil. Hayatımın son günleri için kurduğum ekibe nasıl iyi bir katkı sağlayacağın konusunda söyleyeceklerini duymak için vaktim var. Konuyu değiştirmeyi bırak.”

“Peki buna ne dersin,” dedim, telefonu öteki kulağıma aldım. “Tam olarak neden iyi bir hayatta kalma uzmanı olduğumu açıklayan bir bağlantı adresi göndereceğim. Ama eğer uygunsam bana Tucker’la beraber bir ekstra gün vereceksin.”

Soluk aldı. “Bilmem ki. Onu çok fena özledim. Döndüğümde onu görmek için ekstra bir gün beklemek, biraz abartılı bir istek.”

“Benim becerilerimi gerçekten takdir edeceğini, sanıyorum,” dedim en iyi satış elemanı ses tonumla. “Ve bir de fotoğrafım var. Eski ve suratsız ama yakınlaştırırsan, genel olarak nasıl görüldüğümle ilgili kabaca ve tam net olmayan bir fikrin olabilir.”

“Tam net olmayan? Kulağa seksi geliyor. Şuna ne dersin, o ekstra günde Tucker’ı paylaşmamıza ne dersin? Onu beraberce bir yere götürsek?”

Beraber mi? Bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim. “Mesela neresi?”

“Bir yere yürüyüşe. Sen seç. Orayı bilen sensin. Los Angeles’ta gerçekten kimseyi tanımıyorum ve dışarılarda olmayı seviyorum. Bana güzel yürüyüş yerleri gösteren birinin olması çok iyi olur.”

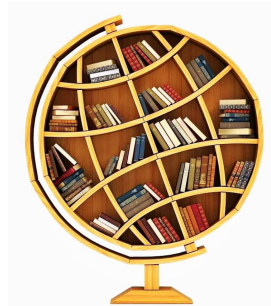
Bunu bir an düşündüm. Tucker’la ekstra bir gün geçirmeyi istiyordum. Ama Jason’la bir yere gitme fikri biraz

ürkütücüydü. Çok fazla, biriyle çıkıyormuşum gibi bir his veriyordu. Ve ondan hoşlanıyordum, bunu anlamıştım. Onunla konuşmayı seviyordum. Ve onunla bir yere gitmek, Brandon’a ihanet gibi geliyordu. Aptalca ve mantıksızdı ama öyle geliyordu. Ama o gün geldiğinde, eğer aksine karar verirsem, her zaman vazgeçebilirim, diye düşündüm. Ne de olsa, o *benim* ekstra günümdü.

“Tamam. Anlaştık. Sayfaya ulaşmam için bana bir saniye ver. Bekle.”

Blogu buldum ve ona, tam Kristen kapıya vurduğunda bağlantıyı gönderdim. Tucker fırladı ve kapıya koştu, havlıyordu.

“Hey, sana bağlantı adresini yolladım ama gitmem gerek,” dedim hızlıca. “Bir arkadaşım uğradı. Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?”

BÖLÜM 5

JASON

♪ GIVE ME A TRY/THE WOMBATS*

Sloan’la konuşmam bittiğinde oda servisi kahvaltımı getirdi.

Kendime sade bir kahve koydum ve kucağımda tabağımla yatağa oturdum, Sloan’ın bana gönderdiği bağlantıya tıkladım. Blog telefonumda görüldüğünde bakakaldım, çatalım ağzıma getirirken yarı yolda kaldı.

Hayır. Siktir. Olamaz.

Başparmaklarım telefonun üzerinde bundan daha hızlı hareket edemezdi.

Jason: Sen bana Avcının Eşi olduğunu mu söylüyorsun?

Bekledim. Noktalar belirmedi ve ağzım açık tekrar o bloga döndüm.

Avcının Eşi yabani hayvan pişirme tarifleri içeren çok tanınmış bir internet sitesiydi. Avcılık çevrelerinde, iyi yabani et yemekleri için başvurulmuş bir siteydi. Babam, kardeşim David ve ben eve avladıklarımızı getirdiğimizde annem sürekli orayı kullanırdı.

* Denememe İzin Ver/The Wombat müzik grubu. (ç.n.)

Tucker kendine bakıcı olarak, Avcının Eşi'ni mi bulmuştu? Kahrolası inanılmaz bir şeydi.

Doğrudan internet sitesinin Hakkımızda bölümüne gittim ve içeriğine baktım. Çok kısaydı.

Eğer buradaysanız, muhtemelen buzdolabınızda bulunan gülünç bir miktardaki yabancı hayvan etine bakıyorsunuz ve "Bununla ne yapacağım ki?" diye merak ediyorsunuzdur.

Güldüm, okurken Sloan'ın sesini duyuyordum.

Yardım için buradayım. Erkeğim hırslı bir avcıdır ve ben de hevesli bir aşçıyım. Kolay gelsin.

Hakkımızda sayfasının altında, aynı dediği gibi; kamufaj giysili, elinde küçük bir ok ve yay bulunan, gülümseyerek poz veren bir adamla sarışın, kolunda boydan boya dövmeler bulunan ve ayak parmaklarında yükselip adamı yanağından öpen bir kadının fotoğrafı vardı. Pembe bir bandana altında beline kadar gelen örülmüş saçlara sahipti, açık gri kapri pantolon ve beyaz dar bir üst giymişti.

Yakınlaştırmaya çalıştım ve fotoğraf iyice çarpıldı. Yüzünü tam olarak seçemedim. O fotoğraftan tek anladığım uzun saçlar ve güzel bir vücuttu.

Fotoğraftaki adama tekrar baktım.

Annem, biraz da hayal kırıklığıyla, *Avcının Eşi*'in yıllardır yeni tarifler güncellemediğini söylemişti. Acaba Sloan'ın hayatındaki avcının ölmesi nedeniyle miydi?

İnternet sitesi Sloan'ın kim olduğu ile ilgili bir ipucu olabilecek başka bir bilgi vermiyordu. Her tarifini "Avcının Eşi," olarak imzalamıştı. Google'da ve Instagram'da araştırılacak bir soyadı bile yoktu.

Onu utanmazca Google'dan araştırmak istediğim gözümünden kaçmamıştı, tam onun beni dikizci serseri diye suçladığı gibiydim ama ona olan merakım orta seviyeden aşırıya yükselmişti. Çok etkilenmiştim. *Gerçekten* etkilenmiştim.

Blogu inceledim, yeni bir hayranlıkla bakıyordum. Hafızamda kalan bazı aşına tatları damağımda hissedebiliyordum. Bunlardan bazıları ailemin en sevdikleriydi. Dr Pepper'lı* yavaş pişen domuz rostosu, geyik etli Bolo-nez, ** biberiyede bekletilmiş sülün. Onunla şahsen tanışmadan onun yemeklerini yemiş olmayı ve halihazırda onun bu şekilde benim hayatımda olduğunu düşünmek inanılmazdı. Sanki onu çoktan tanıyordum.

Annem yerinde zıplayacaktı. Kahretsin, evdeki herkes yerinde zıplayacaktı. Ve ben onu benimle çıkmaya sinsice ikna etmiştim. Bu şansım la piyango oynamalıymışım.

Telefonum biyledi.

Sloan: Yani takımına girdim mi?

Gülümsedim.

Jason: Ah, evet. Kesinlikle ekiptesin. Kıyamet gününü dört gözle bekliyorum.

* Amerika, Teksas'ın ünlü bir meşrubat firması. (ç.n.)

** Kıyma ve sebzelerle yapılan bir et sosu. (ç.n.)

BÖLÜM 6

SLOAN

♪ FUTURE/PARAMORE*

Jason'ın telefonunu çabucak kapattığımda suçlu görünüyor olmalıydım çünkü Kristen kendi kendine evime girdiğinde bana şüpheyile baktı.

“O kimdi?” In-N-Out** torbasını sehpa'nın üzerine koydu ve kanepede yanıma devrildi, Tucker'ın tüylerini okşadı.

Ona yalan söylemeyi düşündüm. Neden bilmiyorum. Çünkü belki Jason bir erkekti ve Brandon değildi; bu da beni suçlu hissettiriyordu? Ama yalan söylesem yüzümden anlardı. Her zaman içimi görürdü.

“Jason'dı. Tucker'ın sahibi.”

Kaşları havaya kalktı.

Omzumu silktim. “Bir şey değil. Tucker'ı geri alıyor.”

Bakışları yumuşadı. “Öyle mi? Üzüldüm, Sloan. Ona gerçekten bağlandığını biliyorum.” Gözlerime bakabilmek için başını eğdi. “Şimdi bırak benimle maytap geçmeyi ve neler olduğunu anlat.”

* Gelecek/Paramore müzik grubu. (ç.n.)

** Los Angeles'ta bir yiyecek firması zinciri. (ç.n.)

Gözlerim kısıldı. “Neden senden bir şeyler saklamaya çalıştığımı bilmiyorum.”

“Ben de neden çalıştığımı anlamıyorum.”

Burnumdan bir nefes verdim. “Bir çeşit konuşuyoruz.”

“Konuşuyor musunuz?” Sırıttı.

“Evet. Mesajlaşıyoruz ve telefonda konuşuyoruz.” Sonra dudagımı büktüm. “*Bunu* görünceye kadar bekle.”

Telefonumu kaptım, Jason’ın gönderdiği kendisi ve Tucker’ın olduğu fotoğraflara gittim. Kristen’a uzattım ve o bakarken bekledim.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. “*Bu* Jason mı?”

“O Jason. Ve çok hoş biri. Ve komik. Ve gerçekten, *gerçekten* çok flörtöz.”

“Ve müthiş bir köpeği var.”

“Evet, müthiş bir köpeği var.”

“Bekâr mı?”

“Evet.”

“Sana bekâr olup olmadığın gibi sorular soruyor mu?”

“Evet.”

Telefonu bana uzatırken yüzü aydınlandı. “Onunla tanıştın mı?” Sonra Tucker’a baktı. “Neden köpeği hâlâ burada?”

“İş için birkaç haftalığına Avustralya’da. O gelinceye kadar onun için Tucker’a bakıyorum.”

Telefonum biyledi ve baktım. Jason’dı. Gözlerim Kristen’a döndü ve o anda kaşını kaldırdı.

“O mu?” diye sorup, Cheshire* kedisi gibi sırıttı. “Çük fotoğrafı mı? Müthiş mi?”

“Hayır, çük fotoğrafı değil. İyyk.” Eğer bana o fotoğraflardan birini yollasa bu ileri-geri sohbetler ânında sona ererdi. “*Avcının Eşi*’nin benim blogum olup olmadığını öğrenmek istedi.”

* Alice Harikalar Diyarı’ndaki sıritan kedi. (ç.n.)

Gözleri ışıldadı. “Tekrar tarifler yazmaya başladın mı?”

“Yo, uzun hikâye, konunun oraya nasıl geldiği.” Dudaklarımı büzdüm. “Neden bu konuda suçlu hissediyorum?”

“Çünkü Brandon’dan beri hiç kimseyle çıkmadın. Çünkü inzivaya çekilmiş keşiş gibisin. O eski dünyadan kalan siyah giyip bakire Meryem mumları yakan ve ellerinde tespihleri ile etrafı dolaşan İtalyan dullarını hatırlatıyorsun.”

Ona yastıkla vurdum ve güldü.

“Cidden, Sloan. Sen çok seksi bir *bombasın*. Güzel ve yeteneklisin, tekrar mutlu olmayı hak ediyorsun. Bu münzevilik olayı saçmalık.”

“Vay, bana gerçek hislerini söyleseydin bari.”

“Hayır, gerçekten söylüyorum, Sloan. Josh ve ben birkaç gün önce bunu konuştuk. Bir müdahale yapacağız. Şöyle karar verdik; iki yıllık süre bitince, hayatını Brandon için bir türbe hâline getirmene izin vermeyecektik. Yeter artık.”

Yorgunca ona baktım. “Böyle hissetmek benim seçimim değil, Kristen.”

“Bok değil. Tanıdığım en azimli insanlardan biriydin sen. Senin eserlerin için *kavga eden* anlaşmalı galerilerin vardı.” Oturma odasında etrafına bakındı, gözleri en son komisyonlu sanat işime kaydığında suçlayıcı bakışlarla bana döndü. “İşte konuştuğum bok bu. Bu ne şimdi? Sikik astronot kedisi mi?”

Utanma duygum harekete geçti.

“Sen çılgın yetenekte bir ressamsın. Şu boyadığın pisliğe bak. Bunu *seçtin*.”

İçimi çektim. Haklıydı. Bütün her şeyde haklıydı.

“Seni mutlu edecek boku yap. Neden sevdiğin bir şeyi resmetmiyorsun? Tucker’ı yap.” Başını salladı. “Ve o adam? Bir ağaçmış gibi onun üzerine tırmanmalısın. En

azından birkaç dalını sallamalısın. Bir gör bakalım nasıl cevizler düşüyor.”

Güldüm. Sonra dudağımı ısırdım. “Tamam. Haklısın. *Deneyeceğim.*”

“Senin biriyle yatman lazım. Seni hapisten yeni çıkmış biri gibi becerecek birini bul. Ah! Hadi gel sana Brezilya ağ-dası yaptıralım!” dedi aniden. “Hadi orasının tüylerini dekore ettirelim! Vajinanı parlak ve yeni bir hâle getirelim.”

Dehşetle geri çekildim ve onun gözleri yaramazca oynadı.

“Ah, aman Tanrım, *hayır.*”

“Evet. Benden olsun. O şeydeki örümcek ağlarının koparılmasını istiyorum.”

Gözlerim seğirmeye başladı. “Berbatsın.”

“Bu vücuttan küçük bir insan çıkardım ben. Benim vajinam mahvoldu. Vekâleten senin vajinandan yaşamak zorundayım.”

İkimiz de kıkırdadık.

“Eğer kabul edersem ‘vajina’ demeyi bırakacak mısın?”

Kristen neredeyse gece 11’e kadar oturdu. Jason’a zombi hayatta kalma ekibine girip girmediğimi soran hızlı bir mesaj yazdım. Alındığımı söyledi. Bugün için karşılıklı son mesajlaşmamızdı.

Ertesi sabah, Tucker beni 7.30’da uyandırdı. Tucker’la ilgili bir başka güzel şey buydu, beni yataktan çıkarıyordu. Her zaman saat 8’den önce dışarı çıkmak istiyor ve bunu mutlaka benim bilmemi sağlıyordu. Onu dışarı çıkardıktan sonra, tekrar döndüğümde uyuyamıyordum ve ben de ayakta kalıp gününe başlıyordum. Eskiden öğleye, hatta daha geç saatlere kadar uyurdum. Bu daha erken rutini sev-

miştim. Bana daha fazla gün ışığı sağlıyor ve güneş beni canlandırıyordu.

Telefonum beni şaşırtarak tam saat 9'da titredi. Jason'dı.

Bana çok erken mesaj atmamak için kasten mi saat 9'a kadar beklemişti, merak ettim. Onun saate bakarak oturduğunu ve mesaj atabilmek için kabul edilebilir bir  nı beklediğini düşünmek beni gülümsetti.

Jason: Kalktın mı?

Sloan: Kalktım. Köpeğin uyumuyor. Orada saat kaç?

Jason: Sabah 2.00. Perşembe. Daha şimdi otele geldim. Orada arşamba, değil mi?

Sloan: Evet. Senin için geç bir geceydi.

Jason: Prova yapıyordum. Ee, kim geldi?

Yine olta atıyordu. Gülümsedim.

Sloan: En iyi arkadaşım, Kristen.

Jason: Benim hakkımda konuştunuz mu?

Bembeyaz kesildim. Sonra panikledim. Buna nasıl cevap vermem gerekirdi? Evet, senin hakkında konuştuk? En iyi arkadaşım senin cevizlerini araştırmak için sana bir ağamışsın gibi tırmanmamı tavsiye etti? Sonra benim vajinamla ilgili konuştuk? Tabii ki yalan söyleyecektim. Ama ânında inandırıcı bir tane bulabilmek için fazla suluydum. Öteki mesaj geldiğinde yanıtlarımı ölçüp tartıyordum.

Jason: Kesin benim hakkımda konuştun.

Başparmağım harekete geçti.

Sloan: Konuşmadım.

Jason: Yalancı. Eğer benim hakkımda konuşmadıysan, ne hakkında konuştun?

Sloan: Belki öylesine senden bahsetmiş olabilirim, gayet platonik bir şekilde. Kısaca.

Jason: Çıkma randevumuzdan bahsettin mi?

Sloan: O randevu değil.

Değildi. Değil mi?

Jason: Sen nasıl tanımlardın?

Bıkkınlıkla avucumu yukarı kaldırdım.

Sloan: Bir görüşme.

Jason: Hah. Ben nasıl bunu bir randevu olarak değiştirebilirim?

Sloan: Değiştiremezsin.

Başparmağımın tırnağını kemirdim. Noktalar zıplamaya başladı ve benim red yanıma ne cevap verdiğini görmek için bekledim.

Jason: Ben arkadaşlarıma bu konuda bahsederken, bunu bir randevu olarak adlandıracam. Beni durduramazsın. Bu konuda kelimenin tam anlamıyla yapacak bir şeyin yok.

Güldüm. *Ah bu adam.* Özgüven eksikliği yok, orası kesin. Karar verdim, Kristen'a verdiğim sözü tutma ruhuyla, Jason'a küçük bir şey vermeye karar verdim.

Sloan: 26 yaşımdayım.

Jason: Bir beleş bilgi daha! Ben 29 yaşımdayım.
Hangi liseden mezun oldun?

Sırıttım. Çok sinsiydi.

Sloan: İyi deneme. Sonra benim yıllığıma
Google'da arayıp ve soyadımın ne olduğunu
bulacaksın.

Jason: Eğer sen bana soyadını söylersen ben de
sana benimkini söylerim.

Sloan: Hayır.

Jason: Gerçekten iyi bir soyadıdır.

Sloan: Eminim öyledir. Gerçekleşmeyecek, gerçi.

Jason: Doğruluk mu cesaret mi?

Sloan: Hayır.

Jason: Şişe çevirme?

Sloan: Hayır!

Kıkırdıyordum şimdi.

Jason: Monopoly???

Sloan: Evet, birgün seninle monopoly oynarım.

Jason: Şimdi işler heyecan verici olmaya başladı.

Yanılmıyordu.

BÖLÜM 7

JASON

TALK TOO MUCH/COIN*

Melbourne ve Kaliforniya arasındaki büyük saat farkı beni mahvetti. Jet-lag** oldum demek isterdim ama esas mesele, onu gecenin yarısında uyandırmak istemediğim için Sloan’la mesajlaşmayı ertelemek zorunda kalmıştım. Onu dürtmek en sevdiğim zaman geçirme biçimi hâline gelmişti.

Benim zamanımda perşembe günü bütün gün sohbet ettik ve mesajlaştık ama cuma günü provalar ve ses kontrolleri yüzünden bütün gün meşguldüm. Bana Tucker’ın bir fotoğrafını gönderdi, ben de ona bir kelimelik bir yanıt yazdım. Sonra ta akşam yemeğinden sonrasına kadar bir saniyem bile olmadı. Saat akşam 7’de Avustralya zamanıyla, Sloan için sabah saat 1 oluyordu.

Cumartesi sabahı uyandığımda, telefonumu yan sehpadan aldım. Zar zor uyanmışken mesaj yazdım.

Jason: Bugün yeni bir gün ve yeni bir sorum var.

Zıplayan noktalar görünmedi ve elimdeki telefon çaldığında arayan Ernie’ydi.

* Çok Konuşuyor/Coin müzik grubu. (ç.n.)

** Zaman farkından doğan ve sersemlik yaratan bir rahatsızlık. (ç.n.)

“Günaydın, Avustralya. Verdiğin ipuçlarından bugün e-postalarını kontrol etmediğini tahmin ediyorum.” Telefondan gelen sese göre tersi dönmüş hâldeydi. “Kendini kaybetmemen için sana ihtiyacım olacak. Avustralya’ya on beş saatlik bir uçuş var ve sinirden boğulduğunda sana müdahale edemem.”

Siktir. Yatakta doğruldum ve telefonu hoparlöre verdim. E-postamı açtım ve iliştilmiş kısma bir bakış atarak başımı salladım. “Hayır. Ben kendi sözlerimi yazarım. Ben kendi sözlerimi *okurum*, Ernie.”

“Biliyorum. Öyle yaptığını biliyorum ve bu dumanı tüten koca bir at boku ama bu konuda konuştuk.”

“Bir başkasının benim müziklerime söz yazmasını mı konuştuk?” Ekrana doğru gözlerimi şaşı yaptım. “Bu ne boku şimdi? Pop şarkısına benziyor. *Tatlıyı, atlıyla* uyaklamışlar. Bu pislik şarkıyı söylemeyeceğim.”

Telefondan bir korna sesi geldi ve Ernie birine siktirip gitmesini söyledi. Ernie deli gibi araba kullanırdı. “Bak, sana güçlü bir hit lazım. Ben indie rock severim. Karımdan saklanırken, esrar içerken dinlemek güzel ama bu tür şeyler platin plak almaz. İsteddiğini söylediğin gibi, Don Henley kadar meşhur olmak *istiyorsan*, bunu kitlelere hitap eden hit parçalarıyla becerebilirsin.”

“Evet, onu anlıyorum,” dedim. “Ama müziği yazacak kişi ben olmalıyım.”

“Hımm, senin yolunu denedik. Altı aydır hiçbir şey yazmadın ve plak şirketin kaşınıyor. Yatırımlarının geri dönüp dönmeyeceğini bilmek istiyorlar. Sen şimdi bu adamlarla aynı yataktasın, onların taşaklarını azıcık gıdıklamanın zamanı. *Yalan* söyle onlara. Ne duymak istiyorlarsa onu söyle, senden ne istiyorlarsa yuvarlanıp onu söyleyeceğini söyle, sonra onları uçuracak bir şey yaz ve kandır, eline düştüklerinde döndür dur. Anladın mı?”

Elimle yüzümü sıvazladım. “Kahretsin,” diyerek söyledim. “Ya onları uçuracak bir şey yazamazsam? Sonra ne olacak?”

“O zaman onluk albümün iki şarkısı olur ve sen de geri kalanla ne bokun varsa yersin, sen ve senin plak şirketin aynı şeyi istiyor. Kayıtları satmak. Eğer sen bunu yapacak malzeme ile gelmezsen onlar senin için bir malzeme ile çıkagelirler. Bu bir ortaklık. Senin bir sanatçı olduğunu biliyorum ve senin malzemen bu ve kendi yazmadığın bir şeyi okumak, seks yoluyla bulaşan hastalık kapmak gibi hissettiriyor ama şimdi kendini gösterme zamanı. Cesur olma zamanı.” İki korna sesi geldi. “Gülümse ve dayan, biliyor musun niye? Çünkü sen lanet olası bir *profesyonelsin*.” Bir uzun ve yüksek sesli korna daha.

Yatağın ayakucundaki siyah televizyon ekranında yansımama baktım. Yazamıyordum. Bir çeşit söz yazamama atağı yaşıyordum. Daha önce hiç talep üzerine bir beste yazmamıştım ve onların bunu beklediğini bilmek enerjimi emiyor gibiydi. Film müziği çıkarmıştım ama zorlukla ve albümdeki en iyi şeyler Lola Simone’la yazdığım üç şarkıydı, onlar da daha çok *onundu*. O iki haftayı Yeni Zelanda’da yalnızlığın yaratıcılığımı tetiklemesini umarak, açık hava yürüyüşleri ile geçirmiştim ama o bile benim için bir fayda sağlamamıştı.

İşbirliği yapmaya karşı değildim. Kendi yazmadığım bir şarkıyı söylemeye de tam olarak karşı değildim fakat şarkı çok iyi olmalıydı. Beni yansıtmalıydı ve muhteşem olmalıydı. Ve bu, öyle kolay bir şey *değildi*.

Şakaklarımı ovuşturdum. “Bundan nefret ediyorum.”

“Evet, hımm, para ve şöhret seni teselli etsin öyleyse.”

Yine şarkı sözlerine baktım ve ürperdim. Bu şarkıyı söylerim deme *fıkrını* bile sevmiyordum. Ama ne seçeneğim

vardı ki? İşbirliğine karşıymışım gibi görünmek istemiyordum ve zaten elimde onlara gösterecek bir şeyim yoktu.

“Tamam.” Kelime ağzımın içinde kötü bir tat bırakmış gibi söyledim.

“İşte oğlum benim. Aynı zamanda konserlerine havai fişekler ve sis ilave edecekler.”

“Ne?”

“Umarım konfeti seversin. Senin de bu işte olduğunu ve bu fikre bayıldığını onlara iletirim. Hey! O kahrolası yola...”

Telefon kapandı.

Uzun bir nefes verdim. Ben sahnede sadece spot ışıkları, tabure ve mikrofonla şarkı söyledim. Sahne ve tiyatro yapmazdım, yazmadığım bir pop bokunu söylemeyeceğime de bok gibi emindim.

Ernie beni bu konu hakkında uyarmıştı. Plak anlaşılmamı imzaladığım gün, bugünün geleceğini ve kendimi, işim için vizyonumdan ödün vereceğim durumda bulacağımı biliyordum. Ama şimdi sanki bundan fazlası varmış gibi geliyordu. Sanki kahrolası ruhumu satıyor gibiydim.

Telefonumu yatağa fırlatıp kalktım ve duş aldım. Sonra küçük kahve makinesinde koyu bir kahve yaptım ve içmek için balkona çıktım.

Odam Marvel stadyumuna, yarın çalıp söyleyeceğim yere bakıyordu. İnsanlar karıncalar gibi hafif çiseleyen yağmurun altında yürüyorlardı, göz alabildiğince cam ve ıslak betondan başka bir şey yoktu. Ağaçlar yoktu. Sadece koku ve nemli asfalt.

Bu otel iyiydi. Bütün olanaklar vardı. Kaldığım yer konusunda seçici olduğumdan değildi. Kolum yüzümde kanepe bile yatabilirdim. Sadece hoş bir değişiklikti ve büyük bir plak şirketinin bana özel bir şahsi tur menajeri tahsis etmesiyle beraber gelmişti. Oda servisi harçları, en üst dü-

zeyde kayıt stüdyoları, ön ödemeler, genellikle bağışladığım birinci sınıf uçuşlar ama yine de hoştu.

Teslim olmuş gibi bir nefes verdim. Ernie haklıydı. Bu bir al ver durumuydu. Ben çok uzun süre bağımsız müzisyenlik yapmıştım. Sadece neyi ve nasıl yapacağımın söylenmesine alışkın değildim.

Buna alışmak zorundaydım.

Sloan hâlâ mesaj yazmamıştı.

Parmaklıklara dayandım ve tekrar telefonumu kontrol ettim, çaldı da ben mi kaçırdım diye merak ediyordum. Benim son mesajımın gidip gitmediğini iki kez kontrol ettim. Okunmuş görünüyordu.

Daha önce yanıt vermesi hiç bu kadar uzun sürmemişti.

Lola'dan, kendi meme ucunu yaladığı fotoğrafıyla beraber bir mesaj gelince iki kat rahatsız oldum. Yeni numarası vardı. *Yine*. Son iki tanesini çoktan bloklamıştım. Onunkini bloklamak kahrolasica bir fark yaratmadığı için muhtemelen kendi numaramı değiştirmek zorunda kalacaktım.

Fotoğrafı sildim, rahatsız olmuşum ve spora gitmeye karar verdim.

Programımda yapacak bir şey yoktu. Aslında Sloan'ı istediğim gibi rahatsız edebileceğim rahatlıkta olabileceğim için bugünü dört gözle bekliyordum. Bunun için onun uygun olamayacağı veya bununla ilgilenmediği hiç aklıma gelmemişti.

Lola'nın mesajları ve Ernie'nin telefonları arasında sabahım temizlikle geçmişti. Her gün, Sloan benim meydan okumalarımı kabul etmeyi bırakmış gibi görünüyordu olana kadar onunla tartışmayı ne kadar dört gözle beklediğimin farkında değildim. Komikti. Onunla konuşmak hoşuma gidiyordu. Aynı zamanda Tucker'ın ne yaptığını duymayı da seviyordum, gerçi hâlâ o Monique ile birlikte olsaydı onu daha az kontrol ederdim.

Koşu ayakkabılarımı giyerken telefonum biyledi. Ekranı kendime çevirdim ve gülümsedim.

Sloan: Dünü kaçırdın diye iki soru hakkın olduğunu düşünme.

Ayakkabıları ayağımdan fırlattım ve yatağa geri döndüm, bir gülümseme ile sırtımı yatak başlığına dayadım.

Jason: Telefonla konuşmaya vaktin var mı?

Noktalar zıplamaya başladı. Kahretsin, bu noktalara bayılıyordum.

Sloan: Tabii.

Arama tuşuna bastım ve telefonu kulağıma bastırdım. Telefonu açtığımda, “Sabahın birinde seni arayıp soruyu sormama centilmenliği gösterdiğim için bir soru hakkımı elimden mi alacaksın?” diyerek takıldım.

“Beni daha iyi tanımak isteyen bir centilmenin, uygun saatlerde sorusunu yazabilmeye zamanı olur gibi geliyor bana.”

“Dün çok meşguldüm.”

“Dün tam olarak *motive* olmamış gibisin. Bir mesaj sadece bir saniyeni alır. Şimdi seni cezalandırmaktan başka seçeneğim kalmadı.”

Sesinde oyun tonu vardı ama bana rahat vermeyecekti. Ve belki, sadece bir olasılıkla, dün ona daha düşünceli davranmadığım için bana kızmış olabilir miydi? Bu düşünce kendi kendime gülümsememi sağladı. “Bunu telafi etmek için ne yapabilirim? Bana adresini ver ve sana çiçek yollayayım. En sevdiğin çiçek çeşidi nedir?”

“Ayçiçekleri. Ve adres için şansın yok.”

“Sanırım bunu söyleyebileceğini biliyordum.”

“Bunu söyleyeceğimi *biliyordun*. Ee, soracağın soru ne?”

Düşünmeme bile gerek yoktu. “Arkadaşın Kristen’a benimle ilgili ne söyledin?”

İnledi. “Sanırım sana fotoğraf göndermeyi tercih edeceğim.”

“O kadar kötü ha?”

“O kaybettiğin soruyu sana geri versem bunu değiştirir misin?”

“Kesinlikle hayır.”

İçini çekti ve ben kıs kıs güldüm. Sonra ona bir can simidi attım. “Sana şunu söyleyeyim mi, eğer Tucker’la geçireceğimiz günün bir randevu olduğunu kabul edersen sana başka bir soru sorarım. Veya sadece bir görüşme demek- te devam edersin ve sonra dün iki kadın ne konuştuğunuz hakkında her şeyi anlatırsın. Veya bana bir fotoğraf gönderirsin. Hepsi benim için kazanımdır. Aslında en çok hangi seçeneği sevdiğime karar veremiyorum, hepsi çok iyi.”

Güldü. “Bundan vazgeçmeyeceksin, değil mi?”

“Hayır.”

“Biliyor musun? Sanırım ne dediğimi sana *söyleyeceğim*. Çünkü ben çok az şey söyledim aslında. Ona senin fotoğrafını gösterdim. Mesajlaştığımızı ve konuştuğumuzu söyledim. Ve Tucker’ı geri alacağını söyledim. Bu kadar. Sen yanlış soru sordun. Benim söylediklerime karşılık Kristen’ın ne dediğini *soracaktın*. Onlar sulu şakalardı.”

“Ona benim fotoğrafımı mı gösterdin?” diye sordum, sırtıyıyordum.

“Evet.”

“Neden?”

“O benim en iyi arkadaşım ve senin hakkında konuşuyorduk,” dedim.

“Yani birinin fotoğrafının olmasının faydalı olduğunda hemfikirsin?”

“Bunu nereye çektiğini görebiliyorum ve işe yaramayacak.”

“Benim de en yakın arkadaşım var, biliyor musun? Cooper, aşağıdaki barmen, o da seninle ilgili anlattığım hikâyelere eşlik etsin diye fotoğraf görmek isteyebilir.”

“Hımm, sonra Cooper sana daha iyi sorular sorabilmen için yardım edecek, değil mi?”

Elimi başımın arkasına koydum ve gülümsedim. “Benim fotoğrafımı ekran duvar kâğıdın yap.”

“Ne? Hayır!”

“Yap, sana meydan okuyorum.”

“Hayır. Ekran duvar kâğıdım Tucker. Babasının tersine, *Tucker* iyi huylu.”

“Hımm, tüm adalet duygumla söylüyorum, Tucker’ın bir randevusu var, bir görüşmesi değil.”

Güldü.

Oda temizlikçisi kapıyı çaldı ve ben kapıyı açmak için yataktan kalktım, elimle kovaladım ve kapıya *Rahatsız etmeyiniz* yazısını ilıstırdım. Minibardan bir şişe su alıp tekrar yatağa çıktım.

“Ee, dün günlük soru sormanı kaçirtacak kadar seni meşgul edecek ne yaptın?” diye sordu.

“Ses kontrolü ve provam vardı. Sonra grupla beraber akşam yemeğim vardı,” dedim, suyumun kapağını açarak.

“Aa, grubun içindesin.”

“Yo, ben yalnız bir kurdum. Yarın akşam beraber çalışacağım grupla akşam yemeğim vardı.”

“Onlar kimler?”

Pazar günü The Black Keys* ile açılış yapıyordum ama

* Ünlü bir müzik grubu. (ç.n.)

Sloan için bu yasaklı bir bilgiydi. Kim olduğumu ve hayatımı kazanmak için ne iş yaptığımı ona resmi olarak söylememeye karar vermiştim. Beni bir şahsiyet olarak tanımaya çalışırken onun dikkatini dağıtmak istemiyordum. Monique'le geçirdiğim zaman zarfında birkaç ders almıştım. Yalan söylemeyecektim, kendiliğinden olsundu, ben sadece mümkün olduğunca gönüllü olmayacaktım.

“Muhtemelen hiç duymamışsındır,” dedim. Sonra konuyu değiştirdim. “Annem benim *Avcının Eşi*’ni tanıyor olmamdan çok heyecanlandı.”

“Sahi mi? Benim internet sitemi kullanıyor mu?”

“Evet, düzenli olarak. Senin birçok yemeğini yedim. Yemek yapmayı nereden öğrendin?”

“Annemin hazır yemek şirketi var. Warner Bros.’un’ parkında bir yemek kamyonu bulunuyor. Büyürken ona yardım ettim.”

“Çok av yemekleri servis eder miydi?”

Neredeyse dudaklarındaki gülümsemeyi duyabiliyordum. *Neredeyse*. Gerçekten bir fotoğrafı olsun isterdim.

“Hayır ama etin nasıl bir tadı olduğunu bilersen onunla çalışmak çok zor olmaz,” dedi.

Başımı salladım. “Evet, öyle. Bu yüzden sayfan çok popüler.”

“Öyle mi?”

“Dalga geçiyorsun, değil mi? Tanıdığım herkes o siteyi kullanıyor. Neden artık güncellemiyorsun?”

Bir an durdu. “Ben Brandon’ın, nişanlığımın eve getirdiği etleri pişiriyordum. İki yıl önce bir motosiklet kazasında öldü. Sarhoş bir sürücü çarptı. Ben de blog yazmayı bıraktım.”

Sesindeki gerginliği duyabiliyordum ve içimdeki kuru-

* Amerikan film şirketi. (ç.n.)

ma güdüsü harekete geçti ki bu tuhaftı. Onu zar zor tanıyordum. Ama onun böyle bir şey yaşamış olmasından hoşlanmamıştım. Neden kötü şeyler hep iyi insanların başına gelirdi?

Konudan çıkmamız için, “Hâlâ farklı şeyler pişiriyor musun?” diye sordum.

“Tam değil. Sanki benim için eski cazibesini kaybetmiş gibi.”

“Ee, eğer pişirmiyorsan bugün ne yedin?”

“Hımm. Hâlâ yılbaşında gelen hediye çeklerini kullanıyorum, Starbucks’a gidip kahvemi aldım,” dedi. “Sonra Kristen’in evine yüzmeye gittim, küçük bir çocuğu var. Öğle yemeğinde kavun ve peynirli makarna yedik. Kristen yapmıştı, peynirli makarna *vicık vicıktı*.”

“O zaman Tucker neredeydi? Onu evde, küçük bir dolapta kalbi kırık olarak yalnız mı bıraktın?”

“Aa, onu kendi sepetinde mi bıraktım, demek istiyorsun?”

İğnelemesine sııttım.

“Yo, benimle geldi ve o da yüzmeye gitti. Ve Starbucks’tan papuçino aldı.”

Alnımı kırıştırdım. “Ne aldı?”

“Papuçino. Köpekler için çırpılmış krema.”

“O bir şey adı mı?”

“Evet. Köpekler için alabileceğiniz her şey restoranlarda var. İçinde vanilya olmadıkça her yerden dondurma alabilirsin. Bir de onu götürdüğüm, kalan malzemelerden yaptıkları köpek kapkekleri olan Nadya Kapkekleri diye bir dükkân var.”

Kaşımı kaldırdım. “Vay, gerçekten tatile çıkmış gibi.”

“Benim köpek bakım servisime o kadar çok para vermenin bir sebebi var.”

“Daha fazlasını da verirdim.”

“Ben daha azına da yapardım.”

Gülümsedim ve arkama bir yastık daha koydum.

“Seni hoparlöre veriyorum, bekle,” dedi. “Yapmam gereken biraz işim var ve iki elimi de kullanmam gerek.”

Bir hareketlenme duydum.

“Ne boyuyorsun?”

“Görmek ister misin?” diye sordu, daha öncekinden az biraz daha uzaktan konuşuyor gibiydi.

“Evet, kesinlikle.”

“Bekle, sana resmini göndereceğim. Gerçekten berbat. Güleceksin. Al.”

Telefonumu hoparlöre verdim ve gönderdiği mesajdaki resme tıkladım. “Bu... Bu bir astronot kedisi mi?”

“Sana berbat olduğunu söylemiştim.”

Yakınlaştırdım. “Çok iyi yapılmış. Sadece... Bir astronotun vücuduna konmuş bir kedi başı.”

“Evet. Evcil hayvanının resmini alıp farklı şablonların üzerinde düzenleyen bir şirket için serbest çalışıyorum. Sonrasında o resmi, boyaması için bir ressama gönderiyorlar. Hepsi astronot kedi değil. Bazen poker oynayan köpekler oluyor.” Güldü.

Resmi incelemek için başımı eğdim. “Gerçi bunu böyle boyaman çok etkileyici. Kendi başına ne yaptığını çok görmek isterim. Belli ki çok yeteneklisin.” Onunla dalga geçmiyordum. Gerçekten çok *iyiydi*.

“Bana ısmarlanan bir resim yapmak ilham bulmaktan daha kolay. Benim de bir satış sitem var. Bütün akılsızca işler orada.”

“Tucker’ın resmini yapmalısın. Onu ördek avı sırasında kayığın içinde yapabilirsin,” diye önerdim, başucumda duran oda servisi menüsünü aldım ve kahvaltı seçeneklerine bakmaya başladım.

“Kristen de aynı şeyi söyledi. Aksanın var, biliyor muydun?”

Baktım. “Öyle mi?”

“Evet, ‘kayık’ derken duyabiliyorum. Hoş bir şey. Sevdim.”

Bana daha önce iltifat sayılabilecek hiçbir şey söylememişti. Bundan sonra Minnesota aksanımı biraz daha vurgulayacaktım.

“Ee, resim yaparken ne yaparsın? Müzik dinler misin?” diye sordum.

“ID* kanalını izlerim. Gerçek hayat suç programlarını.”

“Ahhhh, *bu* yüzden benim canı olduğuma çok ikna olmuşsun.”

“Kaç dönüm av arazin olduğunu söylemiştin?”

“Ailemin Kuzey Minnesota’da iki yüz dönümü var,” dedim. “Neden?”

“İşte bak. Bir cesedi saklamak için mükemmel bir yer. Bahse girerim, dışarıdan kilitlenen ve her şeyi olan bir av kulüben de vardır.”

Güldüm ve ayak bileklerimi üst üste koydum. “Sence bir psikopata benziyor muyum?”

“Ted Bundy** de yakışıklı bir adam. Aynı zamanda karizmatik.”

“Kulağa benim yakışıklı ve karizmatik olduğumu söylemişsin gibi geldiği için bunu bir iltifat olarak alıyorum. Ama birçok psikopat hayvanlara zulmetmez mi? Sanırım Tucker benim ona asla öfkeyle el kaldırmadığımı sana söyler.”

“Hımm,” diye mırıldandı. “Tipik seri katil profiline ters giden bir şey bu. Tabii eğer sen kurbanları çekmek için Tucker’ı kullanmıyorsan.”

Gülümsedim. “Piliçleri kendine çeken bir çeşit mıknatıs gibi, değil mi?”

“Bahse girerim, ikiniz bir arada müthiş başarılısınız.”

* Investigation Discovery, Bir Amerikan TV kanalı. (ç.n.)

** Amerika’da bir seri katil. (ç.n.)

“Hayır, şimdiye kadar eve sadece bir kız getirdi ve onu da kendine saklıyor.”

Bir sonraki duraklamada gözlerini yuvarlamış olmalıydı.

“Bugünkü soruma hazır mısınız?” diye sordu Sloan, sesinde gülümseme vardı.

“Ateşle.”

“Bir yabancı için yaptığın en nazik şey neydi?”

İyi soruları vardı ve bu kolaydı. “Kemik iliğimi bağışladım.”

“Vay. Yaptın mı? Bu oldukça büyük bir şey. Nasıl *oldu*?”

Tucker arkada yürüyor ve tırnaklarıyla zeminde o tanıdık sesi çıkarıyordu.

“Tucker’ı duyabiliyorum,” dedim.

“Aa evet, tırnakları epey uzun. Aslında yarın onu PetSmart’a götürüp kestirteceğim. Neredeyse yemeği de bitmek üzere.”

“Makbuzlarını sakla ki sana ödeme yapabileyim.”

“Hı hı,” dedi. “Ee, kemik iliğini anlat bana.”

“Doğru. Ben Kuzey Minnesota’da gerçekten küçük bir kasabada büyüdüm. Nüfusu üç bin. Yani herkes herkesi tanır. Kasabada lösemisi olan bir küçük kız vardı ve kasaba halkının çoğu...”

“Kasaba halkı mı?” Eğlenmiş gibiydi.

“Evet, kasaba halkı,” aslında biz orada hep böyle konuşuruz.”

Buna güldü. Onun gülüşünü sevdim. Müzikal bir tınısı vardı.

“Kasaba *halkının* bir çoğu Be the Match’e* kaydoldu çünkü o kızın kemik iliği nakline ihtiyacı vardı. Sonunda birini buldu. Onun tanımadığı biriydi. Ama ben sonrasında kayıtlarında kaldım ve sonunda lenfoması olan bir adamla eşleştim. Böylece ben de bağışladım.”

* Biriyle Eş Ol. Ulusal Kemik İliği Nakli Derneği. (ç.n.)

“Hayattalar mı?” diye sordu.

Başımı salladım. “Evet, hayattalar. Adamla Facebook’ta arkadaşız. Hastalığı dört yıldır kontrol altında. Emily de öyle. Daha yeni liseden mezun oldu.”

“Vay. Bu... Bu gerçekten cömertlik.”

Omzumu silktim. “O kadar hasta olup bir seçeneğin olmamasını hayal edemiyorum, biliyor musun? Belki bir gün biri benim için aynı şeyi yapar. Veya çok sevdiğim biri.”

Küçük bir duraklama oldu ve tekrar konuştuğunda gülümsüyordu. “Ee, bu üç bin kişilik küçük kasabada eğlenmek için neler yaparsınız?”

Parmaklarımla saymaya başladım. “Buz balıkçılığı, kışın köpek kızağı, kano. On yıl boyunca Boundary Waters* gezilerinde rehber olarak çalıştım. Babamın bir dış giyim firması var.”

“Peki ya annen? O ne yapıyor?”

“Evde oturuyor. Yazları çok yoğun olduğunda babamın şirketinde çalışıyor.”

Biraz güldü. “Gerçekten Kuzeylisin, değil mi? Hiç Kanada geyiği gördün mü?”

“Geyik, kurt ve kuzey ışıklarını...”

“Ah, kuzey ışıklarını görmeyi çok *isterim*. Hayatta yapmak istediğim şeyler listemde var.”

“Ya? Listende başka ne var?”

Mırıltı gibi bir ses çıkardı. “Yumuşak kabuklu yengeçlerden yemek istiyorum. Bir de İrlanda’ya gitmek istiyorum. Bu benim en büyük isteğim. Senin listende ne var?”

Dün biri bana aynı soruyu sorsaydı ona “Hollywood Bowl’da** çalmak,” derdim. Ama bugün? “Seninle bir randevuya çıkmak istiyorum.”

* Minnesota’da sınır suları kano alanı. (ç.n.)

** Kaliforniya’daki büyük amfityatro. (ç.n.)

BÖLÜM 8

SLOAN

♪ THIS CHARMING MAN/THE SMITHS*

Tucker PetSmart'a bayılıyordu. Daha parka girer girmez dışarı çıkabilmek için sızlanmaya başladı. Arabadan atladı ve beni mağazaya çekti, bu arada kendini boğuyordu. Onun bu hevesi beni güldürdü ama beni gülümseten tek şey o değildi. Jason beni iyi bir ruh hâline sokmuştu.

Dün bütün gün konuşmuştuk. *Bütün gün*. Otel odasındaki televizyona *Dövüş Kulübü* filmi gelince ben de Netflix'te aynısını bulup beraber seyretmiş ve seyrederken konuşmuştuk. Telefonumun şarjını üç kez bitirmiştik ve sonunda şarjıma bağlı olarak yatakta uzanmış ve gece yarısı sonrasına kadar takılmıştık.

Belliydi. Ondan çok hoşlanmıştım.

Ormanda dolaşarak büyümüşü ve ben onun kasabasının büyüklüğü kadar öğrencisi olan bir liseye gitmişim. Ben on sekiz yaşına kadar güzellik yarışmalarına katılırken ve alışveriş merkezinde çalışırken o, yazları turistleri

* Bu Büyüleyici Adam/The Smith müzik grubu. (ç.n.)

vahşi doğada kano gezilerine çıkararak çalışıyordu. Ama bir şekilde örtüşmüştük. Çok iyi anlaşmıştık, çılgıncaydı.

Ve korkutucuydu.

Şimdi benim neye benzediğimi bilmemesinden nefret ediyordum. Ya benim güzel olduğumu düşünmezse? Ya sonunda beni ilk kez gördüğünde, “Ah,” olursa? Korkumu yenip ona fotoğraf göndermek istemiştim ama şimdi o konuda iyice ürkmüştüm. Ve çünkü bütün telefon konuşmaları boyunca bana sürekli çıkma teklifi etmişti.

Saat 01.00’di ve bugün hâlâ ondan bir haber alamamıştım fakat Melbourne’da hâlâ erkendi. Sabahımı dış görünüşümle ilgili stres olarak geçirmiştim. İki yıllık ihmalimi telafi etmek için yeni bir aciliyet duygusu gelmişti.

Jason bir hafta içinde Kaliforniya’da olacaktı. Bu durum bana hazırlanmak için yedi kısa gün tanıyordu. Dış görünüşümü uzun süredir takmıyordum, bu yüzden nereden başlayacağımdan bile emin değildim. Saçımı hep arkada topuz yapıyordum, parmaklarım hep ojesizdi, cildim günde iki kez sadece sabun ve su görüyordu. Ve şimdi bu adam benim bir fotoğrafım için neredeyse beni zorluyordu ve ben incelenmek için asla hazır olmayacaktım.

Ben onu yarı panikle aradığımda, “Dramatik davranıyorsun,” demişti Kristen bu sabah. “Saçın hiç bundan daha iyi görünmemiştii. Yıllardır fön görmedi. Tenin yanık ve her zaman mükemmel bir fiziğin olmuştur. Rahatla, sen bir afetsin. İnan bana, eğer dağınık olsaydın sana söylerdim.”

Bu, beni biraz daha iyi *hissettirdi*. O bana *söylerdi*. Kelimenin tam anlamıyla hiç filtresi yoktu.

Bu sabah kaşlarımı aldım ve saçlarımı kestirtmek için randevu ayarladım. Diş beyazlatma bandıyla çamur maskesi yaptım ve sonrasında biraz daha az umutsuz hissettim. Ama hâlâ çok gergindim. Bir erkeğin benimle ilgili ne düşü-

neceğini Brandon'dan beri takmamıştım ve aniden takıntı hâline gelmişti. Sanki iki yıldır dolabımın altında dertop bıraktığım parti elbisemin tozunu silkeliyormuşum gibi hissediyor, hâlâ üstüme oturmasını ve güvelerin onu mahvetmemiş olmasını umut ediyordum.

Tucker'ı mağazanın arkasındaki tıraş bölümüne yürüttüm ve onu yazdırmak için Jason'ı düşünerek ve dudaklarımı çiğneyerek tezgâhın yanında durup bekledim.

Koyu mavi PetSmart tişörtlü kadın beni karşıladı. “Yazdıracak mısınız?”

“Evet, sadece tırnak kesimine ihtiyacı var.”

Eğilip Tucker'a baktı. “Sorun değil. Kimmiş bakalım bu?”

“Tucker.”

Yüzünde bir şey aydınlandı. Kadının arkasındaki bakıcı bana bakabilmek için başını kaldırdı ve ikisi bakıştılar.

“Siz Sloan mısınız?” diye sordu ilk kadın.

“Evet,” dedim, neler olduğunu anlamaya çalışarak, bir ona bir diğerine bakındım.

“Bir saniye.” Parmağını kaldırarak gülümsedi. “Burada bekleyin.” Sonra yan kapıya daldı. Bir daha açıldığında, kocaman bir vazo içindeki ayçiçekleri dışarı çıktı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Yapmamıştır.”

Kadın vazoyu tezgâha kaldırdı. “Bunlar sizin için,” dedi gülümseyerek.

Çiçek aranjmanına şok içinde bakakaldım. “Nasıl?”

“Erkek arkadaşınız bu sabah bizi aradı ve siz buraya geldiğinizde size sürpriz yapmak istediğini söyledi. Bütün gün sizi bekledim. Çok şirin!”

Midem, “erkek arkadaş,” sözüyle döndü. Değildi, tabii ama midemin umurunda değildi.

Çiçekler muhteşemdi. Kırmızı güller, kocaman sarı çiçeklerle karıştırılmış ve çiçekli dallar bukete ekstra bir yükseklik kazandırmıştı. Rahatlıkla bugüne kadar aldığım en büyük çiçek aranjmanı diyebilirdim. Bir *servete* mal olmuş olmalıydı.

“Bir de kart var,” dedi kadın, beyaz zarfa doğru vazoyu döndürdü.

Kopardım ve titreyen parmağımı zarfın yapışkanına kaydurdum.

Küçük bir kâğıda üzerlerinde, “Evet” ve “Hayır” yazan iki kare kutu çizilmişti.

Sloan benden hoşlanıyor musun? Birini işaretle. Jason.

Kahkahayla güldüm ve elimi ağzıma kapamak zorunda kaldım.

Tucker’ı tırnaklarının kesimi için teslim ettim ve Jason’ı aradım. Hâlsizce yanıtladı ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Tünaydın, Sloan.”

“Çok oldun sen. Bunları göndereceğin yeri nasıl bildin?”

Esniyormuş gibi bir ses çıkardı. “PetSmart’a gideceğini söylemiştin. Genel olarak nerede oturduğunu biliyorum. Google’dan baktım.”

“Çok güzeller.”

“Bir seferinde tam motive olmadığım konusunda suçlanmıştım, ben de kendimi geliştirdim.”

“Gerçekten yapmışsın,” dedim, çiçekleri aşağıdan yukarı süzerek. “Ama yapmamalıydın.”

“Kartı okudun mu?”

Kızardım. “Evet.”

“Kutulardan birini işaretledin mi?”

“Belki.”

“Hangisi olduğunu bana söyleyecek misin?”

“Kesinlikle hayır.”

“Öyleyse bugünkü sorum bu,” dedi, sesindeki gülümseme telefondan duyuluyordu.

İçimi çektim. “Evet’i işaretledim.”

“İyi,” dedi. “Ben de senden hoşlanıyorum.”

BÖLÜM 9

SLOAN

♪ A BEAUTIFUL MESS/JASON MRAZ*

Mutfak fayansımın üzerinde küçük ıslak bir nokta vardı. “Herhalde sızdıran bir boru var,” dedim Jason’a telefonda. Lavabonun altındaki bütün temizlik malzemelerini çıkartmaya başladım ve nemli yüzeye parmağımınla dokundum. “İhh, burası kesinlikle ıslak.”

“Oraya geldiğimde bakabilirim,” diye teklif etti, sesinde umutlu bir ton vardı.

Jason yarın eve dönüyordu. Biz konuşurken eşyalarını topluyordu ve birkaç saat içinde uçağına gitmek için çıkacaktı. Yine midem altüst oldu. Günlerdir Jason’la şahsen tanışacağım beklentisiyle içim kıpır kıpırdı. Karman çormandım. Gözkapagım stresten acımasızca seğiriyordu.

“Hayır, buraya gelmeyeceksin,” dedi tekrar. “Planladığımız gibi ben seninle buluşacağım.”

“Hadi ama, en azından seni bir restoranda karşılamama izin ver. Starbucks’ta buluşmak nasıl bir randevu oluyor?”

“Randevu değil,” diye hatırlattım, sızan damlanın altına bir kâse iteledim.

* Güzel Dağınıklık/Jason Mraz; şarkıcı, söz yazarı. (ç.n.)

“Aa, doğru. Bu bir görüşme.”

Birbirimizi iki haftadır tanıyorduk ve son haftası, her gün, saatlerce konuşmuştuk. Konuşmadığımızda da durmadan mesajlaştık. Ondan çok hoşlanıyordum ve bu gülünçtü. Jason’ı bir hafta içinde, Brandon’ı altı ayda tanıdığımdaya daha iyi tanımıştım, Jason çok daha az utangaçtı. Ama kendimi gerçek bir randevuyu kabul etmeye ikna edememişim. Şahsen tanışmadan olmazdı.

“Ben sadece işlerin tuhaf olmasını istemiyorum,” dedim, dönüp bulaşık makinesine sırtımı dayayarak yere kaydım. Gözlerimi kapadım ve parmağımı seğiren gözkapağıma bastırdım.

“İşler niye tuhaf olsun ki?”

Çünkü beni daha önce görmedin. Çünkü geçen hafta sürekli konuştuk ve hiç benimle aynı odada bulunmadın.

Yanıtlamadım.

Valizin fermuarının uzun çekilme sesi telefondan duyuldu. “Tucker’ı telefona ver.”

“Şey gibi mi, telefonu kulağına mı koyayım?”

“Evet.”

Kalktım ve kanepede uyuyan Tucker’ı buldum. “Bunun için ikinizi yalnız bırakayım mı?”

“Evet, bu iki erkek arasında bir şey.”

“Tamam, işte burada.” Telefonu Tucker’ın kulağına tuttum. Jason’ın sesiyle hemen irkildi. Başını kaldırdı ve dinledi, sonra kanepeden fırlayıp oturma odasında havlayarak dönmeye başladı.

Telefonu tekrar kulağıma koydum, gülüyordum. “Ona ne dedin?”

“Seninle tanışacağım için ne kadar heyecanlandığımı sana göstermesini istedim.”

Aslında ona dışarıda sincap olduğunu söylemişim ama

yine de benim ne demek istediğimi canlandırabilmiş sanırım.

Telefona doğru gülümsedim. Sonra telefonu ağzımdan uzaklaştırıp yutkundum. “Senin için bir şey yaptım.”

“Öyle mi? Nedir?”

“Sadece bir şey. Şimdi sana göndereceğim. Umarım seversin.”

Bağlantı adresini mesaja ilişitirdim ve parmağımı küçük okun üzerinde tuttum, bu onu evrene gönderecekti. Gergin bir nefes alıp gönderdim.

Artık geri alınamazdı. Gitmişti.

“Ben erken yatacağım,” dedim. “İyi uçuşlar, tamam mı? Sanırım yarın görüşeceğiz...”

BÖLÜM 10

JASON

♪ SOUL MEETS BODY/DEATH CAB FOR CUTIE*

Sloan bana bir YouTube videosu gönderdi. Yatağımın kenarında oturdum ve ekranı yakınlaştırmak için izledim.

Birisi üzerinde, *Sloan'la Tatilim* yazan bir kâğıt parçasını kameranın önünde tuttu. Sonra Tucker'ın kliplerini göstermeye başladı. Tucker yürüyüşte, Tucker yüzme havuzunda yüzerken. Tucker Starbucks'ta kâğıt kaptan çırpılmış krema yalarken ve ağzında mavi pelüş bebekle PetSmart'tayken. Sonra ıslak saçları Mohawk** saçları gibi dikilmiş küvette banyo alırken. Tucker çimlerde yeşil bir topu takip ederken ve köpek parkında başka köpeklerle oynarken.

Eğer Sloan'dan hoşlanmamış olsaydım bu, işi bitirirdi. Tucker benim para birimim, geçer akçemdi. Sloan'ın şımarttığı ben de olabilirdim çünkü aynı etkiyi yaratmıştı.

Tucker'ın sırtüstü yatmış karnı okşarken çekilmiş bir klibini izlerken ekranıma gülümsedim. Sonra çerçeve değişti ve kanepede bir kadının yanında oturan hâli geldi. Hemen dikkatimi verdim ve telefonu yaklaştırdım.

* Ruh Bedenle Buluşunca/Death Cab For Cutie müzik grubu. (ç.n.)

** Bir Kızılderili kabilesi. (ç.n.)

Kadın Tucker’a gülümsüyor, Tucker onun yüzünü yalıyordu. Kollarındaki dövmeleeri görebiliyordum. Doğrudan kameraya bakıyordu ve ekrana uzanınca video bitti.

Kalbim göğüs kafesimde gümbürdedi. *Bu Sloan’dı. Bu konuştuğum kadındı.*

Ve kahrolası çok güzeldi.

Videoyu tekrar oynattım. Sonra tekrar oynattım. Durdum ve sahne fotoğraflarını çektim, böylece sonra da bakabilecektim. Yakınlaştıırarak onu inceledim. O parlayan, geniş gülümsemelerden birine sahipti. Dolgun dudaklar, uzun altın sarısı saçlar, Tanrım, kadın muhteşemdi.

Uber’e bindiğimde hâlâ videoyu izliyordum. Onu aradım.

Sesli mesaja geçti.

Dün gece Sloan’a mesaj atmış, onun ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü yazmıştım ama tüm aldığım gülümseyen bir yüz ikonuydu ve bunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Sanırım birbirimizle tanışacak olmamızın stresi onda etkisini gösteriyordu.

Beni de etkiliyordu.

Onun neye benzediğini görmeden önce bile, ondan çok uzun zamandır tanıştığım herkesten daha çok hoşlanmıştım. Onu düşünerek uyumaya gidiyor ve uyanıyordum. Onu kahrolası *rüyamda* bile görmüştüm. Onunla konuşmaya başladığımız andan beri bir başka kadına yan gözle bile bakmamıştım. Ve bütün bunlar henüz görmediğim bir kadın içindi.

Şimdi bu durumu tam kaldıramayacağımdan endişeleniyordum ki bu çılgıncaydı. O ne bekleyeceğini bilecek kadar benim resimlerimi görmüştü ve ben herhangi bir şekilde

hayal gücünün almadığı güvensizlikte biri değildim. Sadece bu karşılaşma çok önemli geliyordu.

Uçuşum yumuşak geçmişti ve “görüşmemiz” için dipdiri olabileyim diye mümkün olduğu kadar uyumuştum.

Valizlerimi eve bıraktıktan sonra duş aldım, kot ve tişört giydim ve sakalımı düzelterip saçımla uğraşmak itiraf ettiğimden daha uzun sürdü. Sonra Topanga Canyon'daki Starbucks'a gittim. Verandada dizimi zıplatarak büyük bir kalabalığın önüne çıkmak için çıkmadan önce yaptığım gibi elimi açıp kapayarak bekledim. Oraya yarım saat önce gelmişim; park yerini ve kaldırımı izleyerek, tamamen gergin, *hiç kimse* veya hiçbir şey için *asla* böyle olmadığım için kendime gülerek orada oturdum.

Halihazırda öyle hissetmemin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Tek bildiğim öyle *olduğumdu*.

Beni aradığında sekiz dakika gecikmişti.

“Selam,” dedim, ilk çalışta açarak. “Topanga Canyon demiştin değil...”

“Jason, gelemem, mutfağı mı su bastı!”

Kaos olduğu telefonda belliydi. Tucker arkada havlıyordu ve fişkıran suyun sesini duyabiliyordum. “Lavabonun altındaki boru mu?”

“Evet! Aman Tanrım, tam bir felaket!”

Çoktan kalkmış kamyonetime doğru koşuyordum. “Adresini ver.”

Duraksama oldu.

“Ben... Ama...”

Gülmeliydim. Hâlâ mı? Şimdi bile mi? “Sloan, *mutfağın*.”

İnledi. “*Tamam*.”

Adresi geveledi ve kapıyı çalmamamı söyledi.

Google Haritalar, onun iki blok ötede olduğunu söylü-

yordu ve üç dakika içinde oradaydım, eve koşarak girdim.

Oturma odasına bakındım, bir anlığına Sloan'ın şahsi alanında olduğumu algıladım. Vanilya kokuyordu. Tertemizdi. Ona gönderdiğim çiçekler; küçük bir bulldog cinsi köpeğin Napolyon gibi giyindiği, yarı bitmiş bir resmin bulunduğu şövelenin yanında duruyordu. Sıkıntının sesine doğru yöneldim ve çığrından çıkmış mutfığa daldım.

Sloan lavabonun yanındaydı, sırlıklam ve nefes nefese su birikintisinin ortasında duruyordu.

Bakışlarımız karşılaştı ve bir ton tuğla yemiş gibi çarptı beni. Vücudumun ona olan tepkisi çok aniydi. Ona bakarken gözbebeklerimin genişlediğini neredeyse hissedebiliyordum.

Herhangi bir yerde olduğumda bile beni yere çakacak bir kadındı. Kesinlikle çok etkileyiciydi.

Gözümü ondan alıp etrafıma bakmadan önce ona bakabilmek için kendime iki kalp atışı kadar izin verdim. Dalga geçmiyordu, burası gerçekten çok *kötüydü*.

Havlular ve muhtemelen dolabın içindekiler bütün yere saçılmıştı. Lavabonun altındaki kapak açıktı ve su dışarı fışkırıyordu. Tucker, mutfığın kapısını arkadan tırmalayaarak havladı.

Sloan'ın beni seyrettiğinin aşırı farkında olarak hemen tezgâhın üstündeki alet kutusunu karıştırdım. Sonra lavabonun altına bakmak için dizlerimi büktüm ve su birikintisine diz çöküp yüzüme gelen suyu karşıladım.

Sloan'ın müthiş bir su basıncı vardı. Çok etkilenmiştim.

Su giriş hattındaki suyu kesme vanası sıkışmıştı. Birkaç kez sertçe çekiştirmek gerekti ama kapanmasını sağladım. Akması durduğunda tamamen sırlıklam olmuşum.

Silkelendim ve ayağa kalktım, sırlıklamdım, parmaklarımın ucundan su damlıyordu. Ona döndüm, parmak-

larımı nemli saçlarımda gezdirdim. O bana baktı, gözleri kocamandı ve bakışlarımız birbirimizle buluştu.

Vay. İşte oydu.

“Selam,” dedi.

“Merhaba.”

O kısa video klibi ve *Avcının Eşi* sitesindeki küçük fotoğrafı, beni Sloan’ı şahsen görmeye hazırlamamıştı. 1950’lerin poster kızları gibiydi. Bütün dövmeleri ve kıvrımları ile. Uzun saçlar, omuzlarının üstüne dökülmüştü ve uçları ıslaktı.

Zeki, komik ve şimdi de *bu*. Kahrolası piyangoyu kazanmıştım. Neden bana sağlı sollu resimler fırlatmadığını anlayamıyordum. Belki o da benim hayatımı kazanmak için yaptığım işi söylemememle aynı sebepten dolayı, bana ne kadar güzel olduğunu söylememişti. Bilmiyordum ama çok hoş bir sürpriz olduğu kesindi.

Kocaman, kahverengi gözleri göğsüme indi ve sonra yüzüme döndü. Tek gelen ses, hâlâ lavabonun altından sızan suyun sesi ve kulaklarımda atan kalbimdi.

Dudağımın kenarı kıvrıldı. Sonra Sloan gülmeye başladı, telefonda hayal ettiğim her gülümseme ânını aklımdan geçirdim.

Çok güzel.

“İlk görüşme ânımızı tuhaflaştırmadığın için memnun oldum,” dedim. “Sıradan, stressiz, ilk karşılaşma *akışı*.”

Sloan aşağıya mutfağındaki suya baktı. “Burası berbat,” dedi, hâlâ kıkırdıyordu.

“Su çeken vakum pompan var mı?”

“Bilmem.” Elini alnına koydu. “Brandon’da bir tane olabilir.”

“Garajın nerede?”

Kapıyı gösterdi. Garaja girdiğimde hemen bir erkeğin

mağara benzeri ortamını fark ettim. Profesyonel aletler ve etkileyici marangoz tezgâhı. Duvarda birkaç tane neon ışıklı bira reklamı. Kapının yanındaki askıda asılı çalışma önlüğü ve tezgâhtaki açık bira şişesi.

Yan aynaları bantla tutturulmuş ve arabanın geri kalanına uymayan kapısıyla eski bir Corolla araba, iki arabalı park yerinin ortasında duruyordu.

Biraz bakındıktan sonra vakum pompasını buldum. Mutfğa döndüğümde Sloan mutfaktaki suyu arka kapıya süpürüyordu.

Sonraki yarım saat, Sloan havluları sıkarken yerden suyu çekmekle ve kapıya vantilatörleri yerleştirmekle geçmişti. Konuşmadan çalıştık. Vakum çok gürültülüydü. Ama biz birbirimize kaçamak bakışlar atmayı sürdürdük.

Kocaman ıslak havlu yığınının çamaşır makinesine taşınması için ona yardım ettim. Çamaşır odasının kapısı açıldığında Tucker dışarı fırladı ve ben havluları bırakıp yere çömeldim, gülüyor ve yüzümü yalamasını bekliyordum. Tanrım, onu çok özlemiştim. Beni görünce ağlama sesleri çıkardı ve benim tüm düşündüğüm, *bu köpek çok büyük bir bulma ücreti alacak*, oldu.

Sloan gülümseyerek bizi izledi ve çamaşır makinesini doldurmaya başladı. Kapağı kapatıp bana döndüğünde kapıya dayanmış ve kollarımı kavuşturmuştum. Tucker ikimizin arasında durmuş ve ördeği getirip önüme bıraktığı zaman yaptığı gibi gururlu yüz ifadesini takınarak bir ona, bir bana bakıyordu.

“Yardımların için çok teşekkürler.” Uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. “Bu ev darmaduman. Gerçekten çok eski bir yer. Sürekli bir şeyler kırılıyor.” Kriz yatıştırılınca şimdi ne yapacağından emin değilmiş gibi görünüyordu.

Gülümsedim. “Benimle akşam yemeğine gel.”

Gözlerini kırptı.

“Akşam yemeği, bu akşam, bir *randevu*. Bir görüşme değil, bir randevu.

Yüzümü inceledi.

“Seni dışarı çıkarmak istiyorum,” dedim. “İzin ver.”

Eğer hayır deseydi, yalvaracağımdan çok emindim.

“Tamam.”

Sırıttım. *İyi. Sonunda.* “Hazırlanmanı bekliyorum,” dedim. “Tucker’ı burada bırakalım ve seni bıraktığımda onu alırım.”

“Peki ya sen? Sırılsıklamsın.”

“Sen hazırlan ve sonra üstümü değiştirebilmem için benim evime geçeriz, böylece ben de üstümü değiştiririm.”

Bana gözlerini açarak tehlikeli bir yabancıyıym gibi bir bakış attı ve güldüm. Demek ki telefonda ona her soru sorduğumda böyle bir yüz ifadesi takınıyordu.

“Al.” Islak cüzdanımı çıkardım ve içinden kimliğimi aldım. “Ehliyetimin fotoğrafını çek ve Kristen’a yolla.”

Ona uzatınca baktı. “Gerçekten *organ bağışçısı*sin.”

“Ve dikizci bir serseri veya korsan değilim. Umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır.”

Güldü ve ben gözlerimi ondan alamıyordum.

Bana gülümsedi. “Üstümü değiştirmem için bana bir dakika ver.”

BÖLÜM 11

SLOAN

♪ NAME/GOO GOO DOLLS*

Jason'ın kapıdan duyabileceği kadar yüksek sesle, “Burası düşündüğüm kadar berbat bir yer değil,” dedim.

Jason, Calabahas'ta** bir müzik sektörü yöneticisinin malikânesinin arka bahçesine park edilmiş gümüş bir Airstream*** karavanında yaşıyordu. Olimpik bir havuz Jason'ın ön kapısından on adım ilerideydi, cennet kuşları ve şelalelerle çevriliydi. Her yer yemyeşildi.

Bu kuraklıkta her şeyi sulamanın ne kadara mal olduğunu yalnızca hayal edebiliyordum. Çok fazla su kullanmanın cezaları vardı. Benim çimlerim ölmüştü. Bunun nedeninin su tasarrufunu desteklememden kaynaklandığını söylemek isterdim ama fıskiyelerim kırık, çimleri yeniden hayata döndürmek için ne tamire ne de suya param yetiyordu. Buranın sahibi kimse, zengin biri olmalıydı.

Jason'ın karavanı küçüktü ama düzenli ve rahattı. Süs püs yoktu. Jason'ın yaşayacağını düşündüğüm gibi bir yer-

* İsim/Goo Goo Dolls müzik grubu. (ç.n.)

** Kaliforniya'da bir yer. (ç.n.)

*** Lüks bir karavan markası. (ç.n.)

di. Konuşmalarımız sırasında bana söylediklerinden anladığım, biraz minimalistti.

Bizi siyah kamyoneti ile buraya getirmişti, hem pratik hem fonksiyoneldi. Eski ama temizdi. Benim arabam gibi değildi. Jason'ı *asla arabama* almamayı kafama not aldım.

Güldü. "Neden berbat bir yer bekliyordun ki?" dedi yatak odasının diğer yanından.

"Çünkü Tucker'ın her şeyi çiğneyip bitirdiğini söylemiştin."

Tezgâhtan fotoğraf çerçevesini aldım ve kalın kışlık giysiler içinde, köpeğiyle gülümseyen Jason'ın fotoğrafını inceledim. Arkalarında gözün görebildiği kadar uzak, karlı bir zemin vardı. En sevdiğim fotoğrafı değildi. Daha çok tenini görebildiğim fotoğrafları severdim. Odasının kapısını açınca hızla yerine koydum.

Tanrım, ona bakmak çok güzeldi. Yüzümün kızardığını hissettim. *Yine.*

Mutfağıma yürüdüğü zaman, vücudum iki yıldır elektrik kesintisinden çıkan bir ev gibi hayata geçmişti. Her yer aydınlanana ve tüm aletler çalışana kadar her şey devreye girmişti. Kalp, yanaklar, ciğerler, parmak uçlarım, midemdeki kelebekler, kulağımdaki çınlamalar, dizlerimdeki hâlsizlik. *Hepsi* hayata geçmiş, *hepsi* elektrikle yüklenmişti.

Benden sonra fotoğrafa baktı. "Minnesota'da," dedi, tezgâha dayanarak, kolu neredeyse benimkine değiyordu. Sertçe yutkundum. Çok güzel kokuyordu. *Gerçekten* güzel. Taze ve temiz, sanki çam ve yeni yıkanmış çamaşır gibi. Ona yaslanmak ve derin bir nefes almak istedim.

Valizi küçük oturma bölümünde duruyordu ve gitar çantası küçücük masanın bankına konmuştu. Bu da bana onun ne kadar kısa bir süre önce geldiğini hatırlattı. Uçmuş, kendine bir saat kadar ayırmış, sonra benimle buluşmak için gitmişti.

“Yorgun değil misin?” diye sordum, dikkatlice bakarak. “On beş saatlik bir uçuştan daha yeni çıktın.”

“Ben herhangi bir yerde uyuyabilirim. Uçakta yeterince dinlendim.”

Benim kişisel mesafeme girdi. Sanırım bunu kasten yaptı. Onun vücudundan gelen ısıyı gerçekten hissedebiliyordum. Tutucu tarafım, bir başka adamla nişanlı olduğumu unutamayan yanım, bir adım geri çekilmemi istiyordu. Ama şüpheli bir şekilde Kristen gibi olan tarafımın, durduğum yerden kıpırdamamam için bana bağırırken nefesi kesiliyordu.

Yerimden kıpırdamadım.

Bekârdım ve böyle hissetmeye *iznim vardı*, flört etmeye ve bir başka adam çok yakın durduğunda kelebeklerin uçuşmasına izin verilmişti. Ve *kesinlikle* şimdi kelebekler uçuşuyordu.

“Sürekli olarak burada mısın? Los Angeles’ta?” diye sordum, onun yakınlığına verdiğim tepkiye sesimin ihanet etmemesi için çabalıyordum.

“Bugünlerde. Üzerinde çalıştığım film müziği için beni burada istiyorlar. Kayıt stüdyom burada ve burada yaşayarak her şeyi koordine etmek çok daha kolay. Artı, devam etmem gereken organizasyonlara beni yakın tutuyor.”

“Ne organizasyonu?”

“Ee, film prömiyeri var,” dedi. “Ve Grammy Ödüllerine gittim.”

“*Grammy*’e mi gittin?”

“Evet, benim katıldığım bir çeşit büyük bir sektör daveti-ydi,” dedi baştan savarcasına. Dudaklarıma baktı. “Peki evimi beğendin mi?” diye sordu, biraz mesafeli gibiydi, dudaklarımla konuşuyordu.

“Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Sanırım belki ağaçların

arasında bir hamak veya onun gibi bir şey düşünmüştüm.”

Güldü ve delici mavi gözleri köşelerinden kırıştı. O gözleri beklemiyordum. Bazı şeyler vardı ki fotoğraflar tam hakkını veremiyordu.

“Plak şirketim beni Los Angeles’a taşıyınca içine evi de kattılar ama ben karavanda yaşamayı seviyorum. Temsilcim Ernie, kendi mülkü üzerinde bir yer önerdi. Evinde bir havuz ve spor salonu var, serbestçe kullandığım bir çamaşır odası var.”

Gülümsedim. “Burası bir yerleşke,” dedim. “Onlar ne? On üç metrelik kapılar mı? Zombi kıyametini burada atlatacak istemediğinden emin misin?”

Güldü. “Buraya uğramak istersin diye sana kapının kod numarasını vereyim.” Arkaya doğru başını salladı. “Gel, yatak odamı gör.”

Her yeri görmek ilgimi *çekiyordu*. Önce benim girmeme izin verdi; tam kapının içinde durdum ve etrafı inceledim. Yatak örtüsü yoktu, sadece gri çarşaf ve yatağın ayakucuna katlanarak konmuş yumuşak görünümlü bir battaniye. Gece sıcaklanıyor olmalıydı. Tanrı biliyor, yeterince vücut ısı sağlıyordu.

Pencerelerde basit, bej renkli perdeler asılıydı ve telefon şarjı komodinin üstünde fişe takılıydı. Oda onun gibi kokuyordu ve onun böyle şahsi yerinde olmak kalbimin atmasına neden olmuştu. Biriyle bu kadar çok telefonda konuşup sonra güzel kokusu ve *yatağı* olan biri olduğunu anlamak tuhaftı.

Jason arkamdan geldi ve elleri başının üzerinde odaya doğru eğildi. “Bak, ilk randevumuzda seni yatak odasına attım,” diye takıldı ve omzumun üstünden ona bir bakış attım.

“Orası Tucker’ın yattığı küçük zindanı mı?” Yatakla duvarın arasına sıkıştırılmış sepeti işaret ettim.

Güldü. “Bu kadar uzun zaman güzel bir kadınla yattıktan sonra şimdi tekrar sepetine döndürülmeyi nasıl karşılayacak merak ediyorum.”

Ona döndüm. “Çok istediğin randevuda olduğun için mi benimle bu kadar utanmazca flört ediyorsun?”

“Tabii.” Sırıttı.

Oda küçüktü ve o, kapıda durduğu için yatağı arkama almıştım. Elleri başının üzerinde o şekildeyken, kolları ve göğüs kasları tişörtünden dışarı itiliyordu.

En harika vücuda sahipti. Hantal değildi. Kıvrak ve düzgündü, rahatlıkla benden otuz santim kadar uzundu. Kapıda olsa bile odayı varlığıyla doldurmuştu.

Gözlerim aşağıya doğru indi. Tişörtünün altı yukarı sıyrılmıştı, karnının ortasından kotunun üstünden içine, aşağıya doğru inen tüy çizgisini görebiliyordum. Nefesim tutuldu ve benim kayan gözlerimi fark etmemiştir diye umarak hemen geri yüzüne baktım.

Eğlenmiş yüz ifadesi, fark *ettiğini* gösteriyordu.

Bir saat önce onunla Starbucks haricinde herhangi bir yerde karşılaşmaya tamamen karşıyken şimdi bir adım öne gelse, onun *yatağında* oturmak zorunda kalacağım dikkatinden kaçmamıştı.

Hafifçe öksürdüm. “Ee, ya bu randevuyu kabul etmedim?” diye ona bakarak sordum.

Yaramazca kaşını kaldırdı. “O zaman yedek plana geçecektim.”

“O neymiş peki?”

“Orijinal planımla aynı, sadece biraz daha hileli.”

“Hileli?” Başımı kaldırdım.

“Evet. Seni her şekilde randevuya çıkartacaktım, senin ona görüşme demene izin vererek ve bütün o zaman boyunca onun bir randevu olduğunu söyleyerek...”

Güldüm.

Omzunun üstünden başını salladı. “Hadi. Yemeğe gidelim.”

Jason gideceğimiz yeri benim seçmemi istedi, ben de onu evimin aşağı sokağında olan, salaş ve küçük Meksika lokantasına götürdüm. Kırmızı localı, hoparlörlerinden trompet ağırlıklı ranchera* müziği yayılan ve duvarlarda matador tabloları olan küçük bir restorandı. Köşede sessiz bir locada, üzerinde sombrero** asılı bir masa verdiler.

“Bir süredir Meksika yemeği yememiştir diye düşündüm,” dedim. “Avustralya muhtemelen Carne asadası*** ile bilinen bir yer değil.”

Garson önümüze iki buzlu su koydu.

“Minnesota’da güzel Meksika yemeği yok,” dedi. “Los Angeles’la ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu.”

“Kaliforniya ile ilgili başka ne seviyorsun?”

“Ee, köpek bakıcıları çok seksi,” dedi, ince menüyü inceleyen bana göz kırptı.

Titreşen telefonumu cebimden çıkarırken muzipçe gözlerimi kısarak ona baktım. “Aah, hayır,” dedim, ekrana bakıyordum. “Kristen’dan yedi tane cevapsız aramam var. Bekle, Oliver’la ilgili olabilir.” Jason’ın kamyonetindeyken telefonun kapandığını hissetmemiş olmalıydım. Telefonu kulağıma koydum. “Kristen? Her şey yolunda mı?”

“Lütfen bana Jason’ı Google’da aradığını söyle.”

“Ne?”

“Onu aradın, değil mi? Kiminle çıktığını biliyorsun, değil mi?”

* Yerel Meksika müziği. (ç.n.)

** Meksika şapkası. (ç.n.)

*** Izgara etlerden oluşan Meksika yemeği. (ç.n.)

Midem ağzıma geldi. *Aman Tanrım*. Kristen’a Jason’ın kimliğinin fotoğrafını göndermiştim. Muhtemelen onu internette bulmuştu. Acaba kayıtlı bir seks tacizcisi miydi? Bir suçlu? Masanın karşısından bana bakan ve ilgilenmiş görünen Jason’a baktım.

Hafifçe öksürdüm. “Mmm... Buna yanıt vermem gerekiyor. Bir dakika müsaade eder misin?” O yanıtlayamadan locadan çıktım. Hemen kadınlar tuvaletine gittim ve kendimi kabinlerden birine kapattım.

“Tamam, şimdi yalnızım. Ne buldun? Ben kendiminkini söylemedikçe o bana kendi soyadını söylemedi, yani onu araştıramadım!”

Kalbim hızla attı. Ne *yapmıştım*? Benim nerede yaşadığımı ve her şeyi biliyordu. Bu yabancıya adresimi vermiştim bir aptal gibi! Kabinin içinde volta attım. Neredeyse öldürülmeyi hak etmiştim, o kadar aptaldım.

“Cidden bana onu kim olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun? Ben, 7/24 konuşuyorsunuz sandım. Bu nasıl oldu da gündeme gelmedi?”

“Kristen, *ne*?”

“Ah, o Jaxon Waters? Şarkıcı? Hani şu en az iki yüz kere izlediğin, sürekli yayınlanan animasyon videosu ‘Wreck of the *Edmund Fitzgerald*’?”

Kalbim. Durdu. Öldü.

“*Ne*?” Derin bir nefes aldım.

“Eğer biri o müziği daha iyi hâle getirebilmişse o, bu kişidir.” Kristen homurdandı. “Onun Wikipedia sayfasındayım. Bağımsız rock müziği. Bu düzenlemesiyle ünlü olmuş. Sonra kendi başına yaptığı albümü altın plak ödülü almış ve büyük bir plak şirketi anlaşması yapmış. Jake Gyllenhaal’lu* *Vahşi Doğanın Çağrısı* filminin bütün müziklerini o

* Ünlü bir aktör. (ç.n.)

yapıyormuş. Geçen sene Grammy’de “En İyi Yeni Sanatçı” ödülünü almış. Jason Larsen, Ely, Minnesota’da büyümüş, 17 Kasım’da doğmuş, 1.85 boyunda. Annesi Patricia, babası Paul, David isimli bir erkek kardeşi var... Nasıl oluyor da herkes bir yana sen, bu naneleri bilmiyorsun? Sen tanıdığım en paranoyak insansın.”

Titrek bir nefes aldım. “Yani, bana müzisyen olduğunu söylemişti ama arkada çalışıyor ya da öyle bir şey sandım. Bana söylemedi!”

“Vay. Büyük siber tacizci başarısızlığı.”

Arkadan Josh konuştu. “Ona bu randevu için bacaklarını tıraş etmiş olduğunu umduğumu söyle,” dedi.

“Evet, bu adam için çırlıçıplak olmalısın,” diye ekledi Kristen.

Ellerimle yüzümü yelledim. “Aman Tanrım. Korkuyorum. Şimdi nasıl normal davranacağım? Benim şarkı listemde onun yedi şarkısı falan var, *hem de şimdi*. Ben hayranıyım! Ben onun hayranları gibiyim! Havalı biri olamam, Kristen!”

“Tamam ama bacaklarını tıraş ettin mi?”

“*Hayır! Etmedim*. Hiçbir şeyimi tıraş etmedim! Çünkü onun için çırlıçıplak olmayacağım veya öyle bir planım olmayacak! Oraya nasıl dönebilirim, Kristen? Panik atağım tutacak!”

Jason, kelimenin tam anlamıyla beni yıldız çarpmasına uğratan ve gerçekten hoşlandığım bir adam olmaktan çıkmıştı. Yalnızca, “Nefes alamıyorum! Onun köpeğini çaldım. Bana çiçek gönderdi,” diyebildim. Bilgiler Jason’ı kafamda yeniden konumlandırırken algılama ayarım ve beynim yanlış ateşlemeler yapıyordu.

“Ah-hah. Yalnızca kendini suçlamalısın. Google’ı kullanmalıydın. Şimdi oraya geri dön.”

“İyi eğlenceler!” diye bağırdı Josh arkadan ve ikisi de kıs kıs güldü.

Kötü bir inleme sesi çıkararak telefonu kapattım. Sonra, “Jaxon Waters”ı Google’da arattım ve görselleri tuşladım.

İşte oradaydı.

Kırmızı halıda smokinli hâliyle fotoğrafı vardı. Orman-
da bir kayanın üzerinde oturup gitarını çalarken bir başka
fotoğrafı daha vardı. Aman Tanrım. Grammy Ödülü’nü tu-
tarken bir film karesi vardı. Kahrolası *Grammy*.

Ben annemin yemek kamyonetinde ünlüleri doyurarak
büyümüştüm. Beni etkilemezlerdi. Onların yanında nadi-
ren gerilirdim. Ama Jaxon Waters farklıydı. Müziği beni
büyülüyordu. *Ruhumla* konuşuyordu. Ruhani ve güzeldi,
bu konuda kayıtsız kalamazdım.

Kabinden ellerim titreyerek çıktım ve lavabonun başın-
da durdum.

“Sakin ol,” diye fısıldadım, vücudumun emre uymasını
istiyordum. Dinlemiyordu. Hapisten kaçan bir mahkûmla
bir randevuda olduğumu anlasaydım sanırım daha az pa-
niklerdim.

Sonunda masaya doğru yürüdüm, Jason gülümsedi,
yüzünden benim tekrar ortaya çıkmamdan dolayı bir ra-
hatlama ifadesi vardı. Olmadığım süreyi göz önüne alınca
muhtemelen benim tuvalet penceresinden çıkıp çıkmadığı-
mı merak etmiştir.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu, ben locaya oturur-
ken. “Gitmemiz gerekiyor mu?”

“Her şey yolunda,” dedim, sesim biraz yüksekti.

Kaşını kaldırdı. “Emin misin? Kristen ne dedi?”

Ağzım kurudu. Bardaktaki suyumı alıp sonuna kadar
içtim. Beni eğlence ve ilgi karışımıyla izliyordu ve ben Ja-
son’ın restorandaki locada, elinin arasından nefes almaya

ve uzanmaya ihtiyacı olan bir kadını, seksi bulup bulmaya-
cağını merak ediyordum.

Bardağımı bıraktım ve hafifçe öksürerek boğazımı te-
mizledim. “Birkaç haber aldım da.”

“Ne olmuş? Söyle bana.”

“Sen Jaxon Waters’mışsın,” deyiverdim.

Yüzünden geçen eğleniyormuş ifadesi suçlamamı doğru-
ladı. “Beni duymuş muydun?”

“*Bas gitar çaldığını söylemiştin,*” diyerek dik dik bak-
tım ve gözkapaklarım uğursuzca seğirdi.

“Çalışıyorum.” Silkindi. “Aynı zamanda gitar çalışıyorum,
şarkı söylüyorum...” Benim gözlerimin büyümesi karşısın-
da gülümsemesi büyüdü.

“Ama... ama ben evine gittim!” dedim nefes nefese.
“Grammy ödülün nerede?”

Yine silkindi. “Kilerde.”

“Jason!”

Güldü. “Ne? Orası bir karavan. Raf yeri falan yok.”

Aman Tanrım!

“Neden bana söylemedin?” diye sordum. “Ben... Ben...
Neden?”

Bunu kasten yapmıştı. Özellikle bunun üstünü kapat-
mıştı. Ben sahte biriyle kandırılmıştım, sadece sahte kişi-
likler inanılmaz iyi görünümlü ve ünlü olurdu, aslında ben
içine girdiğim şeyden çok etkilenmiştim.

Bu çok fazlaydı.

Sinirli olduğumda deli gibi davranmak benim en bilinen
hareketimdi ve bugün de hayal kırıklığına uğratmayacak-
tım. Gözkapaklarım durumun stresinden tam teşekküllü
seğirme isyanı içindeydi. Bıkkınlıkla içimi çekerek parma-
ğımı gözüme bastırdım. Yüzüm ya bembeyaz ya da kıpkır-
mızı kesilmişti. Belki renkler dönüyordu. Anlamıyordum.

Çok utanmıştım. Uğraşsam bundan daha deli görüneceğimi sanmıyordum.

“Gergin olduğum zaman gözkapaklarım seğiriyor,” dedim perişan hâlde, tuhaflığımı açıklamaya çalışıyordum.

Jason yüzüme baktı. “Benim de gergin olabileceğimi düşünmüyor musun?”

Ona tek gözle baktım.

“Senden hoşlanıyorum. Ve ben etkilendiğim güzel bir kadının yanında gerilirim.”

Elbette bunun uzaktan yakından aynı şey olmadığını biliyordu. Adamın *hayran* kitlesi vardı. Yüzüm bunun saçmalık olduğunu söylüyordu ve onun gözleri yıllardır en eğlendiği durumun bu olduğunu söyler gibi dans ediyordu.

Bir Meksika restoranında sessizce birbirimize baktık ve neredeyse komik bir şekilde, garson kız bir sepet cips ve salsa sosunu aramıza bıraktı. Gerilimi kırdı ve ben manik bir kıkırdama durumuna girdim. Bu onu güldürdü, ben burumdan homurdandığımda ikimiz de kendimizi kaybettik.

Kendimizi toplamamız bir dakikamızı aldı.

“Jason, senin müziğini dinliyorum,” dedim, bir an sonra dudaklarımı ısırarak. “Çok. Bayılıyorum. Son albümün, hayatımın zor anlarını geçirmemde çok yardımcı oldu.”

Gözlerini sildi, hâlâ toparlanmaya çalışıyordu. “Senin blogundaki yemeklerden yedim. Muhtemelen ben, senin bana hayran olduğundan daha fazla sana hayranımdır.”

“Sanmam. Ve en azından ben sana blogumdan *bahsettim*.”

“Ee, bahsetmek zorunda kaldın, yoksa asla zombi kıyametinde hayatta kalma ekibime seni almazdım.”

Hıhladım.

“Sana kim olduğumu söylemedim çünkü o kadar önemli bir şey değildi. İki yıl öncesine kadar barmendim. Başarım

çok yeni bir şey ve bu durumun benimle ilgili düşüncelerini etkilemeden beni tanımanı istedim. Ayrıca o kadar ünlü değilim.”

Aynı fikirde olmadığımı belirten bir ses çıkardım. Birden ona kadarki şöhret skalasında Jason muhtemelen tam yedi alırdı. Ve her neyse, beni korkutan herkesin onunla ilgili ne düşündüğü değildi. Onun müziğini çok seviyor olduğum gerçeği idi. Tanrım, telefonda ilk konuştuğumuzda onun sesini bu kadar sevmeme şaşırmamam gerekirdi. *Ihh.*

Dirseklerimi masaya koydum, hâlâ seğiren gözkapaklarımı aşağıda tutuyordum. “Bu fikre alışmak için sadece biraz zamana ihtiyacım var.”

“Sana bir şarkı söylememi ister misin?” diye sıırttı.

“Sonrasında beni diriltmek istemiyorsan.”

Güldü. “O kadar kötü, ha?”

“Evet. O kadar kötü. Ben senin en büyük hayranlarından olabilirim, cidden.”

“Ve neye benzediğim konusunda bir fikrin yoktu,” dedi kararlı bir şekilde.

“Viral olan videon kilden canlandırma şeklindeydi. Albüm kapağında yoksun. Sadece o tuhaf kırmızı gözlü ördeğin resmi var.”

“Dalgıçkuşu?” Sıırttı. “Beni Google’da aratman gerekirdi.”

“Hadi ama, kim şarkıcıları aratır ki? Görünüşün, güzel müzik yapma kabiliyetini etkilemez ki.”

“Senin görünüşünün, iyi bir köpek bakıcısı olma becerinle bir ilgisi olmadığı gibi.”

“Aynen.”

Yemeklerimiz geldiğinde işler neredeyse normale dönmüştü. En sevdiğin müzik sanatçısıyla bir ilk randevuda *olabileceği* kadar normaldi.

İçtiğim margarita müthiş yardımcıydı.

Bu yeni Jason gelişmesi ile baş edebilmem konusunda ki stratejim, onun kim olduğunu unutmaya çabalamaktı. Jason çok sık tanınmadığı konusunda bana güvence verdi, yani umarım bu benim çabalamama yardım ederdi. Eğer başka insanlar bayılırsa ben de onlarla dayanışma içinde bayılacaktım.

Bana söylemediği için memnundum. Haklıydı, bu muhtemelen durumu değiştirirdi çünkü eğer daha önce biliyor olsaydım sonucundaki tuhaflığım onu ürkütecekti.

“Ee, hâlâ her gün için bir sorum var mı?” diye sordu, takosundan bir lokma aldı.

“Tabii, neden olmasın?”

Yutkundu ve ağzını peçeteye sildi. “Kristen randevumuz için ne dedi?”

Bembeyaz kesildim. “Nereden başlasam? Onun gibi birine hazır olduğuna emin misin? Çok dobradır.”

Birasını aldı. “Şimdiden sevdim.”

“Bir ağaçmışsın gibi sana tırmanmamı söyledi.”

Corona birası boğazında kaldı.

“Ayrıca dallarını silkelemem tavsiye edildi. O konu hakkında çok düşünmekten korktum. Ve bütün bunlar senin kim olduğunu bilmesinden önceydi.”

Sırıttı. “Ya şimdi?”

“Şöyle söyleyelim, hem o hem kocası ikisi de seni destekliyor,” dedim.

Çok eğlenmiş görünüyordu.

“Son yarım saattir sürekli bana mesaj atıyor,” dedim.

Telefonumu işaret ederek başını salladı. “Ne diyorlar?”

İçeceğimi koyup telefonumu aldım. “Gitarına dokunabilir misin diye sor.”

Başını salladı. “Çok kötü değil.”

“Tırnak işareti içinde ‘Gitar’.”

Kahkahası diğer masalarda oturanları döndürdü.

“Senin çam kozalağı ve flanel gibi kokup kokmadığını öğrenmek istiyor.”

Başımı ona doğru kaldırdım. “Nelere katlanıyorum görüyor musun?”

Gülümsedi. “Onunla ne zaman tanışacağım?”

“Umarım hiç. Seni sürekli sorguya çeker. Sonra Josh mangalda yardıma ihtiyacı olduğu gerekçesiyle seninle yalnız kalacak veya onun gibi bir şey, eğer beni incitirsen sana neler yapacağını söyleyecek. Her ikisiyle de tanışmasan daha iyi, inan bana.”

Güldü. “Sabırsızlanıyorum. Sadece bana ne zaman olduğunu söyle. Ama bu hafta sonu olamaz, cuma günü kısa bir ziyaret için Minnesota’ya gideceğim.”

“Aa!” Yüzüm azıcık düştü. “Daha yeni gelmiştin.”

“Beni özleyecek misin?” Gözleri parladı.

Gülümsememi tuttum. “Sen gittiğinde Tucker’a kim bakacak?”

“Onu beraber götürecektim, eğer benim köpek bakıcım müsait değilse.” Sırıttı. “Ama benimle turneye gelecek gerçi.”

Alnımı kırıştırdım. “Turnen mi var? Ne zaman?”

“Haziran’ın birinde. Dört ay. Elli şehir.”

Üç hafta içinde gidiyordu. *Dört ay* için. Hımm, *bu* kötüydü.

“Ben yollardayken gelip beni ziyaret eder misin?” diye sordum.

“Şu anda sadece nefesim kesilmeden şu yemeği bitirmeye çabalıyorum.”

Yemekten sonra, “Şimdi, bir sonraki maceramızda,” dedi Jason, kamyonetini çalıştırarak...

“Nerede?” diye sordum, penceremi açtım.

“Home Depot.*”

“Home Depot mu? Ne için?”

“Lavabonu tamir etme parçaları için,” dedi, park yerinde geri geri giderek.

Başımı salladım. “Hayır. Kesinlikle hayır.”

“Hayır mı?” Bana baktı.

“Hayır. Lavabomu tamir etmene izin veremem. O... sadece hayır.”

Direksiyonun üzerinden gülümsedi. “Bir yabancının yapmasını tercih mi edersin? Sen ki mutfağın iki santim suyun altında kalıncaya kadar yaşadığın yeri bile *bana söylemedin?*” Bana komik bir bakış attı ve sonra sırtarak yola döndü.

Gözlerimi kıstım.

“Ayrıca eğer benim yapmama izin verirsen ikramiye olarak Tucker daha uzun kalır.” Beni ikna ettiğini bildiği için sırıttı.

“Tamam,” dedim, ağzımı avucuma koydum, gülümsememi görmesini istemiyordum.

“Tamir edilmeye ihtiyacı olan başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Bütün ev,” diye geveledim.

“Pek iyi bir durumda değil mi?”

Ev yüksek bir gelgitteki kumdan kale gibi hissettirmeye başlamıştı. Dökülüyordu.

“Hayır. Brandon ve ben satın aldığımızda o tamir ede-

* Ev eşyaları satan mağaza zinciri. (ç.n.)

cekti. O tip şeylerde iyiydi...” dedim geveleyerek. Ölmüş nişanlımdan bahsetmeli miyim bilmiyordum. Ama Jason’ın yüzü ifadesiz kaldı.

“Bana bir liste ver. Ben yaparım,” dedi, Roscoe Bulvarı’na döndü.

Gülümsedim. “Jaxon Waters’a ek olarak bir de tamirci misin?”

“Ely’de biz kendimiz yaparız her şeyi. Eğer istersen sana bir yeni evin bütününe yaparım. Ee, neyin yapılmasını istiyorsun?”

“Jason...”

“Ne? Ben bir şeyleri tamir etmeyi severim. Ayrıca köpeğim seni seviyor. Bahse girerim oraya gelmeyi çok sevecek. Düşününce, *ben* de senden hoşlanıyorum ve oraya gelmek istiyorum.”

Hiç aralıksız flört etmesi bana kalp krizi geçirtecekti. Ama gerçekten gösterdiği nedenlerle tartışamazdım. Boruların tamirata ihtiyacı *vardı*. Josh’un iki günlük vardiyası vardı itfaiye istasyonunda, yani yarın çalışacaksa bu beni en azından çarşambaya kadar mutfak lavabosuz bırakırdı, tabii aynı zamanda çalışmadığı o gün her şeyi bırakıp bana yardıma gelirse ki bundan nefret ederdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir profesyonele ödeme yapmaya bütçem yetmezdi. Zaten ödemeden ödemeye yaşıyordum.

Brandon’ın çalıştığı itfaiye istasyonu Brandon öldükten sonra benim için bir yardım fonu kurmuştu. Ben tekrar çalışmaya başlayıncaya kadar boşluğu o doldurdu. Astronot kedileri yaparak sadece satıştan yeterli para alıyordum, hep hızlı çalışmışımdır. Ama antika su ısıtıcısının değişmesi gerekiyordu ve ondan önceki ay, klima ünitesi bozuldu. Şimdi de mutfağımı su bastı ve zeminin bu zarardan sağlam çıkacağından emin değildim. Eğer yeni bir mutfak zeminine

para vermek zorunda kalırsam bu ay evin kredisini ödeyemezdim.

Brandon öldüğünde evi satmalıydım. Tek bir gelikle bu evi karşılayamazdım. Benim için çok büyük ve çok yıkıktı. Ama kendimi satmaya ikna edemedim, aynı onun dolabını boşaltmadığım ve garajını temizleyemediğim gibi.

“Tamam. Zamanının ücretini ödeyebilir miyim?” diye sordum. “Ve kesinlikle malzemeleri ben alacağım.”

“Bana ödeme yapmanı istemiyorum. Ah, bu bana şeyi hatırlattı.” Üzerimden uzandı ve torpido gözünü açtı. Kolu dizime değince dudağının kenarı seğirdi. Bana bir zarf uzattı. “Burada. Tucker’ın bakım ücreti. Daha makbuzları almadığımı biliyorum ama tahmin ettim. Ve bir de ödöl ekledim.”

Zarfı alıp baktım. İçindekilere ihtiyacım vardı. Ama şimdi bunu almak bana tuhaf hissettirdi. Köpeğine baktığım bir yabancidan, Tucker’ı benden alacak adamdan para kabul etmek başka bir şeydi. O bir iş anlaşmasıydı. Bir çeşit çıktığım, evimin tamirine yardım etmek isteyen adamdan para kabul etmek ise tamamen farklı bir şeydi.

Ona geri uzattım. “Neden bu sende kalmıyor? Sen lava-boyu tamir edersen eşitleniriz.”

Uzanıp almadı. “Onu alman için ısrar ediyorum. Bu pazarlığa tabi değil.” Sesindeki tını bana tartışmanın bittiğini söyledi. “Malzemelere gelince, birçok aletin ve parçaların var garajda. Çok bir şeye ihtiyacım olacağından şüpheliyim. Orada olanlarla epey bir şey halledebilirim.”

Yanıt vermedim. Home Depot’un parkına arabayı park etti ve el frenini çekti. “Geldik.”

“Bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmüyor musun? Benim lavabomu tamir etmenin?”

“Yapabileceğimi bilerek bunu tamir etmemem tuhaf olur. Hadi,” dedi. “Ellerimi borularına koymak istiyorum.”

Jason'ın Home Depot'un içinde bir cerrrah titizliğiyle gezmesi, bana bir evi iyileştirme projesinde işini bildiğini gösteriyordu. Kendi kendine öde bölümünde, benim ödememe izin vermedi. "Randevumuzun bir parçası."

"Hayır, değil," diyerek karşı çıktım, malzemeleri elinden almaya çalıştım.

Uzandı ve her şeyi başının üstüne, uzanamayacağım yere kaldırdı. Kollarımı kavuşturdum ve ona dik dik baktım. Mavi gözleri kırpıldı ve ben yüzüncü kez ne kadar yakışıklı olduğuna hayret ettim. Resimleri harikaydı ama hareketliken çok daha iyiydi.

"Eğer seni bir karnavala götürseydim ve sana pelüş bir hayvan kazansaydım, o randevunun bir parçası olacaktı, değil mi? Sana çiçek getirseydim veya sinemayı ödeseydin?"

"Evet. Ama onlar tipik randevu işleri. Lavabomu tamir etmek için bana malzemeler almak değil."

"Yani benim tipik olmamı mı istiyorsun?" Sırıttı.

Beni kendi köşeme sıkıştırma gibi bir yöntemi vardı. Bana arkasını dönüp ödemeye devam etti, fiş basılırken omzunun üzerinden zafer kazanmış bir bakış attı.

"Bir durak daha," dedi, poşetleri aldı.

"Şimdi ne var? Yağımı falan mı değiştireceksin?"

"Eğer istersen yağını da *değiştiririm*." Güldü, sonra beni mağazadan dışarı çıkarırken elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere geçirdi.

Öldüm. Parmaklarımı onunkilerinin üstüne kapatmak için muhtemelen çocuk doğururken kullanılan gibi bir içsel kadın gücü kullanmak zorunda kaldım çünkü dokunuşu elimi kullanma konusundaki kontrolümü kaybettiriyordu.

Jaxon Waters elimi tutuyordu.

Kamyonete yürüdüğümü bile hatırlamıyorum. Sanırım kendimden geçtim.

“Bu randevunun eğlence kısmını seveceksin,” dedi Jason birkaç dakika sonra, bir benzin istasyonuna girdi. “İçeri girelim ve biraz tatlı alalım.”

Derin dondurucudan dondurma seçimlerimizi yaptık, sonra ben kendime küçük bir kafeinsiz kahve doldurdum ve kahve istasyonunun üzerinde gezinerek tek tek aromalı kremalara baktım. Yedi tane fındıklıyı alıp çantama attığımda Jason arkamdan geldi. Ona döndüğümde bana kaşını kaldırdı.

“Ne? Kahve ile beraber geliyorlar. Ve ben bu küçük kremalara bayılıyorum. Acil kahve ihtiyacı için çantamda tutuyorum.”

“Acil kahve ihtiyaçları mı?” diyerek gülümsedi.

Yine benim kişisel alanıma girmişti. Birçok insanın durduğundan az biraz daha yakındı. Beni azıcık nefessiz hissettirdi.

“Evet,” diye yutkundum. “Hiçbir zaman tam hazırıklı olamazsın.”

“Ve bunlar gibi çok acil durumların var mı?” diye sordu. Gözleri yine dudaklarıma kaydı ve sanki inceliyormuş gibi başını azıcık eğdi.

“En azından günde bir kere.”

Arkamdan gelerek sıırttı. “Hadi.”

Beni kasaya götürürken elimi tuttu. Tatlılarımızı ve kahvemizi ödedi, yirmi dolar değerinde kazı kazan aldı.

Tekrar kamyonete döndüğümüzde, Jason bizi araba yıkama yerinin etrafına sürdü. “Hazır mısın?” sordu, yandaki kutuya şifreyi girmek için camdan dışarı eğildi.

“Ne için hazır mıyım?”

“Eğlence. Gökkuşığı araba yıkaması.”

Güldüm. “Aman Tanrım, gökkuşığı araba yıkamasına bayılırım! Bunu yaptığımdan beri çok uzun zaman oldu!”

“Arabayı yıkamıyor musun?” diye sordu, içeri sürdü. Tekerler pist kertiklerini tutunca, koltuğuna yaslanıp dondurmasını çıkardı.

Ben sorbemin kapağını açıp kaşığımla giriştim. “Sen benim arabamı görmedin.”

“Corolla mı? Vakum ararken garajında gördüm.”

“Hımm, öyleyse neden yıkamaya zahmet etmediğimi anlamışsındır,” dedim. Sular kamyonetin üzerine fışkırırken sileceklere baktım. Uzun kumaş parçaları kaporta üzerine ileri geri vuruyor ve alt gövde yıkamanın nostaljik narenciye kokusu havalandırmadan içeri doluyordu.

“Bunun için bir film müziğine ihtiyacımız var,” diyerek radyoyu karıştırdı. Miyavlayan Lola Simone’ın şarkısı geldiğinde Jason hemen kanalı değiştirdi. Ben de onun müziğinden nefret ediyorum. Benim için çok fazla Courtney Love*.

KROQ’da** karar kıldı ve köpüklü gökkuşığı sabunu kamyonetin üzerine dökülmeye başladığında birbirimize bakıp gülümsedik. Tekrar cama bakmadan önce bir an baktık.

Onun orada oluşundan dolayı çok hassastım, zorlukla odaklanabiliyordum. Sanki her ikimiz de gerçekten arabanın yıkanmasını seyretmiyormuş gibi geliyordu. Sanki gözlerimiz oradaydı ama dikkatimiz birbirimizdeydi. En azından *benimki* öyleydi.

Kamyonetin yıkanması bitince Jason benzin istasyonunun önüne park edip bana on dolar değerinde kazı kazan

* Amerikalı ünlü şarkıcı. (ç.n.)

** Los Angeles’ta radyoda bir rock kanalı. (ç.n)

kartlarını verdi. “Eğer bir şey kazanırsak, parayla ne yapacağımıza beraber karar vereceğiz,” dedi, bardak tutacağı yerini karıştırarak bana bir kuruş verdi.

“Bunları nasıl düşünüyorsun?” Gülümsedim, metal kuruşla kazımaya başladım. “Sanırım bu çıktığım en iyi randevu. Önce adam beni selden kurtardı. Sonra en sevdiğim müzik sanatçısı olduğunu itiraf etti. Bana para dolu bir zarf verip malzemeler aldı, arkasından bir gösteri ve kumar geldi.”

“Bunun daha da iyi olmasını sağlayacak birkaç yol daha düşünebilirim.” Şeytanca gülümsedi.

“Sadece bil diye söylüyorum, ilk çıkmada öpüşmem bile,” dedim, kazımayı bitirdim. İki dolar kazandım ve sırtarak kartı gösterdim.

“Ve ben de burada, *hiçbir şey* karşılığında yükseltilmiş araba yıkaması yapıyorum.”

Güldüm.

Ne kadar iyi vakit geçirdiğime inanamıyordum. Brandon’dan sonra ilk biriyle çıktığımda hep bir acı verici dönüm noktası olacağını düşünürdüm. Çıkarılması gereken bir yara bandı. Ama öyle olmadı. Jason bunu çok kolaylaştırdı.

Jason birçok şey yaptı.

“Seni yarın görebilir miyim?” diye sordu.

Gülümsedim. “Beni tekrar görmek istiyor musun?”

“Seni bu gece evine bırakmak bile istemiyorum.”

Kızardım. *Yine.*

Sonra yarının hangi gün olduğunu hatırladım. Brandon’ın ölümünün ikinci yıl dönümüydü. Onu hayat destek ünitesinden çıkardığımız gün. Yarın için yapacaklarım vardı, onun anısına yapacağım olumlu şeyler.

“Yapamam. Yarın için planlarım var. Ondan sonraki güne ne dersin?”

Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama başıyla onayladı. “Tamam, sonraki gün öyleyse. Bir randevu.”

Randevu demesine karşı çıkmadım, kucağındaki kazı kazanlara zafer kazanmış gibi baktı. Beş dolar kazanmıştı.

“Ee, bu parayla ne yapalım?” diye sordu.

Dudağımı ısırdım, düşünüyordum. Gözleri yine dudaklarıma dönünce gülümsedim. “Yedi dolarla mı? Tucker için bir çiğneme oyuncağı almaya ne dersin?”

“Müthiş fikir. Bir sonraki randevumuzda onu PetSmart’a götürürüz.” Kazı kazanları bardak tutucusunun içine koydu.

Hoparlörlerden tanıdığım bir gitar solo geldi. “Ah, bu şarkıya bayılıyorum,” dedim. “Goo Goo Dolls’tan ‘İsim’ değil mi?”

Benim ahududu sorbemi aldı. “Evet. Bunun tadına bakabilir miyim?” diye sordu.

Onun kartonuna doğru başımla işaret ettim. “Seninkini bana ver.”

Müziği dinleyerek ve birbirimizin dondurmalarını yiyecek oturduk. Onunki naneli çikolata parçalıydı. Birbirimizin kaşıklarını kullandık. Bu küçük plastik kaşığın onun ağzının içinde olmasını biliyor olmamla ilgili bir şey, kalbimin hızla atmasını sağlıyordu.

Bugüne inanamıyordum.

Orada otururken birbirimize bir şey demeden bakıştık. Gözlerim onun keskin mavi gözbebeklerinden dudaklarına gitti. Eğer beni öperse sakalları beni gıdıklar mı diye merak ettim. Daha önce sakallı birini hiç öpmemiştim. Boğazına doğru indim ve yutkunurken âdemelmasının çıkmasını izledim. Boynundaki nabız atışını ve köprücük kemiği çukurunu, göğsünün tişörtünü germesini, nefesinin ritmik yükselip düşmesini gördüm.

Geri ona baktığımda ikimiz de hareket etmiyorduk. Kaşığım tepetaklak dilimde, oturdum, ağzımdaki bütün dondurma çoktan bitmişti. O elindeki kartonu kucağında tuttu ve sadece bana baktı.

Jason'ın bana bakma şekli vardı. Bana, bir zamanlar astronot kedilerden önce, insanların yaptığı resimlere nasıl baktığını hatırlattı. Eğilip fırça darbelerini araştıran odaklanmış bir hayranlık. Gözlerini bile kırpmadı. Bu beni utandırdı ama gördüğünü beğendiği anlamına geldiğinden emindim, ki bu iyi bir şeydi. Çünkü ben de gördüğümünden hoşlanmıştım. *Hem de çok.*

Sonra aniden hareket etti.

Göz bağlantısını koparmadan, sorbesini ön panele koydu. Kaşığımı ve dondurmamı elimden aldı ve dondurma kartonunu bir yere koymadan önce parmakları saniyelik bir elektrikle benimkilere değdi. Sonra koltuğundan kayıp yanaklarımı sıcak avuçlarına aldı, parmak uçları saçımın arkasına değiyordu ve beni öptü.

Bana dokunmadı bile. Sadece dudağıma hafif bir dudak teması, yüzümde çok hafif bir nefes hissiydi.

Milisaniyeler içinde beni vurdu. Aramızdaki statik çıtırtı ateş aldı ve ben tam Kristen'in yapmam gerektiğini söylediği gibi yaptım.

Ağaçmış gibi ona tırmandım.

BÖLÜM 12

JASON

♪ ELECTRIC LOVE/BØRNS*

“Bir oda bulun!”

Bir el kamyonetimin kaportasına vurdu ve Sloan kucağımdan hızla inerek kocaman gözlerle sırtını yolcu kapısına dayadı. Birbirimize bakarak oturduk, nefes nefeseydik.

Lanet olsun.

“Jason, sanırım beni eve götürmen gerekiyor,” diyerek nefeslendi, dudaklarını ısırıyordu.

Onu eve götürmek istiyordum, evet. Onu eve götürmek ve yatak odasına taşımak istiyordum. Ama maalesef onun kastettiği bu değildi. “Emin misin?”

Başını salladı.

Gözlerimi ön cama çevirdim ve kamyoneti çalıştırdım.

Eve giderken aramızdaki gerilim bir pusula üzerindeki ok gibi doğru kuzeye dönüyordu, araba yıkama yerinde olduğu gibi hissettiriyordu, sanki ona *bakmamak* bir işmiş gibiydi. Sürekli ona bakıyordum ve her baktığımda, onu bana bakarken yakalıyordum.

Onun garaj yoluna geldiğimde, “Beni evin kapısına ka-

* Elektrikli Aşk/Børns. (ç.n.)

dar götürmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi.
“Cidden. Sakın dışarı çıkma. Hem de hiç.”

Kamyoneti durdurdum. “Peki ya lavabon?”

Yanakları kırmızıydı. “Onu sonra falan tamir edersin. Ben Tucker’ı getirirken burada kal.” Kamyonetten öylesine bir aceleyle çıkmaya çalıştı ki kazağı kilide takıldı. Kendini kurtarabilmek için hızla döndü ve ben uzanıp bileğine elimi koydum. “Sloan...”

“Şu anda senin yanında kendime güvenmiyorum,” dedi çabucak.

Bir an onun kocaman gözlerine gülümsedim ve kazağını serbest bıraktım. Hızla evine gitti. Kapıyı açıncaya kadar *iki kez* anahtarlarını düşürdü.

Tekrar dışarı çıktığında o neredeyse kamyonetin yanına gelinceye kadar bekledim ve dışarı çıktım. Olduğu yerde donup kaldı ve Tucker’ın tasmaını bıraktı. Tucker bana koştu ve ona işaret ettim. “Arabaya gir, ahbap.” Ön kol-tuğa zıpladı ve ben kapıyı kapadım, gözlerimi Sloan’dan ayırmıyordum.

Hareket sensör ışıkları çalışmıyordu. Loş sokak ışıkları altında melek gibi görünüyordu. Gökyüzü koyu ve bulut-suzdu. Yıldızlar yoktu. Sadece oydu, saçları hale gibiydi. Uzaktan bir yerden otoyolun sesi geldi ve esinti sıcak kaldırımın hafif kirli kokusunu getirdi.

Kaldırımı koklamak istemiyordum. *Onu* koklamak istiyordum.

Onu içime çekmek için ona tekrar yeterince yaklaşmak istiyordum. Ona doğru yürüdüm ve attığım her adımda o bir geri adım atıyordu.

“Bugün gerçekten güzel vakit geçirdim,” dedi dudağını ısıırıyordu. Sırtı garaja çarptı ve tilkinin yanında çimlerde donup kalmış bir tavşan gibi hareketsiz kalmakla fırlayıp gitmek arasında karar vermeye çalışarak bana baktı.

Bir metre mesafede durdum, onu sıkıştırmak istemiyordum. “Sana iyi geceler öpücüğü vermek istiyorum, Sloan.”

Hareket etmedi ama gözleri dudaklarıma indi.

Aramızdaki hava yüklü gibiydi.

Onun izi hâlâ tenimde duruyordu. Onun bacaklarının baskısını, yumuşak vücudunun ağırlığını hissedebiliyordum. Parmakları tişörtüme dolanmış, beni tekrar kendine çekiyor gibi parfümü üzerime yapışmıştı.

“Buraya gel,” dedim, sesim kısıktı.

Emir onu harekete geçirdi. Bana doğru *uçtu*.

Onu çiçek kokusunun bulutu içinde yakaladım ve tam anlamıyla üzerime tırmandı. Dudaklarım saniyede onu buldu. Sıcak ve ıslak, dilinde nane ve ahududu. Teninin kokusu beni çıldırtıyordu. Tatlı hanımeli kokusu etrafımdan dolandı ve bizi emniyetle sardı.

Kaldırıp bana sardığı bacağına altına elimi doladım ve belime sarılsın diye onu kaldırdım. Ellerini saçlarıma geçirdi ve inlediğinde, nefes almasına izin verdim ve dudaklarımı çenesinden boynuna doğru indirdim.

Başını kaydırıp ve yumuşak bir inleme sesi çıkardı, ben neredeyse kendimi kaybettim.

Benzin istasyonundaki adam haklıydı, gerçekten bir odaya ihtiyacımız *vardı*.

Onun ön kapısına doğru bizi sürükledim. Sonra birden benden kurtulmaya çalıştı, ayakları yere değdi. Elini göğsüme koydu, aramızda bir mesafe oluşturdu. Nefes nefeseydi ve gözleri dudaklarıma dönüyordu, sanki bir kez daha düşünüyordu ama onun yerine kendini benden sıyırdı, döndü ve hızla eve girdi.

Kapı çarpıldı, arkasından kilit döndü, peşinden zincir takıldı ve ben bir anlığına, yürüme yolunda, kırışmış tişörtüm, dağılmış saçlarım, nefes almaya çalışarak yalnız başıma kaldım.

Tanrım. Az önce ne olmuştu öyle?

Sanki hayvansal bir çekicilikten oluşmuş bir hortumun içine çekilmiş gibiydim, oradan oraya savrulmuş, sonra onun evinin önüne tek başına bırakılmış.

Pantolonumun önünü düzeltmek zorunda kaldım.

Kahretsin. Bu kadın beni *alt etmişti*. Fiziksel bir şeyden çok öteydi. Beni ele geçirmişti. Gitmek bile istemiyordum. Sanki içeri girmesine izin verilmesi için kapıyı tırmıklayan köpek gibi hissediyordum.

Tucker kamyonetimin açık penceresinden eve doğru sızlandı.

“Evet, biliyorum ahbap,” dedim. “Ben de orada olmak isterdim.”

Eve gidip kendime bir burbon koydum.

Sloan.

Müziğimi seviyordu. Bu söylenene kadar bunun ne kadar önemli olduğu aklıma bile gelmemişti. Onun müziğimi sevmesini istemiştım. Onun fikrinin anlamı vardı. Onun benimle ilgili her şeyi sevmesini istiyordum.

Bu sadece öylesine bir kadın değildi. Onunla telefonla konuşurken bundan şüphelenmişim ama şimdi biliyordum. Bu büyüktü, bugüne kadar hissettiğim her şeyden farklıydı. Sanki gitarımı ilk elime aldığımdaki gibiydi, aynı kesinlik duygusuydu.

Yatağa girmek için soyundum, örtünün altına girdim ve yatak başlığına dayanarak oturdum, telefonum elimdeydi. Tucker her zaman en emniyetli konuydu. Yazmaya başladım.

Jason: Tucker seni özlüyor.

Beni bekletmedi.

Sloan: O yemek kutusunun içinde klostrofobisi tutuyor. Bırak dışarı çıksın.

Güldüm.

Jason: Randevumuzdan gerçekten çok hoşlandım.

Sloan: Ben de.

Sonra risk almaya karar verdim.

Jason: Seni öptüğüm için kızmadın, değil mi? İlk randevuyla ilgili kuralların olduğunu biliyorum.

Yanıt vermeden önce uzun bir sessizlik oldu. Noktalar zıplamaya başladığında, mesajının oradan çıkmasını ve viskinin kalanını yüzüme fırlatmasını bekledim.

Sloan: Kuralların senin için geçerli olmadığını düşünmeye başladım. İyi geceler, Jason.

BÖLÜM 13

JASON

♪ MAKE YOU MINE/PUBLIC*

Sloan'ı aklımdan çıkaramıyordum, bu çok talihsiz bir durumdu çünkü ona telefonla da ulaşamıyordum. Benim güneydım mesajımı öğlen saat 1'e kadar yanıtlamamıştı, yanıtladığındaysa tek görebildiğim bir gülen yüz ikonuydu.

Valizimi boşalttım, çamaşırlarımı yıkadım. Bir toplantı ayarlamak için yeni reklam temsilcim, Pia ile görüşecektim. Yakındaki turnem için yapmam gereken tonlarca medya işi vardı. Televizyon, radyo, dergi röportajları. Sirius XM** hafta sonunda kafe kanalları için bir enstrümentsiz ses performansı istedi. *Saturday Night Live**** iğneliyordu ve turne için bir davulcu seçmek zorundaydım. Albümümde yer alan kişi, seyahat etmeye uygun değildi. Sonra yollara düşmeden önce prova yapmak zorundaydım.

Bu kadar etkilendiğim birini bulmam yirmi dokuz yılımı almıştı ve sonunda bulduğumda bu kadar kötü zamanda gelemezdi. Üç hafta içinde dört aylığına gidecektim.

Söylediklerimde ciddiydim, beni turnede ziyaret etmesi-

* Seni Benim Yapmak/Public müzik grubu. (ç.n.)

** Manhattan NY'ta bulunan ünlü bir radyo kanalı. (ç.n.)

*** Ünlü bir gece yarısı TV şovu. (ç.n.)

ni istiyordum. Ama şimdi bile bunun yetmeyeceğini biliyordum. *Dün* de yetmemiştir. Daha şimdiden onunla konuşmaya ve ona aralıksız mesaj yazmaya alışmıştım ve artık onunla tanıştığım için hiçbirini onu görmenin yerini tutmuyordu. Bugün bana soğuk davranması kendini geri çekmiş gibi hissettiriyordu.

Bir saat Tucker'la oynadım, sıcak havuzun yanındaki şezlonga uzandım, tenis topunu havuza fırlatıp durdum. Bunalıma girmiş gibiydi, onu neşelendirmek için gerçekten Starbucks'a götürüp o papiçino dedikleri şeyden almak için kendi kendimle tartışmıştım. Sanırım Sloan'ı özlemişti, bu duyguyu ben de paylaşmaya başlamıştım.

Ona Tucker'ın üzgün ve başını patilerinin üzerine koymuş bir fotoğrafını gönderdim. Bir saatten fazla bir zaman yanıtlamadı.

Sloan: Ayyy. Onu özledim. Benim için ona bir öpücük ver.

Gülümseyerek yazdım.

Jason: O da, SANA onun için bir öpücük vermemi söyledi. Ee, bugün ne yapıyorsun?

Sloan: Sadece ayak işleri.

Ayak işleri gibi gelmedi. Bugün dikkati fazla dağınıktı, neredeyse başından savar gibiydi.

Bir an, bir başkasıyla mı çıkıyor, diye merak ettim.

Anlık kıskançlık.

Onun biriyle çıkıp çıkmadığını hiç konuşmamıştık. Benimle çıkmaya çok karşıydı, ben de onun çıkmayla ilgilenmediğini varsaymıştım. Ama ya yanıldıysam?

Jason: Ne tip ayak işleri?

Beni okumaya bıraktı.

Havuzlu evin spor salonunu kullandım, düşüncelerimin Sloan'ın başka birileriyle çıkıyor olma durumuna kaymaması için dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Şimdi benim sahne kişiliğimi çok etkileyici bulmasından dolayı utanmadan şükrediyordum. Onu tavlayabilmek için tüm avantajlara ihtiyacım vardı.

Birkaç saat sonra Ernie bahçeyi geçip yanıma gelirken karavanımın önündeki çimen sandalyemin üstünde gitarımla yeni sözleri çalışıyordum.

“Benim en sevdiğim gecekonducum nasılmış?” Bana bira uzatıp yanımdaki sandalyeye çöktü.

Tucker o kadar üzgündü ki onu karşılamak için başını bile kaldırmadı.

Ernie kravatını gevşetti. “Bütün sabahımı kan emici avukatlarla geçirdim. Nafakasının düzeltilmesini istiyor.”

Birayı elimle açtım. “Hangi eş bu?”

“Dördüncü.” Sırıttı. “Ama sırf korkutmak için beşinci karımı beraber götürdüm.”

Güldüm.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp ayaklarını çimene koydu. “Turne için heyecanlı mısın?”

Komik olan, o konuda *heyecanlıydım*. Ama şimdi?

“Hey, kız arkadaşları turneye götürmeye ne dersin?” diye sordum.

“Kız arkadaş?” Ne zaman kız arkadaş edindin?” Bira-sından bir yudum aldı.

“Edinmedim. Sadece hoşlandığım biri. Ondan çok hoşlanıyorum aslında.”

“Ünlü olmak istediğini sanıyordum,” dedi. “Şimdi onun yerine bir kız arkadaş mı istiyorsun?”

Güldüm. “Ne? İkisini de yapamaz mıyım?”

Sandalyesinden öne eğildi. “Yok. İkisinden birini iyi yapmak istiyorsan hayır. Kendini bir kız arkadaşına bağlama zamanı değil, dostum.”

Omzumu silktim ve biradan bir yudum aldım. “Daha önce de turnelere katıldım.”

“Hayır, bu şekilde değil. Şimdi bir plak şirketi ile çıkıyorsun. Bütün hayatın değişmek üzere, hem de hayal bile edemeyeceğin şekillerde. Kız arkadaşlar kıskanç ve dikkat dağıtıcıdır, enerjini ruhundan emerler. Bu konuda bana güven. *Kendin* için bile zamanın olmayacak.

Etrafında vızıldayan bir arıya vurdu. “Neyse, o kim? Monique veya Monica ya da kahrolası her kimse? Ah Tanrım, bana Lola olmadığını söyle. O işte gerçekten boka bastın, adamım. Kelime oyunu yapmıyorum. Yani, anlıyorum, kız çok seksi ama lanet olsun, kafayı yemiş.” Birasından bir yudum alıp bana baktı. “Hâlâ arıyor mu?”

Biraz güldüm. “Evet.”

“Asla vazgeçmeyecek. Postayla kopmuş bir meme ucu alacaksın, bodrum katında yatağa zincirlenmiş uyanacaksın.”

Hıhladım. “Hiç komik değil.”

Birasını bana doğru kaldırdı. “Kanye’nin* ön camına golf sopasıyla vurmuş, duydun mu? Kaportaya çıkıp camın çatlağına işemiş. Gerçekten *aklımı kaybetmiş*. Bok gibi yetenekli ama tamamen dibe vurmuş.”

“Ya, gördüm.” Başımı salladım. “Sence ona ne halt oldu?”

Homurdandı. “O bir süperstar, sektörün kendisi. Şöhretin bedeli. Eğer onlara izin verirsen her damlan için seni kanatırlar ve için kuruduğunda cesedini sikmeye çalışırlar.”

* Kanye West, Kim Kardashian’ın eski eşi, rap sanatçısı. (ç.n)

Ona baktım. “Uyuşturucu mu sence?”

“Uyuşturucu, alkol, zihinsel bir çöküş. Kim bilebilir ki? Bana sorarsan bir süredir kaçınılmaz sona doğru gidiyor. Her zaman biraz paparazzi fahişesi, bir Lindsay Lohan* esintisi var. Onun bu hâle dönmesi utanç verici gerçi. Boşa emek.”

Burnumdan üfledim. Boşa emek konusunda onunla şimdiki durumuma rağmen Ernie ile aynı fikirdeydim. Lola çok zekiydi. Bir lirik *dehaydı*. *Hayatımda* müzik konusunda bu kadar yetenekli biriyle hiç tanışmamıştım. “Biliyor musun, yedi enstrüman falan çalıyor? Ve dört oktavlık ses aralığı var. Zahmet bile etmeden.” Başımı salladım. “Onunla iyi anlaştık. Çok havalıydı, ondan *hoşlanmıştım*.”

Ernie hıhladı. “Eminim öyledir. Yaratıcı kimyayı, *gerçek* kimya ile karıştırdığında böyle olur işte. Ben birinde bunu yaptım ve sonu üçüncü karımla evlenmek oldu. Hayatımın en kötü dokuz günüydü.”

Dudağımı büktüm. “Ee, bu noktada pişman oldum demek, durumu biraz hafifletiyor.”

Başımı salladım, havuza bakıyordum. Onun kumsaldaki evinde yazmak için bir hafta geçirdim, bütün o zaman zarfında mükemmel şekilde iyiydi. Odaklanmış, kibar. Hatta etkileyici. Hemen anlaştık. Film müziğini bitirdiğimizde kutlamak için biraz içki içtik, bir şey diğerini getirdi ve sonra sanki bir anahtar ters çevrildi. Beni sabah 5’e kadar uyanık tutuyor, bu arada yasal kâğıtlara anlamsız şeyler yazıyor, çıplak yüzmek için beni sahile sürüklüyor, yemek yemiyordu. Sonra bütün gün uyuyordu ve ben onu yataktan çıkaramıyordum.

Yine başımı salladım. “Onun için çok endişelendim, onu alması için menajerini aradım. Bu onu gerçekten çok

* Amerikalı ünlü bir aktrist. (ç.n.)

kızdırdı. Menajeri gelince kız *tamamen* çıldırdı, mobilyaları balkondan atmaya başladı.”

Ernie hıhladı. “Hımm, şimdi doğruyu konuşalım, adam pislik.” Başını salladı. “Aslında Kanye de öyle.”

Biraz güldüm.

O mobilya olayının ertesi günü tacizler başladı ve bir başlayınca hiç durmadı. Bununla ilgili ne bok yiyeceğimi şaşırdım. Acımasızdı. Gecenin her saatinde arıyor, ağlıyor, sesli mesaja çığlık atıyor, sonra tekrar arayıp özür diliyor, durmaksızın mesaj atıyor, kayıt stüdyoma çıkıp geliyor ve ben onu içeri aldırmayınca olay çıkarıyordu. Yapabildiğim hiçbir şey onu durdurmadı. Onu görmezden gelmeye başladım, sonunda sıkılır diye umut ediyordum ama bütün yaptığı yeni bir telefon numarası almaktı.

“Tanrım, ne düşünüyordum acaba?” geveledim.

“Düşünmüyordun. Ve o şarkı. Senin için üzölmeli miyim yoksa cinsel hünerlerin için seni tebrik mi etmeliyim bilemiyorum.” Ernie işaret parmağını kaldırdı. “Onu *bir* kez becerdin ve bunu ‘İlk On’da ölümsüzleştirdi.” Arkasına dayanıp birasıyla gülmeye başladı.

Çenem seğirdi. “*Birinin* bunu komik bulmasına memnun oldum.”

Lola plajda seks yapmamızla ilgili berbat, boktan bir şarkı yazmıştı. Her yere yayıldı. Hatta araba yıkama sırasında Sloan’la kamyonetin içindeyken bile çaldı.

Benim gerçek adımlı kullanmamıştı. Bana, “Karkuşu” diyordu ve hiçbir zaman benim hakkımda olduğunu alenen onaylamadı ama bu beni çok öfkelenlendirdi. Müziğe uyarlanıp sızdırılmış bir seks kasedi gibiydi. Düşününce bile yüzümü buruşturuyordum. İşte o an onun için duyduğum endişe nihayet kızgınlığa dönüştü. Bu saçmalığın üzerinden altı ay geçmişti ve artık resmen aşmıştım.

Ernie gömleğinin üst düğmesini açtı. “Ee, turneye götürmeyi düşündüğün bu kızla ne zaman tanıştın?”

“İki hafta önce. Onu ilk kez dün gördüm.”

Oturdu. “Delirdin mi sen?”

Omzumu silktim. “Ne? Ondan hoşlandım.”

Birasını koyup yüzüme baktı. “Bak şimdi. Dikkatli dinle çünkü sana söylemek üzere olduğum şeyi benim anlamam beş evliliğimi aldı. Bir kadının deli olduğunu sana göstermesi altı ayını alır. Altı ay, dostum. Bir kız arkadaşı turneye götürmeni *asla* önermem ama illa istiyorsan bari on dakikadan fazla tanıdığın biri olmalı.”

Güldüm.

“Dalga geçmiyorum. Dinle beni, şu anda Jason gibi düşünüyorsun. Jason bu kızdı hoşlandı ve Jason onu turneye götürmek istiyor ve Jason takıntı yapmış. Kariyerinin bu noktasında Jason olamazsın. *Jaxon* olmak zorundasın. Jaxon, *plaklarını* satmak isteyen taş gibi soğuk bir pislik. Jaxon’ın o bokla beraber gelecek duygusal yüke zamanı yok. Şöhret çok kıskanç bir metrestir. Paylaşmayı hiç sevmez.” Başını salladı. “O kadına seninle gelmesini *söyleme*. Aslında, muhtemelen onu görmeyi de kesmelisin.”

“Yo, onu yapmayacağım.” Birayı ağzıma götürdüm.

İçini çekti. “Hımm, bunun beni şaşırttığını söyleyemeyeceğim. Yine de kendi bildiğini yapacaksın. Ve ben ne bilirim ki, değil mi?” Birasını alıp tam içecekken durdu. “Sadece lütfen, kahrolası gizlilik sözleşmesi ve prezervatif kullan. O son salak gibi olma. Ne boktan bir gösteriydi o.”

Güldüm. “Hâlâ o adı her neyse ona kızgınsın, ha?”

“Hey, *onu* kovdum.”

Güldüm. Ernie’yi seviyordum. Bu endüstrideki en iyi temsilciydi. Kendisi seksenlerde büyük isimli müzisyenlerden biriymiş, yani her şeyi görmüş geçirmişti. İş, kadınlara gelince biraz alaycı ve şüpheliydi gerçi.”

Telefonuma baktım. Sloan hâlâ mesaj yazmamıştı. Havuza baktım. “Bu kız farklı hissettiriyor.”

“Onların hepsi farklı hissettirir. Bak bakalım gelecek yıl, altı ay boyunca turnenin denizaşırı ayağında olduğunda ve o buraya dönüp senin kışını tekmelediğinde ya da seninle yolda olup orada kışını tekmelediğinde aynı şekilde hissedecek misin? Bu boka ihtiyacın yok, söylüyorum sana.”

Kaşlarımı çattım. “Bekle, ne? Denizaşırı turne ne?”

Kaşını kaldırdı. “Tarihlerle ilgili e-postayı almadın mı? Ee, kahretsin, asistanım bok gibi.” Başını salladı. “Turneni İngiltere’ye yaymışlar. İki ay buraya, sekiz ay oraya eklemişler. Pia medya çıkışları ile ilgileniyor şimdi. Tatillerde beş haftalığına evinde olacaksın.” Bana baktı. “Bu arada rica ederim. Noel etkinlikleri için Paris’te şarkı söylemeni istediler ve ben de onlara sen aileni görebilesin diye siktir olup gitmelerini söyledim. Belki o sözlerini tutabilirler, gerçi buna pek güvenmezdim,” diye geveledi. “Bunu yazıya dökmediler. Yani Dublin’e, Londra’ya ve başka neresi varsa oraya gidersin.” Birasıyla bana işaret etti. “Tebrikler ve çok yaşa kraliçe.”

Sandalyeme yaslandım, biram dizlerimin arasındaydı. “Tanrım. On dört ay yollarda?” Arada uzun bir ara olmadan üç aydan fazla yapmamıştım.

“Sana söyledim. Bir kız arkadaş için iyi bir zamanlama değil. Seni canından bezdirecekler. Sen Don Henley* kadar meşhur olmak istediğini söyledin ve bu kesinlikle seni oraya götürecek bir şirket ama asla dalga *geçmezler*.

Elimle ağzımın altını sıvazladım. İstedğim buydu. Beş yaşından beri bunu yapmayı hayal ediyordum ve buraya gelmek için kışımı yırtmıştım. Ernie haklıydı gerçi, zamanlama berbattı. Zamanlama *gerçekten* berbattı.

Ernie saatine baktı. “Gitmem lazım.” Ayağa kalkıp

* Ünlü bir şarkıcı. (ç.n.)

bana döndü. “Bu kız arkadaş meselesinde moral bozucu olmak istemem. Eminim her şey yolunda gider ve sen mutlu bir şekilde günü bitirirsin. Ben sadece bu tip işlerin içinde birkaç kez bulundum ve bu sektörün ilişkiler üzerinde nasıl zor olduğunu gördüm.” Sırtıma vurdu. “Ama sizler farklısınız. İkiniz iyi olacaksınız. Onu turneye götürme sadece.”

Güldüm ve Ernie evine doğru yöneldi, ayakkağıları elinde sallanıyordu. “Onu turneye götürme, Jaxon!” diye bağırdı omzunun üstünden.

Kahretsin, istesem bile nasıl yapacağımı göremiyordum. On dört ay, tatiller için kısa aralar hariç, bu bir yıldan fazla yolda olacağın anlamına geliyor. Bu bir taahhüt. *Kocaman* bir taahhüt. Hayatını arkada bırak taahhüdü.

Ama kendimi aşıyordum. Şu anda lanet olası bir mesaja bile cevap alamıyordum.

Son birkaç saat sadece gitarımla oyalandım, Sloan ararsa diye telefonumu yanımdan ayırmadım ama aramadı. Sonunda saat 8’de durumu kabullenip son mesajıma yanıt vermemesine rağmen onu aradım.

Sesli mesaja geçti.

Şimdi bir telefon etmemi bekleyen, oyalayıp bıraktığım her kadın için kendimi kötü hissettim. Bu berbat bir durumdu.

Tucker ve ben tam bir çift olmuştuk, ben sinirliydim ve surat asıyordum, o arada bir başını kaldırıp sızlanmak dışında hiç yerinde kalkmıyordu.

Saat 10.30’da sonunda telefonum çaldığında yerimden zıpladım. Sloan’dı. Beni bütün gün beklettiği için ona zorluk çıkarma düşüncesi pencereden uçtu. “Hey, hayattasın.” Telefona gülümsedim.

Ama yanıt yoktu. Sonra onun ağladığını duydum.

Ayağa kalktım. “Sloan? İyi misin?”

“Jason.” Burnunu çekti.

Sarhoştı. Sesindeki kaymayı yanlış anlamaya imkân yoktu.

“Sloan, neredesin?”

“Evde.”

Araba kullanmadığı veya emniyeti olmayan bir yerde bulunmadığı için rahatlayarak nefes aldım.

“Jason? Bugün seni düşündüm.”

Bütün gün boyunca göğsümün üstünde olan yükün kalktığını hissettim. “Ben de bugün seni düşündüm,” dedim nazikçe.

“Sen beni istemezsin, tamam mı?”

“Ne?”

“İstemezsin. Güven bana, istemezsin. Ben darmadağını-
ğım. Ben darmadumanım. Ben iki ara bir derezeyim.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedim. “Ben senin darmada-
ğınıklığını seviyorum.”

Yanıt vermedi.

“Sloan?”

“Buraya gelebilir misin?”

O cümlesini bitirmeden önce harekete geçmiştim. Sırt çantamı aldım ve içine eşyaları doldurmaya başladım, te-
lefonu omzuma sıkıştırmıştım. “Yoldayım, Sloan. Ön ka-
pının kilidini açman gerek. Şimdi yap, ben telefondayken.”

“Mmtamamm,” dedi. Birkaç saniye sonra kapı kilidinin
döndürüldüğünü duydum.

“Şimdi kamyonete biniyorum. On dakika içinde orada-
yım.”

Tucker hevesle arabaya bindi, bu sadece nereye gittiği-
mizi bildiğinden olabilirdi.

“Jason?” dedi, yoldan aşağıya inerken. Tekrar ağlıyor-
du. “Sen benim sana yemek pişirmek istememi sağladın.”

Bu iltifata gülümsedim. Bunu söylemesinin onun için ne anlama geldiğini anladım. Sonra hat kesildi.

Onu tekrar aradığımda yanıt vermedi.

On dakika sonra arabayı onun araba yoluna çektim ve ön verandaya koştum. Tucker kapının aralığına burnunu dayadı ve açıldığında avlanan ördeği alacakmış gibi eve daldı. Ama ben ağzım açık bir şekilde kapı aralığında durdum.

Oturma odası içinden hortum geçmiş gibiydi. Siyah çöp torbaları ve erkek kıyafet yığınları yere dağılmış ve her yerdeydi. Devrilmiş bir lamba, yığın hâlindeki askılar ve halıya saçılmış erkek ayakkabıları.

Brandon'ın giysileri.

Dağınıklığın ortasında temiz bir noktada bir kadeh, boş bir tekila şişesi ve yanında tomarla top yapılmış kâğıt mendil duruyordu.

Tucker'ın heyecanlı seslerini yatak odasına ve ona bitişik banyoya doğru takip ettim. Sloan tuvaletin yanında beyaz yer halısının üzerine büzülmüş yatıyordu, cep telefonu yanındaydı. Yanına çömelip elimi omzuna koydum. "Sloan? Beni duyuyor musun?"

İnledi ama gözlerini açmadı. İçimi çekerek sakalımı kaşıdım. *Tamamıyla* uçmuştu. Islak bir bez alıp yüzünü sildim. En az bir kere kustuğu belliydi. Tuvaletin sifonunu çekip oturağı tuvalet kâğıdı ile sildim.

Saçına kusmuştu. Onu kaldırdım ve perdeyi çekerek küvete dayanması için onu hareket ettirdim. Dirseğinin iç tarafına kan alınmış gibi bir pamuk bantlanmıştı. Onu çıkarıp attım. Tanrım, bu bugün ne yapmıştı?

Saçını küvete sarkıtıp bir kapla yıkamayı başardım. Tucker banyonun kapısında olanları seyrediyordu. Ona yardım ettiğimi biliyor gibi görünüyordu. Bir noktada Sloan

öksürmeye başladı, onu tuvalete doğru döndürdüm ve o tekrar istifra ederken saçlarını arkada tuttum.

Birkaç özür sıraladı, orada olduğumun belli belirsiz farkındaydı. Sonra tekrar kendinden geçti.

Havluya saçlarını kuruladım ve saçlarını elimden geldiği kadar iyi fırçaladım, geriye alıp dağınık bir atkuyruğu yaptıktan sonra onu yatağa taşıdım. Yüzünü boynuma gömdü ve tişörtümü sıkıca kavradı, kalbim küt küt atmaya başladı. Gülmeliydim. Bu kadın bakımsız ve sarhoşken bile beni avcuna almıştı.

Tucker zıpladı ve ben Sloan'ı yatağa koyarken onun yanına sokuldu. Sloan onun üstüne kolunu attı ve yumuşak bir sesle, "Tucker..." diyerek ona sarıldı.

Evde benimle olduğunda hayal kırıklığı yaşamasına şaşırmamalıydı. Eğer ben de her gece onun gibi yatsaydım benimle olmak için döndüğümde kızardım.

Evi gezdim ve kilitledim, ışıkları söndürüp boş şişeyi ve kadehi topladım, ölmüş nişanlısının şahsi eşya yığını etrafından dolandım. Garajdan bir kova aldım ve Sloan için bir bardak su koyarak yatağın yanına bıraktım. Komodinin üzerindeki şarj aletine takmak için banyodan telefonunu aldım ve sabah için suyun yanına birkaç hap bıraktım. Bunlara ihtiyacı olacaktı.

Sonra kamyonetime gittim ve lavabosunun parçalarını aldım. Bulaşıkları yıkayabileyim diye onu tamir etmeye gittim, bittiğinde Sloan'ı tekrar yokladım. Huzur içinde uyuyordu.

Sloan'ın büyük bir fotoğrafı yatağın üstünde asılıydı. Ona bakmadan duramıyordum. Onun yan dönmuş bir portresiydi, çıplaktı ve ayaklarını bir topun üzerinde dengede tutuyordu, dövme kolu göğüslerini örtmüştü. Dövme dergisinden çıkmış, profesyonel çekilmiş bir fotoğrafa

benziyordu. Belki daha önce fotomodellik yapıyordu. Tanrı biliyor ya yeterince güzel görünümlüydü. Müthiş bir fotoğraftı.

Şifonyerinin üzerinde fotoğraflar diziliydi. Daha çok o ve Kristen olduğunu düşündüğüm bir başka kadının fotoğraflarıydı. İkisinin arasında renkli olan Sloan gibiydi, buna rağmen tutucu olanın Sloan olduğunu biliyordum. Bir çerçeveye onları Disneyland’de Mickey Mouse kulakları takarken gösteriyordu. Diğer arkalarında *muzip* bir posterle Pantages Tiyatrosu’nun* dışındaydı.

Brandon’ın da fotoğrafları vardı. Onu *Avcının Eşi*’ndeki fotoğraflarından tanımıştım. Güzel görünümlü bir adamdı. Sloan ve o birbirlerine yakışmışlardı.

Kolunun önünde Deniz Kuvvetleri dövmesi vardı. Bir resimde üzerinde BURBANK İTFAİYE BÖLÜMÜ yazan bir tişört giymişti. Sloan’la beraber plajda, dalgaların içinde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bir diğeri Tough Mudder** yarışmasında Sloan’la beraber, gömleklerine tutturulmuş yarış önlükleriyleydi. Sloan dizlerine kadar çorapları ve atkuyruğu saçlarıyla çamura bulanmış gülümsüyordu.

İki yıldır ölmüş olan bir adama karşı kıskançlık hissetmek saçmaydı ama öyle hissediyordum. Onunla nasıl boy ölçüşebilirim merak ediyordum, ben ondan çok farklı biriydim. Sadece bu fotoğraflardan bile çok farklı yaşamlar sürdüğümüzü görebiliyordum.

Oturma odasına geri döndüm ve benim yardımına ihtiyacı olursa diye geceyi geçirmek için kanepeye uzandım.

Kimi kandırıyordum? Kalıyordum çünkü kalmak istiyordum.

Onu bugün bir şey gerçekten etkilemiş olmalıydı ve be-

* Los Angeles’te ünlü bir tiyatro binası. (ç.n.)

** Ünlü bir TV yarışma programı. (ç.n.)

nim bununla bir ilgim olup olmadığını merak ettim. Beni düşündüğünü söylemişti. Daha önce telefonda söylediği, iki arada bir deredeyim sözünü düşündüm. Nerede olduğu umurumda değildi.

Orada onunla olmak istiyordum.

BÖLÜM 14

SLOAN

♪ MAYBE YOU ARE THE REASON/THE JAPANESE HOUSE*

Uykumda ölmüş olmayı dileyerek uyandım. Başımı binanın ikinci katından düşen domates gibi hissediyordum.

Saate bakmak için komodinin üzerinde duran telefonumu körlemesine arandım. Gözlerim ağlamaktan şişmişti, parmaklarım bir bardak suya çarptı. Bir gözümü yavaşça araladım.

Komidinin üzerinde iki Advil** vardı. Telefonum şarjdaydı ve yüzde yüz dolmuştu. Yatağın yanında, yerde bir kova vardı.

Kristen olması için dua ettim. Kristen'ı sarhoşken aradığımı hatırlamak için boş, sisli ve akşamdan kalma hafızamı taradım. Lanet olsun, Josh'a bile razıydım. Ama sonra Tucker'ı yatağın diğer yanında kıvrılmış görünce inledim. Son aramama, inanılmaz derecede parlak ekrana gözlerimi kısarak baktım. Sarhoş hâlde Jason'ı çevirmiştim.

Ben. Sarhoşken. Aramıştım. *Jason*'ı.

Yastığıma yaslandım ve bir kolumu yüzüme koydum.

* Belki Sebep Sensin/The Japanese House, müzisyen. (ç.n.)

** Ağrı kesici. (ç.n.)

Köpeği burada bırakmazdı. En azından, onu yeni geri aldığından bırakacağını *düşünmemiştim*, yani Jason'ın evde bir yerlerde olduğundan emindim.

Başımı sallamamaya çalışarak dikkatlice oturdum. Bardağı iki elimle tutarak suyu ve hapları içtim. Sonra tökezleyerek banyoya gidip hayatımın en uzun çişini yaptım. Dişlerimi üç kez fırçaladım, ağız gargarasını neredeyse içtim ve duşu açtım. Saçımdaki atkuyruğunu açmaya yeltendiğimde saçımın nemli olduğunu dehşetle fark ettim.

Birisi saçımı yıkamıştı.

Jason saçımı yıkamıştı.

Tanrım, bırak da öleyim.

Duş aldıktan sonra saçımı yıkamasından beri Jason'la kaçınılmaz tuhaf ilk karşılaşmamızı uzatmak amacıyla musluğu açtım ve köpük banyosunu hazırladım.

Yeni su ısıtıcım için şükürler olsun.

Soğuk ıslak bezi katlayıp gözlerimin üstüne koydum ve tüylü banyo paspasının üstüne kıvrılmış Tucker'la beraber küvette oturdum.

Birisi kapıyı çaldı.

“Sloan? Girersem rahatsız olur musun? Kahven bende.”

Jason.

Banyomun kilidi bozuktur, evdeki diğer her lanet olası aptal şey gibi. *Ihh*.

“Kapı kilitli değil,” diye mırıldandım. Köpükler boyumdan aşağıyı kapatıyordu. Bezi gözlerimden kaldırıp başımı kapıya yönelttim.

Jason elinde Starbucks bardağıyla içeri girdi. “Bunu beklemek istemezsin diye düşündüm,” dedi duvara bakıyordu.

“Teşekkürler,” dedim sertçe. “Bakabilirsin. Üstüm kapalı.”

Bana dönüp kahveyi elime verdi. Sonra çıkmak yerine tuvalet kapağını kapayıp gülümseyerek üstüne oturdu.

Bardağın üstünden kokladım. Ne çeşit olduğu umurumda değildi. Kahveydi. Akşamdan kalmalığının arkasından bir kafein eksikliği baş ağrısının gelebileceğini hissettim ve her şeyi kabul edebilirdim. Bir yudum aldım, gözlerimi kapadım. *Tanrıların tatlı iksiri*, işte *benim içeceğim*! Bol vanilyalı latte. Nasıl bildi?

“Şövale’nin yanında eski bardağını gördüm. Dışında ne içtiğin yazıyordu,” diye açıkladı. “Duşu açtığını duyunca hâlâ sıcak olsun diye senin için gidip aldım.

O anda sanırım ona biraz âşık olduğumu hissettim.

Büyükannenin ölümüne içtiği ve büyükbabanın onu kahveyle kurtardığı günü torunlarımıza anlattığımız bulanık bir hayalim oldu.

“Bu bugüne kadar tadına baktığım en lezzetli şey,” dedim sesimin kısılma şekli, kusmuş olduğumu söylüyordu.

“Nasıl hissediyorsun?”

Ölümcül? Mahcup? Kalbi kırık?

“Daha iyi hissediyorum.”

Jason gri Muse* tişört ve kot pantolon giymişti. Dirsekleri dizlerinin üzerinde öne eğilmişti, gök mavisi gözleri yüzümü araştırıyordu. Şişmiş ve akşamdan kalmaydım ve bu yetenekli, seksi adam saçımdaki kusmuğu yıkayarak geçirdiği geceden sonra şimdi bana en sevdiğim kahveyi getirmişti.

Jaxon Waters saçımdaki kusmuğu yıkamıştı.

Çok hasta olduğum için utanç kemiklerime iyice işleyememişti. Her şeyin ne kadar berbat olduğunu sığ bir anlayışla kabul ettim ve bu utanç duygusunu uzun bir süre kafaya takacaktım.

* Üzerinde Muse (İlham Perisi) yazan ünlü tişörtler. (ç.n.)

Bu bizim sonumuzdu, emindim. Muhtemelen, kusmuğumda boğulmadığımdan emin olmak için burada kısılmıştı. Şimdi hayatta olduğumu görünce köpeğini alıp giderdi ve onu bir daha görmezdim.

Bir felakettim, hasarlı, çok dağınık ve şimdi o hepsini biliyordu. Oturma odam ölmüş nişanlının giysileriyle kaplıydı çünkü evet, iki yıldan sonra giysileri *hâlâ* bendeydi. Jason'ı zilzurna sarhoşken aramıştım ve Tanrım kim bilir neler söylemiştim! Burada hoşlanılacak ne vardı?

“Sana kahvaltı hazırlayayım,” dedi ve dizlerine dayanarak kalktı. “Sen rahat et.”

Sonra, beni şokta bırakarak eğildi ve en kocaman gülümsemeyle çenemi kaldırıp beni öptü.

“İlacı aldın mı?” diye fısıldadı, tam üzerimde duruyordu, bana eğleniyormuş gibi gülümsüyordu.

“Hımm, evet...”

“İyi.” Sonra beni bir daha öptü, bir an oyalandı. Sonra göz kırptı ve banyodan çıktı.

“Ah, *Tanrım!*” Nefeslendim, bezimi aldım ve tekrar yüzüme koydum.

Yarım saat sonra uzun kollu bir tişört ve taytla, makyajsız, battaniyeye sarılmış, Jason'ın yatağının yanına bıraktığı kovayı tutarak ve nasıl hissettiğimi göstermemeye sıfır gayret göstererek çıktım. Bu kadar battıktan sonra neden daha da gitmeyeyim ki diye düşündüm.

Jason kanepede oturarak bekliyordu. Beni görünce yüzü aydınlandı.

Sahne neredeyse ironikti. *Hâlâ* bu kadar berbat hissetmesem gülerdim. Jason, Brandon'ın eşyalarının okyanusuyla çevrili, benim hüznü, gülünç evrenimin bir parçası olmaya çalışıyordu. Ve en komiği de bütün bu kaosu *onun* için olmasıydı.

Randevumuz ve öpüşmemizden sonra, ki burada dürüst olalım, o kadar bu dünyanın dışından bir şeydi ki muhtemelen beni diğer bütün erkeklerden soğuttu. Bir noktada, onu eve davet etmek isteyebileceğim aklıma geldi. Ve eğer onun içeri gelmesini istersem geceyi odamda geçirir ve banyomu kullanırdı.

Sonra hayatıma Jason'ın gözleri ile baktım ve bütün gördüğüm Brandon'dı. Brandon'ın giysileri dolapta, Brandon'ın diş fırçası hâlâ banyodaydı. İçtiği son bira, hâlâ garajındaki çalışma tezgâhında buharlaşmış ve boş duruyordu. Ve ben Kristen'in, hayatımın Brandon için bir türbe olduğu hakkındaki söylediğini düşündüm ve hâlâ başka bir adamla yaşadığımı fark ettim.

Ve o adam eve hiç gelmeyecekti.

Böylece ölümünün ikinci yıl dönümünde sağlıklı bir şey yaptım. Mezarını ziyaret ettim, onun anısına kan verdim ve temizliğe başladım. İyimser müzikler koyup olumlu bir şey yapmaya gayret ettim.

İşler gayet iyi başladı. Brandon'ın bütün av malzemelerini paketleyip Josh'a götürdüm. O kolaydı. Brandon'ın yapmamı isteyeceği şeyin bu olduğunu biliyordum. Sonra kullandığı kozmetik malzemelerini attım ve ecza dolabını boşalttım.

Fakat giysilerine başladığımda durum kötüleşti.

Bazı giysileri hâlâ onun gibi kokuyordu ve bana beraber bulunduğumuz yerleri hatırlattı. Venedik Plajı'ndaki ikinci buluşmamızda aldığı tişört, bir kış Big Bear'da* kiraladığımız kulübede giydiği ceket gibi. Birkaç eşyayı, benim için manevi değere sahip parçaları saklamak için bir yığın oluşturmaya başladım ve bir süre sonra o yığın, bağışlayacağım eşya yığınının çok daha büyük hâle geldi.

* Kaliforniya'da bir yer. (ç.n.)

Ben de biraz tekila aldım, cesaretimi topladım ve saklamak için ayırdığım yığını çöp torbalarına tıkmaya başladım. Gerçekten üstesinden geliyordum, en sevdiği kotunun içinde bir fiş bulana kadar. Luigi'den bir makbuz, Canoga Park'ta sevdiğimiz aptal bir İtalyan restoranı. En son yemek yediğimiz yer.

İşte o zaman koyverdim. Gecenin kalanı çok çok içmek, ağlamak ve Jason'ın oturma odamdaki varlığından da anlaşılacağı üzere sarhoş bir şekilde telefon etmekle geçti.

Onunla kanepeye oturup ayaklarımı altıma topladım. Tucker yanıma zıpladı ve başını kucağıma koydu.

Jason gülümsedi, sehpadan aldığı gümüş renkli tuhaf bir paketi bana uzattı. "Kahvaltı."

Alnımı kırıştırdım. "Bu... Bu kamp yemeği mi?"

Paketin üstünde *Backpacker's Pantry** *sütlü ve muzlu granola* yazıyordu. Ilıktı.

Bana kaşık uzattı. "Bu benim en sevdiğim yulaf. Kutu kutu alırım. Akşamdan kalma durumu için harikadır. Artı, bulaşık yok."

Hâlâ çalışan bir mutfak lavabom olmadığı için bulaşık olmaması iyi bir şeydi. Torbanın tepesinde fermuar vardı. Tutup açtım ve tadına baktım. "Çok kötü değil," dedim. "Daha önce gerçek bir kamp yemeği yememiştim."

"Hiç kamp yapmadın mı?"

"Ee, evet. Ama araçla gidiyoruz. Elektrikli bağlantısı ve akan suyu var. Yiyecek soğutucusu götürüyoruz, elektrikli ızgarayı takıyoruz ve üstünde pişiriyoruz."

Eğlenmiş gibiydi. "O gerçek kamp yapma değil. O dışarıda takılmak oluyor."

"Aa, unuttum. Sen saf bir kampçısın." Zayıf bir şekilde gülümsedim, başım zonkluyordu. Hafif bir bulantı dalgası

* Amerika'da donmuş veya kamp için yemek satan şirket. (ç.n.)

içimi sardığında gözlerimi kapadım, burnumdan nefes alıp vermeye başladım.

“Birkaç saat içinde kendini iyi hissetmeye başlarsın,” dedi Jason, gözkapaklarımın dönen karanlığının arkasında.

“Ee, başka ne pişirirsin?” diye sordum, tekrar yulaf torbasını aldım.

“Karavanımda bütün olan, kurutulmuş yiyecekler için ızgara ve kaynamış su.”

“Oh. Hımm, eğer su kaynatabiliyorsan kahve yapabilirsin.”

“Ben muhteşem kahve yaparım,” dedi. “French press” kullanıyorum.”

“Ooo, şimdi benim aşk lisanımı konuşuyorsun. Bir daha ‘French press’ de,” diye mırıldandım.

Eğildi ve dudaklarını kulağıma koyarak, “French press,” diye fısıldadı.

Ciddi bir yan bakış attım. Eğer bu akşamdan kalmalık beni öldürmezse onun bu utanmazca flört etmesi işi bitirecekti.

“Hey, teşekkürler,” dedim bir dakika sonra.

Gülümsedi. “Ne için?”

“Geldiğin için. Bana baktığın için. Beni...” Odanın içindeki karışıklığa baktım. “*Bunların* durumu değiştirmesine izin vermediğin için.”

Giysilere bakmadı. Gözleri hiç gözlerimden ayrılmadı. “Ee, bugün bir randevumuz var. Dün bütün gün bunu bekledim. Hiçbir şey beni bunu görmekten alıkoyamaz.”

“Jason, ben bugün hiçbir yere gidemem. Kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Hayır, randevumuz burada. Şimdi başlıyoruz. ID kanal** seyret ve gevşe.”

* İçinde kahve süzme düzeneği bulunan cezve. (ç.n.)

** Investigation Discovery (gerçek suç olayları inceleyen tv kanalı). (ç.n.)

Güldüm, midemde ağrıyan bir kas, geceyi kusarak geçirdiğimi hatırlattı.

Jason uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı.

Tanrım, *harikaydı*.

Dört saat ID kanal seyredip gevşemeyle geçti ve sadece elimi tuttu. Küvetteki o çabuk öpüşlerin dışında bana doğru bir girişimde bulunmamıştı. Bu, benim akşamdan kalma durumumdan mı yoksa, ilk öpüşmemizden sonra gösterdiğim aşırı aktif kaçma güdülerim yüzünden mi bilmiyordum ama güvenli mesafeyi korudu. Sanırım eğer üstüme gelirse onun gitmesine neden olacağımı biliyordu. Haklıydı. Ve garip bir şekilde bu sakin davranışı beni daha da rahatlattı, bir şekilde benim *onun* üstüne gitmek istememi sağladı.

Bunun bir strateji olup olmadığını merak ettim...

Akşamdan kalma durumum milyon kere daha iyiydi. Kanepede onun yanında ayaklarım üst üste konmuş otuyordum, dizim onun bacağına hafifçe dokunuyordu. Çok küçük bir temastı ama son bir saattir içime elektrik akımları gönderiyordu.

Onunla şahsen beraber olmak, aynı telefondaki gibi çok doğal ve kolay geliyordu, cinsel gerilim dışında.

Sanki bir seferde, birbirimizinden başka hiçbir şeye birkaç dakika dışında bakamıyor gibiydik. Yüzlerimiz sürekli birbirimize dönüyordu, sonunda bir şekilde vazgeçtik ve programı görmezden gelerek konuştuk. Hakkını teslim ediyorum, şu anda nasıl göründüğüme hiç aldırmıyormuş gibiydi ve bir randevuda daha heyecanlı şeyler yapmak yerine burada benimle sadece oturarak gayet mutlu duruyordu.

Telefonu titredi, aldı ve kaşlarını çattı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Sadece yapmam gereken tanıtımlarım var. Ernie bu hafta için programı gönderdi. Yarın medya temsilcimle görüşmeliyim, turnem için Ernie bana bir kişisel asistan buldu.”

“Yani yarın meşgulsün?”

“O toplantı yarın saat 11’de, tam arkasından fotoğraf çekimi var. Ama seni kahvaltıda ya da akşam yemeğinde görmeyi çok isterim. Veya her ikisinde de.”

“İkisinde, ha?” dedim, teklifinin beni ne kadar tatmin etmiş olduğunu belli etmemeye çalışarak.

Dudağı bir yanından kalktı ve elini dizime koydu. Midedem ters döndü. “Eğer seni görmek istersem seni görmek istediğimi söylerim.”

“Ve beni bir gün içinde iki kez görmek istiyorsun?” diye takıldım.

“Hayır. *Bütün* günü seninle geçirmeyi tercih ederim.”

Şimdi kızarma zarafetini gösterdim.

“Hey, yatağının üstündeki fotoğrafı gerçekten çok beğendim,” dedi, kanepeye yaslanarak gülümsedi.

Kaşımı kaldırdım. “O fotoğrafta çıplağım.”

“Ben bir fotoğraf tutkunuyum. O fotoğrafla tamamen sanatsal açıdan ilgilendim.”

“A-hah, inanırım,” diyerek dudaklarımı bükerek memnun olmuş bir şekilde gülümsedim. O belirli görüntü, onun anlamış görünmediği bir sebepten dolayı gurur duyduğum bir şeydi. Henüz ona söylememeye karar verdim. Belki kendisi anlardı. Gerçek olan ondan hoşlanmasıydı, ne olduğunu bilmemesi birçok anlamda çok büyük bir iltifattı.

Gerildim. “Bir şey içmek ister misin?” Pizza ısmarlamıştık, ben berbat bir ev sahibiydim. Cinayet maratonu seyretmeye başladığımızdan beri bir kez bile kanepeden kalkmamıştım.

“Tabii. Sadece su.”

Kalkıp mutfığa gittim ve donup kaldım. Mutfak bir araya getirilmişti. Kurutucular gitmiş, tezgâh ve yer temizlenmişti.

Ağzım açık bir şekilde lavaboya gittim ve altındaki dolaba göz attım. Her şey düzgünce yerleştirilmişti, pırıl pırıl yeni bir boru ve dirsek takılmıştı. Kapıları kapatıp suyu açtım. Aktı. Bulaşıklar yıkanmıştı. Tekila bardağım lavaboya ters çevrilmiş, rafta kurumaya bırakılmıştı.

İçimi minnet duygusu sardı.

Dışarı çıktığımda Jason’a suyunu verip dizini kendi dizimle dürttüm. “Mutfığı tamir etmişsin.”

“Yapacağımı söylemiştim.” Bardağını bardak altlığının üstüne koydu.

“Yarın sana yemek pişirmeyi çok isterim.”

Yakışıklı yüzünden bir gülümseme geçti. “Bayılırım.”

Bana gülümseyerek bakmaya devam etti.

“Ne?” diye sordum.

“Sadece dün gece bana telefonda söylediğin bir şey.”

“Ah Tanrım, *ne?*” dedim dehşetle.

Dudağını sırtır gibi büktü.

“Söyle.”

“Benim için yemek yapmak istemeni sağladığımı söyledin.”

Ihh. Sarhoş benin, ayık ben için bunları söyleme hakkı yoktu. Sarhoş ben çok dedikoducuydu.

Onun yanına çöktüm. “Ee, çok şükür o kadarmış.”

“Başka ne olabilirdi ki?”

“Hiçbir bilgim yok. Sarhoş Sloan’ın kafasına girme iznim yok. O kadın benim için bir yabancı.”

“Peki dün ne yaptın sen?” diye sordu, televizyonu sesize aldı.

Dünkü günüme dönmek zorunda kalmamayı ummuştum. Sanki belki de Brandon'ın hayatının kalıntıları arasında sadece oturup görmezden geleceğiz gibi geldi. Tercihim o olurdu. Ama öyle bir şans yoktu. Ve Jason bunu sorma hakkını kazanmak için gerekenden fazlasını yapmıştı.

“İki yıl önce dün Brandon ölmüştü,” dedim. “Onun mezarını ziyaret ettim. Kan verdim. Eve geldiğimde sonunda eşyalarını gözden geçirmeye karar verdim.”

Jason'ın gözleri anlayışla baktı. “Senin için çok zor olmuş olmalı.”

“Öyleydi. Öyle. Ama artık zamanı gelmişti.”

BÖLÜM 15

JASON

♪ I WANT IT ALL/COIN*

Sloan dün akşam saat 7'de beni evden attı. Yapması gereken bazı şeyler olduğunu söyledi. Sanırım Brandon'ın giysilerini paketlemeyi bitirecekti. Ona yardım etmeyi teklif ederdim ama bana düşmez gibi geldi.

Onu bırakmak hoşuma gitmiyordu. Bunun çılgınlık olduğunu biliyordum fakat doğrusunu söylemek gerekirse sırf ona yakın olmak için yine onun kanepesinde uyumak istiyordum. Sanki onun yanında olmam *gerekiyormuş* gibi hissediyordum.

Minnesota gezim yarından sonraki gündü, Sloan'ı bütün hafta sonu göremeyecektim. Kahretsın.

Dün en uslu hâlimdeydim, gerçekten istediğim gibi onu öpmekten kendimi alkoymuştum çünkü işler öteki gecede ilk randevumuzda olduğu gibi ilerlerse beni dışarı atardı. En son istediğim şey, bu yeni edindiğim eve girme ayrıcalığını kaybetmekti. O daha fazlasına hazır oluncaya kadar, onu sadece geliş ve gidişlerde kapı önünde öpmeye karar verdim.

* Hepsini İstiyorum/Coin müzik grubu. (ç.n.)

Kolay değildi.

Bu sabah kahvaltı için benimle görüşmedi, bir hayal kırıklığı daha. Yapması gereken işler olduğunu söyledi. Yine de akşam yemeğini dört gözle bekliyordum. *Avcının Eşi*'nin sizin için yemek yapması en büyük onurdu.

Los Angeles şehir merkezine trafikte gitmek bir buçuk saat sürdü. Tanıtım temsilcimin ofisine geldikten sonra Sloan'ı aradım.

Sloan yanıtladı, arkada biriyle konuşuyordu. "Ne? Ih, yo. Ama teşekkürler." Eğleniyormuş gibiydi.

"O kim?" diye sordum, belki Kristen'ladır, diye düşündüm. Fiji Water* içerek bekleme bölümünde oturdum. Bütün her yer bembeyazdı. Hatta danışmadaki kız bile beyaz giymişti. Pia'nın ünlü müşterileri ile olan çerçeveli fotoğrafları duvarlardaki tek renk noktalarıydı.

"Kim olduğu konusunda bir fikrim yok. Sanırım laf atırlar," dedi, sesinde inanmazlık vardı.

"Ne dedi sana?"

"Tuhaftı."

Oturdum. "Uygunsuz muydu?"

"Ne? Hayır." Güldü. "Telefon numaramı sordu. Sonra eğer ona vermezsem o ve arkadaşları 'You've Lost That Lovin' Feelin'"** şarkısını söyleyeceklermiş."

Homurdandım. "Adam denizci kıyafeti giyiyor muydu acaba?"

"Nereden biliyorsun?"

"Sen *Top Gun* filmini görmedin mi?"

"Hayır."

Gülerek başımı salladım. "Hımm, sonra ne *seyredeceğimizi* biliyorum. Peki bugün ne yapıyorsun?" diye sordum, bileğimi dizimin üstüne koyup arkama yaslandım. Saati baktım. Randevuma daha on dakika vardı.

* Bir su markası. (ç.n.)

** O Servme Hissini Kaybetmişsin. (e.n.)

“Şimdi araba yıkama yerindeyim. Sonra Vons’a* gidip akşam yemeği malzemelerini alacağım...”

“Ve akşam yemeğinde ne var?”

“Domates sosunda tavuk düşünüyorum? Ürünün nasıl görüldüğünü görmeliyim. Sonra alışveriş merkezine gitmek zorundayım.”

“Alışveriş merkezi mi? Ne için?”

Durdu. “Sadece... *Bir şey işte.*”

Kaçamak yanıt veriyordu, bu yüzden *hemen* merakım kabardı. “Bir şey mi?”

“Söylemeyeceğim. Bu Tucker’la benim aramda. O ve ben şu anda arkadaş *değiliz.*”

Bugün hep dışarılarda olacağım için dün gece Tucker’ı Sloan’ın evinde bırakmışım ve nasılsa sonradan oraya gidecektim. Ayrıca orayı daha çok seviyordu, onu suçlamıyordum.

“Gerçekten mi? Onun melek gibi olduğunu sanıyordum.”

Alay etti. “Görünüşe göre bu konuda yanılmışım.”

“Ne yaptı? İpucu ver.”

“Sadece... Yememesi gereken bir şey yedi.”

Lanet olsun Tucker.

“Onun yerine ödeme yapabilir miyim?”

Güldü. “Hayır, kesinlikle olmaz. Hallettim. Birkaç saatini köpek hapishanesinde ne yaptığını düşünerek geçirecek.”

“Köpek hapishanesi mi?”

“Çamaşır odası. Sepeti gibi Guantanama Bay** değil ama idare eder.”

O sepetle ilgili asla beni iğnelemekten vazgeçmeyecekti. “Tamam, şimdi gerçekten söylemek zorundasın.”

* Los Angeles’a bir market. (ç.n.)

** Amerika’da ünlü bir hapishane. (ç.n.)

Telefonda içini çekti. “Senin köpeğin...”

“*Benim* köpeğim mi? Paylaşıyoruz sanıyordum?”

Duraksamasından gülümsediğini söyleyebilirdim. “Hayır, bugün kesinlikle *senin* köpeğin. *Senin* köpeğin yaklaşık iki düzine iç çamaşırımı yemiş.”

Patlattığım kahkaha danışmadaki kızın beyaz masasından bana bakmasına neden oldu. “Her gün kirli çamaşır sepetinden onları çiğnemek için çekiyormuş ve sonra yatağın altına saklıyormuş. Ben de nereye gittiklerini merak ediyordum...”

Yanıt veremeyecek kadar çok gülüyordum.

Öfledi. “En yakın arkadaşın bir sapık ve ben *senin* bunu ciddiye almadığını düşünüyorum.”

“Ee, onu suçladığımı gerçekten söyleyemem. Mükemmel bir zevki var,” dedim, burun kemiğimi sıkıyor, hâlâ gülüyordum. “Peki hangi mağazaya gidiyorsun?”

“Nordstrom’daki iç çamaşır bölümüne.”

Yukarı bakıp kaşımı kaldırdım. “Sanırım, sorumlu bir köpek sahibi olarak bu hasarlı eşyaları değiştirmeme izin verilmeli. Tabii ki sigorta için her şeyi onaylamam gerekecek. Giyinme odası fotoğrafları en iyisi olur. Aslında muhtemelen Skype yapmalıyız.”

“Biliyor musun? Bundan sonra yapacağı her şey için Tucker’ı çoktan affettim. Ya seni? Çok değil.”

“Ne? Nasıl bu işteki kötü adam ben oluyorum? Ben de burada, sadece uğraşıyorum ki sana...”

“A-hah.”

“Bu arada kırmızı seviyorum.”

Homurdandı. “İç çamaşırımı göreceğini nereden çıkar-dın?”

Sırıttım. “Sarsılmaz, amansız bir ısrar mı?”

“İsrar demişken,” diye geveledi.

“Denizci çocuk hâlâ orada mı?” diye sordum, Pia’nın ofisindeki yerden tavana uzanan buzlu camlı kapılardan çıkan yoga pantolonu giymiş Jennifer Lawrence’a selam verdim.

“Evet, bana gülümsüyor, kocaman bir sakız makinesinin yanında duruyor.”

“Bir erkek arkadaşın olduğunu söyle,” dedim.

“Eğer *kız arkadaşım* olduğunu söylersem daha çok işe yarayabilir,” diye fısıldadı.

Aklım Sloan’ın bir başka kadını öpmesine gitti. “O kesinlikle daha iyi sonuç *vermez*.”

Güldü.

Önerim, iki randevumuza rağmen Sloan’ın bir erkek arkadaşı *olmadığını* anlamamı sağladı. Sadece konuştuğu biri olmaktan başka onun üzerinde herhangi bir hakkım yoktu. Bu adama telefon numarasını verebilirdi ve ben bu konuda hiçbir şey diyemezdim.

Bu durumu hiç sevmemiştim. Hem de *hiç*.

“Oha, onlardan bir sürü var,” dedi. “Aman Tanrım, gerçekten yapacaklar mı acaba? Bir araya geliyor gibiler. Şu anda beş kişi kadar oldular ve bir araya toplandılar. Buralarda bir yerde denizci kayıt yeri olmalı.

“Bu sık oluyor mu?” diye sordum.

“Ne? Deniz subayları mı?”

“Sana laf atılması.”

“Aslında evet, son zamanlarda. Tuhaf.”

Telefonu ağzımdan uzaklaştırdım. Bunu da hiç sevmemiştim. Ve bunda tuhaf bir şey yoktu. Sloan çok güzeldi. Tabii ki diğer erkekler bunu fark edecekti.

Konuyu değiştirdim. “Ee, Tucker başka iç çamaşırını mahvetti mi? Sanki yapmış olabilir diye hissediyorum ve onları yerine koymamız gerek.”

“Oo, ha *ha*.” Sonra inledi.

“Denizci ekibi hâlâ orada mı?”

“Evet.”

“Dışarı çıkamaz mısın? Onlardan uzaklaşabilir misin?”

“Yapabilirim ama seni kapatmak zorundayım. Orası çok gürültülü.”

“Hayır, sakın beni kapatma,” dedim.

“Dönüyorlar. Şimdi bana baktılar,” diye fısıldadı. “Biri şimdi el salladı.”

Elimle yüzümü sıvazladım. “Beni kışkandırmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır,” diye güldü. “Neden? Kışkanıyor *musun*?”

“Tabii.” Şakaymış gibi söylemişim ama değildi.

“Endişeleneceğin bir durum yok,” dedi.

“Neden? Denizci çocuk tipin değil mi?”

“Yo, şirin aslında. Ben sadece diğer çocukla ilgiliyim şu anda.”

“Öyle mi?” Kalbim hızlandı.

“Evet. O oldukça harika. Düşünceli. Dün ben hastayken bana göz kulak oldu. Sesinde seksi Kuzeyli aksanı var. Kolaylıkla korkmuyor, bir erkekte aradığım şeyler.”

“Hasta? Sen öyle mi diyorsun?” Parlıyordum. Anlayacağını biliyordum.

“Evet. Hasta. Detaylandırmamıza gerek yok. Oh hayır...”

“Ne?”

“Buraya geliyorlar. *Aman Tanrım...*”

... Şarkı söylüyorlar.

BÖLÜM 16

SLOAN

♪ GIRL FRIEND/PHOENIX*

Saat 6.15'te ön kapıyı açtığımda Jason kolunu kapının çerçevesine dayanmış, *hâlâ* gülüyordu. Ellerimi kalçama koyup şakacı bir şekilde ona baktım. “Birimizden birinin bunu komik bulmasına memnun oldum. Bu benim başıma gelen en utanç verici durum.”

Ve aralarından seçim yapabileceğiniz çok yeni durumlar...

Jason bütün o gösteri boyunca telefonda katıla katıla güldü, telefonun bir metre uzağından bile onu duyabilirsiniz.

“Özür dilerim, haklısın. Gelebilir miyim?” diye hırıldadı.

Çoook iyi görünüyordu. Bana güldüğü için ona azıcık gıcık olsam da dudağımı hayranlıkla ısırarak zorunda kaldım. Kolları kıvrılmış yeşil flanel gömlek giymişti, çin mavisi gözleri parlıyordu.

Benim sayemde parlıyordu ama yine de.

Kapıya kolumu koydum. “Bugün denizci beyazı giysiler giyen bir grup başıboş akapella grubu tarafından müzikli

* Kız Arkadaş/Phoenix müzik grubu. (ç.n.)

tacize uğradım, sen bunun *komik* olduğunu mu düşünüyorsun?”

Bana doğru gelip belimden kucakladı. İtirazla kendimi bıraktım, kollarımı iki yanıma makarna sapı gibi saldı, bu onu daha çok güldürdü.

“Müzisyenler üzerindeki etkinin farkında değilsin sadece, Sloan Monroe. Ee... Ben seni ne zaman müzikli taciz edeceğim?”

Gözlerimi kısıtım ama o beni öptü, benim karşılık vermeyen ve itiraz eden dudaklarımın karşısında gülümsüyordu. Normalde onun bu kadar yakınımda olması, beni kendimden geçirirdi ama gülmesi beni kendimi tutacak kadar kızdırıyordu.

“Sana hediyelerle geldim,” diye fısıldadı, dudağımın bir santim uzağından hâlâ kıkırdıyordu.

“İyi bir şey olsun. Seni Tucker’la beraber çamaşır odasına atmak üzereyim.”

Beni bıraktı, merdivenlerden plastik torbayı aldı, bana uzattı, gözleri ışıldıyordu. İçine baktığımda içimi çektim. İçi küçük krema poşetleriyle doluydu.

“Bunlar için beş tane kahve aldım,” dedi. “Krema bölümüne geçtiğimde kendimi yağmalamaya çıkmış Viking gibi hissettim.”

Gülümsedim. “Jason, benim için talan mı ettin? Bu çok tatlı!” Ama eğilince başımı yana çevirdim. “Peki beş tane kahvem nerede?”

“Benzin istasyonu kahvesi mi? Senin gibi bir uzman için? Cesaret edemezdim.” Sonra ön verandamın yanındaki içinde taşlaşmış sardunyalar bulunan saksının kıyısına uzanıp sıcak bir Starbucks kahvesi bardağı çıkardı.

Bakıp nefesimi tuttum. “Bu çok düşünceli.” Gözlerimi ona doğru kaldırdım. “Ama bu kadar geç saatte kafein alamam.”

Gölümsedi. “Biliyorum, kafeinsiz.”

Elimi kalbimin üstüne koymak zorunda kaldım. “Benim en sevdiğim kahveyi bana tekrar tekrar getirmenin, başıboş bir sokak kedisini beslemekle kıyaslanabileceğinin farkındasın, değil mi? Şimdi benden asla kurtulamayabilirsin.”

“İyi,” dedi kocaman gülümseyerek, öpmek için beni kendine çekti. “Onun gibi bir şey umuyordum.”

Yemekten sonra, *Top Gun* filmi izledik. Jason kolunu bana doladı ve kanepede battaniyeyi kucaklarımıza örtüp birbirimize sokulduk. Tucker yanıma kıvrılmış uyuyordu.

Oturma odası temizlenmişti. Dün geceyi her şeyi pakitleyip arabaya koyarak geçirmiştim. Bu sabah hepsini GoodWill’e* bıraktım, yüreğimin burkulmasına karşı kendimi hazırladım ama hiç olmadı. Ve her şeyi bırakmanın aslında bir rahatlama olduğunu fark ettim, sanki bunca zaman sırtımda taşıyormuşum gibiydi.

Sonra arabamı yıkadım çünkü *arabamı* biliyorsunuz. Jason’ın benimle ilgili çekici olmayan bir şey daha görmesine izin veremezdim. Eminim onunda belli bir yerde bir sınırı vardı, Corolla arabam herhangi bir adamı çılgınlık atarak garajdan kaçırmaya yeterdi... Gerçi Jason’ın benim nasıl bir felaket yığını olduğumu taktığından değildi. Benim en iyi hâlimle hiç tanışmamıştı, nedense burada olmak istiyor gibi görünüyordu. Ben bir hayalettim, eskiden olduğum bir insanın müze odalarında geziyordum, Jason yaşayan biri olup bir şekilde beni gören ve benimle beraber bu yeri gezmeye karar veren biri gibiydi.

Onun bu yeri benimle birlikte gezmeye gönüllü olması *hoşuma* gidiyordu.

* Amerika’da eşyalarınızı bağışlayacağınız mağaza zinciri. (ç.n.)

Battaniyenin üstünde parmaklarını benimkilere doladı, ben de başımı onun omzuna koydum. Alnıma bir öpücük kondurdu, sonrasında onun bana uzun uzun baktığını hissettim. Kendi kendime gülümsedim.

Brandon'la paylaştığım evde Jason'la birlikte olmak bana tuhaf hissettirmedi. Ben burada Brandon'ın benimle yaşadığı sürenin dört katı fazla yaşamıştım. Ama sanırım en büyük bölümü, onun bütün eşyaları hâlâ burada olduğunda bile buranın Brandon'ınmış gibi hissettirmemesiydi. Benimmiş gibi bile hissettirmiyordu.

Bu geçen iki günde bir şey fark ettim. Bu ev bir türbeydi. Ve kaybettiğim erkek için değil, *benim içindi*.

Brandon'a ait olan şeyleri dışarı çıkardıktan sonra geride kalanlar benim kalıntılarımdı, bu şimdiki ben değil, o zamanki bendim. Mutlu olan ben, camlı çerçeveler asan ve mutfakta yemek pişiren biriydi. Yeterince gurur duyduğu için duvarına asmaktan şeref duyacağı gerçek resimler ve onurlu sanat eserleri yapan biri. Bu küçük hatıralar etrafımda her yerdeydi, Brandon o sabah motosikleti ile çıkıp bir daha geri dönmediği zamandan beri görmediğim bir kadının küçük hatırlatıcıları. Ve tekrar öyle tam bir bütün olmak *istiyordum*. Kendimi özlemiştim.

Mutlu olmayı özlemiştim.

İki yıldan fazladır, bu gece ilk kez gerçekten çaba isteyen bir şey pişirmiştim, bu neden daha önce yapmadığımı merak etmemi sağladı. İnsanlar için yemek yapmaya *bayılırdım*. Jason'ın benim yapabildiğim bir şeyden zevk almasını görmek, onun evrene kazandırdıkları kadar hoşuma gidiyordu.

Kristen haklıydı. Bu hayatı ben seçmiştim. Ve artık bu kadarı yeterdi. İçinde sıkışıp kaldığım bu arada kalmışlıktan kurtulmak için yoğun bir çaba sarf edecektim. Aktif

olarak neşeyi kovalayacaktım. Yemek pişirecektim. Belki blogumu tekrar güncellerdim. Kendi eserlerimi boyamaya vakit ayıramayacak kadar çok, önceden ödenmiş resim siparişi almıştım ama belki eninde sonunda tekrar ona dönebilirdim. Ve *şimdi* başlayacaktım. Jason için değil. O burada olup bunun avantajlarından yararlanacağı için değil. Kendim için. Çok uzun zaman önce bunu yapmış olmalıydım.

Filmin son yazıları başlayınca gerildim ve Jason oturdu, televizyonu kapattı.

“Sana bir şey sormam gerek?” dedi bana dönerek.

“Eğer bana bir kez daha o aşk duygusunu kaybedip kaybetmediğimi sorarsan...”

Güldü. “O değil.” Sonra yüzü biraz ciddileşti. “Ben kimseyle görüşmüyorum. Belki sen biriyle çıkıyorsundur diye aklıma geldi. Sadece sana, yalnızca seninle çıktığımı açıkça anlatmak istedim.”

“Bu bir soru mu?” diye sordum, duyduğumu sindirebilmem için zaman kazanarak.

Bunu daha önce söylemese bile içgüdüsel olarak yalnızca benimle görüştüğünü biliyordum. Sadece *biliyordum*. Ama yine de sanırım bunu konuşmamız iyi oldu.

Biraz gülümsedi. “*Sen* kimseyle görüşüyor musun?”

Homurdandım. “Hayır, tabii ki görüşmüyorum.” Neredeyse fikri bile komikti. Ben? Biriyle *çıkma*? Ayrıca, ondan başka seçenekleri değerlendiremeyecek kadar fazla hoşlanıyordum. Ama Jason şey görünüyordu... rahatlamış, belki?

“Sen ve benim yalnızca birbirimizle çıkmamızı istiyorum,” dedi bana dikkatle bakarak.

Omuzlarımı silktim. “Tamam.”

“Kabul ediyor musun?”

“Evet. Kimseyle görüşmüyorum. Sadece sen.”

Bir an bana baktı, gülümsemesinin içinde yumuşak bir şeyler vardı. Sonra eğilip beni öptü. Nazik ve ağzı kapalı bir öpücüktü; bittiğinde başparmağıyla yanağımı okşadı, gözlerimin içine bakıyordu. Yüreğim titredi. Sonra kucağımda telefonum titredi, her ikimiz de aynı anda aşağıya bakarak mesajı okuduk.

Kristen: Yarın. Saat 5'te burada ol. Yardım etmeni istiyorum. ONU GETİR.

İçimi çektim.

“Ne?” Jason sordu.

“Kristen seninle tanışmak için komplo kuruyor. Yarın onun doğum günü, Josh ızgara biftek yapacak. Kristen seni getirmemi istiyor.”

“Olur,” dedim.

Başımı salladım. “Hayır. Çok kötü olur. Seni çok rahatsız ederler. Çok utanmazlar. Hayır.”

“Yani beni en iyi arkadaşından saklayacak mısın? Sonsuza kadar?”

“Evet. Planım bu. Anlamıyorsun, senin şu anda burada olduğunu bile bilmesini istemiyorum. Sana sırf sekizinci sınıf dansımı göstermek için çıkıp gelir.”

Güldü. “Seni kaçta alayım?”

“Gerçekten bunu yapmak istiyor musun? İlişkimizi sınayabilir bu?”

“Yani ilişki olduğunu kabul ediyorsun,” dedi, bana gülümsüyordu.

Bir tuzaktan şüphelenerek, gözlerimi kısıp ona baktım. “Ee, *sen* nasıl adlandırırdın?”

“Ben de tam olarak öyle derdim. Ama senin, benim hak ettiğim unvanları benden alma eğilimin var.”

“*Nasıl* yani?”

“İlk randevumuzu, görüşme diye adlandırman gibi.”

Gözlerimi devirdim. “Tamam. Biz... bir *ilişki* içindeyiz,” dedim son kelimeyi zorlanarak söylemiştim. Bunun için çok erkendi ama bir şekilde öyleydi sanırım. Haksız da sayılmazdı.

“Tek eşli bir ilişki,” diye ekledi.

“*Evet*, başka kimseyle çıkmıyoruz, yani sanırım o da doğru.”

“Yani bu, seni benim kız arkadaşım yapıyor.”

Tıkandım. “Jason!”

“Ne? Sen başka nasıl adlandırırdın?” Benim bu kadar heyecanlanmam karşısında tamamen eğlenmiş gibi görünüyordu.

“Bilmiyorum? Birbirimizle özel bir şekilde görüşüyoruz. Böyle söyledim.”

“Ve bu, beni senin erkek arkadaşın yapardı,” dedi, gözleri dans ediyordu.

Haklıydı. Ve ben dehşete düşmüştüm.

“Birbirimizi sadece iki haftadır tanıyoruz,” dedim. “Bu bizim üçüncü çıkmamız.”

Başını salladı. “Umurumda değil.”

Dudağımı ısırdım. “Jason, ben bu durumu gerçekten ciddiye alıyorum.”

“Umarım öyledir çünkü ben de öyleyim. Bak, kurallar kitabı şu an bizim ne yapmamız gerektiği konusunda ne der bilmiyorum. Senden hoşlanıyorum. Sen benden hoşlanıyorsun. Birbirimizle özel olarak görüştüğümüzü kabul ettik. Ve ben senin, bu arada çıkan ve sana askıntı olan akapella grubuna bir erkek arkadaşın olduğunu söylemeni istiyorum.”

Sonra eğilip beni öptü. “Ve erkek arkadaşın, *kesinlikle* senin en yakın arkadaşını tanımalı.”

BÖLÜM 17

JASON

♪ I FEEL IT/AVID DANCER*

Sloan'ın akşam yemeği için yaptığı tavuk hakkında bir aşk şarkısı yazabilirdim. Lanet olsun, belki Sloan'ın akşam yemeği için yaptığı tavuk hakkında bir şarkı *yazmalıydım*. Yazma sıkıntısı çektiğim şu anki durumumda bile şirketimin bana gönderdiği o boktan şeylerden daha iyi olurdu.

Eve gitme zamanım geldiğinde yine kalmak istedim. Hatta kanepede yatabilir miyim diye sormayı bile düşündüm ama sonra eğer beni burada isteseydi, beni dışarı atmazdı diye akıl ettim ve böylece susup çıktım. O gece verandaya çıkmak, ona iyi geceler dileyerek öpmek, kamyonetimle uzaklaşmak bana bugüne kadar yaptığım en mantıksız iş gibi geldi, sanki gitarımı arkamda kaldırımda bırakmak gibiydi.

Aklı başında hiçbir erkek böyle bir şansın içine etmemek için bir şey yapmazdı. Onunla bu şans bazı durumlara bağlı olarak elde etmiştim. İzole edilmişti ve yas tutuyordu, böylece ona hiçbir erkek yaklaşamamıştı. Ne kadar *şanslı* olduğumu biliyordum. Ve onunla geçirdiğim her an, bunun daha fazla ve daha fazla farkına varıyordum.

* Hissediyorum/Avid Dancer müzik grubu. (ç.n.)

Onun için bir sürü şey yapmak istiyordum. Ona onu gülümsetecek hediyeler getirmek, onun geçeceği kapıları onun için açık tutmak istiyordum. Kahrolası mutfağındaki çöpleri almak, onu resim yaparken seyretmek. Onun için yararlı olmak istiyordum ve yatağa gitmeden önce onun neye benzediğini görmek, televizyonda bir şeye gülerken onu izlemek istiyordum.

Eve onsuz gitmek istemediğimden kesinlikle emindim.

Karavanıma döndüğümde içerisi soğuk ve boş geldi. İçimi çektim ve ceketimi çıkararak anahtarlarımı mutfak tezgâhına attım. Etrafıma bakındım, hiçbir şeye karşı bir bağ hissetmedim. Burası benim yerimdi, benim eşyalarım doluydu ama ev gibi hissettirmiyordu. İşin tuhafı, Sloan'ın evi hissettiriyordu ve bunun evden daha çok, eşlik edenle alakalı olduğu gibi bir hissim vardı.

Tucker, külot haydudu, yatağa zıpladı ve ben de izin verdim. Bugün ona sepet yoktu. Bunda ikimiz beraberdik. Onun çamaşır sepeti yerine benimkini koklayarak, Sloan yerine benimle burada kısıp kalarak neden onu olduğundan daha fazla mutsuz etseydim ki?

Duş aldım ve kapının vurulmasını duyduğumda saçımı havluyla kuruluyordum. Tucker yataktan zıplayıp kapıya koştu, tırmalıyor ve sızlanıyordu. Saatime baktım. Neredeyse gece yarısıydı, Ernie'nin bahçede gezinmesi için biraz geç bir saatti.

Hemen bir eşofman giyip dışarıda duran Sloan'a kapıyı açtım, soğukta kollarını ovuşturuyordu. Tucker karavandan fırladı ve mutlu bir şekilde onun etrafında dönerek üzerine atladı.

"Şey... Belki de önce aramalıydım," dedi, Tucker'ın başını okşayarak göğsüme bakıyordu. Belirsizce dudağını ısır-
dı ve ben gülümsedim.

"İçeri gir."

Merdivenleri çıktı ve onu kendime çektim.

“Ben... Ben sadece seni özledim,” dedi, ben ona uygun bir selam öpücüğü verdikten sonra utanarak bana baktı.

“Benim oradan çıkmama izin vermemeliydin,” dedim. “Oturma odasında uyuyabilirdim.”

“Uyur muydun?”

“Tabii.”

Eğilip onu tekrar öptüm, karavanın açık kapısının önünde duruyorduk. Minnettar bir öpücüktü. Bana kendini bir hediye gibi teslim etmişti.

“Bu gece kalacaksın, değil mi?” diye sordum, ona gülümseyerek.

Uyumaktan başka bir şey önermiyordum. Eğer genellikle ilk randevuda öpüşmüyorsa ne kadar büyüleyici olursam olayım üçüncü buluşmada seks yapmayacaktık. Ve ben asla onu zorlamazdım.

“Eğer yalnızca uyumaksa?” dedi, beni dikkatlice süzüyordu.

“Tabii.”

“Üstüne tişört giyer misin?” Göğsüme baktı.

Güldüm. “Evet.”

“Ve uslu duracağına söz veriyor musun?”

“Kesinlikle.”

Gülümsedi, rahatlamış görünüyordu, başını salladı. Onun burada kalması anlamına gelecekse onun sunduğu her isteği kabul ederdim. Eğer gerekirse havuzda yüzen bir şeyin üzerinde bile uyurdum.

Kendimi ondan sıyırdım. “Biraz su ister misin?”

“Olur.”

Ben bardağını doldururken o da buzdolabına yöneldi ve üzerine iliştirdiğim turne programını aldı. “Bu senin turne programın mı?”

“Evet.” Bu benim Amerika tarihlerimdi. Ekstra iki ay-

lık İngiltere kısmını ona söylememiştim. “Bu arada on dört aylığına gitmiş olacağım,” deyip onu sarsmak, ilk resmi buluşmamız için bana biraz ağır gelmişti.

Arkamdan odama gelip yatağın kenarına oturdu ve ben tişört için çekmeceye daldığımda basılı programı inceledi.

“Vay, bir gün bile iznin yok mu?” Bana baktı. “Bu konser günleri birbirine çok yakın.”

Tucker yüzünü onun kolunun altına gömdü ve Sloan, benim tişörtü giymemi izleyerek onu kucakladı. *Gerçekten* beni izledi. Gözleri yüzümün herhangi bir yerinde değildi. Gülümsedim. Dudağını ısıırıyordu ve o çok sevdiğim kızarmalarından biri boynuna doğru yayıldı.

Ben de ona baktım. Beyaz bir üst ve pembe şort giymişti. Saçı dağınık bir örgü hâlindeydi. Buraya gelmeden önce yatmaya hazırlanmış gibiydi. Bluzu kısa kesilmişti. Kahretsin. İstenmeyen bir şeyi ona bastırmamak için muhtemelen aramıza yastık koyup uyuyacaktım. Kesinlikle problem olacaktı.

“Turneler zor işlerdir,” dedim, elindeki paketi alıp Tucker’ın sepetine koydum. Örtünün altına girdi ve o da bana katılsın diye onun tarafını kaldırdım. İçeri sokuldu ve başını göğsüme koydu. Uzandım, ışıkları kapattım, sonra onu yakınımaya çektim.

Yeterince yakın değildi.

Burnumu saçına dayayıp içime çektim, bir bacağını bacağımın üzerine kaydırıp bana sokuldu. Kalbimin atışını duyup duymadığını merak ettim. Duymuş olmalıydı.

Hafifçe öksürdüm. “Asla gözlerini kapamayacaksın...”

Bana vurdu ve başının üstünden öperek güldüm.

Tucker yatağın ucuna yerleşti ve sükûnet hissiyle gözlerimi kapadım, ihtiyacım olan her şey aynı zamanda, aynı yerdeymiş gibi bir sakinlik hissettim.

BÖLÜM 18

SLOAN

♪ THE WRECK OF THE *EDMUND FITZGERALD*/ JAXON WATERS*

Jason beni saat 4.45'te, Kristen'in mangal başı soruşturmasına katılmak için aldı. Jaxon Waters'ın işlerine kaptırıp iptal etmek zorunda kalmasını umuyordum ama şansım yoktu. Eğer isterse kaçabilmesi için onunla ayrı arabalarda gitmemiz gerektiği konusunda tartıştım fakat o dinlemek bile istemedi.

Gözkapaklarım tam bir panik atak içindeydi. Onları durdurmak için parmaklar yetmiyordu. Bütün *avucuma* ihtiyacım vardı.

Jason kamyonetinin direksiyonun üstünden bana bakıp güldü. "Hadi ama, o kadar kötü *olamaz*."

"Jason, muhtemelen cehennemin kapılarını tutan bir klonu var."

Gözlerinin kenarlarının kırıışması kendime rağmen beni gülümsetti.

"Sadece ne yapacağını asla bilmiyorum. Hep dolap çeviriyor. Ve bebek bugün büyükannesinin evinde, yani kim bilir neler planladı!"

* Edmund Fitzgerald'ın Enkazı/Gordon Lightfood, şarkıcı. (ç.n.)

“Dolap çeviriyor, ha?” Güldü.

“Evet, beni kızdırmaya bayılır. Onu sana anlatamam, Jason. Çok gariptir.”

Kristen’in ten rengi sıvalı evinin kapısını çaldığımızda Jason’a son bir “özür dilerim” bakışı attım, o da bana göz kırptı.

Kristen kapıyı ardına kadar açtı, beni geçerek doğrudan Jason’a deli gibi sıırttı. “Sen Jason olmalısın!” Bana abartılı biçimde çarptı ve çıktığım kişiyi kucaklamak için doğrudan daldı.

Jason’ın omzunun üstünden ona başımı salladım, o da bana çılgın gözlerle baktı.

Onun pençelerinden kurtulduğunda Jason ona getirdiği çiçekleri uzattı, Kristen coştı, bizi içeriye Josh’un elinde iki bira ile suç ortağı gibi beklediği yere götürdü.

Stuntman Mike, Jason’ın bacaklarına sıçradı, Jason eğilip onu okşadı.

Kristen eğilip kulağıma fısıldadı. “Flanel gibi kokuyormuş.”

“Bana uslu duracağına söz vermiştin,” diye tısladım.

“Ne? Ne yaptım ki?” dedi, sahte bir masumiyetle gözlerini kırptı.

Jason kalkıp uzatılan birayı aldı, Josh’un elini sıkarak kendini tanıttı. Jason azıcık bile rahatsız olmuş görünmüyordu. Belki aşırı hevesli, yapışık, biraz uygunsuz hayranlara alışkındı.

“Hey,” diye Kristen fısıldadı, beni kaburgalarımın dürttü. “Josh’a ona ‘Klamidya’” kelimesinin yazılışını bilip bilmediğini sormasını söyledim. Eğer biliyorsa onu evden dışarı atacak.”

Bembeyaz kesildim ve o neredeyse odanın diğer tarafına atladı, kolunu Jason’inkine doladı. “Sana evi gezdireyim.”

* Cinsel yolla bulaşan bakteriyel bir hastalık. (ç.n.)

“Ben de gezmeye geliyorum,” diye seslendim.

“Yo. Bir kişilik gezi bu. Yerimiz dolu,” diyerek çiçekleri göğsüme yapıştırdı. “Bunları suya koy, olur mu? Ve Josh, Sloan’a mutfağı gösterebilir misin? Patates salatası hazırlamamız gerekiyor. *Teşekkürler.*”

Jason benim sıkıntılı hâlimle tamamen eğlenmiş görünüyordu ve uzaklaştırılmasına ses çıkarmadı.

Öfleyerek deli karısının arkasından gülümseyen Josh’a döndüm.

“Aklına bir fikir geldiğinde onu durdurmanın mümkün olmadığını biliyorsun,” dedi.

“Hangi fikirden bahsediyoruz, Josh?”

Birasından bir yudum aldı. “Sana bir bok söylemem. Onunla yaşamak zorundayım.”

Kahrolası patates salatasını yapmak için mutfağa gittim. On dakika sonra kâseye karamsar biçimde mayonez sıkarken ve kerevizi doğrarken Jason ve Kristen, gülererek ve iki eski arkadaş gibi gevezelik ederek tekrar göründüler.

Jason yarı boşalmış birasını tezgâha kaydırarak deri bar sandalyelerinden birine oturdu. Kristen’a ters ters baktım, sonra Jason’a uzun bir bakış attım, hâlâ çıkıyor muyduk yoksa en iyi arkadaşım ile birkaç dakika baş başa kaldıktan sonra bundan vazgeçmiş miydi anlamaya çalışıyordum.

“Kristen, Canoga Park Güzeli seçildiğin zamanı anlatıyordu,” dedi Jason. “Güzellik yarışmasına katıldığını bilmiyordum. Neden hiç bahsetmedin?”

Doğramayı kesip inanmaz gözlerle bir Kristen’a bir ona baktım, “Geziniz *bunun* hakkında mıydı? Albümler ortaya çıkmadı mı? Başımda şapkayla yatıya kaldığım fotoğraflarım yok mu?”

Birasını dudaklarına götürürken Jason’ın gözleri güldü.

Kristen abartılı bir şekilde dudaklarını büktü. “Şimdi

bunları neden bozayım ki?” dedi başını kaldırarak. “Yılbaşında dağıtacağım takvim için saklıyorum onları.”

Jason o kadar ani güldü ki birayı silmek için elini çenesinin altına koymak zorunda kaldı. Gözlerimi Kristen’a çevirip kıstım.

“Ne?” dedi. “Ona üç yıl önce Coachella’daki* fotoğraflarımızı gösterdim.”

Dik dik baktım. Cidden mi? Coachella fotoğrafları mı? Beyaz örgü bir bikini üstü ve kesilmiş kot şort giyiyordum, saçlarımda çiçekler vardı ve müthiş görünüyordum.

Lanetleneyeceğim. Beni pazarlıyor. *İnanılmaz*.

“Ben geçen yıl Coachella’da çaldım,” dedi Jason, hâlâ biraz gülüyordu. “Keşke gitseydiniz. Seni sahneden görürdüm. Daha erken tanışırdık.”

Homurdandım ve kerevizi kâseye attım. “Coachella’da yaklaşık iki yüz bin insan var. Beni fark etmezdin.”

Gözlerime baktı. “Seni *milyonluk* kalabalıkta bile görürüm.”

Bakışlarımı yakaladı ve biz birbirimizle bakışırken Kristen’ın bizi izleyen bakışlarını hissedebiliyordum.

Sürgülü kapı açıldı ve Josh kafasını içeri uzattı. “Hey, Jason, ızgarada bana yardım etmek ister misin?”

“Tabii,” dedi Jason, mangal başındaki soruşturma ile ilgili kehanetimi hatırladığını belli eden bir şekilde gülümsemi ve saygıyla Josh’u takip etti.

Sürgülü kapıyı kapatmadan önce, “İyi eğlenceler,” dedim arkasından. Bana özgüvenli bir iki parmak işareti yaptı ve bahçede kayboldu.

Kristen bana baktı ve sessiz ağız mimikleriyle, “Aman Tanrım,” diye mırıldandı.

“Biliyorum, değil mi?”

* Colorado’da büyük bir müzik festivali. (ç.n.)

“Cidden seninle ilgileniyor gibi. Sanırım sana âşık. Dalga geçmiyorum. Yüzünden okunuyor. Sırılsıklam.”

Gözlerimi devirdim.

“Onunla seks yaptın mı? Müthiş miydi? Bana her şeyi anlat.”

Başımı salladım. “Hayır, seks yapmadık. Ama dün gece onun evinde uyudum.”

Bana öyle sıkı sarılmıştı ki. Beni bir an bile bırakmadı. Yaptığım patates salatasına doğru gerçekten gülümsemeye başladım.

Bir noktada aramıza yastık koydu. Bu da benim gülümsememi sağladı.

“Yani üçüncü aşamadaydınız öyleyse?” diye sordu.

“Aslında hayır. Öpüşmekten başka bir şey yapmadık.”

İki başlıymışım gibi baktı. “Daha onun penisine bile dokunmadın mı? *Neden?*”

“Sesini kıs!” diye fısıldadım, kapıya bakışlar atıyordum.

“Bak, yemin ediyorum, çok yakın bir gelecekte eğer penise dokunulmazsa bu arkadaşlık biter. Doğum günü hediyesi olarak istediğim şey bu.”

“Benim Jason’ın penisine dokunmam mı?”

“Evet.”

“Kahretsin. Ben sana Bath&Body* ürünlerinden almıştım,” dedim, alt dudağımı mahsustan sarkıtarak.

Aslında, ellerimi ondan uzak tutmak giderek zorlaşıyordu. Gerçek mücadeleleydi. Tucker’ın çiğnediği iç çamaşırlarını yenilemek için Walmart yerine Nordstrom’un iç çamaşırı bölümüne gitmeye ne kadar çabuk karar verdiğimi kendime bile kabul ettirmek istememiştim. Ve *kesinlikle* bu kadar kırmızı çamaşır aldığımı itiraf etmek istemiyordum.

“Ondan hoşlandım,” diye belirtti Kristen.

* Banyo ve kişisel bakım ürünleri satan mağaza zinciri. (ç.n.)

Kereviz doğramaya geri döndüm. “Ben de ondan hoşlanıyorum.” Sonra bıçağımı koydum. “Kristen? Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Hem de çok. Ah,” dedim, anım sayarak. “ve bu arada resmen benim erkek arkadaşım bu arada.”

Bana baktı. “Bir aydan daha az zamandır tanıdığın bir erkek arkadaşın mı var? Vay. Jason burada bir tarih yazdığının farkında mı? Seni *bunu* kabul etmeye nasıl ikna etti?”

Gözlerimi kıstım. “Bir sürü kelime oyunu oldu. Çok kafa karıştırıcı.”

Gülümsedi. “Göz boyama kampanyası. En sevdiğim. Josh beni evlenmeye böyle ikna etti.”

Homurdandım.

Bir parça kereviz alıp vücudumun üstüne doğru salladı. “Himm. işe yarıyor. Hatta bir rock yıldızının kız arkadaşı gibi görünüyorsun.”

Gülümsedim. “Dün ona akşam yemeği yaptım. Ve bu sabah kahvaltı.”

Gözleri açıldı. “Öyle mi? Yine yemek pişiriyor musun?”

“Evet.” Burnumu kırıştırdım. “Yapmak zorundayım yoksa her sabah kamp yemeği yemeye başlayacaktık.”

Güldü, çok mutlu olduğu gerçekten belliydi.

Derin bir nefes aldım. “*Çabalıyorum*, Kristen. Gerçekten çabalıyorum.

Gözleri yumuşadı. “Güzel. Bunu yapmaya devam et. Ve onun üstüne düş. Ve yaptığında aşağıya doğru inerken her kahrolası dalda sallandığına emin ol.”

Akşam yemeğinde Jason masanın altından uzanıp parmaklarını parmaklarıma doladı. Dışarıda ne olduğunu merak ettim. Josh'un sorularının çok rahatsız edici olmamasını

ındum. Belli ki erkek arkadaşım hâlâ benden hoşlanıyordu ama gece daha yeni başlamıştı.

Kristen bana küçük bir paket doritos attı ve ben açıp ta-
bağa koydum. Ama paketi düzeltip atmaya gittiğimde beni
azarladi. “İh, ih, ih. Biz öyle yapmıyoruz.”

Ters ters baktım.

Kendi paketini alıp folyo bir eldiven gibi içini dışına çı-
kardı. Bana doğru salladı, benim de aynısını yapmamı bek-
ledi.

Ihh.

“Jason en iyi hâlinle başa çıkabiliyorsa, Doritos’unla da
baş çıkabilir,” dedi.

Josh homurdanıp mısır koçanına geri döndü. Jason bana
bakarak içini çekti. Teknik olarak Jason beni hiç en iyi hâ-
limle görmemişti. Neden şimdi başlamıştı ki, değil mi?

Paketimin içini dışına çıkarıp elime geçirdim ve Kris-
ten’in başlamasını bekledim. En azından bu gülünç hare-
keti başlatabilirdi. Altıncı sınıftan beri bunu yapardık. Bir
çeşit gelenektir. Paketi yalamaya başlayınca ben de benim-
kini yalamaya başladım.

“Paketlerin içleri en iyi kısmı,” dedim Jason’a, ahlaksız-
ca. “Ve bugün onun doğum günü. Mecburum.”

Güldü ve tekrar elimi tuttu, bu sefer herkesin önünde
öptü.

“Ah, size söylemeyi unuttum!” dedi Kristen, paketli eli-
ni bir aptal gibi tutarak. “Bu gece bir aktivitemiz var, kara-
oke!” Yüzünde “yaşasın” ifadesiyle Jason’la benim aramda
bir ileri bir geri baktı.

“Veeeeee ayakkabı düşürmece,” dedim, cips paketini bu-
ruşturarak Kristen’a fırlattım.

Kristen kendiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu,
Josh başını salladı, gecenin en iyi “ben yokum” performan-
sıyla peçetesiyle ağzını sildi.

“Kristen, *hayır*. Eminim Jason bizim nasıl şarkı söylediğimizi duymak istemez. Eminim Jason şarkı söylemek iste...”

“Karaokeye bayılırım,” dedi Jason.

“Karaokeye bayılırmış!” Kristen, Jason’a gülümsedi.

“Seni öldüreceğim,” dedim, yalnızca yarı dalga geçiyordum.

Akşam yemeğinden sonra tabaklar toplanınca Kristen ve Josh mikrofonları ayarlamaya gittiler ve ben Jason’ı mutfakta köşeye sıkıştırdım.

“Çok *çok* özür dilerim,” dedim, alnımı göğsüne koyarak. “Sana söylemiştim. Bunun olacağını *söylemiştim*.”

Aşağıya bakarak bana gülümsedi. “Ne? Karaoke mi?”

“Evet!” dedim, yukarı ona bakarak. “Sana şarkı söyletme çalışıyor!”

“Ben profesyonelce şarkı *söylüyorum*. Bu benim için özellikle stresli bir şey değil.”

“*Benim* için stresli ama!”

Eğer önümde Jaxon Waters’a dönüşürse ben bayılacaktım.

“Neden?” dedi, çenemi parmağıyla kaldırarak. “Senin için şarkı söylememi istemiyor musun? Araba yıkama yerindeki akapelladan hâlâ biraz travmatize misin?” Gülümsedi, dudaklarını benimkine çok yaklaştırdığı ve artık odaklanamadığım o şeyi yaptı. Normal olarak bu çeşit bir davranışı verandada bana iyi geceler öpücüğü verdiği zamana saklıyor. Çok yüksek derecede dikkat dağınıcı bir şey.

“A-hah,” diye mırıldandım, soruyu hatırlamıyordum.

Birazcık çekildi, aklımı toplamama izin verdi. “İyi vakit geçiriyorum. Rahatla. Josh beni karaoke ile ilgili uyardı. Eğer razı değilsem Kristen’la konuşup onu vazgeçireceğini söyledi. Her şey yolunda.”

“Josh sana söyledi mi?”

“Söyledi. Aynı zamanda, ‘Klamidya’ nasıl yazılır hiçbir fikrim yok.”

Hıhladım.

Eğilip yine dudağıma doğru fısıldamaya başladı. “Eve dönerken bana Kristen’in söylediği *her şeyi* anlatacaksın, değil mi?”

“İh... dallarda sallanmamı ve sana dokunmamı... *Hayır*,” dedim, durmak için kendimi sarstım.

“Benim *neyime* dokunmanı?” diye sordu, sırtıyordu.

“Love Shack”in* müziği kapıdan gelmeye başladı. Josh şarkıyı söylüyordu ve Kristen “Loooove SHACK!” diyerek şarkıya girdi.

Gözlerimi devirdim. “Bu ikisi bu yeri kapatmayı planlıyor.”

Gülümsedi. “Hızlı bir seks için gizlice gittiğimizi düşünmelerinden önce içeri girelim.”

“Kristen senin kemiklerine atlamam için beni sıkıştırıyor. İkimizin birasına da ecstasy koyduysa şaşırmam. Aslında Kristen’in verdiği bir şeyi içme.”

“*Seni* şipşak bir sekse götürmeyi istemek için ilaca ihtiyacım yok,” dedi, ellerini tişörtümün altından içeri kaydırdı, böylece çıplak belimin tenine dokundu. Dudağını kulağıma dayadı. “Bu hafta sonu benimle Minnesota’ya gelir misin?”

Ben kelimenin tam anlamıyla kendi tükürüğümde boğuluyordum. “Minnesota mı? Yani ailenle tanışmak için mi? *Yarın*?”

“Evet, ailemle tanışmak için. Ve benim pislik erkek kardeşim David’le.”

Pislik yorumu beni güldürdü. Sonra gözkapaklarım seğirmeye başladı.

* Aşk Kulübesi. (ç.n.)

Burnunu burnuma dayadı. “Bir daha oraya ne zaman giderim, bilmiyorum, benimle gelmeni istiyorum. Bu gerçekten sıradan bir şey. Ailem çok rahattır.”

Onsuz üç gün geçirmek istemiyordum. Ama ailesiyle tanışmak? Şimdiden mi? Ve Minnesota gerçekten çok soğuk, değil mi?

“Jason, ben senin beş dakikadır kız arkadaşınım.”

“Evet ve onlara senden bahsettim bile.”

Ona bakabilmek için çekildim. “Öyle mi? Ne dedin?”

“Gerçeği. Ben seninle çıkmaya razı oluncaya kadar köpeğimi rehin tuttuğunu.”

Ona vurunca güldü.

“Hadi ama. Kendini üç gün boyunca özletme. Çok eğlenceli olacak. Benimle gel.”

Beni özleyeceğini söylemişti. Eridim.

“Tamam,” dedim.

Yüzü aydınlandı. “Evet mi yani?”

“Evet. İyi. Beni Minnesota’ya götür.”

Boş ver gitsin. Neden olmasın ki? O gittiğinde onunla olmayı istemekten başka ne yapacaktım ki?

Gülümseyerek alnını benimkine dayadı, beni kendine çekti. “Başka bir şey istiyorum,” dedi gözlerime bakarak.

Kaşımı kaldırdım ama o sadece güldü.

“O değil. Gerçi o olsa hiç aldırmazdım,” diye ekledi. “Oraya gittiğimizde annemle beraber yemek pişirmeni istiyorum. Bu onun için çok anlam ifade eder.”

Burnumu onunkine sürttüm. “İstesen de beni durdurmazsın.”

Gülümsedi ve öpmek için eğilirken Kristen başını mutfaktan içeri uzattı. Tam kanepede öpüşürken yakalanan ergenler gibi zıpladık.

“Hey! Bir oda bulun!” dedi mikrofona doğru konuşa-

rak ve sesi evin içinde yankılandı. Sonra mikrofona fısıldadı. “Cidden, misafir odası hazır. Orada rahat edebilirsiniz.” Dudağını ısırdı ve kaşlarını çattı, tekrar oturma odasına dönüp kayboldu.

Jason ve ben kafa kafaya verip güldük.

“Hadi. Seninle bir düet yapmak istiyorum,” dedi.

İnledim.

“Bir shot cesaret ister misin? Eminim Kristen’da tekila vardır.” Sırıttı.

“Tekilanın tadı neredeyse öldüğüm zamanki gibi. Ben ayık olarak gitmeliyim.”

Güldü ve elimden tutup beni oturma odasına götürdü.

“Love Shack” bitince, Kristen “Hopelessly Devoted to You”^{*} şarkısını onunla söylemem için beni kandırdı. Utançtan ölüyordum ama onun doğum günüydü ve Kristen mutluydu, önemli olan buydu.

Sonra kaçınılmaz olan oldu ve Jason’ın sırası geldi.

“Ne söylememi istersin?” diye sordu Kristen’a. “İsteğin var mı?”

“The Wreck of the *Edmund Fitzgerald*,”^{**} dedi, hiç düşünmedi bile.

Bu benim içindi. Hiç şüphe yoktu. Onu öldürecektim.

Jason omzunun üstüne başparmağını koydu. “Hey, biliyor musun, kamyonetimde gitarım var. Alıp getirirsem olur mu?”

Kristen’in gözleri kocaman açıldı. “Cidden mi? Evet. Evet, getirebilirsin. Dalga mı geçiyorsun? Git!”

Jason kalkıp dışarı kamyonetine gitti, Josh ve Kristen çok hevesli görünüyorlardı. Niye olmasınlardı ki? Mangal partilerinde Grammy ödüllü bir müzisyen onlara serenat

* Sana Umutsuzca Bağlı. (ç.n.)

** Edmund Fitzgerald’ın Enkazı. (ç.n.)

yapacaktı. Diğer yandan ben, alnımdan ince bir ter tabakasının başladığını hissettim.

Bir erkek arkadaşım olması fikrine daha yeni alışıyordum. Onun Jaxon Waters olduğu fikrine alışmama daha aylar, hatta belki de yıllar vardı... Bu gerçeğe baş edebilmemin tek yolu elimden geleni yapıp unutmaktı. Buna tamamen hazır değildim.

Kristen ve Josh beni kanepede kanepeye sıkıştırdılar, dirsek dirseğeydik. Jason gitar kutusuyla geldi ve sırf onun enstrümanını çıkarmasını izleyerek onun girdabına doğru çekildiğimi hissettim. Tam bir hayranıyım, utanç vericiydi, anladı mı diye merak ettim.

Jason televizyonun önünde durup gitarın tellerini akort ederken sehpanın üzerinden *Parenting** dergisini alıp kendimi yellemeye başladım. Bu bile tek başına bana kalp çarpıntısı yapmaya yeterdi. Ama çalmaya başlayınca... Kesinlikle gerçeküstüydü. Her yerime nüfuz etmişti. Resmen âşıktım.

O inanılmazdı.

Jason'ın bal ve kahve taneleri gibi bir sesi vardı, tatlı ve dokulu. Şahsen dinlemek albümden çok daha iyiydi. Bu kadar iyi olması mümkün bile görünmüyordu. Çok yetenekliydi. Daha önce bana şarkı söylemesini istemediğim için kendimi tokatlamak istiyordum, aynı zamanda, eğer bunu istersem onun *için* olan hislerimle, onunla *ilgili* olan hislerimi karıştıracığımı biliyordum.

O çok ünlü olacaktı. Gerçekten, gerçekten ünlü. Her şeyi vardı. Yakışıklılık, yetenek, varlık. Şimdiye kadar bildiğim herhangi bir şey kadar net görebiliyordum.

Ve bu benim erkek arkadaşımdı. Kafamda bunu durmadan söylüyordum. Bu adam *beni* istiyordu.

* Amerika'da yayımlanan bir ebeveyn dergisi. (ç.n.)

Gururlu ve şanslı hissediyordum. Sonra asabi ve değersiz hissettim. O çaldıkça duygular senfonisi arasından geçtim, şarkı söylediği zaman boyunca bana gülümsedi, sanki onun bu yanını görebildiğim için mutluydu.

Ve ben de mutluydum. Çünkü Jason ve Jaxon *kesinlikle* aynı adamdı.

Bacaklarımı onun beline sarmak için zıpladığımda hareket sensörü aktive oldu ve projektörler verandaya vurdu. Daha önce bozuklardı.

Kahretsin, Jason söylediği gibi buradaki şeyleri tamir ediyordu.

Gece yarısından sonraydı. Mahallem sessizdi ama ben tam teşekküllü sahne ışıkları hayranı değildim. Kendini bana bastırmıştı, beni öperken sırtımı ön kapıya yaslamıştı. Elleri beni bacaklarımın altından kavradı ve kalçası bacaklarımın arasına itildi ve bana sürtünüyordu.

Tanrım, bu yatay olsa nasıl hissettirirdi?

Bu aramızdaki tansiyon bütün gece boyunca artmıştı. Hatta Kristen'in saçmalıkları ve Jason'ın beni zorlayarak onunla düet yapmamı sağlaması bile azaltmamıştı. Bütün gece bana dokunmuş, beni öpmüştü, Kristen ve Josh'un tam gözü önünde. Onlar umursamadılar. Muhtemelen çıkarken Jason'a prezervatif vermişlerdir.

Beni verandada yalnız yakalar yakalamaz birbirimizin üstüne atladık.

Işıklar kapandı ve ben onun ağzının içinde gülümsedim. Sonra ışıklar bir daha geldi, bizi on bin güneşin parlaklığına buladı, ben yüzümü buruşturdum.

"İçeri girebiliriz..." diye fısıldadı, gözleri benimkileri buldu, nefesi sıklaşmıştı.

Ah, lanet olsun.

Başımı sallayıp kolumu boynuna doladım. Kapı kolu için arkamda arandım ve çevirdiğimde kapı açıldı ve neredeyse oturma odasının içine düştük.

Dengesini bulmadan önce birkaç adım sendeledi. Biraz güldük ama öpüşmeyi kesmedik. Kapıyı kapatmak için arkamızdan ayağıyla vurup beni kanepeye doğru döndürdü, o loşlukta üzerimde kaydı, kendini bana bastırdı.

Her şeyiyle bana bastırıyordu.

Tişörtünün altını elimle toplayıp yukarı sıyırdım. “Bunu çıkar,” dedim nefes nefese. Ellerimi onun göğsünün üstünde gezdirmeliydim, parmaklarımın altında o karın kaslarını hissetmeli, pantolonunun içine doğru giden tüyleri takip etmeliydim.

Tişörtünü başından sıyırdı ve iki saniyeden az bir sürede tekrar üstümdeydi. Gerçekten çok etkilenmiştim. “Tişörtünü bu kadar hızlı çıkaran bir erkek görmemişim,” dedim dudakları boynumu bulduğunda.

“Seninkini ne kadar hızlı çıkardığımı görmelisin bir de.”

Hıhladım ve eli gömleğimin altına indi. Onu durdurmadım. Bacağımyı kaldırıp kendi beline sardı, avuçlarımı geniş ve çıplak omuzlarında gezdirdim.

Tenimin onunkine değdiğini hissetmek istiyordum. Oturmak için doğruldum ve gömleğimi çıkardım, daha yere varmadan parmakları sırtımda, sutyenimin kopçalarını açıyordu. Üzerime yayılıp beni aşağıya bastırdı.

Vücudum canlanmıştı, kan yanaklarımda ve kulaklarımdaydı, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Elleri her yerdeydi. Ellerinin yalnızca *iki* tane olduğundan emin olmak için gerçekten aşağıya baktım.

Onu istiyordum. Tanrım, bu adamı istiyordum. Benimle ne yaptığını biliyordu. Anlayabiliyordum. Lanet olası gitarı

gibi beni akort eder ve çalardı. Tanrım, her santimi kaslı ve sertti. Çok güçlüydü ve çok güzel kokuyordu.

“Doğum kontrol hapi kullanıyorum, tamam mı?” diye nefeslendim. “Regl düzeni için.”

“Geçen ay test yaptırdım. Temizim. Ve Kristen bana prezervatif verdi. Ve de Josh.”

Güldüm ve benimkilere dönen dudaklarının arasında boğuldu.

Bu gerçek. Bu *oluyordu*.

Pantolonunun üst kısmına uzandığımda nefesim kesildi, kemerini çekiştirdiğimde nefesi tılandı. Ve kemer tokasının tanıdık klik sesindeki bir şey beni sarstı ve aynı anda odaya döndüm.

Brandon. Bunu en son Brandon’la yapmıştım.

Bir anda ayıldım. Bütün tutku içimden akıp gitti. Kendimi yastıkların üzerine bıraktım. “Jason, yapamam.”

Elleri hemen durdu. Bütün hepsi birden.

“Hazır değilim. Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Üzerimde durdu ve alnı alnımda gözlerini kapadı, solukunu düzenledi. Göğsü benim çıplak göğsüme baskı yapıyordu ve onun beni tam olarak ne kadar arzuladığını hissedebiliyordum, bacağıma batıyordu.

Tanrım, kendimi berbat hissediyordum. Onun içeri girmesine asla izin vermemeliydim. Veranda güvenliydi. Cehennem kadar parlak ama güvenliydi. Veranda beklentilerle gelmezdi.

Olasılıklarla.

Karşımda bir dakika soluklandı ve ben durulduğunu hissettim.

“Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Çok çabuk oldu.” Dudağımla ısırıldım. “Bana kızma.”

Bir gözünü açtı ve nazikçe bana baktı. “Kızgın değilim.

Bunun için *asla* sana kızmam. Bak bana.” Gözlerime baktı. “Anladım. Ve senin hazır olmanı istiyorum. Eğer aceleye getirirsen her ikimize de iyilik yapmış olmazsın. Tamam mı?”

O kadar samimiydi ki kalbimi eritti. “Tamam.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve alnımdan öptü. Sonra uzanıp koltuk battaniyesini aldı ve üzerime çekti, kollarımın altına sıkıştırdı ve kalkıp tişörtünü giydi.

Kanepeye oturdum ve battaniyeyi göğsüme tutarak, onun Tucker’ı çamaşır odasından çıkarmak için gitmesini izledim. Köpek üstüme gelip kucağıma atladı, beni yaladı.

Jason bir elini kanepenin üstüne koyarak eğildi ve beni öptü. “Havaalanına gitmek için seni beş buçukta alırım. Biraz uyu.” Bana gülümsedi.

“Anlayışın için teşekkür ederim.”

Başını salladı. “Beklemeye değersin. Sen her şeye değersin.” Göz kırptı ve dışarı çıktı, Tucker da peşinden onu takip etti.

BÖLÜM 19

JASON

♪ MISERY BUSINESS/PARAMORE*

Hareket etme zamanı. Lola Simone karavanımın merdivenlerinde oturuyordu.

Karavanımın kapısına vurdum. “Burada ne halt ediyorsun?”

Tucker yanımda kısık bir hırıltı çıkardı.

Havuzun ışıklarıyla aydınlanmış metal basamağa oturmuş, sırtını kapıma vermiş, esrarlı sigarasını içiyordu. Minicik bir gümüş elbise giymişti ve soruma yanıt olarak bacaklarını iki yana açtı, topuklu ayakkabılarının üzerinde denge bulmaya çalıştı. Külot giymemişti.

“Ah, Tanrım, hadi ama,” dedim, ona bakmayarak. “Bu kadar saçmalık yeter, Lola. Kalk.” Tekrar ona baktım.

Hiç oralı olmadı.

“Lola, şimdi. Çek git buradan.”

“Şimdiden mi? Daha yeni geldim.” Sırıttı, gözkapakları ağırlaşmıştı. “Şipşak bir sekse ne dersin?” diye mırıldandı.

“Hangi kahrolası sana bu adresi verdi? Seni burada istemiyorum. *Bitti*. Yürü git yoksa ben seni göndermek zorunda kalırım.”

* Acı İş/Paramore müzik grubu. (ç.n.)

Gözleri parladı ve başını salladı.

İçimden kızgın bir öfke yükseldi. Kahretsin bu durumdan bıkmıştım. *Bıktım.*

Bu noktaya kadar sabretmekten fazlasını yapmıştım. O beni aylarca taciz ederken, itibarımı ve mahremiyetimi müzik listelerinde yerlerde sürüklerken tam bir aziz gibi davranmıştım ama bu başka bir şeydi. Şimdi *Sloan*'ı düşünmek zorundaydım.

Ya benimle eve gelseydi? Ya da dün gece uğrasaydı? Bunu nasıl açıklayacaktım? Daha bu işte çok yeniydik.

Ve Sloan burada olsaydı Lola ne yapardı...

Çenem kasıldı. "Buradan gitmeni istiyorum. Hadi gidelim." Dirseğinden tutup onu ayağa kaldırdım. İçeri girebilmek için onu yolumdan kaldırmak istiyordum sadece ama tutuş şeklimden onun yalpaladığını hissedebiliyordum, bırakırsam düşerdi. Tanrım, tam bir felaketti.

Kapının dışında park etmiş Hummer'ı işaret ettim. "Korumanı ara, seni almaya gelsin."

Neşesiz kıkırdadı. "Ayyy, bana kızgın mısın?"

"Benimle ilgili kahrolası bir şarkı yazdın," diye çıkıştım. "Ne düşünüyordun? Benim kariyerimi mahvetmeye mi çalışıyordun? Korumak zorunda olduğum bir imajım var ve sen benim lanet bir plajda, çıplak ve sarhoş olarak bulunduğumu yazmışsın!"

Tembel bir şekilde sırttı, gözleri kapalı hâlde yine esrarlı sigarasından çekti. Bilezikler bileğinde şingirdiyordu. "Ee, bana ilham verdin, Minnesota. Daha önce hiç bu kadar temiz bir şeye sahip olmamıştım..." diye geveledi.

Başımı salladım. "Sana ne oldu bilmiyorum. Benimle alıp veremediğin ne, neyin peşindesin veya sorunun ne bilmiyorum ama bunun ne olduğunu bulmanı ve beni rahat bırakmanı istiyorum."

Dumanını sağı sola üfürdü ve kobra yılanı gibi sırttı. “Yani bunu yapmayacağız, ha?”

Burun deliklerim kabardı “Hayır, *yapmayacağız.*”

“Sen başka bir şeysin, Jaxon. Parmaklarını şıklattın ve ben buraya kadar geldim...” Gözlerini bedenimde gezdirdi ve şeyime baktı. “En azından o sevdiğin şeyi yapayım.” Bana geri baktı ve alt dudağını emmeye başladı.

Ters ters baktım. “*Sakin* bir daha buraya gelme. Beni anladın mı?”

Kıs kıs sırttı ve kolunu çekti. Onu bıraktığım an, bebek bir geyikmiş gibi topuklarının üzerinde sendeledi. Dengesini kaybedip çimene devrildi, gülüyordu. Korumasının tam zamanında arabaya doğru ilerlediğini görebiliyordum. Tucker’la beraber metal basamakları çıkıp kapıyı arkamdan çarptığımda kıkırdıyor ve bana parmağıyla işaret çekiyordu. İki tane gürültülü çarpma sesiyle ayakkabılarının karavanıma fırlatıldığını tahmin ettim.

Ernie’yi aradım. Üçüncü çalışta hâlsizce açtı. “Arkanda bir polis arabası park ettiği için beni çağırıyorsan o uyuşturucuları yutmanı rica edeceğim,” diye takıldı.

“Lola demin bahçedeydi.”

Homurdandı. “Ah, kahretsin. Bana beş dakika ver.”

Ernie benimle dışarıda buluştuğunda Lola gitmişti. Topuklu ayakkabıları çimenin üstündeydi.

“Güvenlik kameralarını kontrol ettim,” dedi, havuz başında şortu ve bornozuyla beni karşıladı. “Kapının şifresini kullanıp girmiş. Onu senin verdiğini sanmıyorum.”

“Hayır, ben vermedim. Aynı zamanda ona nerede yaşadığını da söylemedim,” dedim bir elimi ağzıma götürerek.

Burnundan soluyarak etrafına bakındı. “Ee, şifreyi tekrar kurarım. O pek önemli değil. Ama daha büyük bir problemimiz var. Çok mutlu olmayacaksın.” Gözleri tekrar beni buldu.

“Ne?”

Derin bir nefes aldı. “Plak şirketin uluslararası turnen için şimdi yapacağı finansal taahhüt nedeniyle başka bir ünlü ismi getirmek istiyor. Bu gayet standarttır. Daha önce görmüştüm. İnanmamaktan değil, daha çok gömleklerini kaybetmemeleri için bir sigorta poliçesi.”

“Tamam...”

“Lola’yı getirmek istiyorlar.”

Kollarımı indirdim. “Hayır. Kesinlikle hayır.”

“Bağlantıyı seviyorlar. Film müziğinde potansiyel olarak hit olacak üç parçanız var. Ana akım olmanı istiyorlar ve Lola olabilecek en ticari şey, yani seni onunla ilişkilendirmenin çok faydası var. Ve onunla ilgili ne söylersen söyle dokunduğu her şey altına dönüşüyor. Ve Jason, Lola bunu istiyor. Hem de çok *fena* istiyor. Aslında sanırım bu onun fikri.”

İmkânı yoktu. Bektan bir gösteri olurdu. Lola bir felaketti. Sürekli sarhoş olacaktı, ben de onu yerden kazıyıp sahneye çıkaracak, koli bandı gibi üzerimden sıyracaktım. “Bunu yapmayacağım.”

“Evet, ben de bunu söyleyebileceğini düşündüm. Benden yapmamı isteyeceğini düşündüğüm şeyi yaptım, yani onlara mümkün olan en nazik şekilde cehenneme gitmelerini söyledim. Bozulmadıysa tamir etme dedim. Senin Amerika turnenin biletleri gayet iyi satılıyor ve yardıma ihtiyacın yok. Ayrıca Lola’nın berbat bir hâlde olduğunu ve doksan günlük bir rehabilitasyon sürecinden sonra aşırı doz aldığını da belirttim.”

Başımı salladım. “İyi. Onlar ne dediler?”

“Onları bilgilendirdiğim için teşekkür ettiler ve dikkate alacaklarını söylediler.”

Dik dik baktım. “Bunu yapabilirler mi?”

“Ne ne isterlerse yaparlar. Bunu ödeyen onlar. Sis makinesi ve havai fişek gösterisi gibi. Bu onların kararı.”

Parmaklarımı saçlarıma geçirdim. “Hayır.” Gözlerine baktım. “Eğer onu üstüme salarlarsa ben yokum.”

“Şimdi eğlenceli kısmı geliyor.” Ernie parmaklarıyla saymaya başladı. “Sen gidersen onlar da sana kontratı ihlalden dava açarlar. Avanslarını geri ödemek zorunda kalırsın, artı onların masraflarını, artı turneden beklenen geliri. Hasar milyarlar ifade edilir. Bu herifler boşa iş yapmıyor. Hastanede çocuğun olabilir, yine senin orada, sahnede ve ayarlanan saatte olmanı beklerler. Zihinsel bir çöküş veya hayati tehlikesi olan bir hastalık dışında, orada olacaksın. *Komadaysan* bile orada olacaksın. Seni elleri kışında bir kukla gibi oynatmaktan çekinmiyorlar.” Bana bakabilmek için başını eğdi. “Ve bu saçmalık pastasının üstündeki krema da ne? Bu turneyi tıbbi bir acil durum dışında herhangi bir nedenden iptal ettirmeyi başarırsan kariyerine veda edersin çünkü ondan sonra kimsenin seninle işi olmaz.”

Benzimin solduğunu hissettim.

“Anlamıyorum,” diyerek soluklandım. “O kadının bunu neden zorladığını anlamıyorum. Neden *ben*?”

Dudağını büktü. “Muhtemelen onu becermeden önce onunla kokain çekmeyen ve onu dövmeyen tek erkek sensin. Biriyle turneye çıkmak zorunda, ona kapıyı tutabilecek kibarlıkta biriyle neden olmasın?” Başını salladı. “İki arada bir derede kaldık, dostum. Sana söyleyeyim, bir ay önce turneye götürebileceğim en kötü kişi kim diye sorsaydın, kız arkadaş derdim. Ama Lola? O benim turne kâbusum. Bu sabah magazin basınındaki haberlerini gördün mü? Fotoğrafçının *başına* bira şişesi atmış. Kokain aldığı zaman benim bütün eski karılarımın öfkeli bir birleşimi gibi.”

Sloan.

Bu durumun ne kadar geniş kapsamlı olduğunu fark ettiğimde üzerime bir felaket bulutu çöktü.

Sloan'ı turneye götüremezdim. Hatta beni *ziyaret* etmesi için onu uçakla getirtemezdim. En iyi durumda bile onun için çok rahatsız olurdu. En kötüsünde ise düpedüz tehlikeliydi. Lola'nın istikrarsız ve şiddet eğilimli bir geçmişi ve bana tuhaf bir saplantısı vardı. Onun neler yapacağını kim bilebilirdi? Kilitli kapılar bile onu uzak tutamıyordu. Sloan'a bir koruma tutmuş olsam bile Lola'nın bir yıldan fazla bir süre yakın durmayı denedikten sonra ona ulaşamayacağını garanti edemezdim. Kahretsin, Kanye'nin de korumaları vardı ve bir sürü tedbir alınmıştı. Sırf beni kızdırmak için kız arkadaşına atabileceğini bildiğim tüm müstehcen şeylerden bahsetmiyorum bile. Sloan'ı buna maruz bırakamazdım.

On dört ay. Sloan olmadan, Lola'yla kahrolası on dört ay.

“Ya yasaklama emri çıkartırsam?” diye sordum, bir çıkar yol arıyordum. “Yüz metre yanıma yaklaşamazsa beni onunla turneye çıkmaya zorlayamazlar.”

Dudağını büktü. “Ne için? Karavanına striptizci ayak kabısı fırlattı diye mi? Twitter'da senden bahsetti diye mi? Herhangi bir tehditte bulundu mu? Seni bir şekilde incitti mi?” Ernie elini omzuma koydu. “Şimdiden kendini zorlama. Üzerinde çalışıyorum. Gerekirse avukatları devreye sokarım. Kesin bir yanıt alıncaya kadar sana söylemeye niyetim yoktu ama bu bokla...”

“Kahretsin. Buraya gelmesine şaşmamalı.” Burun kemerimi sıktım. Muhtemelen aramızda mutlu bir birleşme olur diye umuyordu, böylece ne yapmaya çalıştığını öğrendiğimde bununla mücadele etmeyecektim.

Ama *mücadele* edecektim. Bunun olmaması için elimdeki bütün gücü kullanacaktım. Çünkü eğer olursa bu bana Sloan'a mal olurdu.

BÖLÜM 20

JASON

♪ SUPERPOSITION/YOUNG THE GIANT*

Noel'den bu yana ilk kez Minnesota'ya ayak basıyordum. Sloan'ın benimle gelmesine bayılmışım. Lola'nın övgüleriyle geçirdiğim boktan geceye rağmen, bütün gün gülümsemeyi bırakmamışım. Sloan'ı alınca ve benim kollarıma atılincaya kadar çok gergindim.

Duluth'taki küçük havaalanında araba kiralamak yerine Tucker'la beraber yürüdük. Sloan dönen tek bagaj rayını görünce güldü.

“Minneapolis buradan sonra nerede?” diye sordu, eğilip Tucker'ı okşadı. Tucker onun bacağına yapışmış oturuyor ve Sloan'a bakıyordu.

“The Twin Cities** iki buçuk saat güneyde.”

“Ve biz nereye...”

“İki saat kuzeye. Dur sana göstereyim.” Telefonumu çıkartıp haritalar bölümünü açtım. “Şu anda buradayız. Ve Ely burada.”

Sloan eğildi ve omzu koluma değdiğinde parfüm koku-

* Çakışma/Young The Giant müzik grubu. (ç.n.)

** Minneapolis ve St. Paul şehirleri, ikiz şehirler. (ç.n.)

sunu hafifçe aldım. Aramızda bir şey harekete geçmişti. Yüzünü hafifçe bana döndü, gözleri dudaklarıma kayd, dün gece neredeyse bizi sürükleyen ve beni yine ona çeken o gücü hissettim.

Bu ilişkide Sloan benden daha yavaş ilerliyordu ve ben bunu kişisel almıyordum. Söylediğim şeyi gerçekten kastetmiştim: Onu beklerdim. Ne kadar ihtiyacı varsa o kadar bekleyecektim. Hazır olduğunda bana haber verecekti. Ve ben onun erkek arkadaşı olarak onun güvende hissetmesini sağlamalı ve beni yeterince istediğinden emin olmalıydım. Sonunda her şey yoluna girerdi. Aceleye gerek yoktu.

Bu sadece bir mevsimdi ve her mevsimde bir güzellik vardı. Bir sonrakini dört gözle *beklesen* bile.

“Etrafı yemyeşil,” dedi hafifçe öksürerek ve her ikimiz de şaşkınlığımızdan sıyrılır gibi olduk.

“Boundary Waters Canoe Area Wilderness’in* kenarında.”

“Ve sen oraya mı gidiyorsun?”

“Ben orada büyüdüm,” dedim, telefonumu cebime geri koydum.

O derin kahverengi gözleri ile bana baktı ve ellerini göğsüme koydu. “Beni getirdiğin için teşekkür ederim.” Parmaklarının ucunda yükselip bana hızlı bir öpücük verdi.

Ayrılınca burnunu benimkine dayadı. “Benim seninle gelmeme ailenin bir şey demeyeceğine emin misin?” diye tekrar sordu.

“Kesinlikle. Annem muhtemelen temizlik yapıyordur ve senin gelişini beklediği için tekrar temizlik yapmıştır. Lise okul balosundan beri eve getirdiğim ilk kız arkadaşım sensin.”

Başını çekip bir saniye bana baktı. “Lütfen bunun şaka olduğunu söyle.”

* Minnesota’da bir doğa koruma alanı. (ç.n.)

“On yıldır eve bir kız arkadaş getirmedim.”

Yüzünden panik geçti ve kollarımdan sıyrıldı. “Neden?”

“İh, çünkü buraya getirmeye değer biri olmadı,” diyerek gülümsedim. Onu şaşırtmak en sevdiğim hobilerimden olmuştu. Kristen’in bunu neden yaptığını anlamıştım. Sloan, yanakları kızarınca ve dudaklarını ısırırken çok güzel oluyordu.

“Ama... ciddi kız arkadaşların vardır. O üç yıl çıktığına ne oldu?”

“Jessica? Evet. O benim lise okul balosunda çıktığım kızdı.”

“Jason!”

“Ne?” Güldüm.

“Ne oluyor? Bana sattığın bu değildi!”

Güldüm ve ellerimi kollarına koydum. “Seni çok sevecekler.”

Parmağını gözkapağına koydu ve karamsarca baktı.

Ona doğru başımı salladım. “Çok kötü bir poker oyuncusu olurdun, biliyorsun, değil mi?”

“Jason, sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi yapıyorsun.”

“Eğer sana doğruyu söyleseydim, gelir miydin?”

“Hayır.”

“Tamam öyleyse.”

Ters ters baktı.

“Eve getirdiğim uzun kadınlar listesinden biri olmayı mı tercih edersin?”

Öteki gözünü kıstı.

“Tamam öyleyse,” dedim tekrar, amacımı kanıtlayarak.

Parmağını gözkapağından indirip kollarını kendisine doladı. “Ya beni sevmezlerse?”

İmkânsız.

Çenesini kaldırdım. “Seni benden daha çok sevme ihtimalleri var.”

Annem çıldırıyordu. Yalnızca Sloan *Avcının Eşi* olduğundan değil kural olarak eve kadın getirmediğim için de.

Ve Sloan’ı eve getirmek *tam* annemin düşündüğü şey anlamına geliyordu.

BÖLÜM 21

SLOAN

♪ WHITE WINTER HYMNAL/FLEET FOX*

Jason'ın şarkı listesini Bluetooth'la, kiraladığımız dört cipimize bağladık. Uçakta Jason'ın kulaklığını paylaşmış, her birimiz kulaklığın bir tekini takmıştık ve böylece hem dinleyip hem de sohbet edebiliyorduk. Bütün o zaman zarfında alınlarımız bitişikti. O uçuşta gözbebeklerinin her zerresini öğrenmiştim.

Jason direksiyondan bana baktı. “Sadece seni uyarmak için söylüyorum, annem bizi farklı odalara yerleştirecektir. O biraz eski kafalıdır.”

“Akıllı kadın.” Bizi ayrı tutmak belki en güvenlisiydi; özellikle de dün geceden sonra.

“İstersek otel odası tutabiliriz,” diye önerdi, yandan bir yaramaz bakış attı. “Herkes bir oda tutmamızı söyleyip duruyor.”

Yanaklarım kızardı.

Yattığım adamları tek elimin parmakları ile sayabilirdim yine de boşa parmağım kalırdı. Ve listemdeki son kişi, bir daha yalnızca onunla yatmayı planladığım adamdı. Her ne

* Beyaz Kış İlahisi/Fleet Foxes müzik grubu. (ç.n.)

kadar dün gece Jason ve benim aramda olan şeyde kesinlikle *hiçbir şey* yanlış hissettirmediyse de Brandon'ın anısı hevesimin kaçmasına yetti.

Ama tekrar tereddüt edeceğimden şüpheliydim.

Jason, zaman içinde beni donduran şeyleri yavaşça kenara atıyordu. Beni nükleer kısımdan dışarıdan içeriye doğru çözüyordu ve neredeyse özüm kadar iniyordu.

Yola doğru gülümsedi ve ben yan profiline hayranlıkla baktım. Gözlerinin kenarındaki çizgiler kırışıyor, burnunun eğimi, yanağındaki küçük çil, köşeli çene ve içindeki hafif kızıllığıyla kısa kesilmiş sakalı, âdemelması.

Gözlerim onu boynundan koluna kadar takip etti. Kol kaslarına baktım, sonra kolunun üstündeki tüylere, eli direksiyondaydı. Şarkı söylediğinde sesinin tınısını, gitardan oluşan nasırların çıplak tenimdeki hissini ve o parmakların ne kadar yetenekli olduğunu düşündüm. O eller bana dokunmak istiyordu.

Hayır, bir dahaki sefere beni *hiçbir şey* durduramayacaktı.

“Burası Ely.” Küçük kasabadan geçerken yüzü aydınlandı.

Tanrım, keşke ben de eve döndüğüm için bu kadar heyecanlı olabilseydim.

Annem yıllar önce boşandıktan sonra büyüdüğüm evi satmış ve yeni kocasıyla birlikte tek yatak odalı bir daireye taşınmıştı. Babam yeni karısıyla San Diego’da yaşıyordu. Ben tek çocuktum. Brandon’ın ailesi ile o öldükten sonra ayrı düşmüştük. Kız kardeşi Claudia ile hâlâ Instagram’da arkadaştık ama cenazeden beri birbirimizi görmemiştik. Kristen kardeşe en yakın kişiydi. Eve Jason gibi gelebilmek çok harika olmalıydı.

İki şeritli yol şehrin tam kalbinden geçiyordu. Restoran-

lar ve mağazalar yolun iki yanına sıralanmıştı. Starbucks yoktu fakat üç gün onsuz idare ederdim.

Jason'ın ailesinin iş yerinin önünden geçtik ve biz geçerken Jason işaret etti. Bina şirindi. Kütük bir evdi ve yan tarafında *Ely Dış Giyim Şirketi* yazıyordu. Pencerenin altında duran kanoyu çiçek saksısı olarak kullanmışlardı ve merdivenlerin tırabzanları kürek şeklindeydi.

Kasabanın ötesine on beş dakika daha araba sürdük ve girişinde posta kutusu olan bir toprak yola döndük.

Görüş mesafesine giren evi görebilmek içi boynumu uzattım. Görünürde başka bir ev yoktu ve kasabanın eteklerinden çıktığımızdan beri yolun büyük bir bölümünde de yoktu. Tek katlı kütük ev, ormanın içine konuşlanmıştı, diğer tarafını göremeyeceğim kadar sık bir ormanla çevriliydi. Bal rengi kütüklerin üstündeki çatı yeşildi, kütük korkuluklu veranda, evin önü boyunca uzanıyordu. Yanan odun kokusu berrak havayı dolduruyordu.

Jason park etti ve ben kemerimi açarken beni karşılamak için benim tarafıma geldi.

“Hazır mısın?” diye sordu ben arabadan inerken. Eli arabanın üstünde, açık kapımdan çıkmamı engelliyordu. “Senden son bir güzel öpücüğe ihtiyacım olacak. Pazar günü gidinceye kadar başka bir şans bulamayabiliriz. Pek yalnız kalacak zamanımız olmayacak gibi hissediyorum.” Dudaklarıma bakarak gülümsedi.

“Aa, ben de neden beni burada köşeye sıkıştırdığını *merak ettim*. Birkaç gün için bana veda mı ediyorsun?”

“Ben sadece dudaklarına veda ediyorum.”

Arabanın yolcu koltuğunun kapısı, bizi evin manzarasından saklıyordu, böylece kollarımı boynuna doladım ve onun dudaklarını gülümseyerek öptüm. Gür bir ses o özel ânımızı böldü. “Hey! Git bir oda bul pislik.”

Jason gözlerini kapatıp sıırttı. “*Kahretsin.*”

Dönüp arabanın camından bize doğru gelen adama baktım.

“David de buradaymış,” dedi Jason, gülümseyerek.

Jason ağabeyini arabanın önünde karşıladı. İriyarı, flanel giyinmiş adamın elinde odunlar vardı. Yere bıraktı ve Tucker ayaklarının ucunda zıplayıp dururken, Jason’ı kucakladı.

David otuz yaşlarında görünüyordu, Jason’dan en az yirmi kilo fazlaydı. Kardeşi gibi uzun boylu ve sakallıydı ve tam bir oduncuya benziyordu. Tek ihtiyacı olan pantolon askılarıydı.

“Şu hâline bak, seni büyük Hollywood kahramanı,” dedi, Jason’ı kendinden uzaklaştırarak. “Kaliforniya seni iş adamına dönüştürmüş. Tenindeki spreyci bronzluğu mu?”

“Karen’in bu hafta sonu seni serbest bıraktığına inanmıyorum. Özgürlüğün için taşaklarını mı takas ettin?” dedi Jason sırtarak.

“Ah, siktir git,” dedi David iyi niyetle. Sonra bana baktı. “Sen Sloan olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum.” Elini uzattı ve elimi sıkıca sıktı. “Bu herif, bir kız arkadaşı olduğunu söyledi. Tabii ki kimse inanmadı. Bu durumda elli dolar kaybetmiş görünüyorum.” Jason’ın sırtına vurdu. “Peki senin kadar güzel bir şeyin, Ely’deki en çirkin adam yarışmasını üç yıl üst üste kazanan biriyle ne işi var?”

Gülümsedim ve içimdeki Kristen’a yöneldim. “Tamen cinsel.”

Jason homurdandı, David kahkaha attı. “Vaaayyy, bu kıızı sevdim!”

Kolunu kardeşine sardı ve göğsünden dürttü.

Jason gülümsedi. “Çocuklar nerede?”

“Çocuklar hasta. Karen onlarla kaldı. Soğuk algınlığı ya da kulak enfeksiyonu gibi bir şey. Bilmiyorum. Gittikleri okuldan her lanet şeyi kapıp geliyorlar.”

David arabanın bagajını açıp benim valizimle Jason'ın sırt çantasını çıkardı. Jason ağabeyinin getirdiği odunları topladı ve onları eve doğru takip etmem için bana başıyla işaret etti. Tucker nerede olduğunu biliyor gibiydi. Doğru ön kapıya koştu, inleyip kapıyı tırmıklamaya başladı.

“Annem sana kızgın,” dedi David önden, ağır valizimi süt şişesi kadar hafıfmış gibi salladı. “Saatler önce burada olman gerekiyordu.”

“Duluth'ta mola verdik,” dedi Jason.

Duluth muhteşemdi. Superior Gölü kıyısında yürüdük. Çok hoştu. Gezimizin ailesi ile geçirilecek zamanın pahasına olduğunu fark etmemiştim, gerçi Jason buraya erken beklendiğimizi söylememişti.

David ön kapıyı iterek açınca Tucker içeriye koştu.

“Anne, geldiler!” David seslendi, botlarının arkasına basarak çıkardı, odunları yere bırakmadan Jason da aynı-sını yaptı.

Ben kapıyı arkamızdan kapattım ve ayakkabılarımı çıkarmaya başladım.

Bir kadın köşeden geldi. Önlük giyyordu ve elinde kırmızı fırın eldiveni vardı. Tucker onun peşine düştü, ayaklarının yanında dans etmeye başladı. Gevşek bir şekilde topuz yapılmış kahverengi saçları ve yumuşak ela gözleri vardı. Jason'a sevimli bir asık suratla baktı. “Jason! Neden beni aramadın ve bana ne kadar geç kalacağını söylemedin?” diye sordu, David'in dediği gibi kızgınlıktan çok, endişelenmiş görünüyordu.

Evin girişi duvarda palto askıları olan küçük bir odaydı ve koridora tek bir basamakla çıkılıyordu. Jason'ın annesi elleri kalçalarında başağın başında duruyordu, yüksekte durmasına rağmen hâlâ yukarı Jason'a bakıyordu. Jason onu öperken eldivenli elini Jason'ın omzuna koydu. Gözleri benimkilerle karşılaşınca bana kocaman gülümsedi.

“Anne, sana saat birde *ineceğimizi* söylemiştim. Akşam yemeğe gelirim demiştim. Ve otoyolda hiç sinyal almadığımı biliyorsun.”

“Boş ver,” dedi eliyle savuşturarak. “Şimdi Sloan’la tanışmak istiyorum. Seninle sonra hesaplaşırız.”

Jason bana döndü, yüzünde neşe vardı. “Anne, bu Sloan. Sloan, bu annem, Patricia.”

Tanıştırma görevini yapıp, kucağında odunlarla annesinin yanından geçerek bizi baş başa bıraktı.

Patricia beni karşılamak için basamaktan indi, gözleri ışıldıyordu. “Ah, çok güzelsin,” dedi beni kucaklayarak. “Çok şükür bu hafta sonu evde bir kadın daha var. Sayımız az.” Kollarıyla beni tutup bana sıcak bir şekilde gülümsedi. “Hiç kızım olmadığına inanabiliyor musun? Sadece ben ve bunca adam.”

“Eminim çok yiyorlardır,” dedim.

“Onları doyurmak tam zamanlı bir iş,” diyerek güldü. “Hadi, içeri girelim. Jason geleceğini söylediğinde çok heyecanlandım. Sadece bana bir misafir geliyormuş gibi heyecanlandım. Hafta sonları oğlanlar kendi işleriyle uğraşırlar, hep öyle yaparlar.” Beni eve yöneltti.

Ev özenle dekore edilmişti, ahşap zeminlerin üzerinde yumuşak halılar vardı. Yanından geçtiğimiz oturma odası rahat ve rustik tarzdaydı. Şöminedeki ateş çıtırdıyordu, şöminenin üstüne geyik başı monte edilmişti. Kocaman bir pencere göle bakıyordu.

Biz vardığımızda Jason ve David çoktan mutfağa gitmişlerdi.

Lavabonun yanında duran adam bulaşıkları yıkıyordu. Bakınca *tam olarak* kim olduğunu anladım. Jason’ın yaşlı versiyonu gibiydi. Sakalı ve saçları kırılaşmıştı ama gözleri aynı oğullarıninki gibi açık maviydi.

“Baba, bu Sloan,” dedi Jason. “Sloan, babam, Paul.”

Elini uzatmasını bekliyordum fakat sarıldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Bu beni şaşırttı. Jason, Paul’ün omzunun üstünden bana gülümsedi.

Paul gülümsedi. “Senin hakkında çok şey duyduk, Sloan. *Avcının Eşi!* Çok etkileyici. Yıllar boyunca senin yemeklerinden çok yedik.”

“Ben de sizinle ilgili çok şey duydum,” diye yanıtladım, bu samimi karşılamadan dolayı bocalamıştım. Bu Larsen erkeklerinin bu kadar heyecanlandırarak nesi vardı?

“Ee, bizim eyaletimizle ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu Paul.

“Çok güzel. Jason’ın neden burası hakkında şarkı söylediğini anlıyorum.”

Paul onaylar gibi oğluna gülümsedi.

David masadaki sandalyeye oturdu, Jason kapağını tuttuğu tencerenin başında duruyordu.

“Ne yiyoruz?” diye sordu, kaşığı alıp içindekileri tadarak.

“İsveç köftesi.” Patricia fırın eldiveni ile Jason’a vurdu. “Çekil buradan,” dedi onu kovalayarak.

Gülümsedim.

“İçecek bir şey?” diye sordu Jason.

“Hayır, teşekkürler. Yardım ister misiniz?” diye sordum Patricia’ya, ocağın başına yanına gittim. Jason bana gülümseyerek buzdolabından bira çıkardı ve ağabeyinin yanına oturdu.

“Maydanoz doğrar mısın?” diye sordu, doğrama tahtasını işaret ederek. “Sebzelik çekmecesinde.”

Ellerimi yıkadım, saçımı topladım ve hemen işe giriştim. Buzdolabında maydanoz aradım ve bir bıçak bulup doğramaya başladım. Patricia onaylayarak baktı. Çalışırken

kardeşlere doğru döndüm, Patricia köfteleri tavaya atarken etrafımda hareket ediyordu.

“Babam yarın iskeleyi çıkarmak için yardım istiyor,” dedi David, Jason’a.

“Şimdiden mi?” diye sordu Jason, birasını açıyordu.

Paul bulaşıkların üstünden konuştu. “Buzlar eridi. Bu sene ılık geçti.”

“İskele nasıl?” diye sordu Jason.

David, arkası dönük olan anne ve babasına baktı, sessizce ağzını oynatarak, “Mahvolmuş,” dedi.

“İskele fena değil. Sadece biraz tamirat istiyor,” dedi Paul, yıkadığı bulaşıklarından dönmeden.

“Hey,” dedi David, “Jason ve ben size yeni bir iskele yapmak istiyoruz. Tekerlekleri olan. Yuvarlayabileceğiniz. Parçalanmayan.”

Jason şişesinin kapağını ağabeyine fırlattı. David’in göğsüne geldi, o da bir orta parmak işareti çekti. Ben de kendi kendime güldüm.

“Babanı bilirsin,” dedi Patricia arkasını dönmeden. “Sahip olduğu bir şeyi tamir edilebiliyorsa yeni şeyler almayı sevmez. Ve tam bunun için iki oğlu var.”

“Önemli değil, anne. Biz hallederiz. Hep yaptık,” dedi Jason. “Burada başka ne yapılması gerekiyor?”

Paul hızlıca yapılması gerekenlerin listesini sıraladı. Patricia’nın erkekler kendi işleri ile uğraşırlar derken neyi kastettiğini anladım. Buraya çalışmaya gelmişlerdi. Benim için fark etmezdi. Zaten Patricia’yı daha iyi tanımak istiyordum. Bu hafta sonu bitmeden Jason’ın çıplak bebek fotoğraflarını görmek istiyordum.

Patricia ve ben sanki yıllardır beraber yapıyormuşuz gibi akşam yemeğini servis ettik, sürekli sohbet ederken tabakları yerleştirdik. Sohbate devam edebilelim diye masada onun yanına oturdum. Köfteler muhteşemdi.

Paul yarın yapılacaklar listesini sıraladı, hiç kimse şikâyet etmedi. Paul ve Patricia'nın önünde kimse küfür etmedi, Jason ve David onların yanında birbirlerini sinirlendirmekten kaçındılar. David'i sevdim. Bilgi işlemde çalışıyor ve St. Paul'de oturuyordu. Çok sık gelmiyordu, çoğunlukla tatillerde geliyordu. Evde üç çocuğu ve bir eşi, Karen vardı. O da tam zamanlı çalışıyordu.

Bütün akşam yemeği boyunca, Paul karısına saygı göstererek davrandı ve bu beni gülümsetti. Tatlı sırasında masanın üstünden elini tuttu ve ayağa kalktığı her iki seferde de onu yanağından öptü. Çok güzeldi. Aslında bana Jason'ın benimleyken yaptığı birçok şeyi hatırlattı. Sürekli bana dokunuyordu. Ve bir şekilde hep bana dönüyordu.

Akşam yemeğinden sonra erkekler masayı topladı, walleye balıkçılığı* ve Paul'ün yeni cazibe alanlarını konuşurlarken bulaşıkları yıkadılar.

Patricia ve ben erkeklerin bitirmesini beklerken oturma odasında birer kahve içtik. Tucker hangimizi daha fazla sevdiğine karar veremezmiş gibi kanepede aramıza kıvrılmıştı. Erkekler oturma odasında bize katıldıklarında ikimiz de elimiz Tucker'ın sırtında oturmuş konuşuyorduk. David ateşe bir odun daha attı ve Jason yanıma oturduğunda ona gülümsedim.

“Bu senin mi?” diye sordum ona, şöminenin yanında duran gitarı işaret ettim.

“Hayır. Babamın. O da çalışıyor. Bana o öğretti.”

“Ya sesin?” diye sordum. “Sesini kimden aldın?” Jason'ın çok etkileyici bir ses rengi vardı.

“Hepsi onun,” dedi Patricia, oğluna gururla bakarak. “Nereden aldığı konusunda bir fikrim yok. Sadece Tanrı vergisi bir yetenek. Ve Jason bize *senin* yetenekli bir sanatçı olduğunu söyledi,” dedi kahvesini içerek.

* Kanada sınırında oltayla balıkçılık. (ç.n.)

“Oh, söyledi, değil mi?” diye sordum, Jason’a kaşımı kaldırarak. “Annene yalan mı söyledin?”

Bana gülümsedi. “Aslında Sloan’ın orijinal parçalarından birini hiç görmedim. Ama ücret karşılığı yaptığı resimleri gördüm.”

“Yani astronot kediye sevdin, öyle mi?”

“Tabii. Kim astronot kediye sevmez ki?”

“Dışarıdan resim alan birkaç şirket için para karşılığı resim yapıyorum,” diye açıkladım. “Etsy için bazı serbest çalışmalar da yapıyorum.” Hızlı parçalar. Huş ağaçları, hayvan resimleri. O tip şeyler. Gerçi, sen benim orijinal bir eserimi gördün, Jason. Aslında çok da sevdin. Sadece benim eserim olduğunu bilmiyordun,” dedim ona bakarak.

“Ne zaman?” diye sordu, kaşları çatılmıştı.

“Evimde gördüğün kendi portrem,” dedim dikkatlice, ona bakıyor, çıplak *hâlimle, yatak odamda, yatağımın* üstünde demek zorunda kalmadan bahsettiğim şeyi anlamasını istiyordum. Ailesinin bu kadar açıklamaya ihtiyacı yoktu.

Şok ifadesi yüzüne yansırken neden bahsettiğimi anladığını fark ettim. “O bir *resim* miydi?” diye sordu, ağzı açıktı. “O fotoğraf değil miydi?”

Tepkisi içimi bir parça gururla doldurdu. O duyguyu, yaptığım işin başkalarını nasıl etkilediğini gördüğüm zaman bana getirdiği tatmin hissini unutmuştum.

“Hayır,” dedim, yüzündeki şaşkın ifadede hoşlanarak. “Çok gerçekçi resim yapıyorum.”

Oturuşunu dikleştirdi, bana bakıyordu. “Sloan, o... O inanılmaz. O resme onlarca kere baktım, yakından. Onun resim olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.”

“Onlarca kere mi? Yakından mı?” diye sordum yandan gülümseyerek.

Sonra ailesine döndüm, onları sohbetimizin dışında bırakmak istemiyordum. “Birkaç yıl önce satılan eserlerimden biri bu,” dedim, cep telefonumun resim galerisi bölümünü açtım. *Gelinciklerdeki Kız* ismini verdiğim resmi bulunca baksınlar diye onlara uzattım.

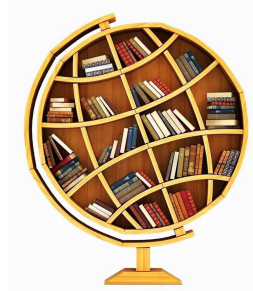
“Artık bunları yapmıyorum,” dedim. “Çok yoğun iş gücü istiyor. Üzerinde çalışmak için konunun yüzlerce fotoğrafını çekmek zorundayım, her biri iki aydan fazla zaman alıyor. Ama eskiden yaptığım buydu.”

Resimlerimi sıklıkla göstermezdim ama Jason’ın, ailesini etkilemek istediğini hissettim, dürüst davranmam gerekirse son zamanlarda yaptığım işten pek gurur duymuyordum.

“Sloan, bu olağanüstü. Resim yapmaya devam *etmeli-sin*,” dedi Patricia, sesinden samimi olduğu belliydi. “İnanılmaz bir yeteneğin var. İkinizin çok iyi anlaşmanıza şaşmamalı. İkiniz de çok yaratıcısınız.”

Haklıydı. Bunu hiç düşünmemiştim. Onun sesi başka bir şeydi fakat şarkı yazması bambaşkaydı. Yazdığı sözler gerçekten çok parlaktı. Güzel ve derindi. Onun müziğinde en çok sevdiğim şey onlardı.

Resmime en son Jason baktı. Bana telefonumu geri uzattığında yüzüme dikkatle baktı. Ve bakmaya devam etti.

BÖLÜM 22

JASON

♪ EVERYWHERE/ROOSEVELT*

“Banyo nerede acaba?” diye sordu Sloan.

“Koridorun sonundaki ikinci kapı,” dedi babam.

“Ben götüreyim seni,” diye teklif ettim kanepeden kalkarak. Zaten onunla yalnız kalmak istiyordum. Oturma odasından uzaklaşır uzaklaşmaz onu döndürdüm ve duvara dayayıp öptüm.

“Jason, annen baban bizi yakalayacak,” diye gülümserken fısıldadı, geldiğimiz yöne doğru bakıyordu.

“Umurumda değil,” dedim dudaklarına. “Öp beni.”

Ona bayılmışlardı. Öyle olacağını Sloan’ı buraya getirmeden önce biliyordum. Onu tanıdığım için gurur duymamı sağlıyordu, onun gibi bir kadının beni önemsiyor olması kendi başına bir başarı gibiydi. O ve annem akşam yemeğinden sonra oturma odasına geçtiklerinde babam onun müthiş olduğunu söylemiş ve David onu nereden bulduğunu sormuştu.

Geri çekildiğimizde ikimiz de nefes nefeseydik.

“Neden bana resimle ilgili bir şey söylemedin?” diye sordum.

* Her Yer/Roosevelt (Alman şarkıcı). (ç.n.)

Tanrım bu kadar yeteneği varken nasıl kendi sanatını yaratmayı bırakabilirdi? Onu açmamı, köşeye sıkıştırıp çözmemi istiyordu.

“Senin anlayıp anlamayacağını görmek istedim. Ayrıca sen de bana Jaxon Waters olduğunu söylemedin, şimdi ödeştik,” dedi dudağını ısırarak ve dudaklarıma bakarak. Sonra bana baktı. “Hey, et piyangosu nedir?” diye fısıldadı.

Güldüm. “Ödül olarak et kazandığın bir piyango.”

“Ah, anne ve babanın neden ‘etleri bölümlere ayırdığını’ merak etmiştim. Şimdi anlaşıldı.”

Benim dünyamı deneyimlemesine bayılıyordum. Ona her şeyi göstermek istiyordum ama bundan da fazlasıydı. Onunla her şeyi *paylaşmak* istiyordum. Sanki onun bir parçası olmadığı bir şeyin içinde olmak istemiyordum. Bu hafta sonu eğer o buraya benimle gelmeseydi ben de gelmek istemezdim. Onunla olmak için Kaliforniya’da kalırdım.

Ondan uzak olmak, bungee kablosunun gerilmişliği gibi hissettirmeye başlamıştı. Ne kadar uzaklaşırsam ona dönme dürtüsü daha da kuvvetleniyordu. Ve kablo daha da kısalıyor gibi geliyordu. Sanki onunla olmama eşiğim giderek azalıyordu.

Ya turnedeyken onu göremezsem ne yapardım? Bu beni öldürürdü. Ve ona ziyaret bile edemeyeceğini nasıl açıklardım? Dengesiz, şiddet yanlısı bir kadınla takıldım ve onunla turneye çıkmaya mı zorlanıyorum diyecektim? Sana zarar verebilir ve ben seni güvende tutamaz mıyım diye açıklayacaktım? Onunla seks yapmam hakkında yazdığı şarkının ilk 10’da olduğunu mu söyleyecektim? Tanrım, bütün bu kahrolası durum içimi kaldırıyordu. Sloan’la oturup durumunu tartışmadan önce Ernie’nin, Lola’yı aradan çıkarıp çıkarmadığını öğrenmek için bekliyordum. Bir çeşit durum planım olmadan Sloan’ın karşısına çıkmak istemiyordum.

“Gitsen iyi olur,” diye fısıldadı. “Aramızda bir şeyler döndüğünü düşünecekler.”

Sırıttım. “Dönmüyor mu?”

Kendini yana doğru ve benden uzağa sıkıştırdı ve koridorun sonundaki banyoya yürürken arkasından baktım. Kapıda durup içeri girmeden önce gülümseyerek ve başını sallayarak beni kovuyormuş gibi bir işaret yaptı.

O kapattıktan sonra da arkasından bakakaldım ve babamın da annemle tanıştığında böyle hissedip hissetmediğini merak ettim.

Ve öyle olduğunu bir şekilde biliyordum.

BÖLÜM 23

SLOAN

♪ INTO DUST/MAZZY STAR*

Jason saat 7’de Tucker’la beraber mutfğa geldiğinde ben yalnızca uyanık değildim; kafeinlenmiş, duş almış, giyinmiş ve annesiyle yemek pişiriyordum. Patricia ve ben dün gece kahvaltüyı hazırlayacağımız saati konuşmuştuk ve ben yemek pişirme görevini ciddiyetle yapardım. Belli ki geniş bir kalabalık bekliyorduk.

“Günaydın hanımlar.” Arka kapıyı kaydırarak açtı ve Tucker’ı dışarı bıraktı. Kendine sert bir kahve koydu, dağınık saçları gözlerinin önünde inanılmaz tapılası görünüyordu.

Kareli pijama altı ve gri tişörtü ile göğsünün kokusunun nasıl olduğunu anlamak için kolumu beline dolamak istedim. Düşününce kalbim hızlanmaya başladı.

Fincanını elinde tutarak ocağın yanına geldi ve Patricia’nın yanağına bir öpücük kondurdu. Lavabonun yanında kavun kestiğim yere, bana döndü. “İyi uyudun mu?” diye sordu. Ben cevap veremedim eğildi ve bana da hızlı bir öpücük verdi ama benimkini dudaklarıma koydu. *Annesinin* önünde.

* Toz Oldu/Mazzy Star müzik grubu. (ç.n.)

Yabanmersini kutusunu devirdim.

Öpücükte uygunsuz hiçbir şey yoktu. Aslında şirindi. Ailesinin önünde tamamen ellerimiz dokunmayacak diye bir izlenime kapılmıştım. Dün gece bana iyi geceler dilemek için öpmüştü ama ancak beni odama götürdüğündeydi, koridor tamamen boştu.

Patricia önündeki tavaya doğru gülümsedi.

Tam Jason'a özgü biçimde, beni savunmasız yakaladığı için zafer kazanmış gibi gülümsedi. Gülümseyen ağzına bir yabanmersini attı, bu sabah için beni yeterince utandırdığını düşünmüş gibi görünüyordu ve duş almak için izin istedi.

“Özür dilerim,” dedim Patricia'ya, tezgâhın üzerindeki yabanmersinlerini topladım, yüzüm kıpkırmızıydı. “Sanki günde bir kez beni utandırmak zorunda gibi. Bunu yapmaya çok kararlı.”

Samimiyetle güldü. “Babasından öğrenmiş. Sanırım yanaklarımızın aldığı rengi seviyorlar.”

Gülümsedim. Patricia ile takılmak benim için iyi vakit geçirmek demekti. Onu çok sevmiştim.

Yarım saat sonra Jason tekrar geldi, Patricia ve ben yemek pişirirken bulaşıklara ve temizliğe yardım etti. Bulduğu her fırsatta elini sırtıma koyuyor veya bana çok yakın duruyordu. Patricia tamamıyla farkındaydı. Sürekli bize bakarak gülümsüyordu.

İnsanlar sabah 08.30 gibi kahvaltıya gelmeye başladılar. Jason'ın iki kuzeni, üç arkadaşı ve Larsen erkeklerine mülk içerisindeki işlerine yardım etmek üzere gelen ve bunu yapmak dahil olmak üzere ücretsiz iş gücü ile yapan komşular.

Erkekler çalışmaya gittiklerinde Jason'ın yaptıklarını görmek için sürekli dışarı çıkma bahaneleri buluyordum. Onu çatıyı aktarırken buldum.

Üzerinde gömleği yoktu.

Dikizliyordum. Gömleksiz vücudu beni a  a  lardan ona doğru yöneltiyordu. Fark edilmeden yapabilecek olsaydım dürbün kullanırdım. Geniş, güçlü omuzlar, sıkı karın kasları ve parmaklarımı üzerinde gezdirme ihtiya  ı uyandıran göğüs kasları. Kendi erkek arkadaşımın dikizcisi olmuştum.

Erkekler uzun çizmelerini giyip iskeleyi kurmaya ba  ladıklarında neredeyse öğle vakti olmuştu.   skele projesini sevmiştim çünkü Jason'ı mutfağın kayan kapılarından izleyebiliyordum, gerçi şimdi üzerinde gömleği vardı, yani daha az heyecanlıydı.

Patricia ve ben sandviçleri aşağıya indirdiğimizde onları doğrudan tahta blokların üstüne koyduk, böylece erkekler g  l  n içinde kalıp iskeleyi masa olarak kullanabileceklerdi. Yemeklere yumuldular. Jason iki sandviç ve bira kaptı, sona doğru herkesten uzağa çekildi, ayaklarımı altımda topladım, böylece o yemeğini yerken onu izleyebilecektim. Midesine kadar suyun içindeydi.

    leniyor musun?" diye sordum, elimi   eneme koymuştum.

    imdi evet," dedi bana gülümserken, hindili sandvi  in-den bir lokma aldı.

Onu öpmek istedim. Bugün ekstra sert ve yakışıklı görünüyordu. Eğer buralarda bir tane daha seksi erkeksi bir şey yaparsa Tanrı ikimize de yardım etsindi. Eğer gömleğini çıkarıp odun kırmaya başlarsa muhtemelen onu bir   alının arkasına çekip benimle istediğini yapmasına izin verirdim.

  Su ne kadar soğuk?"

Omzunu silkti.   Yedi-sekiz derece?"

  Vay. So  ukmu  . Ama sen orada kurusun?" diyerek komando çizmelerine baktım.

    eri elini sokup kontrol etmek ister misin?" dedi, gözleri parlarken.

Parmağımı göle daldırıp ona su fırlattım. Güldü.

Güneş iskelenin tahtalarını ısıtıyordu. Bir yerdeki hoparlörden Journey çalıyordu, Tucker yarım düzine köpekle birlikte kıyı boyunca sırlıklam ileri geri koşuyordu. Bu sabah kapıya gelip park eden her kamyonetin ön koltuğunda bir av köpeği vardı.

“Bir itirafım var,” dedim, parmaklarımla yanağıma vurarak. “Sen çatıdayken seni izliyordum. Gerçekten arabadan üç kez bir şey almama gerek yoktu.”

Sandviğin üstünden bana gülümsedi. “Ben de dün gece gizlice senin odana gelmemek için kendi kendimle tartıştım. Sadece annemin bizi yakalama düşüncesi beni durdurdu.”

“Dün gece kapımı kilitledim. Seni kendinden korumam gerektiğini düşündüm. Senin ne kadar risk alan biri olduğunu biliyorum.” Parmaklarımla saydım. “İlk çıktığımızda beni öpmek, Kristen ve Josh’la tanışmaya gönüllü olmak, ailen diğer odadayken benimle koridorda öpüşmek. Hiç kendini koruma güdün yok.”

“Seninleyken yok.”

Güldüm.

Yemeğini bitirdi ve kalkıp soğutucudan onun için bir bira kaptım. “Her bahar babanların iskelesini tamir mi edersiniz?” diye sordum, tekrar önüne oturdum.

Elini bacağıma koydu ve başparmağıyla öylesine okşamaya başladı. “Gayret ediyorum. Yaşlanıyorlar. Yardıma ihtiyaçları var.” Birasından bir yudum aldı. “Biliyor musun, sahne adımı iskeleyi tamir ederken aldım.”

“Aa?”

“Evet. Birkaç yıl önceydi. David’in en büyük çocuğu, Camille, üç yaşındaydı ve Jason diyemiyordu. Bana Jaxon derdi. Ben suyun içindeydim ve o da beni işaret ederek, ‘Jaxon suyun içinde,’ dedi. Ben de sevdim ve böylece kullanmaya başladım.”

Ona gülümsedim. “Ben de onu merak etmişim. Bu konuda Wikipedia sayfanda hiçbir şey yoktu. Sana soracaktım.”

“Ailem hariç kimse bilmez. Ve sen.”

Gülümsedim ve bir süre baktık. “Keşke seni öpebilsem,” dedim sessizce. “Bütün gün boyunca seni öpebilmeyi diledim.”

Hafif bir gülümseme yayıldı yüzüne. Birasını koydu. “Hımm, *bu* ricayı nasıl kırabilirim bilmiyorum.”

Bana doğru yaklaştı, göl etrafında dalgalanıyordu, parmakları çenemi geçip saçlarımın arasına girdi. Bir an durdu, dudaklarımdan bir santim ötede gülümsüyordu, onu içime çektim; o erkeksi kokusunu, nefesindeki kesilmeyi, teriyle karışmış o sarhoş edici parfümünün hafif kokusunu.

Islık ve vurma sesleri ânında başladı. Hatta köpekler bile havladı.

“Bunun için tonlarca abuk sabuk laf işiteceğim,” dedi dudaklarına gülümseyerek, gözleri kapalıydı.

“Umarım değmiştir.”

Beni tekrar öperek yanıtladı, tezahürat sesleri yükselmesine rağmen ikimizin de gerçekten duyduğunu sanmıyorum.

Uzaklaştığında ellerini yanaklarıma koydu ve gözlerini gözlerime dikti. “Raporlara göre bu gece kuzey ışıklarını görme şansı çok yüksekmiş.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Dudaklarıma baktı. “Geç saatte gerçekleşir, yani muhtemelen çadıra ve uyku tulumlarına ihtiyacımız olacak. Ben bizim için hazırlarım.” Tekrar bana baktı.

Kalbim hızla atmaya başladı. Bana ne söylediğini anlıyordum.

Yalnız kalacaktık. Akşam yemeğinden sonra Jason duştan çıkar çıkmaz ben de hızlı bir duş aldım. Sıcak tutacak giysiler giymemi istedi, ben de neredeyse getirdiğim her şeyi giydim.

Giydiğim katları iki kez kontrol etti ve gülümseyerek onun Kaliforniyalı kızının üşüyeceğine dair bir şeyler geveledi. Tatmin olmadı, onun içi tüylü, kocaman, uzun kollu kazağını giymemi istedi. Vedalarımızı ettik, Tucker'ı Patricia ile bıraktık, garajın dışındaki kano raflarına yöneldik.

Birkaç küreği taşımam için bana verdi, sonra kanoyu oturma bölümü aşağıya gelecek şekilde omuzlarına aldı ve yürüyüp suyun içine itti. Büyük yeşil bir paketi içine attı.

Onun kanoyu hiçbir güç sarfetmeden taşımasını izlemek çok, çok seksiydi.

Beni içine koymak için kaldırıp can yeleği uzatırken, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Özel bir yere.” Kendi can yeleğini giyip botlarıyla doğrudan buz gibi suya girdi.

Güneş batarken gölü kayarak geçtik. Ev görüş mesafemizden çıktı, her iki yanımızda doğadan başka bir şey yoktu. Ağaçlar, aşılmaz bir yeşillik duvarı hâlinde kıyı şeridi boyunca nöbetçi askerler gibi yükseliyordu. İnsan yapısı en ufak bir şey bile yoktu, ne bir ev ne bir iskele ya da bir kayık. Bir çöp parçası veya gökte geçen bir uçak bile yoktu. Sadece sessizlik ve suda dönen küreklerin sesi vardı. Arada bir, bir kunduz barajını veya tepeden uçan bir kel kartalı gösteriyordu ama bunun yanında hiç konuşmuyorduk.

Uzun bir yolculuktan sonra bir adanın kayalıklarına çekti, kanoyu ustalıkla yana yanaştırdı. Paketleri alıp dışarı çıkmama yardım etti, kanoyu sudan çıkararak kıyıya yerleştirdi.

Ormanda yukarı doğru çıkmaya başladık, göle tepeden bakan kayalık bir açıklığa geldik.

“Geldik,” dedi, paketi açarak içinden çadırı çıkardı.

“Burası uyuyacağımız yer mi?”

“Evet,” dedi ve çadırın zeminini yere yaydı. “Burası sınırlar suları. Kanada ve Amerikan kıyılarını beraber sayarsak dokuz bin kilometre kare, dünyadaki en el değmemiş vahşi doğalarından biri.”

Çadırı kurması içi yardım ederken ona gülümsedim. Yatakları ve kamp yastıklarını şişirdik, uyku tulumlarımızı birbirine fermuarladık ki ikimiz de sığabilelim ve kenara ittik. Jason iki tane kamp sandalyesini açtı ve ateşi yaktı, son gün ışığı solarken alevlerin zıplamasını seyrettik.

Gökyüzündeki her yıldızı görebiliyordum. Orada o kadar çok yıldız olduğunu bile bilmiyordum. Daha önce yapmış olduğum kampların hiçbirine benzemiyordu. Bu tamamen uzaktı. Hiç araba sesi, uzaktan göze çarpan bir ışık gelmiyordu. Yanınızda taşıdıklarınızdan başka bir şey yoktu.

Odunlar kıpırdadı, kıvılcımlar çatlayıp yükseldi, ayaklarımı kazağımın içine toplayıp iki elimle kucakladım. Jason dirsekleri dizlerinde ve elleri kavuşturulmuş, alevlere bakarak oturuyordu. Sessizleşmişti. Hava çam ve duman kokuyordu. Saniyeler içinde hava daha da soğudu. Suyun uzaktan gelen kıyıya vurma sesiyle karanlık gölün üzerinden baktım. “Burayı resmedebilirim. Çok nefes kesen bir yer,” dedim.

“Burayı sonbaharda ve kışın görmelisin.” Ateşe bir odun daha atıp arkasına yaslandı. “Bu da bana, sana söylemek istediğim bazı haberleri hatırlattı.”

“İyi mi kötü mü?”

“İyi. Yani benim kariyerim için müthiş. Daha kimseye

söylemedim, anne ve babama bile. Şirketim turnemi genişletti. Burada iki ay daha ve sekiz ay yurtdışında. Dünya çapında olacak.”

Gülümsedim. “Jason, bu harika!” Sonra söylediğim kadar hızlı bir şekilde, bunun aslında ne anlama geldiğini fark ettim. “Dur... Bir yıldan fazla bir süre ortalıkta olmayacak mısın?”

Omzunu silkti, ateşe bakıyordu. “Evet. Aralarda tatil için beş haftam var. Ve turnenin ilk ayağı yerel.”

Yerel. Amerika’da herhangi bir yer demek istiyordu. Devamında ne vardı? Ben uyandığımda onun uyuyor olduğu bir yerlerde sekiz ay mı geçecekti? Kalbim sıkıştı, yüzümün asıklığını dizlerimin arkasına sakladım.

Dört ay için zihinsel olarak hazırlanmıştım. O gittiğinde aramız iyiye o Avusturalya’da olduğu zamanki gibi devam ettirebiliriz diye düşünmüştüm. Bunu yapmayı dört gözle beklemiyordum ama olabilir bir şeydi. En kötü anda, saat farkı üç saatti. Belki Kaliforniya’da veya Vegas’ta çaldığında onu görmek için arabayla yanına gidebilir veya arada bir onun bulunduğu yere uçardım.

Ama bu? Bu çok farklıydı. Bu çok çok farklıydı. Bu bir yılı geçen bir zamandı. Ve bunun sekiz ayı, onu görmek istediğimde on saatten fazla süren uluslararası bir uçuşla geçecekti. Kocaman bir zaman farkına ek, bir de yorucu bir program vardı. Onun seyahat planını okumuştum, korkunçtu. Zaten iş yükü anlamında, bu turnenin en son turneden ne kadar farklı olacağını bana anlatmıştı. Turnenin başını o çekecekti ve bu da tüm tanıtımdan onun sorumlu olacağı, setlerinin ve provalarının daha uzun süreceği anlamına geliyordu. Hayranlarıyla buluşup kutlamalar yapacağını ve durmadan uçağa binip ineceğini belirtmişti.

Babam yurtdışında çalışırken annem ve babam, yıllar-

ca uzak mesafe ilişkisini sürdürmüşlerdi. Kristen, Josh'tan önce biriyle aynısını yapmıştı. Bunun neye benzediğini *tam olarak* biliyordum. İlişkinin yavaş ölümüydü. Ayrılık tamamen sıyrılınca, tam anlamıyla iki yabancı hâline gelinceye, yalnız ve görünmez birine bağıymış gibi oluncaya kadar her şeyi azar azar aşındırıyordu.

Ben iki yıldır yalnız ve görünmez birine bağlıyım, bir daha aynı şeyi yapmazdım. Yine *yapamazdım*.

Jason bunu yapmamı *istediğinden* değildi. Birbirimizi iki buçuk haftadır tanıyorduk, yani onun benden onunla gelmemi isteyeceğini hiçbir şekilde beklemiyordum ve istese bile gitmezdim. Çok çabuktu. Ben o kadar çabuk hareket edemezdim. Brandon'la yaşamaya başlamadan önce neredeyse üç yıldır onunla çıkıyordum. Hatta onunla *tatile* gittiğimizde bir yıldır çıkıyorduk.

Şimdi Jason'ın geçen hafta boyunca beni buna mı hazırladığını merak etmiştim. Yaptığı mantıkdışı iş miktarından bahsettiğinde zamanı geldiğinde hayal kırıklığına uğratmamak için beni nazikçe ayarlıyor muydu? Bunun durumumuzu bitireceğini benim kadar o da biliyor olmalıydı.

Dalgıçkuşlarının akla takılan seslerini dinlemeye devam ettik. Tartışmayı sürdürmedi ve ben memnun oldum. Bu kamp ateşinin etrafında bir ayrılık konuşması yapmak istemiyordum, onun sessizliğine bakılırsa o da bunu istiyor gibi görünmüyordu. Muhtemelen bu sefer eğlenmek istiyordu. Ben de öyleydim.

Brandon öldüğünde bir gün daha dilemiştim. Onunla bir gün daha geçirip mutlu olmayı istemişim. Jason ve benim daha hâlâ günlerimiz vardı. Eğer tüm elime geçen şimdi ve sonraki birkaç haftaysa biteceğini bilsem bile bunun tadını çıkarmak istiyordum.

Kayan bir yıldız gökyüzünü yarararak geçti ve ona baktığımda onun da bana baktığını gördüm. Elleri kenetlenmiş, yanakları el eklemlerine dayanmıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Yanıtlamadan bir süre durakladı. “Seni. Son zamanlarda bunu sıklıkla yapıyorum gibi görünüyor.” Uzun bir sessizlik daha oldu. “Brandon nasıl biriydi?”

“Brandon mı?” Jason daha önce onu hiç sormamıştı. Uzun bir soluk verip yanaklarımı dizlerime dayadım. “Dengeliydi. Güçlüydü. Güvenebileceğin türden bir insandı. Sadıktı.” Azıcık gülümsedim. “Hep en son kendine servis yapardı. Eğer bir mangal partisindeyse veya bir partideyse kendi tabağını hazırlamadan önce herkesin kendi tabaklarını hazırlamalarını beklerdi. Daima, daha kendini düşünmeden önce herkese yetecek kadar olduğundan emin olmak isterdi.” Bu anıyı hatırlayınca yüzüm yumuşadı. “O böyle iyiydi. Çok iyi bir insandı.”

Jason bana baktı. “O sarhoş sürücüye ne oldu?”

Öfkeyle soludum. “Yeterli değildi. Kadın iki yıl ceza aldı. Birkaç ay içinde çıktı. Üzgün olduğunu bile söylemedi.”

Kamp ateşinin ışığında birbirimize baktık.

“Jason, bunu sana hiç söylememiştim. Belki sen bir şekilde anladın. Ama ondan beri tek çıktığım insan sensin. Yani, *sadece* sen oldun. Bu benim için büyük bir anlam ifade ediyor. *Sen* benim için büyük bir anlam ifade ediyorsun.”

Bir şey söylemedi. Yüzümü inceledi, ateş gözlerine sıcak bir pırıltı veriyordu. Ona ne söylediğimi anladığını biliyordum. İki yıldır kimseyle olmamıştım. Her anlamda.

“Sen de benim için büyük bir anlam ifade ediyorsun,” dedi sonunda, gözlerime bakarak.

Birbirimize baktık ve sonsuzluk, saniyeler içinde geçti.

“Üşüdün mü?” diye sordu. “Çadıra girmek ister misin? Sinekliği açık bırakacağım böylece hâlâ yıldızları görebileceğiz.”

Başımı salladım.

Jason ateşin üstüne su döktü ve çadırın içine adım atıp ayakkabılarımızı çıkarttık. Üst boruya lambayı astı ve kapağıyı fermuarından kapattı. Sonra sessizce üstümüzdeki giysilerin kalın kısmını çıkarmaya başladık.

Jason tişörtüne ve pantolonunun altına giydiği termal içliğe gelince durdu. Muhtemelen bir tahminde bulunmak istemedi. Ama benim durduğum yer orası değildi.

Ben kısa üstüm ve külotum dışında her şeyi çıkardım. Ona hiç bakmadan soyundum. Eğer baksaydım bunu yapamayacak kadar gergin olabilirdim. Ama pantolonumu çıkarıp giydiğim kırmızı tangayla çadırın ortasında kaldığımda gözlerini vücudumun üstünde hissediyordum. Bilecek giymiştim. *Onun* için giymiştim.

Cesaret edebileceğim kadarını çıkardıktan sonra hızla uyku tulumunun içine girdim, dişlerim tıkırdıyordu. Kaygan kumaş buz gibiydi. “Acele et, çok soğuk,” diyerek titredim.

O da takip etti ve tişörtüyle termal içliği çıkardı, ışığı söndürdü, hiçbir şeysiz sadece *boxer*’ıyla uyku tulumunun içine girdi. Beni hemen kucaklayarak altına çekti, bir insan ısıtma yastığı gibi kollarının ve bacaklarının arasına hapsetti. “Daha iyi mi?” diye sordu, karanlıkta bana doğru bakıyordu.

Dudağımı ısırarak başımı salladım. “Daha iyi.”

Çok sıcaktı. Sabun, naneli diş macunu ve çok azıcık duman kokuyordu. Bacaklarımın çıplak yumuşaklığına sürütüğü bacaklarındaki tüylerin sertliğini hissedebiliyordum.

Bacaklarının güçlü kasları beni sıkıca hapsediyordu. Ereksiyonu, aldığı her nefesle sertleşip büyüyor, karnıma baskı yapıyordu.

Başparmağıyla yanağımı dalgın bir tavırla okşadı. “Titriyorsun,” diye fısıldadı; nazik ve dikkatli bir şekilde çenemin kenarlarını öptü, sakalları cildimi kaşıyordu. Başımı geriye attım ve o dudaklarını aşağıya yöneltti, vücudunu üstümde yay gibi gererek dudaklarıyla köprücük kemiğime doğru indi.

Alt tarafını hareket ettirmedi. Onun tahrik olduğunu hissederken sanki o, her şeyin bana bağlı olduğunu bilmediği gibiymiş ve ben yapmasını istediğimi açıkça belirtmedikçe hiçbir şeyi kendi başlatmayacaktı; bu *tam* Jason’a göre bir şeydi.

Her zaman benim ihtiyaçlarıma saygılıydı. Eğer çıldırırsam ve ona dışarıda yatmasını söylersem yapardı gibi bir hissim vardı. Hatta sorgulamazdı bile. Sadece bana iyi geceler öpücüğü verir ve giderdi. Öyle bir kontrole sahip olmak, onun yanında güvende hissetmemi sağlıyordu, sanki bu gece ben neye hazırsam o olacak ve onun bu konuda bir sorunu olmayacaktı.

Davasını ne kadar ilerlettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Parmakları saçlarıma geçti ve uğraşıp saç bağımlıyı çözdü, örgümü açtı. Serbest kalıncaya ve etrafıma düşünceye kadar parmaklarıyla saç tellerini taradı. Titremem duruncaya dek beni yumuşak bir şekilde öperken üstümde kaldı.

Etrafımızdaki orman içini çekti ve ben Jason’ı keşfettim. Burnumu âdemelmesine gömdüm. Avuçlarımı göğsünde, geniş omuzlarında, boynunun arkasında ve gür saçlarında gezdirdim. Yanından aşağıya doğru, belinin üzerinden, karnın kaslarının çizgilerine başparmağımla dokunarak indim.

Sakalının tahriş etmesine ve benim yumuşak yerlerim karşı-
sındaki sertliğine bayılıyordum. Çok erkeksi, sert, seksi ve
erildi. Her hareket ettiğinde kokusu değişiyor, beni içine çe-
ken sarhoş edici bir feromon, her şeyi o hâline getiriyordu.

Soğuk suya alışmak gibiydi. Batana, kendini sıcak ve
yüzmeye hazır hissedene kadar yavaş yavaş içine girmeye
benziyordu.

Ve ben...

Ellerim alt sırtına kaydığında onu kendime çektim ve
kasıklarımı, karnımın altında duran onun sert uzunluğuna
doğru hareket ettirdim. Nefesi tutuldu.

Aramızda ani bir elektrik akımı oluştu. Her şey deği-
şti. O nazik öpüşleri ciddileşti, bacaklarımın arasında bir
sıcaklık dalgası hissettim. Üstümü çıkardım, bluz başımın
üstünden çıkmadan ağzı çıplak tenimin üzerindeydi.

Nasırlı eli yanımdan kayıp göğüslerimi kavradı. Sonra
tekrar dudaklarıma döndü ve dili ağzımın içine daldı. Alt
dudağını dişledim, o da benimkini dişledi, beni sadece tek-
rar öpebilmek için serbest bıraktı.

Kendimizi en son bu kadar birbirimize yakın bulduğu-
muzdan daha odaklanmış bir durum vardı. Benim oturma
odamdaki durum biraz daha oyun oynar gibiydi. Bu ise
bambaşkaydı. Daha fazla açlık var gibiydi. Daha muhtaç
gibiydik.

Onu istiyordum.

Dizlerimi ayırıp bacaklarımın arasına yerleşmesine izin
verdim. Aşağı doğru kayd, böylece ucu ikimizin iç çama-
şırları üzerinden tam içime bastırdı. Bu temas çıldırtıcıydı
ve sanırım bunu *biliyordu*. Aramızda bir şey olmasa hiç
zahmetsiz içime tam kayacağı yerde gergin durdu, sanki
bana, “Eğer bu çamaşırları çıkarırsak, buna sahip olabilir-
sin,” diyordu.

Bunu bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Başpamaklarımı şortunun üstüne geçirdim, aşağıya çektim. Ayaklarıyla tekmeleyerek çıkardı ve parmaklarını külotumun beline koydu. Nefes nefese durdu, izin bekledi, ben kasıklarımı ona doğru kaldırarak dudaklarına doğru başımla onayladım.

Bacaklarımdan aşağıya kayan o saten hissiyle hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Onun bu hareketinde çok şehvetli bir durum vardı. Telaşından tırnakları tenimi sıyırdı, bu onun ne kadar tahrik olduğunu bilmemi sağladığından beni daha da tahrik etti, sanki beni yeterince hızlı soyamıyordu.

Kendisini içime yönlendirmek için eli aşağıya indi, ben onu hissetmek için bekleyemiyordum. İçime kayma ânı için nefesimi tuttum ama o üzerimde gezindi ve gözlerime bakarak, açılma yerimin ıslaklığında kendini daire çizer gibi yuvarladı. Sadece ucu içerideydi, sonra dışarıdaydı, saniye titremesi içinde tam doğru yere temas ediyordu. İçeri, sonra dışarı. Daire çiz, tekrarla. Daire çiz, tekrarla.

Muhteşem hissettiriyordu, aynı zamanda beni *çıldırtıyordu*. Onun sırtını tırmalamak, onu içime çekmek istiyordum.

Daire çiz, tekrarla. Daire çiz, tekrarla.

Bunu yaparken beni seyreliyordu, sanki bundan ne kadar hoşlandığımı görmek istiyordu.

Nefesim tutuldu, kesik kesik nefes almaya başladım.

Ellerimi göğsünde gezdirdim, başını aşağıya çevirip parmağımı ağzına götürerek emdi. Ona olan arzum vahşi bir ateş gibi içimi sardı.

Jaxon Waters olayındaki gibi, aniden Jason'ın bir başka yeteneğini daha, az gösterdiğini anladım. Benim kanepemin üzerinde öpüştüğümüzde onun bir şeyler bildiğini söy-

leyebilirdim ama *Tanrım* gerçekten biliyordu. Bana nasıl dokunacağını *tam olarak* biliyordu.

Daire çiz, tekrarla. Daire çiz, tekrarla.

Orgazm geliyordu ama tam boşalmaya yakın olduğumu hissettiğimde geri çekiliyordu ve sadece o ânı durdurmaya yetecek kadardı. Ve bunu her yaptığında, acaba bu sefer sonuna kadar girecek miydi yoksa tekrar çekip baştan mı başlayacaktı, beni bir öncekinden biraz daha mı çıldırtacaktı; ne yapacağını merak ediyordum. Beklentim bacaklarımın titremesine yol açtı.

Bir an önce onun için hazır olduğumu düşünüyordum ama şimdi hazır olmak nedir bilmediğimi fark ettim. Sırılsıklamdım. Bu disiplini nasıl sağladığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Onun beni ne kadar çok arzuladığını görebiliyordum, ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum. Tek yapması gereken kendini bırakmaktı.

“İstemediğin bir şeyi yapmak zorunda değiliz, Sloan,” dedi, sesi boğuktu. “İstedığın zaman dururuz.”

Duramazdım, duramayacağımı *biliyordu*. Akıl sağlığını sonuna kadar deniyordu. Seks düşkünü bir ergen gibi hissediyordum.

Bu öyle bir azgınlıktı ki muhakeme yeteneğimi gölgeliyordu. Bir kızın okulun balo gecesinde, arabanın arka koltuğunda hamile kalmasını sağlayan şehvet seviyesiydi. Ben her zaman kendimi, o çeşit çılgınlığa bağışık zannedirdim. Genellikle bunun için çok fazla bilincim yerinde olduğundandı, özellikle ilk seferinde. İlk seferlerim hep yavaş ve dikkatli, birinin bedenini tanımayla ilgiliydi. Her zaman biraz tuhaf ve garip olurdu, *bu* sefer de biraz tuhaf ve garip olmasını bekliyordum ama bütün onlar pencereden uçup gitmişti.

Nasıl sesler çıkardığımı veya yüzümün nasıl bir hâl aldı-

ğını artık umursamıyordum, onun üstümde durduğunu ve açık açık çıplak vücuduma baktığını da umursamıyordum. Beni çekingenliğimin ötesine itmişti ve belki de amaç buydu. Şimdi tek istediğim o ucunu hissettiğim şeyin sonuna kadar girmesiydi.

O ucu..

Ona bir şeyler yapmak istiyordum. Orada olduğunu bildiğim o nem damlasını tatmak istiyordum. Ağzıma almak, boğazıma çarptığını hissetmek istiyordum. Bir dahaki sefer için şimdiden plan yapmaya başlamıştım, onun *beni* çıldırttığı gibi ben de onu nasıl çıldırtacağımın bütün yollarını hayal ediyordum.

Niçin bunu yapıyordu? Benim hazır olduğumu hissederken ve görürken neden beni daha ıslak ve daha sabırsız hâle getiriyordu? Benden ne istiyordu?

“Seni içimde istiyorum,” dedim nefes nefese.

Ve beklediği oydu. Kontrolünün kırıldığını izledim. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve içime kayd.

Ani bir zevkti. Bugüne kadar hayal edebildiğim herhangi bir şeyden daha büyük bir zirveydi, değerlerin ötesinde bir bekleyişti.

İlk hamlesi, sahip olduğumu bile bilmediğim bir iç duvara değdi. Bütün vücuduma kendimden geçiren şok dalgaları gönderdi. Sonra bir daha yaptı. Ve bir daha. Ve bir daha.

Altında inledim, kasıklarımı çılgınca ona karşı yuvarlamaya başladım.

Onun bacaklarımın arasında hafif daireler çizmesini seviyordum. Onun hareketini hissedebilmek için ellerimi sırtına koydum, seksle bulutlanmış algım, bunu günler önce yapmış olacağımı fark etti. Onun karavanında yanında yatmıştım ve ona izin vermiş olsaydım vücuduma neler yapacağını bilmiyordum. Zamanda geri gitmek, aramızda-

ki o yastığı çekip çıkarmak ve kucağına çıkıp onu içime almak istedim. Geriye dönmek, kanepemin üzerinde bana sahip olmasına, ilk buluşmamızda beni içeri taşımasına izin vermek istedim. Tıpkı geriye dönüp bana daha önce şarkı söylemesine izin vermek istediğim gibi. Halihazırda aptalca tereddütlerim, kurallarım ve çekincelerimle bunun gibi kaç ânı kaçırmıştım?

Sonra beni bu kadar ucuna çekmesinin nedenini anladım. Neden tek cevap evet olana kadar onu delilik noktasında arzulamamı sağladığını algıladım. Çünkü benim nasıl biri olduğumu *biliyordu*, düşüncelerim tekrar harekete geçmeden önce önüme geçiyordu.

Aklımı o kadar kaybetmemiş olsaydım bu duruma gülerdim.

Dirseğini dizimin arkasına taktı ve bir şekilde kendini daha derine itmeyi başardı. Öyle bir ses çıkardım ki iki kilometre yakınıımızda hiç kimse olmamasına şükrettim, o da bir inleme sesi çıkardı. Onun da yaklaştığını biliyordum. Sona yaklaşınca vücudu gerildi ve orgazma ulaşmamı sağlamak için çalışması, kendi orgazmını sağladı. Ve sonra, inledi ve sıcaklığın içimde bir nabız gibi attığını hissettim, doyumum boşaldı ve beni *kendimden geçirdi*.

4 Temmuz'daki havai fişek gösterisinin finali idi, bir baraj yıkılması ve atom *bombasıydı*. Yere serilmiştim. Geride hiçbir şeyim kalmamıştı. Hatta hareket bile edemiyordum.

Orada öylece uzandım, çadırın ağ örgülü tavanından gökyüzüne baktım, önümde parlayan yıldızları görmenin, galaksi ile bir ilgisi yoktu.

Burnu boynuma sokuldu. “İyi misin?” diye fısıldadı, hâlâ nefes nefeseydi.

Küçük bir ciyak sesi çıkardım, güldü. Eğilip nazikçe beni öptü, gözlerini kapadı, dudaklarıma gülümsedi.

Beni tutma biçiminde bir saygı vardı, bütün düşünebildiğim onun üstümdeki ağırlığından ne kadar çok hoşlandığımdı. Ne kadar güvende, bağlanmış ve sabitlenmiş hissettiğimdi.

Ne kadar *değerli*.

Bu noktadan asla kıpırdamak istemiyordum.

Bu gece bu çadırın dışında hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Hiçbir yer yoktu, kontrol edecek hiçbir telefon. Söndürülecek bir ışık veya kilitleyip kilitlemediğimden emin olmadığım bir kapı yoktu. Medeniyetle gelen çok hafif beyaz bir ses bile yoktu. Yanımda olmasını istediğim tek kişi yanımdaydı, gölün ve ormanın huzuru Jason'ın nazik ilgisiyle birleşince beni mümkün olduğunu bilmediğim biçimde rahatlatmıştı. Sanki bütün hayatım boyunca gergindim ve bunun farkında bile değildim.

Geriye kalan tek şey bizdik.

Bir yerlerde kötü şeylerin yaşandığı, değer verdiğiniz insanların öldüğü ya da sizi on dört aylık dünya turneleri için bıraktığı büyük ve korkutucu bir dünya vardı. Ama bu gece yalnızca bu vardı ve ben buna sahip olduğum için mutluydum, *minnettardım*.

Uzun sürmeyecek olsa bile.

Ertesi sabah Tucker bizi Larsen Kampı'nın kıyılarına yanaştığımızda suyun kenarında karşıladı. Jason kanoyu ve çantaları almadan beni kalçamdan kavradı ve ben kıkırdayıp ona vurdum.

Bugün eve gidiyorduk, bu geceyi benim evimde geçirmesine çoktan karar vermiştik.

Her şeyi garaja taşıdı, ben de kürekleri koymak için içeri girdim, ikimiz de sırtıyorduk. Bu sabah gözlerini açtığından beri sırtımayı durdurmamıştı. Ben de öyleydim.

O ışıkları hiç görmemiştik. Biraz dikkatimiz dağılmıştı, *bütün* gece. Ağrılı ve yorgundum, bundan daha mutlu olamazdım.

Tabii beni terk etmediği sürece. Ama bu, şimdi kendime düşünme izni vermediğim bir şeydi.

Tucker’la beraber garajda onu takip ettim, etraftaki bütün oyuncaklara baktım. Larsenler kesinlikle açık hava erkekleriydi. *Her şeyleri* vardı. Tavana asılmış kayaklar, örtülerin altında üç kar motosikleti, bir duvar dolusu balık oltası. Hatta sol tarafta park etmiş bir motosiklet bile vardı.

“Baban biniyor mu?” diye sordum, dikkatlice düzenlenmiş balıkçılık yemlerinin kutularına bakarak.

“Ah, motosiklete mi?” dedi, kocaman bir çantayı omuzlayıp Paul’ün kamyonetinin bagajına koydu. “Yo, o benim.”

Yukarı baktım ve motosiklete doğru gözlerimi kırptım.

Onun mu? Jason, bir motosikletin üzerinde? Onun motora bindiğini bilmiyordum...

Kum.

Görünmez kum yığınları ciğerlerime dolmaya başladı. Her nefes bana kum veriyordu. Boğazımdan dökülüyordu, ağır ve kalın, göğsümdeki boşluğu dolduruyordu, beni havasız bırakıyor, ağzımı kurutuyordu.

Nefes alamıyordum.

Bunun ağırlığını geçen bir şey alamıyordum. Zorlukla soludum. Gözyaşları yanaklarımdan akmaya başladı. Pank yayıldı, kum damarlarıma aktı. Durduramamıyordum.

Beni boğuyordu.

BÖLÜM 24

JASON

♪ BURN SLOWLY/I LOVE YOU/THE BRAZEN
YOUTH*

Tam babamın kamyonetinin arkasına sırt çantasını koyup arka kapısını kapattığımda Tucker'ın sızlandığını duydum. Sürücü tarafına geldim ve Sloan'ı elleri ağzına kapanmış nefes almaya çalışırken buldum.

Ânında onu kollarıma aldım.

“Hey, hey, ne oldu?” Onu tuttum ve çenesini kaldırmaya çalıştım ama o yüzünü göğsüme gömüp hıçkırdı.

Bütün vücudu titriyordu. Kesinlikle dehşete düşmüştü.

Kalbim hızla atmaya başladı. “Sloan, ne oldu?” Sesimdeki paniğin büyüdüğünü hissedebiliyordum. “Bana ne olduğunu söyle?”

Yanıt vermedi.

Omzunun üstünden baktım ve gözlerim motosikletimin siyah tekerlerinin üstünde gezindi ve sonra anladım...

“Motosiklet yüzünden mi?”

Başını sallamayı başardı.

Bir kelime daha söylemeden onu kollarımla kucaklayıp dışarı çıkardım.

* Yavaş Yan/Seni Seviyorum/The Brazen Youth müzik grubu. (ç.n.)

Brandon'ın kazasından bu yana iki yıl geçmişti. Şimdiye kadar binlerce motosiklet görmüş olmalıydı. Bunun onu üzmesinin tek bir nedeni olabilirdi. Çünkü motosiklet *benimdi*.

Ayaklarını çime koyduğum zaman onu kollarından tuttum ve ona bakmak için başımı eğdim. "Sloan, nefes almanın üzerinde çalışacağız, tamam mı? Gözlerime bak. Al ve ver, yavaş ve sakın. Bunu yapabilir misin?"

Başını sallayarak dudaklarının arasından dikkatli ve kesik bir nefes aldı.

"Beni dinle," dedim, gözlerine bakarak. "Bana hiçbir şey olmayacak," dedim yavaşça. "Onu satacağım. Şimdi. Beni duyuyor musun, Sloan? Bir daha asla binmeyeceğim."

Titrek bir nefes verdi, güzel yanaklarından yaşlar akmaya başladı. Tucker kendini bacaklarımıza yasladı ve endişeyle Sloan'a baktı.

"Özür dilerim," diyerek nefes aldı.

Başımı salladım. "Benden özür dileme, hayır. Şışışış..."

Birkaç kesik nefes daha alıp tekrar konuşmaya başladığında o kadar sessizdi ki neredeyse onu duyamıyordum. "Gözlerinde kan vardı, Jason. Cildi asfalttan sıyrılmıştı. Ta kemiğine kadar."

Kelimeler karnıma bir yumruk gibi geldi. *Tanrım*. Bunun gibi bir şeye ne diyebilirdiniz?

Bundan nefret etmiştim. Sadece onu korumak istiyordum, hayatının geri kalan kısmında onu acı veren herhangi bir şeye katlanmak zorunda kalmaktan korumak istiyordum. Tamamen silebilmeyi dilerdim. Bu acıyı ondan alabilseydim ve ben taşıyabilseydim, yapardım.

Ondan gelen her acı sesi ve hıçkırık beni jilet gibi dilimliyordu.

Sanki kalbim ortasından ikiye ayrılmıştı, bir yarısını ben, diğerini Sloan almıştı. Bu noktadan itibaren ona ken-

dime önem verdiğimden daha fazla önem vermek zorunda olduğumu hiç şüphe duymadan biliyordum çünkü öyle *olmazsa* asla ben iyi olamazdım.

Birkaç dakika sürdü ama sakinleşti.

Titremesi durduğunda alnından öptüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Saçları ıslak yanaklarına yapışmıştı, ben onları kenara çekip kulağının arkasına ilıştirdim.

“O şeylerin üstünde bir erkeğin daha ölmesini seyredemem,” dedi basitçe. “Lütfen. Onlardan birine binme. Bana söz vermelisin, Jason.”

“Asla. Söz veriyorum,” diye fısıldadım. “Seni bırakmayacağım, Sloan. Bir daha asla olmayacak.”

Başını salladı, derin bir nefes aldı, onu eve götürmeme izin verdi, o süre zarfında aklım durmadan aynı düşünce etrafında dönüp durdu.

Onun en karanlık anlarında, müziğimle onun yanında olduğum için minnettardım. Yıllarca ona ulaştığım, ona dokunduğum ve onu kollarımda tuttuğum için; her ne kadar o zaman ikimiz de bunu bilmesek de...

Ona ulaşmak, ona dokunmak ve onu sonsuza kadar kollarımda tutmak istiyordum.

Çünkü *tamamen* ve kesinlikle ona âşıktım.

BÖLÜM 25

SLOAN

♪ 26/PARAMORE*

Minnesota'dan geleli üç gün olmuştu ve o zamandan beri her sabah, Jason'ı yataktan çıkarıp Jaxon Waters olmasını sağlamak büyük beceri gerektiriyordu.

“Senin hazırlanman gerekmiyor mu?” diye kıkırdadım. Bugün yoğun olacaktı. “Zane saat yedide burada olacak.”

Kayıtsız bir erkek homurtusu çıkardı ve dudaklarını çıplak göğsümde gezdirmeye başladı, çarşafın altında çıplak omuzlarını dolaştırıyordu. Gülümsedim.

Jason'ın yeni özel asistanı Zane pazartesi günü başlamıştı. Sert görünümlü, saçmalığa tahammülsüz, önü kabarık ve arkaya doğru taranmış saçlarıyla zımbalı kot pantolonlu bir kadındı ve koluna çıplak kadın dövmesi yapılmıştı. İspanyolca konuşuyordu, deneyimliydi, Los Angeles'i biliyordu ve *müthişti*.

Jason'ı randevularına o götürüyordu, böylece Jason trafikle uğraşmak zorunda kalmıyordu ve yemek yemesini ve bir yerlere zamanında yetişmesini sağlıyordu. Zane tam Jason'ın istediği gibi biri çıkmıştı çünkü programı resmen gülünç hâle gelmişti.

* Yirmi Altı/Paramore müzik grubu. (ç.n.)

Jason'ın film müziği cuma günü piyasaya çıkacaktı, radyo ve televizyon röportajları ve bu hafta her gün fotoğraf çekimleri vardı. Film için yapılan bu temalı müzik özellikle gelecek vadediyordu. Gelecek hafta sonu *Saturday Night Live*'da çalacaktı.

Jason külotumu aşağıya indirmeye başladı, kıpırdanıp omzuna vurdum. "Hayır, hayır, hayır. Hadi ama, duşa gir."

Başı çarşafın altından çıktı ve bana üzgün yavru köpek bakışıyla baktı.

Ona gülümsedim. "Kabahatine katkıda bulunmayacağım. Bugün KROQ* programın var."

İçini çekti ve üstümden yuvarlanıp arkasına yaslandı, yüzüne kolunu koydu. "Beni çıldırtıyorsun. Ellerimi senin üzerinden alamıyorum."

Telefonum bipledi ve ben gülümseyerek eğilip telefona uzandım.

"Kim o?" diye sordu. Ancak sabah 06.15'ti.

"Annen."

"Annem mi? Mesaj atmaz o."

"*Bana* mesaj atıyor," dedim, ona ekranı gösterdim, sonra yanıt yazmaya koyuldum.

"İnanılmaz."

"Ee, beni arayıp deli gibi telefondan bana yemek tarifi okumayacak herhalde," dedim. "Orada saat 08.15. Senin seveceğini düşündüğü bir tembel hamburgeri tarifi bulmuş dergiden. Ve komposto yapmayı bilip bilmediğimi öğrenmek istiyor."

"Biliyor musun?"

Homurdandım. "Ee, *evet*, tabii ki."

Dirsekleri üzerine kalkıp bana baktı ve ben telefonu göğsüme koyup gülümseyerek sordum. "Ne?"

* Alternatif rock müzik yayınlayan ünlü bir radyo. (ç.n.)

“Bu gece benimle çık?”

“Yani *dışarıya mı?*”

Minnesota’dan geldiğimizden beri yatağın dışında pek vakit geçiremedik. Son üç gündür gecelerini benim evimde geçiriyordu. Bayılıyordum. Onun kollarında uyumayı ve onunla uyanmayı seviyordum.

“Bırak da seni yedirip içireyim,” dedi. “Seninle plajda yürüyeyim, elini tutayım.”

Kollarımı boynuna doladım. “Evet, seninle çıkarım, benim müzisyen erkeğim.”

Beni derin bir şekilde öptü ve bir an ona yine arama zamanını hatırlatmak zorunda kalacağımı düşündüm. Ama uzaklaştı ve burnunu burnuma sürttü. “Hey, komodininin alt çekmecesini ben kullansam ne dersin? Belki sırt çantamı açarsın? Dolaba asarsın?”

İsteği bana bir kova buzlu su gibi çarptı. Yanıtım ani bir refleksle oldu, dizginlemeye vaktim olmadı. Dudağımı ısırıp başımı salladım. “Hayır, yapamam.”

Gözlerindeki ışık azıcık soldu ama sadece bana gülümsedi. “Tamam.”

Hızlı bir öpücük verdi, yataktan çıktı, banyoya gidip kapıyı kapattı.

Oturdum ve ellerimi yüzüme kapadım. Duygular içimden taştı, her yönden üzerime gelmeye başladı.

Niye bana bunu yapıyordu? Bu ilişki, herhangi bir başka ilişki gibi ilerleyebilecekmiş gibi mi yapıyordu? Bu gerçek hayat değildi. Bu sadece arada derede bir şeydi. Eşyalarını çekmecelere koyamazdı.

Gidiyordu.

Bu zamanın tadını çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Çok az zamanımız kalmıştı. Turnesinin başlangıç tarihi gözümün önünde gelgit dalgası gibi duruyor-

du. Yaklaşıyordu ve bu bir son olacaktı. O zaman neden bana bunu yaşatmak istiyordu? Bir çekmeceyi yeniden boşaltmakla? Bu yıl zaten bir kere yapmıştım ve yeterince zor olmuştu.

Çarşafı attım, sabahlığımı giydim, yatağın kenarında oturdum, dudağımı çiğneyerek sandalyenin üstüne koyduğum gitara bakmaya başladım. Jason duşu açtığı anda borular duvara değdi ve ben Kristen'ı aradım, erkendi ama Oliver hep saat 06.00'da kalkardı, ikinci çalışta açtı.

“Jason çekmece istiyor,” diye fısıldadım.

Bebek arkada bıkbıklıyordu.

“İh, öyleyse ver ona kahrolasınca çekmeceyi.”

“Kristen, o *gidiyor*. Sırt çantasıyla *yaşıyor*. Bu durumun içeriği bu. Bu ilişki bir ev değil. Bir çadır. Neden her şeyi burada tutup iki hafta içinde sona ermeyecekmiş gibi davranalım?”

“İki hafta içinde bitecek mi? Demek istediğim, siz ikiniz bu konuyu konuştunuz mu?”

Başparmağımın tırnağını kemirdim. “Hayır, tam değil. Ama konuşsa bile bir şeyi değiştirmeyecek. On dört ay boyunca uzak mesafeli ilişki sürdürmeyeceğim.”

“Ya senden onunla gelmeni istemeyi planlıyorsa? Eğer bu ilişkide ciddi değilse neden seni kız arkadaşı yapıp ailesiyle tanıştırmak için götürsün?”

Başımı salladım. “Bilmiyorum. Ely'de oluncaya kadar turnesinin on dört aya uzatıldığını söylemedi, yani belki o da yeni duydu? Belki de bütün bunları iyi niyetlerle yaptı ama belli ki durumu değişti. Ve *sorsa* bile onunla gitmeyeceğim. Bir haftadır onun kız arkadaşayım. Onunla turneye çıkmayacağım, bunu konuşmak sadece baloncuğu patlatmak olur. Sadece birkaç gün daha mutlu bir şekilde cahil kalmak istedim ama o gitti ve çekmecelerden bahsetti.”

Sanırım ben ve Jason bir şekilde bu turne olmayacakmış gibi yapıyoruz. Bu konuyu kim kapatmak isterdi ki?

Bunu bir şekilde konuşmanız gerek. Ve adama o kahrolası çekmeceyi ver. Adam vücudunun her santimine dudaklarını değdirmiş. Çoraplarını mı çekmecene koyamıyor?”

Alnımı avucuma dayadım ve saçlarımı ittim. “Onunla evcilik oynayabilir miyim bilmiyorum, Kristen. Ayrıldığımızda çok zor olacak.”

Hıhladı. “Senin bu adamın gitmesine izin vermene imkân yok. Daha şimdiden ona yarı âşıksın.”

“Ah, onun gitmesine izin vereceğim. *Mecburum.*”

Alay etti.

Gözlerimi devirdim. “Üç haftadır tanıdığım bir adamı on dört ay bekleyemem.”

“Neden? Josh’la üç haftada, onun ismini mememin üstüne dövme yaptırırdım. Sırf içinde ilk öpücüğünü yaşadın diye zar zor çalışan bir arabaya tutunacaksın ama sana defalarca orgazm yaşatan ve seni delicesine mutlu eden bir adamla uzun mesafeli bir ilişkiyi sürdürmeyeceksin, öyle mi?”

Başımı salladım. “Sırf Brandon içti diye bira şişesini iki yıl boyunca garajda bıraktığımı biliyor musun?” Bu nasıl bir deliliktir? Hayatımdaki herkesle ve her şeyle ilgili kendimden daha fazla duygusal olmaktan *çok bıktım*. Bir kereliğine mantıklı olan kişi olmak istiyorum, Kristen. Brandon’ı iki güne bir itfaiye istasyonunda kaybetmeyi bile sevmiyordum. Bir yıllığına gidecek bir adamla olmak beni beter eder, ona yarı âşık bile *olsam*. Arada kalmış durumdayım ve beni oraya gömecek kararlar almaya devam edersem bundan asla çıkamam.”

Islık sesi çıkardı. “Vay. Gerçekten bir kişisel gelişim *zirvesindesin.*” Arkada bebek kıkırdadı. “Bak, kendini topar-

lamana sevindim, Sloan. Gerçekten. Ve eğer o gittiğinde bitirmek istiyorsan nasıl biliyorsan öyle yap. Ama bu arada adama o kahrolasınca çekmeceyi ver. Eğer adama vajinayı veriyorsan çekmecenin de verebilirsin.”

Homurdandım. “Tanrım. Berbat durumdayım.”

“Evet, ama sen eğlenceli bir pinyatasın. Bu yüzden bu adam senin her yerinde. Bak, gitmek zorundayım. Oliver çok yaramazlaştı. Elimde bir ateş hortumu var. Beni sonra ara.”

Düşün kapandığını duyduğumda Jason’ın elektrikli tıraş makinesinin sesini duyup banyonun kapısını çaldım. Beni içeri çağırdı ve ben onun yanında lavaboya yaslandım, kemersiz sabahlığımın önü açıktı. Aralık yere hayran bakışlar atıyordu.

Bana kızgın değildi.

İçerisi buharlanmıştı ve onun parfümü kokuyordu. Be-line havlu sarılmıştı, lavabonun önünde ayakta duruyor ve sakallarını düzeltiyordu.

Bu sıradan rutinle ilgili bir şey içimde duygular uyardı. Onu burada görmek çok doğal geliyordu. Buradaki varlığı yeni gibi bile gelmiyordu. Çok tanıdık ve normaldi, bizi onun gidiş gününe yaklaştıran, her geçen gün daha da büyüyeceğinden şüphelendiğim bir hazırlayıcı hüznün veriyordu.

Birkaç hafta içinde gitmiş olacaktı. Banyo boş kalacaktı. Tucker onunla gidecekti. Jason artık buraya gelmeyecekti. Ve çekmecedeki olmasını istediği eşyaları kaybolacaktı.

Boş olacaktı, *yine*.

“Endişelenme.” Bana göz kırptı. “Lavaboyu temizlerim. Burada olduğumu bile anlamazsın.”

İroniydi.

Zayıf bir şekilde gülümsedim. Tanrım, ben delinin tekiydim. Geçen hafta Jason'a herkesi korkutacak kadar delilik göstermiştim. Beni baygın şekilde sarhoş görmüş ve kafamdaki kusmuğu yıkamıştı. Ölmüş nişanlımın kıyafet yığınları içinde benimle oturup televizyon seyretmişti.

Panik atağım tuttuğunda beni tutmuş ve hatta beni üzmesin diye motosikletini bile satmayı teklif etmişti. Ani refleksli duygusal tepkiler veriyordum, kötü günlerden ve yıkılacak duvarlardan oluşan bir mayın tarlası gibiydim ve bunlar hiçbir uyarıda bulunmadan rasgele ortaya çıkıyordu.

Ve Jason umursamıyordu.

Nedense bir jilet reklamında oynayacakmış gibi görünen bu muhteşem adam, her şey yolunda gitse bile ben ona çekmece bile vermiyordum.

Oraya yaslandım, jileti boynundan aşağıya kaydırışını izledim ve o bana mavi gözleriyle bakıyordu, onu şimdiden özlemiştim.

“Sen çok sabırlı bir adamsın, değil mi?”

Gözlerini vücudumdan aşağıya kaydırды ve bir kaşını kaldırdı. “Hımm, şimdiye kadar karşılığını aldı.”

Dudaklarımdan üflediğim nefes bir kararlılıktı. Yani uzun sürmeyecekti. Tamam. Ama bitinceye kadar her şeyimi vereceğim.

Anahtarı uzattım.

Jason dondu ve jileti tıkırdadı.

Anahtarı çıplak göğsüne, kalbinin üstüne bastırdım. “Hangi çekmeceyi istersen kullan,” dedim. “Kamyonetini garaja park et. Artık eve geldiğinde zili çalmana gerek yok. Tamam mı?”

Yüzündeki gülümseme yüreğimin acımasına neden oldu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemişim.

“Tamam,” diye fısıldadı, avucunu göğsündeki elimin üzerine koydu.

Şimdi her şeye sahiptik... Tam tamına sahip olamayana kadar.

BÖLÜM 26

JASON

♪ BROKEN/LUND*

Mesaj yazdım ve dükkânın diğer yanından bip sesini duydum.

Jason: Bittin sen. Tek kelime: Suni deri.

Sloan: Hayvan postunu doldurmaya ne dersin?

Jason: 70'ler konusuna ne dersin?

Arkada bir “Talking Heads” şarkısı çalıyordu, ben Santa Monica ikinci el mağazasının küflü raflarının üzerinden baktım. Sloan odanın karşısından bana bakıp gözlerini kısıtı. Ona gülümsedim..

Zane'in beni Goodwill dükkânına bırakmasını sağladı böylece çıkacağımız gece bana bir oyunda meydan okuyabilecekti. Gecenin geri kalanında giymesi için biri diğerine bir şey satın alacaktı ve her ikimizin on beşer doları vardı. Aslında oldukça komik bir fıkirdi. Ama dükkânın diğer yanından Sloan'ın kahkahasını duyunca benim için çok iyi bitmeyeceğini anlamıştım.

* Kırılmış/Lund, Eric Lund. (ç.n.)

“Cesaretin test edilmek üzere,” dedi Sloan on dakika sonra. Çok güzeldi.

“Hiçbir şey beni korkutamaz.”

“Gerçekten mi? Sanırım *bu* seni korkutabilir,” dedi ve üstünde küçük dürüm resimleri olan uzun kırmızı bir pelerin çıkardı ve köşelerinden tutarak kaldırdı.

Ellerimi saçlarıma geçirdim ve Sloan güldü.

“Tamam. Bu bir pelerin. Bir pelerinle yapabilirim,” dedim, kahkaham boğazımdaydı. “Yeterince erkeğim.”

“Bu konuda sana katılıyorum.”

“Senin sıran.” Orada altın komediyi vurdum. Unicorn başlı kapüşonlu ve ayaklı bir pijama çıkardım. Hatta kuyruğu bile vardı. Bembeyaz kesildi ve ben kıkırdamaya başladım.

“Kapüşonu giymek zorunda mıyım?” diye sordu.

“Kesinlikle. *Ve* kemeri de.” Altın renkli plastikten yapıma güreş şampiyonası kemerini çıkardım.

Yüzünü ekşitti. “Tamam. Ama daha seninle işim bitmedi,” dedi. “Şimdi, ne düşündüğünü biliyorum. Ünlü bir adam olduğunu düşünüyorsun,” diyerek ellerini cazcı gibi açtı. “Ve bunun içinde Santa Monica rıhtımında fotoğraflanamazsın. İmajın için kötü olur ve Pia sana uzun bir konuşma yapar falan filan. Ama bilmeni isterim ki bunun için bir ayarlama yaptım çünkü ben düşünceli bir kız arkadaşım.”

Bana arkasını dönüp bir şey giydi. Bana geri döndüğünde kahkahaya boğuldum. Gözlerinin üzerine konmuş eller gibi olan ten tengi plastik güneş gözlükleri takmıştı. Görebilmesi için parmaklar arasında boşluklar vardı.

İkimiz de kahkaha attık, gözlerimizden yaşlar geliyordu, onu tutup göğsüme çektim.

Bunsuz yaşayamazdım. Benimle turneye gelmesini istiyordum.

Bunun olması için yapmam gerekenler umurumda de-

ğildi. Faturalarını öde, destek için Kristen’a rüşvet ver. Ona *yalvar*.

Sloan’la konuşmadan önce hâlâ Ernie’den, Lola’dan kurtulup kurtulmadığımızın haberini duymayı bekliyordum. Ama hangi yola girerse girsin, yoldayken onu görebilmek için halihazırda bir planım vardı. Eğer Lola yüzünden Sloan benimle gelemese veya beni ziyaret edemezse onun yanına mümkün olduğu kadar sık gelecektim. Ayrıca tatil için beş haftalık bir ara vardı. Telefonda konuşurduk veya Skype yapardık. Daha önce bu telefon işini yapmıştık. Telefonda gayet iyiydik. Bir daha yapabilirdik.

Kıyafetlerimizi giydik. Sloan’ınkinin biraz tadilata ihtiyacı vardı. İkinci el dükkânından bir makas ödünç aldık ve pijamanın ayağını kestik, böylece Sloan ayakkabı giyebilecekti. Çok sıcak olduğunu söyledi, biz de kollarını da kestik.

“Tamam,” dedi, ön fermuarını açtı ve memelerini yukarı kaldırdı, kapüşonundaki kırık boynuz sallanıyordu. “Seksi unicorn.”

Yeni güneş gözlüğümün plastik parmakları arasından ona baktım. “Kendinden memnun musun? Bak bizi ne hâle getirdin?”

“*Memnunum*, teşekkürler.” Başını bana doğru zafer kazanmış gibi kaldırdı.

“Sen delisin, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Sen de delisin.” Ellerini belimin etrafına kaydırды ve beni kucakladı, çenesi göğsümde başını kaldırarak bana baktı. “Ah! Fotoğraf çekip annene göndermeliyiz.”

Birkaç komik selfie yaptık ve gönderdik. Onun annemle iyi anlaşmasından çok hoşlanıyordum. Çok seviyordum.

Güneş batarken palmyeler sıralanmış Üçüncü Caddenin gezinti yerine doğru el ele tutuşarak yürüdük. Ely’de

bu şekilde giyinmiş olsak alacağımız bakışlardan çok daha azına maruz kaldık. Aslında neredeyse hiç fark edilmemiştik. Gözlükler için minnettardım. Şapka ve güneş gözlükleri getirmiştım, böylece tanınmayacaktım. Artık çok fazla sahneye çıkıyordum ve bu günlerde çoğu zaman birileri kim olduğumu biliyordu. Santa Monika turistik bir yerdi. Sloan'la dışarıdayken istediğim en son şey, kendi fotoğraflarımı imzalamak zorunda kalmak olurdu. Ama sanırım pelerin ve parmaklı gözlükler, kimliğimi saklarken benim orijinal planımdan daha iyi iş çıkarmıştı. Hiç kimse Jaxon Waters'tan takolu pelerin giymesini beklemezdi.

Sloan bir dükkânda durup mankene bakıyordu ve ben arkasından gelip pelerinimi onun etrafına sardım. “Hey. Seninle bir konu hakkında konuşmak istiyorum.” Başının yanına bir öpücük kondurdum ve Sloan vitrindeki yansımaya gülümsedi.

“Beş haftalık tatilimi nerede geçirmek istediğini merak ediyorum. Eğer istersen bütün zamanı burada geçirebiliriz ama annemin, Şükran Günü için gelmemizi isteyeceğini biliyorum.”

Gülümsemesinin erimesini izledim.

Yüzüme bakmak için bana döndü. “Jason...”

Sesi özür diler gibiydi. Kalbim *durdu*.

“Jason, gerçekçi olmalıyız diye düşünüyorum,” dedi nazikçe. “Bir yıldan fazla bir zaman için gidiyorsun. Her zaman yollarda olacaksın, farklı zaman dilimlerinde...”

“Dur...” Gözlerimi kırptım, duyduklarıma inanmıyordum. “*Ayrılmak* mı istiyorsun?”

Gözleri yumuşadı. “*Ayrılmak istemiyorum*. Ama nasıl yürüyeceğini de göremiyorum.”

Başımı salladım. “Sloan, daha önce yaptık bunu.”

“İki haftalığına. Sen açılırken. Ama şimdi manşetlerde olacaksın. Çok meşgul olacaksın, bırak aramayı, benimle

ilgili düşünmeye bile vaktin olmayacak. O zaman bile bazen beni aramaya vakit bulamıyordun.”

Aptal parmaklı gözlüğümü çıkarıp ona doğru bir adım yaklaştım. “Biz ayrılmıyoruz,” dedim. “Hayır.”

“Jason,” dedi yumuşakça. “Elimizde olanın gömülmesini istemiyorum. Bunun gibi güzel günleri hatırlamak için mücadele etmek istemiyorum.”

Ellerimi kollarına koydum. “Yapmayacağız. Birçok güzel günlerimiz olacak. Skype yaparız, ben seni ararım. Müsait olduğum her zaman gelip seni ziyaret ederim. Zor olacak ama sadece gayret göstermeliyiz.” Başımı salladım. “Sloan, burada ne yaptığımızı sanıyorsun? Bunun benim için yalnızca birkaçamak olduğunu mu düşünüyorsun?”

“*Elbette* hayır. Benim için de öyle değil.” Dudaklarını yaladı. “Ama senin şartların değişti, Jason ve bunun neye benzediğini biliyorum. Ben büyürken babam denizaşırı çalışıyordu. Bu, ailemin evliliğini mahvetti. Önce konuşmadan bir gün geçiririz. Sonra iki. Sonra bir hafta. Sonra en son ne zaman konuştuğumuzu bile hatırlamayız çünkü birbirimizle konuşmamak yeni normalimiz olur. Ve ben kendimi tanıyorum, Jason. Bütün o zaman dağlırım. Dönüştüğüm kişiyi sevmezsin. Paranoyak olurum çünkü ne yaptığımı bilmeyeceğim ve benim için zaman ayırmadığın için içereceğim, sen çok zayıfken ilgini istediğim için bana öfke duyacaksın. Artık birbirimizi tanımayacağız, beraber olsak bile ikimiz de yalnız olacağız.” Ellerini göğsüme koyup bana baktı, güzel kahverengi gözleri üzgündü. “Jason, yalnız ve mutsuz olarak çok zaman geçirdim. Ve artık bir daha bunu yapamam. Bu durumdan o duruma gidemem. Yapamam. Yapmayacağım.”

“O zaman benimle turneye gel” demem gereken an aramızda asılı kaldı ve sonra geçti. Lola öyle bir hâle getirdi ki geçmesine izin vermekten başka çarem kalmadı.

“Sloan, yapma bunu,” dedim, gözlerim ona yalvarıyordu. “*Lütfen.*”

Yüzünü inceledim. Çenesinin kararlılıkla kasılması, sabit gözlerinin bana bakması. Kararını vermişti, en kötü yanı da onun haklı olduğunu biliyor olmamdı.

Bu işin peşini bırakmamayı istemek benim için bir başka şeydi. Ben de uzak mesafe durumuyla ilgili mutlu değildim ama yapardım çünkü bunun alternatifi onun bir yerlerde bensiz olması, başka insanlarla çıkmasıydı. Ve bunun olması benim hatamdı çünkü bizi ayıran *benim* işimdi.

Ama bu boktan durumla başa çıkmasını istemek adil değildi. Çok uzun zamandır çok üzgündü, onun bununla başa çıkmasını bile *istemezdim*. Onun mutlu olmasını isterdim.

Sadece *benimle* olmanın onun için bir yol olacağını ummuştum.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Eğer kendin için bunu yapman gerekiyorsa yap. Ama ben seni bekleyeceğim, turnem bittiğinde senin için geri geleceğim.” Ona bir adım yaklaştım. “Beni tekrar geri alacağını söyle. Biriyle birlikte olmadığın sürece...” Kendimi toparlayabilmek için bir an durmak zorunda kaldım. Gözlerimi kapadım ve açmadan önce sakinleşmek için nefes verdim ve ona baktım. “*Lütfen bana, turnem bittiğinde geri dönmeme izin vereceğini söyle.*”

“Jason, buna söz vermemi isteme. Ve sen de tek kalacağına dair söz vermemelisin.”

“Neden?”

“Çünkü sonra ikimiz de birbirimizi bekliyor olacağız.”

Başımı salladım. “Öyleyse bekleyelim. Daha iyisi, hiç ayrılmayalım.”

“Bu durumu çok düşündüm.” Uzun bir an durdu. “Brandon için yaptığım türbeyi, senin için olan yeni türbeyle değiştiremem.”

Sözler aramızda asılı kaldı. “Kalan zamanımızın tadını çıkaralım ve iyi bir yerde bitirelim. Ve haklısın. Belki turnenden sonra birbirimizi tekrar buluruz. Bir elveda olmayacak. Sadece şimdilik bir veda olacak. Tamam mı?”

Bunun ne kadar incittiği inanılmazdı. Acı neredeyse nefes kesiyordu. Sanki bana iki haftalık ömrüm kaldığı söylenmiş gibi hissediyordum.

Ama farklı bir şey bekleyebilir miydim? Kahrolası ben kimdim ki? Bir aydan daha az zamandır tanıdığı bir adamdım?

İlişkimizde Sloan hep benim bulunduğum yerin iki adım gerisindeydi. Bunu biliyordum. Ama beni kaybetmeye dayanabiliyorsa öyleyse belki bu gerçekten tek *tarafliydi*. Çünkü eğer benim için benim ona karşı hissettiklerimin yarısını hissediyorsa beni bırakmayı asla hazmedemezdi

Ve beni *bırakıyordu*.

Bu telefonda tanıştığım aynı münzevi, yas tutan kadın değidi. Bu kadın spor salonunda veya bir sanat galerisi açılışında biriyle tanışabilirdi, geri döndüğüm zaman benim için kayıp olurdu. Halihazırda onu kaybediyordum.

Ve bu konuda lanet olası yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bir İtalyan restoranında akşam yemeği yedik ve rıhtıma doğru gezinti yerinde yürüdük, daha ilginç olan dükkânlara girdik. Gün battığı için ağaçlar pırıldayan ışıklarla aydınlatılmıştı. Çeşmeye bozuk para attık ve oyulmuş çitlere baktık. Dondurma alıp sokak göstericisinin şarkı söylemesini seyrettik, gitar kutusuna elli dolar attık. Sloan anneme çay partisi yemek kitabı aldı.

Eğlenmeye çalıştım. Doğru yerlerde güldüm ve gülümse dim ki gözlerime ulaşsın. Ama tüm gördüğüm bitti.

Rıhtıma giderken bir yaya geçidinde durduk. Sloan beni iki yanımdan kucakladı, yanağını göğsüme bastırdı ve ben

onun boynuzlu kapüşonuna baktım ve aniden ona ilk kez onu sevdiğimi söylemek istedim, tam orada, o kalabalık keşişme noktasında.

Filmlerde gösterdikleri gibi değildi. Romantik bir sahne değildi, yumuşak bir müzik çalmıyordu. Kolsuz tişörtlü evsiz bir adam, bizden bir adım uzakta süper büyük içecekten tutuyordu. Sos lekeli pizza önlüğü takan adam sabırsızca yaya geçidinin düğmesine basarken bazı ergenler selfie yapıyorlardı. Kumsalda yürümüyorduk veya dönme dolabın tepesinde oturmuyorduk. Sadece kollarını belime dolamıştı, o aptal kıyafeti giyyordu ve tüm düşündüğüm onu çok sevdiğimdi.

Ama şimdi ayrılıyorduk. Ona neler hissettiğimi söylemenin amacı neydi? Onu suçlu hissettirmek mi? Ya da söylemeye hazır olmadığı, hatta belki de hissetmediği bir şeyi söylemek zorunda kalması için mi?

Işık yeşile döndüğünde karşıya geçtik; o an geçti ve muhtemelen bunun gerçekleştiğinden bile haberi yoktu. Ama *olmuştu*. Ve olmaya devam edecekti. Ona her baktığımda olacaktı.

Ona hiç bakamadığımda bile olacaktı.

BÖLÜM 27

JASON

♪ BLOOD IN THE CUT/K.FLAY*

Lola, Grauman Çin Tiyatrosu önünde, Harley marka motorunun üzerinde gürlledi ve kameralar açlıkla çalışmaya başladı. Görkemli girişlere bayılırdı ve bunu hep geç yapardı. Çok sinir bozucuydu.

“On beş dakika,” diye saatime bakarak Pia’ya homurdandım. Saat 18.47’ydi. Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Ernie kırmızı halıdan çıkmış, parmağı üzerinde telefonla konuşuyordu. Neredeyse bir saattir Lola’nın gelmesini bekliyorduk. Sözleşmeye göre filmi stüdyo nasıl uygun görürse öyle tanıtmak zorundaydım ve Lola ile film müziğinde işbirliği yapmıştık, bu yüzden ne yazık ki şu anda bir paket anlaşmamız vardı. Kırmızı halıda onunla beraber fotoğraflarımı istiyorlardı, bu yüzden o gelinceye kadar Hollywood’un yakıcı sıcağında dışarıda oyalanmaya mecbur kaldım. Hava gölgede otuz dereceydi. Ter sırtımdan aşağıya iniyordu. Parmaklarımı yakama geçirip sinirle kravatımın boyun kısmını çekiştirdim.

Sloan’a bu kadar geç bir zamanda onun için bilet bula-

* Kesikteki Kan/K.flay şarkıcı. (ç.n.)

mayacağıımı söylemiştim, ki bu *doğruydu*. Oturma planları çoktan yapılmıştı. Ama Ernie'yi çıkarabilirdim. Onun yerine Sloan'ı evde bıraktım çünkü Lola burada, üzerimde olacaktı ve nasıl bir boktan gösteri olacağını bilmiyordum.

Sloan, ben gittiğimde ayrılmak istediğini söyleyeli üç gün olmuştu. Turneme kadar on üç günümüz vardı ve şimdiden her dakikası sayılıydı. O olmadan burada olmak, bu maymun kıyafetini giymek, Lola'yı beklemek istemiyordum. Şortumla, kız arkadaşımın yatağın içinde olmak, televizyon izlemek istiyordum. Sloan'ın burada olamaması gerçeği ve bunun suçlusunun Lola olması beni çileden çıkarıyordu. Birlikte geçireceğimiz zaman neredeyse dolmak üzereyken Sloan'dan bir gün uzak kalmamdan bahsetmiyorum bile ve bu da Lola'nın suçuydu.

İyi değildim.

Sloan'ın benden ayrılacağını önceden söylediğinden beri pek iyi değildim. Uyuyamıyor ve yemek yiyemiyordum.

Bütün çılgın hayallerim gerçek oluyordu. Müziğimin üzerine kurulu büyük bir filmi tanıtmak üzere, süperstarlarla beraber kırmızı halıda duruyordum. Büyük bir dünya turnesine çıkmak üzereydim. Bütün kariyer amaçlarıma ulaşmak üzereydim, hayatımda aniden en çok önem taşıyan şeyi, bir şekilde kaybetmek üzereydim. Aslında şimdi başarıma *içerliyordum*, kahrolası yürüyüp gitmeyi veya Sloan karşılığında bunun daha azını almayı diliyordum.

Sloan'ın onu beklememi istemediğini söylemesini umursamıyordum. Ayrılığımız sırasında başka insanlarla çıkmayacaktım. Yapamazdım. Onun bunu *yapabileceği* gerçeği beni öldürüyordu. Bunu düşünmemeye çalışıyordum. Ve şimdi buradaydım, onunla kalan değerli zamanımı Lola ile uğraşarak heba ediyordum.

Karamsar bir şekilde motosikletinin üzerindeki Lola'ya

baktım. On iki cm yüksekliğinde kırmızı topuklu ayakkabı ve parlak siyah sahte deriden vücuduna oturan bir pantolon giymişti. Meme uçları onun tişört olarak gördüğü kırmızı bant şeklindeki kumaşa bastırıyordu. Gerçekten o bokun içine girip buraya gelmişti.

Kaskını çıkardı ve kızıl saçları barikatların arkasındaki hayranlarının çılgılığıyla ve ardından gelen kamera flaşlarıyla döküldü.

Kontrollü bir şekilde soluğumu bırakıp yüzümü ifadesiz bir hâle getirdim.

Pia elini koluma koydu. “Hazır mısın?”

“Söylendiği gibi yapacağım,” dedim isteksizce, gözümü Harley’in üzerinde poz veren düşmanımdan uzağa çevirdim.

Pia bugün bana kapsamlı biçimde koçluk yapmıştı. Lola ile olan bütün meselelerimi biliyordu. Reklamcım ile ilişkim biraz bir doktorla veya bir avukatla olan ilişkim gibiydi. Dürüst olmak zorundaydım yoksa bana yardım edemezdi.

“Sadece diplomatik olmayı unutma,” dedi Pia belli etmeden. “Fotoğrafları geri alamazsın. Sana dokunursa tepki verme. Gülümse ve sakın görün. Üzerinde konuşabilecekleri bir şey verme ellerine. Ve sakın Lola’nın seni dolduruşa getirmesine izin verme.”

Başımı salladım, ruh hâlimi gösteren tek şey sıkılı yumruklarımdı.

Ernie telefon konuşmasını bitirip buraya yöneldi. Gü-lümsüyordu. “Beni seviyor musun? Beni sevdiğini söyle.” Ellerini birbirine ovuşturdu.

“Ne?” diye geveledim, Lola’nın motosikletinden titrek bir şekilde inişini izledim ve bu hâli bana bir anlık ayık hâline *bakmadığımı* söylüyordu.

“Plak şirketinle telefon konuşmamı şimdi kapattım.”

Kafamı hızla çevirdim.

“Lola durumdan çıktı.”

Duyduğumu sindirmem bir saniyemi aldı. “Ne? Bu ne demek? İşin dışında mı?”

“Senin üzerinde aşırı strese neden olur ve eğer onunla olmaya seni mecbur ederlerse iki hafta içinde mide ülseri ile dışarıda kalacağını savundum. Ayrıca bu konuda ısrar ederlerse o gece davetsiz olarak mülküne girmesiyle ilgili onu dava edeceğimi *de* söylemiş olabilirim. Kanye ile ilgili zaten boğazına kadar batmış durumda ve Lola’nın hapisten uzak durmasına ihtiyaçları var.”

Gülmeye başlamadan önce tam on saniye kadar Ernie’ye baktım. Buna inanamıyordum bile. Yıllardır aldığım en iyi haberdi. Onu kucakladım ve o da sırtımı sıvazladı.

“Ama dinle,” dedi, kolunu etrafıma sararak, sesi kısıktı. “Bana dikkatini vermeni istiyorum çünkü şartlar var. Koltukları doldurduğun sürece tek başına gidebileceğini söylediler. Ama eğer zorlanırsan Lola’yı işe katacaklar ve senin bundan şikâyet etmeyeceğine ve soru sormayacağına dair şartlarını kabul etmek zorunda kaldım. Sis makineleri ve ışık oyunları konusunda taviz vermelerini sağlayamadım. Bu adamlar *gerçekten* havai fişekleri seviyorlar.”

“Ya, evet. Problem değil,” diyerek gülümsedim.

Eve gider gitmez Sloan’a benimle turneye gelmesini teklif edecektim. Ona yalvaracaktım. Lanet olsun, mecbur kalırsam onu *kaçırırdım*. Şimdi her şey farklıydı. *Her şey*. Yabancı bir hapishanede mecbur bir görevmiş gibi istemediğim turne, aniden on dört aylık bir rüya tatiline dönüşmüştü. “Sloan’dan benimle gelmesini isteyeceğim.”

Ernie bana baktı. “Yani gerçekten bu kız arkadaş işinde ciddisin, ha?”

Sırıttım. “Evet, ciddiylim.”

Uzun bir soluk verdi ve başını salladı. “Tamam. Öyle

düşünmüştüm. Ondan hoşlandım. İyi bir kız, haklıymışsın.”

Pia bize bakmadan telefonundan konuşuyordu. “Turnede kız arkadaş mı? Kolay değil.” Mesajına bakarak başını salladı. “Medya paketini gördün mü?” Gözlüklerinin arkasından bana baktı. “Seni çok meşgul ediyorlar, genç adam. Dikkatin son derecede bölünecek.”

Ernie onu eliyle savuşturdu. “Onunla konuşmanın mânâsı yok, öyle değil mi?” Sırtıma şaplak attı.

Sırıttım.

Lola beni ona bakarken gördü ve imzaladığı kâğıdı zavallı bir hayranının göğsüne itip bana doğru sallanarak gelmeye başladı. Koruması, özel asistanı, stilisti, uzun zamandır acı çeken reklamcısı tam arkasından geliyordu.

“Jaxon,” dedi, Pia ve Ernie’ye üstünkörü baktı ve o kedi gözlerini bana dikti.

“Lola.” Ona boktan bir gülümsemeyle baktım. Kendimi tutamamıştım.

“Jason, başlamamız gerekiyor,” dedi Pia, saatine baktı ve başıyla fotoğraf çekilecek noktayı işaret etti. Halının üstünden fotoğrafçılara doğru yürürken Lola yanıma geldi ve koluyla koluma girdi. Dikkat çekmeden onu silkelemenin yolunu bulamadım ve boş verdim, umursamıyordum bile. Bu, onunla uğraşmak zorunda olduğum son kezdi. Gülümsememi durduramıyordum.

Bilip bilmediğini merak ediyordum, hareketlerine bakılırsa muhtemelen bilmiyordu. O haberi zarafetle kabul edeceğini hayal bile edemiyordum. Bilmemesi daha iyiydi. Muhtemelen bunun üzerine kahrolası bir olay çıkarırdı.

Filmin aktörlerinin kamera önünde kendi sıralarını beklediği kalabalığın üzerine geldik. Bu hafta başında GQ dergisi fotoğraf çekiminden tanıdığım makyaj sanatçısı içeri

daldı ve yüzümü pudralamaya başladı, bu fırsatta kolumu kurtardım. Lola bana bakabilmek için kadının omzunun üstünde dikildi, sıkılmış görünüyordu.

“Selam, Jaxon. Görüşmeyeli uzun zaman oldu,” dedi makyöz takılarak, fırçayı üzerinde hızla hareket ettirdiği alnımla konuşuyordu. “Ee, kız arkadaşın nerede? Onu getirmedin mi?”

Lola’nın yüzünde neredeyse yırtıcı bir ifade belirdi.

“Gelemedi,” diye geveledim, Lola’ya bakıyordum, gözlerinde gördüğüm titrek ışığı çözmeye çalışıyordum.

“Ayy, çok kötü,” dedi makyajını bitirirken. “Bitti, yakışıklı. İyi eğlenceler.”

Hareket etti, Lola önümdeki boşluğu doldurdu. “Kız arkadaş, ha?” diyerek dudağını ısırды ve elini yakamdan aşağıya gezdirdi. Gözleri, vücudumu aşağıya doğru taradı ve sonra geri gelip kısıldı. “Sürdüğü sürece eğlen bakalım.” Beni kravatımdan tutup çekti, dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve diğer elini çükümün üstüne koydu.

Hızla çekildim ve elini vurarak indirdim. “Tanrım, Lola!” Omzumdan geriye baktım. Ekiplerimizin kalabalığının içinde duruyorduk. Çok şükür kimse bize dikkat etmiş gibi görünmüyordu. Fotoğrafçılar arka zemine odaklanmışlardı, Pia ve Ernie telefonlarının üzerine başlarını eğmişlerdi.

Lola’ya dönüp ters ters baktım ağzımı kolumla silerek.

Yüzü ifadesiz olmuştu. “Bir şey değil,” dedi.

Dün gece Sloan’ı deli gibi özlemiştim. Tiyatroda, film ilk sahnesi ile açılırken sesim yükseldiğinde bütün istediğim Sloan’ın orada benimle olmasıydı.

İşler turnemin başında bitseydi bunu kaldıramazdım.

Hiç yolu yoktu. Ernie'den aldığım haberle rahatlamam göğsümün üzerinden binlerce ton ağırlık kaldırdı.

Pia ve Ernie bütün gece yakınımda kaldılar. Sonrasındaki partiden Sloan için bir torba yemek arakladım ve o istediği için açık büfenin fotoğrafını çektim. Beklenen buymuş gibi omuzları sıvazladım, selfie'ler için poz verdim, el sıkıştım, fotoğraf imzaladım, insanlara teşekkür ettim, kontratımda yazan gerekli sürenin uzunluğu kadar orada kaldım.

Kırmızı halıdan sonra Lola benden uzak durdu. Aslında, gecenin büyük bir bölümünde onu görmedim, bu da beni rahatlattı.

Sabah saat 02.00 civarında Sloan'a geldim ve yatağa, yanına girdim, kendimden geçtim. Ölü gibi uyudum. O ayrılma konuşmasından beri sanki hiç uyumamış gibiydim. Aslında muhtemelen uyumamıştım.

Uyanıp da telefonuma baktığımda neredeyse saat 09.00'du. Sloan yatak başına yaslanmış oturuyor ve cep telefonuna bakıyordu. Ona bakarak gülümsedim, kalçasına bir öpücük kondurdum. "Hey, sana bir şey sormak is..."

"Jason, bu ne?"

Cep telefonunu bana döndürdü. Nefesim boğazıma takıldı. TMZ. Ünlülerin dedikodu sitesi.

Sloan bana baktı, kafasının karıştığı belliydi. Oturdum ve telefonunu aldım.

Birisi kırmızı halıda Lola'nın beni öperken resmini çekmişti, eli doğrudan çükümün üzerindeydi. Sanki kamera üzerime ayarlanmıştı, fotoğraf bölümünün arkasından bir yerden seri çekimler yapılmıştı.

Bir başka fotoğrafta beraber kol kola geliyorduk ve ben lanet bir aptal gibi sırtıyordum.

Ama bu en kötü bölümü bile değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Bulanık bir fotoğrafta Lola, geçen hafta ka-

ravanımın önünde dirseğimden tutarken görünüyordu. Çekim açısı, fotoğrafı sanki eğilip onu öpüyormuşum hâline getirmişti. Fotoğrafın altındaki küçük yazıda, “Lola Simone ve Jaxon Waters, Calabahas’ta Jaxon’ın evinin önünde yakınlaştılar.”

Kendini bir paparazziye takip ettirmiş olmalıydı. *Kahretsin.*

Yazıyı okurken kalbim atmaya başladı.

Jaxon Waters ve Lola Simone dün gece, *The Wilderness Calls* filminin prömiyerinde çok yakınlardı, iki kayıt sanatçısı birlikte gecenin büyük bir bölümünde yakınlaşıırken görüldüler.

Ancak asıl heyecan Lola’nın kırmızı halı üzerinde Minnesotalı sanatçının kano küreğini tutarken görülmesiyle başladı.

Filmin müziklerinde yaptıkları işbirliğinden bu yana, özellikle de Lola Simone’un Kuzeyli ile olan cinsel ilişkisine dair üstü kapalı bir parça olan “On the Water” adlı single’ını yayınlamasının ardından ikili hakkında söylentiler dolaşmaya başladı. Lola, bu grafik şarkının Jaxon’la ilgili olduğunu ne inkâr ne de kabul ederken, dün geceki eller faaliyette yaklaşımı, kesinlikle bizlere ikisinin ortak çıkacağı dünya turnesiyle ilgili konuşacak çok şey veriyor.

Ağzım kurudu.

“Ne nasıl bir bok yığını!” diye nefes aldım.

“Ah, bok yığını olduğunda hemfikirim. Özellikle seninle ilgili arkamdan bir başka kadınla yattığın kısmı.”

Ses tonu beni tam on saniye sessiz bıraktı ve ona bakmaya başladım. “Sloan, gerçekten buna inanıyor olmazsın. Bu TMZ.”

Eline uzandım, ellerim yanıyormuş gibi hızla elini çekti. “Benimle dalga mı geçiyorsun? *Fotoğraflar* burada. Onu öpmüşsün, Jason. Buna kendi gözlerimle bakıyorum.”

“Ne... Karavanımın önünde onu öpmüyordum, resmin açısından. Onu dün gece de öpmedim. O *beni* öptü, bunu sadece beni kızdırmak için yaptı.”

“Senin turnene mi geliyormuş? Ve sen onu prömiyere mi götürdün? Bu yüzden mi ben gidemedim? Senin *evinde* miydi? Kristenlara gittiğimiz gece miydi? Ve ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi beni Minnesota’ya mı götürdün?” Göğsü ağırlaşıyordu.

“Senin evinden çıkıp kendiminkine gittiğimde oradaydı,” dedim dikkatlice.

“Sarhoştı ve gitmedi. Sana ne olduğunu söylemedim çünkü seni üzmemek istemedim. Sloan, ben seni *asla* aldatmam.”

Bana başını salladı. “Ama onu benden sakladın. *Bütün* bunların hepsini benden sakladın. *Bir* yazı içinde sanki yedi yalan var gibi.” Bakışları yüzümü deldi. “O kadınla seks yaptın mı?”

Ve işte bu. Gözlerimi kapadım ve yanaklarımı şişirerek öfledim. “Bir kere. Uzun zaman önce.”

Hayal kırıklığına uğramış ifadesi içimi yaktı. “Lütfen bana dalga geçtiğini söyle.” Titrek bir nefes verdi. “Dalga geçiyorsun, değil mi? Bunun bana söylemen gereken bir şey olduğunu düşünmüyor musun? *Annem* bana erkek arkadaşımın gizlice etrafta eski kız arkadaşı ile takıldığını söylüyor ve ben ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum!”

Kaaahretsinnnn. Kahretsin. *Kahretsin*. “Sloan, özür dilerim. Şu âna kadar bu yazıyı bile bilmiyordum, yoksa onu hallederdim. Lola bir kerelik bir şeydi ve bir hataydı. Gerçekten bu konuda utanıyorum.”

Dudaklarını çizgi gibi sıktı. “Harika. Ernie’nin kapısının şifresi ile karıştırılmış bir seks çağrısı hatası. Daha da *iyiymiş*.” Battaniyeleri fırlatıp fırtına gibi banyoya gitti.

“Ona kapının şifresini vermed...” kapının kenarında kayboldu. Kalkıp banyoya onun peşinden gittim. “Ona kapının şifresini vermedim,” dedim, köşeden gelerek. “Benim nerede yaşadığımı nasıl bildiğini bile bilmiyorum.”

Öfkeyle soludu ve bana arkası dönük olarak tuvalet kâğıdından bir parça koparıp gözlerini sildi. “Doğru.”

Ellerimi kaldırdım. “Sloan, ne yapmamı istiyorsun? *Onun* nasıl davrandığı veya *onların* neler yazdığı ile ilgili bir kontrolüm yok. Bu onun yaptığı bir şey. O bu saçmalıklarıyla meşhur. Dikkat çekmek için yapıyor.”

Bana hızla döndü. “Bu onunla ilgili bile değil, Jason. Bunun kesinlikle onunla *ya da* onlarla bir *alakası yok*. Bu *seninle* ilgili. Bana biraz saygı duymaya ne dersin? Başka bir kadın seni düzinelerce kameranın önünde öptüğünde söyle ki en azından TMZ makalesi için hazırlıklı olayım. Gecenin bir yarısında evine bir seks çağrısı için ne zaman gelineceğini söyle. Bu çok alçaltıcı bir şey, Jason. Bana *yalan* söyledin!”

“Sana asla yalan söylemedim,” dedim sakince. “Sadece sana bunu söylemedim. Bu konuyla ilgili ne yapacağıma dair bir çözüm buluncaya kadar sana gelmek istemedim. Sana gereksiz bir üzüntü vermek istemedim. O ikimize de yetecek kadar üzüntü verdi bana.”

Bana dik dik bakarak küvetin yanına oturdu. “Bir şeyi söylemenin ihmali, yine *yalandır*. Beraber bir yaşanmışlığınız olan bir kadın var, ben onun senin için *var olduğunu* bile bilmiyorum, gecenin yarısında senin evine geliyor, seninle ilgili şarkılar yazıyor, seninle beraber film prömiyelerine gidiyor. Onlar, onu senin turnene koyuyorlar ve sen

bu başlayacağın ikili hayata dair ana başlıkları vermeden önce, *magazinlerin* bu konu hakkında yazmalarına izin veriyorsun. Ve bunu benden saklamanla ilgili olarak bana yalan söyleyerek iyilik yaptığından başka söyleyecek bir şeyin yok mu?”

Onun gözlerine baktım. “Turnemden atıldı, seni bundan *uzakta tutmaya* çalışıyordum.”

Gözleri parladı. “Tamam. Peki buna ne dersin? Bir dahaki sefere eski erkek arkadaş benimle seks yapmak için gelir ve kalçalarımın tutarsa ben seni *uzakta tutacağım* ve bu benim küçük bir sırrım olarak kalacak.”

Ani bir adrenalin dozu gibi kıskançlık içime yayıldı ve öfkem ateşlendi. “Eğer biri ellerini sana *değdirirse* bunu bana söyleyen iyi olur.”

Bana baktı. “Ah, demek ki şimdi anladın, değil mi? Benimki iyi değil ama senin yaptığın iyi mi?”

“Aynı şey değil,” dedim sıkılı dişlerimin arasından. “O tam bir pislik. Bunların hiçbirine değmiyor. Bunu kafandan atmalısın.”

Gözlerini kırptırdı. “Kafamdan *atmalı mıyım?*” diyerek kuru kuru güldü. “Vay. Haklısın. Ben sadece ‘kafamdan atmalıyım’, böylece sen yaptığın bir şeyden sorumlu olmak zorunda değilsin. Senden *dürüstlük* isteyen bir kız arkadaşın olması ne kadar uygunsuz bir durum. İlk hafta içinde ayrılıyor olmamızdan mutlusundur sanırım, böylece kimse seni rahatsız etmeden bu ikili hayatını sürdürebilirsin.”

“Onu isteyen *sensin!* Ben ayrılmak istemiyorum. Kahretsin, hiç de istemedim. Benimle olmak istememen beni *öldürüyor!*”

Orada öylece karşı karşıya durduk, ikimiz de hızla nefes alıyorduk.

Parmaklarımı saçlarıma geçirdim. “Bak, bunun seni üzdüğünü anlıyorum. Ben de bundan mutlu değilim. Lola’yla olan bütün bunların hepsi kahrolasica bir kâbus. Beni aylardır taciz ediyor. *Beni* öptü. Bu magazin olayı oldu. Benimle kariyerimle beraber geldi bu, bu konuda hiçbir şey yapamam. Bunların hiçbirisi onların söylediği gibi gerçekleşmedi, her şeyi her zaman anlatsam bile *muhtemelen* onların uyduracağı hikâyelere seni hazırlayamam. Olayları çarpıtıyorlar, *yaptıkları* bu. Daha kalın bir deriye ihtiyacın olacak ve sadece bana güveneceksin.”

Neşesiz bir kahkaha attı. “Biliyor musun, o gün söylediğini gerçekten dikkate almıştım. Birbirimizi beklemeliyiz demeni.”

Gözlerimi kırptım. “Öyle mi?” diye nefes aldım.

“*Tabii ki* evet. *Seni* kaybetmek benim için daha kolay mı sanıyorsun? Başka insanları görmek istediğimi mi düşünüyorsun? Belki haklısındır ve bir yıl sadece kariyerlerimize odaklanma konusunda karar verebiliriz ve birbirimize sadık olup bekleriz diye düşünmüştüm.” Alay etti. “Ama bu şekilde yaşayamam. Burada ne yaptığını bile bilmiyorum ve sen dışarıda kim bilir neler yaparken geride kalıp seni beklememi mi istiyorsun? *Güven* mi istiyorsun? Benimle *konuşmuyorsun* bile.”

Kalbim sıkıştı. “Sloan...” Ona doğru bir adım atıp elimi uzattım. Kendinden uzaklaştırmak için itti.

“Sana pişman olacağım bir şey söylemeden önce burayı terk etmeni istiyorum.” Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu, gözleri yaşlarla doldu.

İçimde alarm zilleri çalmaya başladı, bütün sistemler harekete geçti. Yutkundum. “Sloan, sadece konuşalım. Lütfen. Tartışma yok. Konuşalım.”

“Jason, beni dinlemeni istiyorum. Şu anda seni görmek

istemiyorum. Seninle konuşmak istemiyorum. Bu evi terk etmeni istiyorum. Ve bilmelisin ki bu ilişkiye ne kadar az saygı duyduğunu anlasaydım seninle asla çıkmazdım.”

BÖLÜM 28

SLOAN

♪ A MOMENT OF SILENCE/THE NEIGHBOURHOOD*

Jason: Sloan, lütfen konuşabilir miyiz?

Boş mesaj kutusundaki yanıp sönen dikey çizgiye baktım. Telefonumu yüzüstü Kristen’in mutfağındaki ada tezgâhın üstüne koydum ve alnımı ellerimin arasına aldım.

“O mu?” diye sordu Kristen tezgâha yaslanarak.

Josh lavabonun yanında duruyor ve Oliver’a banyo aldırıyordu. Bebeğin saçını Mohawk modeli hâline getirdi ve Oliver kıkırdıyordu.

Üzerinde DUYGUSAL DESTEK DELİSİ yazan tişörtüyle Stuntman Mike’ı kucağıma aldım. Tucker ayakucumda kıvrılmıştı. Jason iki gün önce evimden çıkarken köpeğini kendisiyle gelmesi için çağırmış ama Tucker yataktan kıpırdamamıştı, Jason onu bırakmıştı.

“Evet, oydu.”

“Ne dedi?”

“Hep söylediği şeyi.”

* Sessizlik Ânı/The Neighbourhood müzik grubu. (ç.n.)

“Konuşmak mı istiyor?”

Başımı salladım. Gözlerim yine doldu ve Kristen kâğıt havludan bir yaprak koparıp bana uzattı. “Sloan, neden onunla yalnızca konuşmuyorsun?”

“Ne hakkında? Bunu anlamıyor, Kristen. Bunların hiçbirinde bir yanlış yok sanıyor. Bana yalan söyledi. Annemden, *benim annemden*, ‘Bunu engellemek için yapabileceğim bir şey yoktu. Bazen ünlü sanatçılar beni sikmek için gelir, seni detaylarla rahatsız etmek istemedim’ der gibi omuz silkti.” Havluyu gözlerime bastırdım.

“Eh, adam *bir* rock yıldızı...”

Gülme ve ağlama arası bir ses çıkardım.

Josh elindeki fincanla bebeğin saçını duruladı. “Hayır, o bir rock yıldızı değil. Ondan öyle bir elektrik almadım. O adam gayet ayakları sağlam basan biri.”

Kristen bana baktı. “Seni onunla aldattığını düşünüyor musun?”

Burnumu çektim. “Yo, ona inanıyorum. Ama en azından bana ondan *bahsedebilirdi*.”

Josh, Oliver’i havluya sarıp altını bezlemesi için Kristen’a uzattı. Sonra buzdolabına doğru giderken karısının alnından öptü. “Bak, dürüst olacağım. Onu sevdim, onu biraz anlamam gerek, diye düşünüyorum.” Bir bira alıp tezgâhın yanından bir tabure çekti. “Bu durumu kötü mü idare etti? Evet. Ama hiçbir erkek, kız arkadaşına yattığı bir kadından bahsetmek istemez, inan bana.”

Ona başımı salladım. “Yani bundan sıyrılmalı mı? Eski takıldığıyla beraber bir yıl sürecektir bir turneye çıkmak üzereydi ve benim bundan haberim bile yoktu.”

Josh birasını açtı. “Sana âşık bir erkek nasıl görünür biliyorum, Sloan. Aynı bakışı Brandon’ın yüzünde de görmüştüm, sana söylüyorum, bu adam seninle ciddi. Adama

bir rahat ver. Sıçmış ve bunun farkında. Muhtemelen şu anda aklını kaçıırıyordur.”

Aklını mı kaçıırıyordur? Jason gizli ikili hayatı ve yakıcı geçmişiyile bana bir yabancı gibi geliyordu. Sanki benim tanıdığım Jason, bana yalan söyleyen ve Lola Simone gibi biriyle takılan adamdan başka bir insandı.

Belki kötü adam Jaxon’dı.

“Sen hiç o şarkıyı dinledin mi?” diye sordum, ikisinin arasında ileri geri bakınıyordum. “Ha, dinledin mi?” O iğrenç Lola Simone şarkısını kaç kez duymuş ve Jason hakkında olduğunu fark etmemiştim? Sanki erkek arkadaşımın herkesin seyrettiği bir şiirsel pornoda yer aldığını yeni duymuş biri gibiyim. Bütün bu durum çok utanç vericiydi.

Kristen, Oliver’ın bezini bağlarken omuzlarını silkti. “Ben dinledim. Yani adam sarhoş olmuş ve kızı plajda becermiş. O kız da bununla ilgili şarkı yazmış. Berbat bir şey ama bu, sadece o kızı adi yapar. Bu onu, seni tanımadan altı ay önce Tanrı’nın ona verdiği kötü seçimler yapma hakkını kullanan bir erkekten daha kötüsü yapmaz.

Soluğumu bıraktım. “Ya yalan söylemesi?”

Kristen dişlerinin arasından nefes aldı. “Gerçekten yalan söylememiş. Sadece sana söylememiş. Demek istediğim bu, durumun normal olduğun göstermez ama dürüst olacağım, ben bir şekilde anlıyorum onu.”

İnanamayarak baktım ona.

“Ne! Jason iyi bir adam,” dedi, bebeğin başından tulumunu geçirdi. “Bir yabancıya kendi kahrolası kemik iliğini bağışlayan türden biri. Seni özgüvensiz hissettirmek istememiş. Daha ikiniz sadece üç gündür çıkarken, muhteşem bir rock yıldızının gecenin bir yarısında onu becermek için evinde boy gösterdiğini mi söyleyecekti? Bu nasıl karşılıklıydı sence?”

Hakkı vardı.

Bebegi mama sandalyesine koydu. “Ve kadın adamın şeyine yapıştı, aynı şey. Muhtemelen Jason kimsenin görmediğini düşündü ve rezaletleriyle meşhur kadının çüküne dokunduğu sahneden seni korumak istedi. Ve bu Jason’a özel bir durum değil, inan bana. O kadın bu tip rezillikleri hep yapıyor. Papa’ya bile kucak dansı yaptı.” Josh’un dizine oturup elini boynuna doladı.

Burnumu sildim. “Biliyor musun, önce TMZ’nin yakalamasına izin vermeden, bana bu durumu anlatsaydı bu kadar üzülmezdim.”

“Siz ikinizin alışlagelmiş sorunları olmuyor, bunda haklısın,” diyerek güldü Josh, birasından içti. “Sadece ona, bugünden itibaren dürüst olması gerektiğini ve böylece bu tür bir şey olduğunda gafil duruma düşmeyeceğini söyle.”

Nemli kâğıt havlu topağımı aldım, perişandım. “Söyledim. Bu magazin gazetecilerinin uydurabileceği her hikâyeye beni hazırlayamayacağını söyledi. Bu seferkine lanet olası kesin bir şekilde beni hazırlayabilirdi gerçi,” diye mırıldandım.

Telefonum çaldı. Alıp ekrana baktım.

Oydu.

Gözlerim Kristen’a kaydı. Parmağımı cevaplama düğmesinin üzerinde tuttum. Onun sesini duymak istiyordum. Onunla konuşmak. Ama eski Jason’ı istiyordum. Önceden bildiğim Jason’ı. Nasıl bunun olmasına izin verecek kadar bihaber olduğunu, nasıl bunu kasten benden sakladığını ve nasıl bu kadar baştan savıcı olduğunu ve bundan pişmanlık duymamasını düşündüm.

Aramasını sesli mesaja yönlendirip telefonumu kapadım. Benim fikrimi değiştirebilecek ne söyleyebilirdi ki? Bunu farklı kılabilen tek bir şey ilişkimizde tamamen ve

bütünüyle bir şeffaflık sağlamaktı, buna katılma niyeti olmadığını net bir şekilde belirtmişti.

Kristen bana başını salladı. “Sadece on günün var, Sloan. Bu turneden önce eline geçecek tek şey bu. Bunun sizi ayıran şey olmasına gerçekten izin verecek misin? Ya şimdi, bu şekilde bitirirsin ya da sakinleşip ona bir şans verirsin ve en azından kalan zamanın tadını çıkarırsın.”

Başımı salladım. “Durum bundan büyük, Kristen. Bu önümüzdeki on günle alakalı değil. Bu, turne bittiğinde ben onunla çıkıp çıkmayı düşünebilir miyimle ilgili. Benim onu beklememi istiyor. Ve biliyor musun? Ben gerçekten bunu dikkate almıştım. Ne zararı olur ki, diye düşünmüştüm. Zaten sanki biriyle çıkacak mıydım ki? Sadece ilişkimizi beklemeye alır, yapmamız gerekenleri yapar, birbirimize sadık kalır, turne bittiğinde tekrar bir araya gelirdik. Ve şimdi bütün düşünebildiğim şu, o gittiğinde onun hakkında bu şekilde ne kadar bokluk öğreneceğim acaba?”

Burnumu sildim. “Bu yalanı affetsem bile –ki bu konuda üzgün bile görünmüyordu– ya bir dahaki sefere ne olacak? Ve kesin bir daha *olacak*. Haklı, bu rezillik tekrar olacak. O beni özellikle karanlıkta bırakırken ben bunu onunla tekrar ve tekrar yaşayacak kadar güçlü müyüm bilmiyorum. Demek istediğim, listelerde iki numaraya oturmuş Lola Simone ve şarkısından bahsetme gereğini hissetmiyorsa kim bilir başka neler söylemiyor? Ünlülerin dedikoduları ortaya çıktığında ben de herkesle birlikte mi ne olup bittiğini öğreneceğim?” Başımı salladım. “Ben bu hayata göre biri değilim ve bugüne kadar bunu gerçekten anladığımı sanmıyorum.”

Kristen ve Josh bana, benim için üzülmüyorlarmış ve başka ne söyleyeceklerini bilmiyorlarmış gibi baktılar.

“Ben bütün bu şöhret olayını kafamda bölümlere ayı-

rabildim çünkü onun Jaxon tarafını hiç görmemiştim. Ve şimdi birdenbire her şeyin üzerinde bu muazzam, göz ka-
maştıran spot ışığı oldu,” dedim kâğıt havluyu sallayarak.

Çenem titremeye başladı. “Beni magazincilerin saldırıla-
rından korumak için hiçbir şey yapmayacak. Bunu sürekli
arkamdan yapmaya devam edecek. Hiç uyarı almayacağım,
tıpkı bu sefer olduğu gibi. Sonra kaçınılmaz olan olacak ve
bir hikâye patlak verecek, o bana daha kalın derili olmam
gerektiğini söyleyecek. Savuşturacak, her ne saklıyorsa onu
haklı çıkartacak bir şey bulacak, sorumluluk almayacak.”

Deliririm. Her an tedirgin ve endişeli olurum, o uzakta
olduğunda, bir sonraki olay ne olacak diye beklerim.

Stuntman Mike kucağımdan bana baktı.

Gözlerim tekrar yaşlarla dolmuştu ve Josh’la Kristen
arasında ileri geri bakındım. “Ondan ayrılmalıyım,” diye-
rek nefes aldım. “Şimdi yapmalıyım.”

İşin sonlanması beni mahvetti. Gözyaşlarım tekrar baş-
ladı ve kâğıt havlunun içine hıçkırdım.

Jason bana seçenek bırakmadı.

BÖLÜM 29

JASON

♪ MESS IS MINE/VANCE JOY*

Aramamı yine sesli mesaja yönlendirdi.

Avuçlarımı gözlerime koyup düzensiz bir nefes verdim. Neredeyse gece yarısıydı. Bütün gün onu arayıp mesaj atmıştım.

“Hâlâ seninle konuşmuyor mu?” Ernie gözkapaklarının karanlığının arkasında, mutfağında durup kadehine buz koyuyordu.

“Ben sıçtım,” diye mırıldandım.

“Evet, sıçtın batırdın. İlk hatan sinirli bir kadınla tartışmak oldu. Yavaşça geri çekilmeli ve söylediği her şeyi kabul etmeliydin. Kızgın Kadın dersi 101.

Bana doldurduğu burbonu sehpayı koyarken ona baktım.

Yanımdaki kanepeye çöküp kadehini tutarak ayak bileklerini kavuşturdu.

Kendimi bitkin hissediyordum. Son iki gün tam bir *cehennemdi*. Eğer benimle konuşacağı anlamına gelse, *doğduğum* için bile özür dileyecek hâldeydim. Bu durum geçsin

* Karmaşa Benim/Vance Joy şarkıcı. (ç.n.)

bitsin istiyordum. Sırf sessizliğiyle bile bana diz çöktürtmüştü. Sanırım benden ayrılacak.” Bu kelimeleri sesli söylemek bile boğazıma yumru diziordu.

Ernie uzun bir soluk aldı. “Siz ikiniz zaten ayrılacaktınız.”

Başımı salladım. “Hayır. Böyle değil. O beni istemediği için değil ben onu kahrolası hayal kırıklığına uğrattığımdan dolayı değil. Ve ben asla bunun olmasına izin vermezdim. Benimle gelmesi için ona yalvarırdım.” Alnımı ellerime dayadım. “Bu şekilde bitemez.”

Lanet olsun, ona her şeyi söylemem gerekirdi. Neden ona her şeyi söylemedim? Bunların üstesinden nasıl geleceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Lola, turnem, şöhretim. Bütün bunlar kocaman bir kartopu gibiydi; ivmeyle toplanıyor ve yuvarlanırken hayatımı mahvediyordu.

“Belki de ikinize bir iyilik yapıyordur,” dedi Ernie.

Ellerimi alnımdan çekip ona ters ters baktım.

Viskisini bana doğru salladı. “Bu arada bütün bunlar onun için ne kadar adil? Bunu bir düşün. Arkada kalacak ve sen dünyayı gezerken o on dört ay tek başına olacak. Veya seninle yollara düşüp bütün o zaman zarfında arkadaşlarını ve ailesini görmeyecek, üç gün üst üste aynı yatakta yatmayacak. Çalışamaz, hatta paketlerini bile açamaz. Her durumda, *senin* için yaşamak dışında bir şey yapmıyor olacak ve sen kariyerin için yaşıyorsun. Bunu gerçekten onun için istiyor musun?” İçkisinden bir yudum aldı, bardağındaki buz tıkırdıyordu. “Sen ünlü olacaksın, peki o ne elde edecek? Bu biraz bencilce.”

Bakışlarımı kaçırdım.

Bu kadınla evlenecektim. Onu kaybedeceğimi anladığım andan beri bunu biliyordum. O tam benim içindi. Onsuz olma düşüncesi benim için bir daha asla gün ışığını göre-

memek, bir daha asla gitarı elime alamamak kadar kabul edilemezdi.

Eğer bu işi temelli batırırsam, hayatımın geri kalanında bunun acısını çekecektim. Bunu düzeltmeli ve sonra onun parmağına bir yüzük takmalı, ona bakan her erkeğin, bu kadına birinin umutsuzca âşık olduğunu bilmesini sağlamalıydım.

Ve ona bakarlardı. Çok büyük bir yüzüğe ihtiyacım olacaktı.

Ellerimi saçlarıma geçirip sıktım. “Kahrolası Lola. On-
dan nefret ediyorum.”

“Sana söylemeliydim, bu Lola ile ilgili hiçbir bok bana uymuyor. Tüylerim ürperiyor.” Parmağını kadehine tıkladı. “Ve ona kapının şifresini vermediğine eminsin, değil mi?”

“Ben vermedim,” diye mırıldandım.

Sanki düşünüyormuş gibi gözlerini kısarak şömineye baktı.

Lanet olsun. Kalktım. “Ben Sloan’ın yanına gidiyorum. Burada bir şey yapmadan oturamam.”

Ona zaman verdim. İki kahrolası gün geçmişti. Eğer benden ayrılacaksa kafam taşın üstünde eğilmiş bekleyeceğime, bir an önce baltayı vurmasını yeğlerdim. Bilmemek beni öldürüyordu. Bunu daha fazla devam ettiremezdim.

Onun evine doğru araba kullanmak kendi kendimi idama teslim etmek gibiydi. Arabadan inip kapıdan içeri girme şansımı denemek için cesaretimi toplayarak garaj yolunda oturdum.

Gece yarısıydı. Ev karanlıktı.

Anahtarım vardı ama Sloan daima zinciri takardı. Muhtemelen kapının zilini çalıp onu uyandıracaktım. Acaba içeri girmeme izin verecek miydi? Veya dikiz gözünden baktıktan sonra yanıtlayacak mıydı?

Bu gece benden gerçekten ayrılma ihtimaline karşı kendimi hazırlamalıyım. Alabileceğimin hepsinin bu olduğuna. Evi terk etmemi istediğini hayal ettim, anahtarımı aldığını. Çekmecemi boşaltmamı istediğini ve sonra onu asla görmememi.

Kalbim kırılırdı. Kahrolası paramparça olurdu.

Sundurmaya geldiğimde projektörler yandı. Anahtarımı kilide sokup yargılayıcı bir bakış açısıyla çevirdim. Kapıyı birkaç santim ittim, sonra biraz daha, zincirin gerilme anı gelip geçti ve Tucker dışarı çıkıp ayaklarımın üzerinde zıplamaya başladı.

Zinciri yerine takmamıştı.

Günlerdir gördüğüm ilk umut ışığıydı. Açık kapıya alınımı dayayıp elim kapının kolunda tam bir dakika kadar durdum.

Beni dışarıda bırakmamıştı.

Bunun bir anlamı olması için dua ettim. Bunun herhangi bir gözden kaçma olmamasına. Ve bunun sevdiğim kadınla son konuşma olmamasını umut ettim.

BÖLÜM 30

SLOAN

♪ HOLOCENE/BON IVER*

Yatağın batışı beni uykumdan uyandırdı. O üzüntümün içinde dalmıştım. Tanıdık eller arkamdan belime dolanıp beni kendine çekti.

Jason...

Sakalının sert yerleri boynumun yanına sürttü ve boğuk bir sesle, “Özür dilerim,” dedi.

Birden hiçbirinin bir önemi kalmadı. *Hiçbirinin*. Beynimdeki değişim o kadar hızlıydı ki kırbaç etkisi yarattı. Bütün planlarım altüst oldu. Zihnim tek kalp atışıyla döndü. Kollarının içinde dönüp onu öptüm. Ortada bir özür olmasaydı da onu öperdim. Affedilmişti, tekrar hemen bir bütün hâline gelmişim.

Yanaklarımı sıcak ellerinin arasına aldı. “Sloan, çok özür dilerim. Sana her şeyi söylemeliydim. Neden yapmadığımı bilmiyorum.”

“Ben de özür dilerim,” diye fısıldadım. “Seni çok özledim. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Sana güvenmeliydim, kafamın içinde...”

* Jeolojik Çağ/Bon Iver müzik grubu. (ç.n.)

“Benim hatam,” dedim. “Bana daha az saygı duymandan veya bu durumun üstesinden gelememekten korktum, seni koruduğumu sanıyordum. Aptallıktı.”

Alnını alnıma dayadı. “Zinciri yerine takmamışsın,” diye fısıldadı.

Başımı salladım. Hayır, zinciri yerine takmamıştım. Onunla konuşamamıştım, her ne kadar onun geleceğini düşünmesem de onu dışarıda bırakmamıştım. Onun evi terk etmesini isteme şeklimden sonra olmazdı.

Ama söz konusu ben olunca Jason’ın kendini koruma güdöleri yoktu, değil mi? Loş ışıktaki alnımdaki saçı geri itti. “Bir daha asla kendini benden uzaklaştırma. Söz ver. Lütfen.”

O güzel sesi, kulağa acı çekiyormuş gibi geliyordu. Oda loştu. Gelen tek parlaklık, yatağımın yanındaki komodinin üstündeki çalar saatin ışığıydı. Ama gözlerinin altındaki koyu renk halkaları ve gözlerindeki boş bakışları görebiliyordum, bir anda kalbim binlerce kez kırıldı ve o turneye gittiğinde onunla asla ayrılamayacağımı anladım. Asla. Uçağı hâlâ pistte duruyor olurdu ve ben onu çağırır, beni geri alması için yalvarırdım. On dört ay ondan ayrı olmak, hiç olmamakla kıyaslanınca hiçbir şey değildi.

“Jason, sen turneye gittiğinde ayrılmak istemiyorum. Yapamam.”

“Seni seviyorum.”

Kelimeler ciğerlerimdeki bütün havayı emdi ve ben karanlığa doğru gözlerimi kırıştırdım.

“Seni seviyorum, Sloan.”

“Ben de seni seviyorum,” diyerek nefes aldım.

Sevinç ve rahatlama karışımı gibi gelen bir ses çıkardı, kollarımı ona dolayıp yüzümü sakallarına gömdüm.

Beni o kadar sıkı tuttu ki nefes alamadım. “Sloan, turneye benimle beraber gel. Lütfen.”

Mutluluktan boynunun içine güldüm. “Evet.”

“Evet mi?”

Başımı salladım. Delilikti. Yaptığım şey hiç benim kendiliğinden yapacağım bir şey değildi. Ama bu bir soru bile değildi. Gitmeliydim.

Tekrar kendim olmayı çok istiyordum. Kendime neşenin peşinden gideceğime, bu arada derede kalma hâlimden tırmanıp çıkacağıma, yaşamaya değer mutlu bir hayatı yaşayacağıma söz vermişim ve yaşamak istediğim tek hayat *onunlaydı*.

“Senin ev kredilerini öderim,” dedi saçlarıma doğru, sesinde gülümseme vardı. “Ne kadar ihtiyacın varsa ben sana veririm.”

Uzaklaştım ki ona bakabileyim. “Hayır, bunu yapmana izin veremem. Belki kiraya veririm.”

“Kiraya vermen için çok fazla tamirat ister,” dedi, elleri yüzümdeydi. “Neden satmıyorsun?”

Satmak mı?

“Döndüğümüzde yeni bir yer alırız,” dedi. “Daha iyi bir yer. Kristen ve Josh’a yakın.”

Ona gülümsedim. “Benimle yaşamak mı istiyorsun?”

Gözleri benimkilerin arasında gitti geldi. “*Her şeyi* seninle istiyorum.”

Lanet olsun. Eğer bunu yapacaksam yapacaktım. Ve baştan başlamak istiyordum. *Onunla* beraber baştan başlamak istiyordum.

Başımı salladım. “Tamam. Hadi her şeyi yapalım. Hepsi birden yapalım.”

Durdu ve bana gülümsedi. Ve sonra beni öpücüklere boğdu. Dudaklarımı, yanaklarımı, boynumu arka arkaya ve tekrar tekrar beni sevdiğini söyleyerek öptü, gülüp onu kucakladım.

Her söylediğinde, kelimeler içimi doldurdu. Beni sıcak, kuvvetli kollar gibi sardı ve kendimi güvende ve değerli hissettirdi, onun geçmişinin ve şöhretinin bana hissettirdiği tüm şüpheleri itip attı.

Beni seviyordu.

Ben de onu seviyordum.

Bu yüzden onun şöhretini atlatabilirdik. Ne olursa olsun daima ona güvenebilirdim. O bana aitti ve biz bunun içinde beraberdik. Bunu nasıl sorgulayabilirdim?

Biz âşıktık.

BÖLÜM 31

JASON

♪ DIAMONDS/BEN HOWARD*

Bir yüzük aldım. Çok, *çok* büyük bir yüzük.

* Elmaslar/Ben Howard şarkıcı. (ç.n.)

BÖLÜM 32

SLOAN

♪ BIG JET PLANE/ANGUS&JULIA STONE*

“Benimle gelmek istemediğinden emin misin? *Saturday Night Live* hayatta bir kere olan bir anlaşma gibidir,” dedi Jason. Sundurmamda bana veda öpücüğü verirken dudaklarım doğru konuşuyordu. Gitar kutusu yanımda duruyordu ve elleri boynumdaki saçlara dolanmıştı. Gözleri âdeta yanıyordu.

Bunu özellikle yapmıştı çünkü beni kendi girdabına çektiğinde ne kadar savunmasız olduğumu biliyordu.

Güçlü olmak zorundaydım. Yapmam gereken birçok şey vardı.

“Bir haftadan daha az bir zaman içinde bütün hayatımı geride bırakmaya hazır olmamı istiyorsan sana üç gün daha veremem,” dedim. Burnu bana sokulmuş, gözlerim kapalıydı.

Aslında New York için gitmesi iyi bir şeydi. Adam çok fazla dikkat dağıtıcıydı. O evdeyken hiç bir şey yapamıyordum, en azından kıyafet gerektiren hiçbir şey.

“Seni özleyeceğim,” diyerek nefes aldı.

* Büyük Jet Uçağı/Angus&Julia Stone. (ç.n.)

“Ben de seni özleyeceğim.” Kollarımı boynuna dolayarak onu öptüm. “Ama daha çok birkaç günlüğüne başka kadın olmayı özleyeceğim.”

Homurdandı.

“Bunu çerçeveleyeceğim,” dedim. “Belki Kristen bunu yılbaşı takvimine koyar.”

Dün Jason’la Trader Joe’dan* el ele çıkarkenki fotoğrafımız *National Enquirer*’ın** kapağında yer aldı. JAXON WATERS LOLA SIMONE’I ALDATTIYOR! En öne yapıştırmışlardı. Güneş gözlükleri ve beyzbol şapkası takıyordum, dövmelemlerim örtülüydü, yani bir tek ben kendimi tanıyordum. Ama yine de gerçekten komikti.

“Beni gizemli kadın diye adlandırıyorlar,” dedim dudaklarına doğru gülümseyerek. “Hep gizemli olmak istemişimdir.”

Güldü. “Ben hep iki kadın istemişimdir. Bu ikimizin de işine geliyor.”

Vurdum ona, güldü, boynumu hafifçe ısırarak beni gıdıkladı.

Aramız düzeldiğinden bu yana üç gün geçmişti, aramızdaki her şey tamamen yeni bir seviyede ydi. Artık bitiş günü yoktu. Ayrılmıyorduk, onun turnesine gidiyorduk ve sonra beraber yaşayacaktık. İlişkimizin geleceğı açıkça belirmişti.

Ve inanılmaz biçimde birbirimize âşıktık.

Bana her şeyi anlattı. Lola’yı, şarkıyı. Daha önce neden bana turneyi teklif etmediğini. *Her şeyi*. Ve ben dinledim, anladım ve bittiğinde kendimizi dünyaya karşı müttefik gibi hissettim.

Zane garaj yolumda arabayı boşa aldı, Jason’ı bekliyordu. Beni bırakmak istemediğini görebiliyordum ve bu benim

* Market zinciri. (ç.n.)

** Ünlü magazin dergisi. (ç.n.)

yüreğimi mutlu ediyordu ama pratik olmak zorundaydım.
“Git, uçağına geç kalacaksın. Bana arabadan mesaj at.”

“Bana bak.”

Ona bakınca mavi gözlerinde boğuldum.

Başparmağını dudaklarımın üstüne koydu, dudaklarımı kapattı. “Seni seviyorum,” dedi. Sonra başparmağını hareket ettirdi, beni hızla öptü, onu yanıtlayamadan önce gitarıyla beraber merdivenlerden indi.

Kalbim buna zar zor dayanabildi. Bunu söylemesine alışabileceğimi sanmıyordum. Kapının çerçevesine dayandım, Tucker ayaklarımın dibindeydi, Jason’ın arabaya binmesini izledik, gülümsüyordu. Garaj yolundan çıkarlarken ona bir öpücük üfledim ve Zane daha bloğun sonunu dönmeden, telefonum ondan gelen mesajla bipledi.

Jason: Seni şimdiden özledim.

Bip.

Jason: Seks mesajı at.

Güldüm.

Tanrım, harikaydık, ben bile bize zorlukla dayanıyordum.

Çalışmalıydım. Önümdeki yedi gün, resim yaptığım şirketle bağlantı kurmalı ve onlara işi bıraktığımı söylemeliydim, Etsy’deki dükkânıma tatilde ibaresi koymalıydım. Üç resmim tamamlanmalıydı. Bir depo kiralamalı, evimi satışa koymalı ve eşyalarımı toplamaya başlamalıydım. Hızlı bir bahçe satışı için eşyalar bir araya getirilmeliydi.

Ve hâlâ listemdekilerin en zor maddesi duruyordu: Kristen’a, gideceğimi söylemek.

Daha önce birkaç gün haricinde hiç ayrılmamıştık. Al-

tıncı sınıfa kadar geriye gidersek o tarihten sonra hiç. Nasıl tepki vereceği belli değildi. Yarı yarıya bana gitmememi söyleyecekmiş gibi geliyordu. Şimdiye kadar çok büyük bir Jason hayranıydı ama on iki haftalık kız arkadaşı olarak onunla turneye gitmeyi kabul etmem bana bile delilik geliyordu. Ve sonra evimi satıyor olmam ve onunla beraber yaşayacağımı açıklamak? *Bana* ne kadar doğru gelirse gelsin kâğıt üstünde çılgınlıktı.

Onunla ve bebekle parkta buluşmak için plan yapmıştım, öğlen Tucker’la beraber oraya gittik. Oraya vardığımda Kristen çoktan Oliver’ı bebek arabasına koymuş, koşu parkurunun etrafında bir tur atmaya başlamıştı bile. Onunla buluşana kadar yanlış yoldan yürüdüm. Yanına gelebildiğimde ne söyleyeceğimi bekleyip vakit kaybetmeden konuya girdi.

“Ee, bana ne söylemek istiyorsun?” Hızla yürürken kararlı bir şekilde ileriye bakıyordu.

Tanrım, her zaman bunu nasıl yapıyordu? Yüzümü görür görmez beş saniye içinde neyin peşinde olduğumu anlıyordu?

Dolandırmaya zahmet etmedim. “Jason, onunla beraber turneye çıkmamı istedi.”

Kristen gözlerini koşu parkurundan ayırmadı. “Ve sen evet mi dedin?”

“Ve ben evet dedim. Ama başka bir şey daha var. Evi satıyorum. Ve döndüğümüzde beraber yaşayacağız.”

Kristen yürümeyi o kadar hızlı bıraktı ki fark edinceye kadar onu üç adım geçmiştim.

Nefes nefeseydi ve bir an bana bakakaldı. “Gidip oturalım,” dedi dikkatlice, çözemediğim bir bakışla bana baktı.

Ihh. Bu iyi değildi. Beni bu konuda desteklemesini *çok* istiyordum. O bunu yapmamı istese de istemese de yap-

caktım. Ama gerçekten bana destek olmasını umuyordum çünkü bu haber ailemle de pek iyi sonuç vermemiştir. *Hiç.*

Babam, benim iki haftalık “rock yıldızı” erkek arkadaşım ile bir turneye gitmemin, içinde bulunduğum bir kriz olduğunu düşündü. Müzisyenlerle çıkmanın tehlikeleriyle ilgili bana uzun bir konuşma yaptı ve sonunda kararına bütün kalbiyle karşı çıktığını söyleyerek bitirdi. Hatta “hayal kırıklığı” kelimesini bile kullandı.

Brandon’ı severdi. İkisi de eski ordu mensubuydu ve aynı poker takımında oynarlardı. Babam Jason’la tanışmak bile istemedi. İşçi bayramına kadar biteceğine dair üstüne para koyacağını ve eğer bitmezse Şükran Günü’nde onunla tanışacağını söyledi.

Belki.

Annem daha romantik olmaya meyilliydi ama Jason’ın o küçük magazin skandalından sonra, bırak onunla turneye gitmeyi ve evimi satıp onunla beraber yaşamayı, onunla kalmayı düşündüğüm için bile deli olduğumu düşündüğünü söyledi. Onunla tanışmayı kabul etti fakat o kadar isteksizdi ki ben de vazgeçtim.

Jason’ın ailesi beni fazlasıyla kucaklamışlardı, sanırım benim ailemin onun hakkında hissettiklerini bilmesi Jason’ı öldürüyordu.

Bu konuda hiç kimsenin benim kadar mutlu olmaması berbattı.

Gölgede bir bank bulduk, oraya varıncaya kadar ağır bir sessizlik içinde yürüdük. Kristen bebek arabasını park etti ve karşıma oturmadan önce Oliver’a su kabını verdi.

Doğrudan daldım. “Sen başlamadan önce, sadece birkaç hafta olduğunu biliyorum, biliyorum...”

“Gitmene memnun oldum.”

Söylediğini algılamam birkaç saniye sürdü.

“Sen... Öyle mi?”

“Evet. Ve evi sattığın için de memnun oldum. Çok zaman önce yapman gerekirdi.”

Gözümü kırptım. “Bu kadar uzun gideceğim için kızmadın mı? Benim deli olduğumu düşünmüyor musun?”

“Sloan, sana söylemem gereken bazı şeyler var.”

Saçlarını kulağının arkasına atıp dudaklarını yaladı. Başlaması biraz zaman aldı. Söyleyecek söz bulamıyor gibiydi. Kristen *asla* söz bulamamazlık etmezdi.

“Uzun bir zaman uzakta olacağını biliyorum. Ama ben seni görmeden daha uzun zaman kaldım.” Bir süre durdu. “Bu son iki sene, benim beraber büyüdüğüm Sloan kayıptı. Forest Lawn’da* Brandon’la beraber gömüldüğünden ve seni bir daha hiç görememekten korktum. Sonra yaşamaya karar verdin ve ne oldu biliyor musun? Benim Sloan’um geri döndü.” Başını salladı. “Arkadaşımı özledim. Ve ben hayatında tekrar bir erkek olduğu için iyi olduğunu düşünseydim sana gitmemeni söylerdim. Ama sanırım iyi olduğun *için* hayatında bir erkek var. Bunun bir toparlanma durumu olduğunu sanmıyorum. Bence ikinizin sahip olduğu şey çok gerçek. Ve kahretsin, eğer senin onunla turneye gitmeni istiyorsa *git*. Çünkü seni uzun zamandır bu kadar mutlu görmedim.”

Gözyaşlarım ben farkına bile varmadan dökülmeye başlamıştı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Sonunda sensiz gitmesinin ne kadar kötü olacağını anlamasına sevindim. Dürüst olmak gerekirse, Josh ve ben gittiğinde neler olabileceği konusunda endişeliydik ve bunu sormasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorduk.”

“Cidden mi? Siz ikiniz benimle ilgili mi konuştunuz?”

“Biz senin acil durum müdahale ekibiniz. Elbette konuşacağız. Tatbikatlar falan yaptık.”

Rahatlayarak güldüm ve onu kucakladım. Bu durumu

* Los Angeles’ta mezarlık. (ç.n.)

gerçek kıldı. Onun desteği durumun onaylanmasıydı, her ikisinin de, o ve Josh. Onlar da benim Jason’la sahip olduğum şeyi gördüler.

“Sloan, bu seçimleri yaptığını görmek beni çok mutlu etti. Git, macera yaşa, daha fazla âşık ol, tef salla, kahrolası bir hayranı ol ve şey gibi klişeleşmiş bokları söyle. “Ben orkestra ile beraberim.”

Hıhladım, gözyaşlarımı sildim.

“Sen buraya döndüğünde ben burada olacağım. Ve sen de. Sonunda.”

Kristen’la, turne ve Oliver hakkında konuşarak kırk beş dakika yürüdük. Sonra yapılması gerekenler listesindekileri yapmaya başlamak için eve dönmek zorundaydım. Kristen’ı kucaklayıp park alanına doğru yöneldim.

Jason’a mesaj atıyordum. Havaalanı yolunda “Name” şarkısını sesli mesaja okumuştı. İlk öpüşmemizdeki şarkıydı. Eridim.

Başım aşağıda mesaj yazıyordum, onu sevdiğimi söylüyordum, bu yüzden ayaklarımın altındaki cam kırıkları gıcırdayıncaya kadar arabamı fark etmedim. Kafamı kaldırıp baktım ve elim ağzımda donup kaldım.

Camlarım kırılmıştı. *Bütün* camlarım kırılmıştı.

Ön camım ön koltuğun içine doğru çökmüştü, sanki biri kaputun üzerine çıkmış ve camı kırmıştı.

Dört lastiğim de kesilmişti. Yan aynalar kırılmış ve park alanına içindeki şekerleri savrulan karton süsler gibi dağılmıştı.

Ve *Jaxon’ın Fahışesi* kelimeleri arabanın geri kalanına uymayan biçimde, kapının üzerine spreyle boyayla yazılmıştı.

BÖLÜM 33

JASON

♪ DO I WANNA KNOW/ARCTIC MONKEYS*

Park alanındaki kameralar kırılmıştı ama ben lanet olsun kimin yaptığını biliyordum.

Lola, turnemden atıldığı, magazinlerde beni başka bir kadınla gördüğü için kızmıştı ve Sloan'ın peşine düşmüştü. Lola olduğuna dair hiç şüphem yoktu.

Çok öfkeliydim. Sloan bana arabasından bahsettikten sonra hemen Ernie'yi aramıştım ve o gidip Sloan'ı almıştı. Neredeyse hemen New York'tan geri uçuyordum ama her ikisi de kalmam ve *Saturday Night Live*'i yapmam konusunda ısrar ettiler. Ernie onu güvende tutacağına ve polisle ilgileneceğine söz verdi ve öyle de yaptı.

Ama araba olayın sonu değildi. Yakınında bile değildi.

Sloan'ın sosyal medya hesapları aniden trollerle bombalandı. Fotoğraflarına yorum yapmaktan başka bir amacı olmayan sahte hesaplar açıldı ve DM'sine sızıp onu taciz ettiler. Çok kötüydü, Instagram sayfasını silmek zorunda kaldı, hatta Kristen ve Josh da kendi hesaplarını kilitlemek zorunda kaldılar.

* Bilmek İstiyor Muyum?/Arctic Monkeys müzik grubu. (ç.n.)

Sonra telefon aramaları başladı.

Gecenin her saatinde yabancılardan Sloan'ın cep telefonuna küfürlü yazılar ve sesli mesajlar gelmeye başladı. Mesajlar ve aramalar ona çeşitli isimlerle hitap etmekten, şiddet tehditlerine kadar uzanıyordu. Ve hepsi benimle ilgili olduğunu açıkça belirtiyordu. Jaxon'ın fahişesi, Jaxon'ın kahpesi. Hiçbiri takip edilir gibi değildi. Aradıkları bütün numaralar sahteydi.

Lola'nın, Sloan'ın numarasını nasıl aldığı konusunda hiç fikrim yoktu. Ama zaten Lola'nın kapının şifresini nasıl aldığı konusunda da bir fikrim yoktu.

Sanki kız arkadaşımın peşine düşsünler diye bir ordu tutmuştu.

Hayatımda hiç kimse için bu kadar çok nefret beslememişim.

Ernie beni onunla yüzleşmemem için durdurdu, onunla herhangi bir iletişim onu tahrik ederdi. Haklıydı. Hiçbir anlamı yoktu. Makul olmayı kabul edeceğinden falan değildi. Bütün yapabildiğim zarar kontrolü ve Sloan'ı güvende tutmaktı.

Hiç şansa bırakmıyordum. Sloan'ın numarasını değiştirmiştik ve Ernie'nin arazisinden yalnız çıkmasına ve evinin yanına bir yere gitmesine izin vermiyordum. Eşyalarını toplamayı bitirmesi için bir taşıma firması tuttum, göz kulak olması için Zane'i görevlendirdim. Bahçe satışını erteledik. Beyzbol sopasıyla arabasını vuran biri oralarda bir yerdeyken Sloan'ın, bahçesinde yabancılarla uğraşmasını istemiyordum.

Bütün bunlar hiçbirimizin ihtiyacının olmadığı bir stres-ti çünkü şu anda zaten hayatlarımız yeterince zordu.

SNL'den döneli üç gün olmuştu. Turnem iki gün içinde başlayacaktı. Her şey kaos hâlindeydi. New York'tan geldi-

ğimin tam ertesi günü, turne için kiraladığım yedek orkestra ile doğrudan provalara dalmak zorunda kaldım. Günde on altı saat çalışıyor, bir yandan da medya ile uğraşıyordum. Binlerce farklı yöne çekiliyordum ve o da öyleydi.

Ve şimdi Ernie sabahın 06.30'unda beni kaldırmış ve havuzlu evinin önünde onu bekliyordum. Sloan, Tucker'la karavanın içinde uyuyordu. *Ben* de Tucker'la beraber uyuyor olmalıydım. Ama Ernie'nin mesajı önemli olduğunu ve beklemeyeceğini söylüyordu.

Evin arka kapısından çıktı ve havuzu geçerek geldi. Bu kadar erken saatte bile takım elbisesini giymişti. "Selam, dostum. Seni uyandırdığım için üzgünüm. Güzellik uykusuna ihtiyacın olduğunu biliyorum." Ellerini kalçalarına koydu. "Önemli, yoksa çağırmazdım."

"Ne oldu?" diye sordum, esniyordum.

"Birisi benim ev işleri yapan hizmetçimi satın almış."

Boynumun arkasını ovaladım.

"Birisi ona, kapının şifresini vermesi ve böylece Lola'nın o gece içeri girebilmesi için bin dolar vermiş. On yıldır benimleydi, yeni birini bulmak zorundayım. Kendi kahrolası çamaşırımı kendim yıkıyorum. Ve daha sana çılgınca bokları söylemedim bile." Gözlerime baktı. "Ona para veren kişi Lola veya onun adamlarından biri değilmiş." Durdu. "*Senin* adamlarınmış."

Elim düştü, ona bakakaldım.

"Bir ton araştırma yapmak zorunda kaldım. Lupe'a bin dolar daha vermek zorunda kaldım ki konuşsun ve yolun karşısındaki Swansonlara gözetim videoları için rica etmek zorunda kaldım, ona rüşvet veren herifin bilgilerini buldum. *Senin şirketin* için çalışan düşük seviyeli bir elemanmış."

"Ne?" diyerek nefes aldım.

"Evet." Yanağını kaşıdı. "Şöyle düşünüyorum. Sanırım

senin şirketin Lola ile o fotoğraflar için sana pusu kurmuş. Bence bunu sızdırmak için yaptılar. Bence tüm bu TMZ olayı planlıydı ve dedikoduların yayılmasını istediler, böylece Lola'yı senin turnene soktuklarında ikiniz birlikte magazin basınında yer alacaktınız, güzel ve düzgün bir şekilde.”

Uzun bir süre konuşmadan durdum. “Neden?”

“Senin reklam çıkışını hazırlıyorlar. Herkesin seninle ilgili konuşmasını istiyorlar. Film müziğindeki Lola-Jaxon single'ı yarıyor. Herkes senin için kahrolası o single'ı kapıyor. Pia, senden yapmanı istedikleri bütün o basın şeylerini takip bile edemiyor. Bu yüzden turneni on ay daha uzattılar. Seni kitlesel olarak pazarlayacaklar. Yazı duvarda asılı, dostum. Bir süperstar için yapılan her şeye sahipsin.”

Ernie böyle beyanlarda bulunan biri değildi. O daha çok beklentilerini yönet tarzı bir adamdı, yani onun söylediği herhangi bir şeyi hafife almadım. Kariyerimin geleceği için bu kadar inançlı olmasına mutlu olmalıydım ama bunun yerine tuhaf bir duygu beni içine aldı. Lola ile o küçük numara, neredeyse kız arkadaşımı kaybetmeme mal oluyordu ve benim tacizcime, yaşadığım yere erişim izni verdiler. Bu ne lanettir?

Devam etti. “Biletlerin ne kadar iyi satılırsa satılsın, bu noktada Lola'yı turnenden çıkarmalarını önlerine bile koymazdım. Bu ikiniz için de geçerli. O senin imajını güçlendiriyor ve seni magazin dedikoduları içinde tutuyor ve sen de ona, kolunda bir uyuşturucu iğnesi ile ölse bile devam edecek bir turne veriyorsun.”

Yüzüm sertleşti. “Hayır. O olmadan önce ben yürür giderim. Zerre kadar umurumda değil, bırak ne hâlleri varsa görsünler.”

Elini omzuma koydu. “Bak, senin Lola ile ilgili endişelenmeni istemiyorum. Şimdilik yanına yaklaşamayacak. Sen

sadece anlaşmanın sana düşen kısmını üstlen ve o gösterilere katıl. Ve şimdi için sadece sıkı dur. Umarım ikinizin de yedek deposu doludur çünkü bu turne pek kolay olmayacak.” Omzuma vurdu. “Tebrikler, Jaxon. Resmen başardın.”

BÖLÜM 34

SLOAN

♪ YES I'M CHANGING/TAME IMPALA*

Jason'ın yatağında Tucker'la yalnız uyandım. Erkek arkadaşımın yataktaki tarafı soğuktu.

Evim boştu ve satışa çıkmıştı. İşimi bırakmış, hayatımı tasfiye etmiştim. Ve çok yorgundum. İkimiz de öyleydik. Bu yüzden şansı varken uyumaması garipti.

İki gün içinde turneye çıkıncaya kadar Jason'ın karavanında yaşıyorduk. Son bir hafta içinde tüm hayatım tek bir büyük valize ve bir el çantasına indirgenmişti. Arabam gitmişti. Sigorta şirketi tamamını aldı çünkü belli ki dört lastik, bazı camlar ve kaporta boyası arabanın kendinden çok daha fazlaya mal olmuştu. Yüz elli dolar aldım ve bunun için kendimi soyguncu gibi hissettim.

Battaniyeye sarılmış bir şekilde banyoya doğru yürüdüm, Jason karavanda değildi. Perdelerden dışarı göz atınca onu havuzlu evin yanında Ernie ile konuşurken buldum.

Gelmesini beklemek için Tucker'la beraber kanepeye uzanıp televizyonu açtım. Telefonuma bir bip sesiyle e-posta geldiğinde orada oturmuş kanalları geziyordum.

* Evet Değişiyorum/Tame Impala müzik grubu. (ç.n.)

Telefonum ne zaman ses çıkarsa numaramı değiştirmiş ve sosyal medya hesaplarımı silmiş olmama rağmen hafifçe zıplıyordum. Lola saldırısı korkunçtu. Bitmiş gibi göründüğü için memnundum.

Küçük zarf ikonunu tıkladım. Kalbim yerinden sıçradı.

Bu hesaptan bir mesaj almayalı iki yıldan fazla olmuştu. Hiperrealist sanat yaptığım zaman kullandığım, sanat galerilerinin iş kartları üzerinde sundukları veya o zamanlar bu işleri yaparken sunmuş oldukları hesap adresiydi.

Çok nadir bir şeydi, bir an yine trol olduğunu düşündüm ama ismi tanıdım. Laguna Beach'te* bir galeri küratörüydü. Tanınmış biriydi.

E-postayı okudum.

Gelinciklerdeki Kız tablosunu gören bir müşterisi varmış ve kızının resminin yapılmasını istiyormuş. Noel kadar yapılması gerekiyormuş ve bunun için 4000 dolar vermeye gönüllüymüş.

Bir komisyon işi.

Soluğumu bıraktım.

Bu, daha önceleri *duasını* ettiğim siparişlerdendi. Resimlerim genellikle satılırdı ama satılmadan önce galerilerde aylarca asılı kalırdı. Yalnızca birinin sipariş verecek kadar sevmesi için değil, daha ortaya çıkmadan resmin satılması içindi. Tanrım, bu benim rüyamdı!

Sonra gerçekler yüzüme çarptı.

Turne için gidiyordum. Ve gittiğim yerde resim yapma imkân yoktu.

Hayal kırıklığı beni yüreğimden sarstı.

Sanatımı yeniden ciddiye almaya hazırdım. Ama Etsy ve astronot kedilerle çıkmaza girmiştim, yani gerçekten kalışamamıştım. Ve şimdi tüm o sorumlulukları atmıştım ve

* Kaliforniya'da bir ilçe. (ç.n.)

bu inanılmaz fırsat önümde sallanıyordu fakat ben değerlendiremiyordum.

Telefonumu bir kenara koyup televizyon izlemeye döndüm, bunalmıştım. Tutku beslediğim şeylerin peşinden gitmek isteyebileceğim bir noktaya geldiğim için mutlu olmalıydım sanırım. Her ne kadar yapamayacak olsam da.

Jason yirmi dakika sonra karavana girdiğinde benim ayakta olmama şaşırılmış göründü. Eğilip beni öpebilmek için elini kanepenin arkasına koydu. “Günaydın. Kahve?” Gülümsedi ama bitkin görünüyordu.

“Evet. Hey, bunu gördün mü?” dedim, televizyonu işaret ederek. E! News* izliyordum.

“Nedir bu?” Mutfaka gitti ve dolabı açıp kahve çekirdekleri torbasını çıkardı.

“Lola menajerini dava ediyormuş. Sanırım bütün parayı Lola’dan alıp zimmetine geçirmiş.”

Makineye bir kaşık kahve koydu. “Muhtemelen anlamayacak kadar kendinden geçmişti,” diye mırıldandı. Suyu mikrodalgaya koydu. “Lola demişken, Ernie onunla olan fotoğraflarımızın şirketim tarafından sunulmuş olduğunu düşünüyor.”

Alnımı buruşturdum. “Gerçekten mi? Neden?”

“Reklam için.” Mikrodalgayı beklerken kolları kavuşturulmuş olarak tezgâha yaslandı. “Benim bütün gösterilerimin biletleri satılmış olmasına rağmen onu benim turneye koyabilirlermiş.”

Omzumu silktim. “Tamam, o beni korkutmuyor. Yani bilesin diye.”

Gülümsedi ve televizyonu kapatmak için oraya yöneldi. “Hey, sana bir hediyem var.”

Gülümsedim. “Öyle mi?”

Mutfak dolabının kapağını açtı ve geniş bir mavi puan-

* Televizyon programı. (ç.n.)

tiyeli hediye paketi çıkardı, kucağıma koyup yanıma oturdu. “Bunu sevebileceğini düşündüm,” dedi.

İçine uzanıp küçük masa lambasını çıkardım. Tabanında bir dişli, bükülmüş metal bir boyun ve gölgelik olarak da eski, aşınmış, kavisli bir plaka vardı.

“Senin arabandan,” dedi. “Parçalarını Zane’e hurdalıktan aldırıp ve yenilenmiş oto parçalarından lambalar yapan bir adama gönderttim. Biz gitmeden önce alabilmek için hızlı sipariş vermek zorunda kaldım ama gerçekten buna sahip olmanı istedim. O arabayı sevdiğini biliyordum.”

Gülümsedim. “Jason, bu çok düşünceli bir hareket!”

Çok *sevdim*.

Eğildi ve boynuna sarıldım. “Teşekkür ederim.”

Yanağını başımın yanına yasladı. “Biz turneden gelinceye ve ev alıncaya kadar onu burada tutabiliriz. “

Başımı salladım, başparmağımla gözlerimin altını sil-dim. *Bu* Jason’dı. Çok düşünceliydi.

“Kahvaltı için hazır mısın?” diyerek burnumu çektim. “Krep mi, pastırmalı yumurta mı? İkisi de mi?”

İçini çekti, eli alnını ovuşturmak için kalktı. “Üzgünüm ama yemek için dışarı çıkamayız.”

Tanınyordu. Çok.

The Wilderness Calls gişe rekorları kırmıştı. Film çıktığında ve *Saturday Night Live* yayınlandığında Jason’ın film müziği patlamıştı. Film müziğinin klipi dün itibariyle elli milyondan fazla izlenmişti ve “Claymation” klibinin aksine, o klipin içinde, en önde ve merkezdeydi.

Son dakikada ona *GQ* magazin kapağını vermişlerdi ki bu beni bir nebze bile şaşırtmadı. Adam iyi fotoğraf çekmişti. Ve Lola’nın magazin skandalı, Jason’ın yararına çalışmış gibi görünüyordu. Web sitesi çıktığı gün çöktü, bu

yüzden sanırım reklam numarası başarılı oldu, her ne kadar yaşamlarımızı neredeyse *mahvettiye* de...

Jason, hayranlarını seviyordu. Fotoğraflarını imzalamaktan hoşlanıyordu. Yakışıklı ve dışadönüktü. Ama tam bu seviyede bir şöhret beklediğini düşünmüyorum. Bu kapılamazdı.

O bir neon tabelaydı. İnsanlar sormadan fotoğraf çekiyorlardı, mağazada veya benzin istasyonunda yanına geliyorlardı. Onu takip ediyorlardı. Birkaç gün önce geç bir akşam yemeği için çıkmıştık ve bir an bile huzur bulamadık. Ve her ne kadar ona yaklaşmadılarsa da bakıyorlardı. İnceliyorlardı.

Bütün bunların üstüne, Lola olayı olduktan sonra süper gergindi. Her fırsatta üstümüze gelen rasgele yabancılardan beni koruyamayacakmış gibi hissettiğini söylüyordu.

Kucağına çıkıp bacaklarımı açtım, tişörtüm kalçalarımın etrafında toplanıyordu. Şort giymemiştım ve G-stringim kırmızıydı. Aşağıya bakınca kaşını kaldırdı.

“Sadece yaşama şeklimizi biraz değiştirmemiz gerekecek,” dedim. “Restoranlara gitmek yerine oda servisinden yatağa getirmelerini isteyeceğiz. O tip şeyler.” Onu öptüm ve zayıf ama minnettar bir şekilde gülümsedi.

Başı kanepede geriye yaslandı. “Bugün ne yapıyorsun?” Eli farkında olmadan kalçalarımı okşuyordu.

“FedEx’e gitmeli ve son komisyon işimi postalamak zorundayım. Sonra Goodwill’e birkaç çanta bırakacağım ve emlak ofisine evin anahtarlarını geri götüreceğim. Senin kamyonetini çalacağım.”

“Önce kalbimi çaldı, sonra kamyonetimi alıyor,” dedi yorgun bir şekilde.

“Teknik olarak, önce köpeğini çaldım.”

Güldü, burnunun üstünden bana baktı, kanepenin arka-

sından başını kaldırmadı. “Bugün bir kız arkadaş durumu yapıp beni prova yaparken seyretmeye gelme şansın olabilir mi?”

Gülümsedim. “Nerede?”

“Century City.”*

“Sanırım günümün içine bir yere koyabilirim.”

Gülümsedi, bu sabah ilk kez gerçekten mutlu görünüyordu, eğilip beni öptü ama dudaklarımı tanıyordu. Yüzünü geri çekti. “Ne?”

İçimi çektim. “Ben sadece... Bir e-posta aldım, kötü değil,” dedim hemen, yüzünde aniden oluşan endişe ifadesini görünce. “Bir resim için. Gerçek bir resim. O Etsy şeylerinden değil.”

Gülümsedi. “Bu harika! Ne yapmanı istiyorlar?”

Saçımı kulağımın arkasına aldım. “Salıncakta küçük bir kız. Ve bunun için bana bir sürü para teklif ediyorlar.”

Beni kalçalarımın kendine çekerek gülümsedi. “Elbette verecekler. Sen müthişsin.”

Zayıf bir şekilde gülümsedim. “Yaratmayı özledim. San-ki tam potansiyelime ulaşmış gibi hissediyorum. Tamamen yapmak istiyorum ama yapamam.”

Alnını kırıştırdı. “Neden?”

Silkindim. “Turneye çıkıyoruz. Otobüste boyayamam.”

“Ne zamana istiyorlar?”

“Noel’e.”

“Öyleyse ara verdiğimizde yap.”

Kucağında kıpırdandım. Bunu düşünmemiştim. “Öyle bir şeyi bitirmek için beş hafta uzun bir zaman değil.”

“Biraz erken bırakırsın,” dedi. Eğilip beni öptü, “Ve bu konu açıldığı için memnun oldum çünkü çantada bir hediye daha var,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Kaçırdın.”

Yavaşça çekilerek ona baktım. “Hadi devam et.”

* Los Angeles’ta işlek bir ticaret merkezi semti. (ç.n.)

Eğildim ve tekrar çantayı aldım, üstteki ince kâğıdı çektim. En dipte bir hediye kartı duruyordu.

Bir sanat malzemeleri dükkânı hediye çekiydi.

Bin dolarlık.

“Jason! Bu çok fazla!” diyerek nefesimi tuttum. “Bunu alamam!”

Kollarını sırtımdan doladı ve dudaklarını kulağıma dayadı. “Resim yaparken çok seksi olduğunu düşünüyorum,” dedi, boynuma öpücükler konduruyordu. “Ve artık astro-not kediler olmayacağına göre, kendi sanatını yapmaya geri dönmek isteyeceğini düşündüm. Malzemelere ihtiyacın olacak, seni desteklemek istiyorum; senin beni desteklediğin gibi.”

Kucağındaki sert bir şey, şu anda beni destekliyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Dudağımlı dişledi. “Bir şey değil.”

Sonra kalkıp beni mağara adamı gibi omzuna attı. Popoma şaplak attı ve çığlık attım, bizi yatak odasına döndürdüğünde kıkırdıyordum.

BÖLÜM 35

SLOAN

♪ LITTLE BLACK SUBMARINES/THE BLACK KEYS*

On dört hafta sonra

Jason'ın telefonunun alarmı çaldı. Tucker bile yatağın ucunda sızlandı.

Jason yanımda ışığı açmak için hareket etti ve ben yüzümü buruşturdum. “Güneş doğmadan önce uyanmak kanundışı olmalı,” diye mırıldandım.

Azıcık güldü ve dirseklerinin üzerinde doğruldu, saçları dağınıktı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Kulaklarım tıkalı.”

Serin bir el yanağıma bastırdı, gözlerimi kapadım. “Ateşin yok,” dedi.

“Sanırım alerji veya onun gibi bir şey.” Burnumu çektim. “İyiyim.”

Jason kollarının üzerinde yükselip üzerimde durdu. O eğlenceli gülümsemelerinden birini gösterdi, muhtemelen saçım çıldırmış hâldeydi. “Öpme beni,” dedim. “Hasta olmanı istemiyorum.” Eğer hastalanırsa o hâliyle şarkı söylemesi gerekirdi.

* Küçük Siyah Denizaltılar/The Black Keys müzik grubu. (ç.n.)

Sırıttı ve onun yerine yüzünü boynuma gömdü.

“Hangi şehirdeyiz?” diye sordum esneyerek.

Eline bakmak için kıpırdandı. “Dün gece Atlanta’ydı. Yani Memphis sanıyorum.”

Zane, her zaman şehri sahneye çıkmadan önce Jason’ın eline yazıyordu ki yanlış yere teşekkür etmesin.

“Ayy. Hep Memphis’i görmek istemişimdir,” diyerek dudağımı büzdüm. Bu gece gitmiş olacaktık.

“Neden ses kontrolünü atlayıp Jessa’yla etrafı görmeye gitmiyorsun?” diye sordu, aşağıya bana bakıyordu.

Jessa, açılış orkestrası Grayscale’in solistiydi. Aynı zamanda Lola’yla iyi arkadaşlardı. Bu durumu ona karşı bir şey gibi düşünmedim. Aslında Jessa gayet iyi biriydi, aramızda Lola hakkında tartışmayacağımıza dair konuşulmamış bir anlaşma var gibiydi ki epey yardımcı oluyordu. Zane, Jessa’nın özel asistanı Courtney’le çok yakındı, yani beraber çok takılıyorduk. Her zaman bağlantılı kapılardan birbirimize gidip gelelim, saç maşalarını ödünç alabilelim ve televizyon izleyebilelim diye yan yana odalar tutuyorduk.

Başımı salladım. “Sen olmadan gezmeye gitmem. Eğer Memphis’i görmeyeceksek beraber görmeyeceğiz.”

Alnımı öptü ve gülümsedi. Mavi gözleri kırıştı.

Elimi yanağına koydum. “Umarım çocuklarımız senin gözlerini alır.”

Gülümsemesi derinleşti. “Ve annelerinin sanatsal yeteneğini.” Elim alıp kendi elinin içine kıvırdı.

İçimi çektim. “Bir süredir yetenek isteyen hiçbir şey yapmadım.”

Gözlerini kıstı. “Ee, belki sanatsal değil ama geçen hafta otobüste ağzınla yaptığın o şey var.”

Nefesimi tutup ona vurdum, güldü.

“Senin benlik bir kız olduğunu nasıl anladım, biliyor musun?” diye sordu beni kendine çekerek, alını alnıma dayalıydı. “O cips paketini yaladığını gördüğümde. Kendi kendime dedim ki, ‘Bu o, Jason. Bu o.’”

Kıkırdadım ve beni gıdıklamaya başladı. Çıglık atıp ondan uzaklaşmaya çalıştım, güldü. Sonra tekrar alarmı çaldı ve bütün eğlence aniden kesildi. İçimizi çektik ve kalkıp banyoya yöneldik.

Diş fırçamı bana uzattı, lavabonun başında çok iyi çalışılmış rutinimizle dişlerimizi fırçaladık. Aynada kendime baktım. Tanrım, berbat görünüyordum. Sanki tüm vücut nemlendiricisinin ya da öyle bir şeyin içine dalmaya ihtiyacım varmış gibiydi. Gözlerimin altında koyu renk halkalar vardı ve yine solgundum. Her ne kadar bütün kaldığımız otellerde yüzme havuzları ve spalar olsa da onları kullanacak zamanımız yoktu.

Belki daha fazla su içmeliydik. Her ne kadar o harika görünse de Jason’ın da benimle beraber aynı şeyi yapması için aklıma not aldım.

Jason bu hayat için doğmuştu. Seyahatin hiçbir yanı onu yıldırmıyordu. Haftanın dört günü özel eğitmenle en az bir saat spor salonunda geçirmesi gerektiğinin kontratında yazılı olduğundan bahsetmiyorum. Yani ben şiş ve solgunken o olduğundan daha sıkı ve daha seksiydi. Bu adil değildi.

Gözlerimi, Jason’ın karın kaslarının üzerindeki tüylü kısımdan pijama altının bel kısmının içine doğru kaydurdum. Yukarı ona baktığımda, Jason ağzında diş fırçası ile bana sırtıyordu. Kaşlarını çatınca ben güldüm ve tükürdüm. “İçinde koşuşturduğumuz maratona rağmen sen hâlâ harikasin diye kafanın dönmesine izin verme.”

O da tükürdü. “Hımm, kız arkadaşımınla eşit olmak zorundayım, değil mi?” Göz kırptı.

Dudağımı büktüm. “Evet, doğru.” Gözlerim öksürmek-ten kan çanağına dönmüştü. Şişkin ve yorgundum.

Değişikliğe iyi uyum *sağlamazdım*. Bütün yaptığım, *değişiklik* oluncaya kadar kendimle ilgili böyle bir şeyi fark etmemiş olmamdı.

Üç aydır yollardaydık. Ve bunların *hiçbiri* beklediğim gibi değildi. Yaptığımız hiçbir şeyde bir büyüleyicilik veya bir tatile benzerlik yoktu.

Otobüs, otel, konser salonu, uçuş. Radyo istasyonu, haber istasyonu, fotoğraf çekimi, sağlıksız yiyecekler, altı saat uyku, dört saat uyku, tekrar otobüs. Devamlı hareket, her zaman. Sürekliydi, bedenim yakalayamıyordu.

Ekip haftada iki gün izin yapıyordu ama biz yapamıyorduk. Daima Jason’dan yapmasını bekledikleri bir çeşit medya işi oluyordu. Jason bunu *yapmamaktan* fazlasıyla korkuyordu. Eğer konserlerinin bütün biletleri satılmazsa Lola’yı getirirlerdi. Çok yorucuydu.

Bu soğuk algınlığıyla sonsuzluk kadar bir zamandır savşıyordum. Midem de kötüydü. Abur cuburdan başka bir şey yemiyorduk, gerçekten fazla seçenek yoktu. Jason’ın turne müdürü onu öyle sıkı bir programa tabi tutmuştu ki yapabildiğimiz ancak benzin almak veya otoparka bitişik artık hangi restoransa orada bir şey için durmaktı. Günün bütün değişik saatlerinde yemek yiyorduk. Bazen öğleden sonra beşte, gösteriden önce yemek yiyorduk, bazen gece yarısına kadar yemiyorduk. Saat farkından jet-lag olmuş-um ve daha Amerika’nın dışına bile çıkmamıştık.

Beş haftalık ara tatilimiz için *yaşıyordum*. Günleri sayıyordum. 4 Eylül’dü ve ara tatil zamanı gelinceye kadar on haftamız daha vardı. Kristen’ı aylardır görmemiştim. Jason onu ve Josh’ı getirtmeyi önerip duruyordu ama anlamı yoktu. Neredeyse hiç aynı yerde iki günden fazla kalmıyor-

duk ve bebek bunca seyahatle iyi olmazdı.

Yani plan, Şükran Günü için bir hafta onun ailesiyle Ely'de, sonra bir ay Kaliforniya'da geçirmektir. Böylece resim yapabilecek, Kristen'ı ve ailemi görebilecektim. Bir ay, komisyon edilmiş bir resmi tamamlamak için uzun bir zaman değildi. Ama Jason'ı erken bırakmak istemiyordum ve doğrusunu söylemem gerekirse resmi yapmak için o kadar heyecanlıydım ki onu zamanında bitirmek günde on dört saat çalışmak anlamına da gelse umursamıyordum.

Resim yapmayı *ruhumdaki* delici bir ağrı gibi özlemiştim. Hiç bu kadar uzun süre bir şekilde resim yapmadan geçirmemiştim. Şimdi, üç aydan fazla elimde resim fırçası yoktu ve onu arzuluyordum. Çalışmak istediğimden bahsetmiyorum bile. Evimin satışından iyi bir miktar para kazanmıştım. Harcayacak kendi param vardı, Jason bana izin verdiğinden değil. Ama bir amaç istiyordum. Sadece Jason'ın kız arkadaşı olmaktan başka.

Biri kapıyı çaldı, sabahlığını giyip kapıyı açmaya gittim. Bu, artık sistemimizin bir parçasıydı. Ben kapıyı açtım ve Jason da biri geçerken onu içeride görürse diye gözden kayboldu.

Bunu zor yoldan öğrenmiştik. Biri onu odada görürse hemen hareket etmeliydik yoksa dışarı çıktığımızda bizi bekleyen hayranlarımız ya da kameralarımız olurdu; daha kötüsü, kapıya vurup bizi uyandırıyorlardı.

Kapıyı açtığımda Zane kahvelerimizi tutuyordu ve oda servisi elemanı da el arabasıyla aynı anda orada duruyordu.

"Hey," dedim, ikisini de içeri aldım.

Servis arabası odaya girerken pankeklerin ve pastırmaların sıcak aromasını içime çektim. En azından oda servisi olan otellerde kaldığımızda yarı düzgün kahvaltılara güvenebilirdim. Ama o bile aylar önce cazibesini kaybetmişti.

Bütün menüler aynıydı. Her öğünde, her otelde aynı beş veya altı seçenek oluyordu. Oda servisinden sıkılacağımı asla düşünmezdim ama işte buradaydık.

Kafamda bütün ziyaret ettiğimiz şehirlerdeki imza restoranlarda yemek yiyeceğimizi canlandırmıştım. Kansas'ta mangal, Şikago'da kalın hamurlu pizza, Philadelphia'da peynirli biftek. Ama aslında içinde bulunduğumuz şehirleri ziyaret etmiyorduk. Biz içinden geçiyorduk. Bazen o kadar hızlıydı ki içinde bulunduğumuzu bile bilmiyorduk.

Zane bana Starbucks latte'yi uzatıp Jason'ın koyu Sumatra kahvesini televizyonun yanına koydu. Kolunun altından bir dosya çıkardı. "Program burada. Onu saat altı aralığına koymuşlar."

İnceledim. "Bunu önceden kaydedemiyorlar mı?"

"Hayır. Canlı. Üzgünüm."

Ahh. Bu, akşam oturup yemek yemek yerine, haber istasyonundan sahneye koşacağı anlamına geliyordu. Yine.

İçimi çektim, burnumu mendille sildikten sonra günün geri kalanının programında göz gezdirdim. Bu gece konserden sonra yarınki festival için Memphis'ten Nashville'e arabayla üç saat yol yapacaktık. Yani otele gece saat 2'de giriş yapacaktık. Ses kontrolü sabah 8'deydi. Festival öğlendi.

Boktan bir program daha.

Zane yorgunluğumu sezmiş görünüyordu, oda servisini benim yerime imzaladı.

Servis elemanını çıkardıktan sonra, "İyi misin?" diye sordu.

Jason duştaydı, suyun aktığını duyabiliyordum.

Alnımı ovuşturdu. "Evet. Sadece çok yorgunum."

"Git tırnaklarını falan yaptır. Bu saçmalığı boş ver."

Aşağıya ellerime ve sıyrılmış ojelerime baktım.

Komikti çünkü Brandon için yas tutarken kendime hiç bakmazdım ve şimdi de aynıydı.

“Sana bir şey getirmemi ister misin?” diye sordu.

Zane müthiş bir kadındı. Buradaki can simidimizdi. Çok izoleydik. Jason zamanın yarısında otobüsten bile inmiyordu yoksa fotoğraf imzalamak zorunda kalıyordu. CVS’e* bile gidemiyor ve kendi deodaratını alamıyordu. Zane bizim için her şeyi yapıyordu. Çamaşırlarımızı, ıvır zıvır işleri.

“İyiyim,” dedim, dirseğimin içine öksürdüm. “Teşekkür ederim yine de.”

“Sadece yola alışmalısın,” dedi, eğilerek hep kapının yanına koyduğumuz kirli çamaşır torbasını aldı. “Bir sonrakinde profesyonel olacaksın.”

Alay ettim. “En azından şu anda içinde bulunduğum durumu atlatmak için birkaç yılım olacak.”

Çantayı omzuna attı. “Sen öyle san.”

“Ha. Brisbane’den sonra işi bitiyor,” dedim, burnumu silerek.

Kafası karışmış göründü. “Bundan sonra üç hafta arası var ve sonra yine yollarda. Sana söylemedi mi?”

Ona bakarak gözlerimi kırıştırdım. “Hayır...”

“Ekibe sözleşmelerini uzatmak için kâğıtlar gönderdiler. Ben kendiminkini daha dün aldım. Belki daha bilmiyor-dur.”

Midem kasıldı. “Emin misin?”

“Eminim. Tokyo’da çok istenen biri gibi görünüyor. Jason’ı oraya ve sonra Brezilya’ya, Şili’ye, Panama’ya ve Arjantin’e göndereceklermiş diye duydum. Bu iyi bir şey. Büyük olduğu anlamına geliyor.”

Tamamen pıstım. Bir turne daha mı? Üç ay ara ve sonra

* Mağaza zinciri. (ç.n.)

bu durumdan biraz daha? “Ah Tanrım...” diyerek nefes aldım.

Zane ayağına vurdu. “Hadi gidelim, Tucker. Yürüyüş zamanı.”

Tucker yataktan zıpladı ve Zane’in tasmaını takmasına izin verdi. “Sana DayQuil* getireyim. Başka bir şey istersen bana mesaj at.”

Onları dışarı çıkarıp kapadıktan sonra sırtımı kapıya yasladım.

Hayal kırıklığı yepyeni bir yorgunluk dalgası gibi içime doldu ve gözkapaklarım seğirmeye başladı.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Demek istediğim, bu turne bittiğinde ona *bir şeyler* yaptırırlardı. Ama ben sadece bir sonraki albümünü evde, benimle birlikte, bir yerlerde yazıp kaydedeceğini düşünmüştüm. Bunu ona yeni baştan yaptıracakları hiç aklıma gelmemişti. Tam hemen son seferin arkasından.

Yani böyle mi olacaktı? Turnede, turnede değil ve sonra yine geri? *Sonsuza kadar?*

Duştaki su sesi kesildi.

Kendimi toparlamak için bir saniye daha bekledim ve sonra buharlanmış banyoya yöneldim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu, havluyu beline bağlarken bana bakıyordu.

“Bu turneden sonra seni tekrar bir programa aldıklarını biliyor muydun?” diye sordum.

Dondu. “Hayır. Nereden duydun?”

“Zane dedi ki senin ekibinin kontratlarını yeniliyorlarmış. Üç ay ara alacakmışsın ve sonra tekrar dönecekmişsin.”

Çenesindeki tikin attığını gördüm. “Saat kaç?”

* Soğuk algınlığı ilacı. (ç.n.)

“Ernie’yi aramak için çok erken,” dedim, halihazırda ne düşündüğünü biliyordum.

Jason lavabonun yanından telefonunu alıp tuşladı ve düğmeye bastı.

Yatak odasına girdi ve ben peşinden gittim. “Jason, orada saat sabah dört gibi.”

Döndü, telefonu hoparlöre koydu ve aramızda tuttu.

Ernie ikinci çalışta açtı. “Günaydın, çocuklar. Beni Graceland’dan mi arıyorsunuz?” dedi hâlsizce.

“Beni yeni bir turneye mi çıkarıyorlar?” diye sordu Jason.

İçi dolu bir sessizlik oldu.

“Ee, kahretsin,” diye geveledi Ernie. “Bana bir saniye ver.”

Ernie kısık sesle karısına bir şeyler söyledi. Birkaç saniye geçti ve sonra arkada bir kapı kapandı. “Kim söyledi sana?”

“Doğru mu?” diye sordu Jason.

“Bir de şöyle bak. İş güvenliğinin var artık.”

Bir an gözlerimi kapatıp açtığımda Jason’ın yüzü özür diler gibiydi.

“Teknik olarak yeni bir turne değil,” dedi Ernie. “Aynı turne, genişletildi. Bu iyi bir şey. Yani çok isteniyorsun. Seni Los Angeles’ta tutmak için yeni bir film müziği için uğraşıyordum, Patty Jenkins fos çıktı gerçi ve anlaşma mahvoldu. Yazmıyorsun ve kayda girmiyorsun. Bir şey yapmadan öylece oturmana izin vermezler, dostum. Ve şu anda Tokyo’da çok arzulanıyorsun.”

Jason ve ben birbirimize, sessizliği paylaşarak baktık. Eliyle sakalını sıvazladı. “Ernie, bunlardan birini daha yapamam. Bu program kahrolası çok saçma. Aylardır sesimi dinlendiremiyorum, çok yorulduk.”

* Elvis Presley’in Memphis’teki malikânesi. (ç.n.)

Ona bakakaldım. Hiç yorgun *değildi*, bu yüzde yüz benim içindi. Ve ilk kez bu dönenlerden mutlu olmadığını gerçekten kabul ediyordu.

“Evet, bu saçmalık,” dedi Ernie. “Ama ne yazık ki bunun için imza attın. Eğer onlara bir albüm verirsen, albümün prodüksiyonu için sana üç ay yerine altı ay izin verebilirim. Sana bu üç ayı gerçekten bir şeyler yazman umuduyla veriyorlar, yoksa seni yollarda tutmaya devam ederler.”

Jason’ın gözleri daha da üzgünleştii ve yatağın kenarına çöktü.

Yazamıyordu. Yola çıkmadan önce de kötüydü, şimdi olduğunun en kötüsüydü. Bu koşullar altında ondan nasıl yaratıcılığını toplamasını bekleyebilirlerdi, bilmiyorum.

“Ve ikinizi de telefonda bulmuşken size bir şey söylemem lazım,” dedi Ernie. “Sizi uyarayım, hiç hoşlanmayacaksınız.”

Jason bana baktı ve bekledik.

“Şükran Günü için sana Amsterdam’da yer ayırtmışlar. Noel için de Paris’e gidiyorsun.”

Depomda kalan azıcık şey de boşaldı.

BÖLÜM 36

JASON

♪ I DON'T KNOW WHAT TO
SAY/BRING ME THE HORIZON*

Sloan'ın gözlerindeki ışık hemen söndü. Birkaç saniye bir şey söylemeden gözlerini kırptırdı, sonra dönüp yavaşça banyoya yürüdü.

“Ernie, seni sonra arayacağım.”

Kapatıp arkasından gittim. Yüzünü ellerine gömmüş, kapalı klozet kapağının üstünde oturuyordu, önüne çömeldim. “Üzgünüm, Sloan.”

Başka ne söyleyebilirim bilmiyordum. Çok *üzgündüm*. Buradaki her kahrolası gün için üzgündüm.

Bu bir hayat değildi. Bitkin ve sıkılmıştı. Arkadaşlarını ve ailesini özlemişti. Bunu onun için eğlenceli hâle getirmek için yapabileceklerimi yapmıştım ama yolda olmak çok acımasızdı.

Ellerini yüzünden çekmedi. “Bunu sindirebilmek için bir dakikaya ihtiyacım var,” dedi sessizce.

Eve gitmeyi dört gözle bekliyordu. Kristen'ı özlemişti ve

* Ne Söyleyeceğimi Bilmiyorum/Bring Me The Horizon müzik grubu. (ç.n.)

o komisyonlu işi yapmak istiyordu. Bütün konuştuğu buydu ve şimdi bu da onun elinden koparılıp alınmıştı.

Bu nasıl lanet olası bir kozmik şakaydı ki benim tutkum sürekli hareket hâlinde olmayı ve seyahat etmeyi gerektirirken onunki tamamen ve kesin bir durağanlık istiyordu.

“Hey.” Dazine bir öpücük kondurdum. “Belki gider ve Louvre Müzesini görürüz?” dedim umutla, muhtemelen beni bir sonraki şeye koşturacaklarını ve bunun olamayacağını bile bile.

O da biliyor olmalıydı. Yanıt vermedi.

“Sloan...”

Derin bir nefes alıp rulodan bir parça tuvalet kâğıdı kopardı ve burnunu sildi. “Tamam. Olan oldu.” Burnunu çekti. “Değiştiremeyiz. Peki daha ne kadar sürecek?” Güzel gözleri kan çanağıydı. “Kontratın ne kadar sürecek? Bittiginde Ernie senin şartlarını yeniden görüşebilir, değil mi? Daha iyi bir program isteyebiliriz? Daha fazla kontrol?”

“Evet ama...” Ona söylemek zorunda olduğum şeyle yüreğim sıkıştı.

Kayıt anlaşmamı aldığımda çok mutluydum. Çoğu müzisyen tek albümlük bir teklif alırdı ve eğer sanatçı yeterince başarılı olursa yenileme opsiyonu olurdu. Eğer plak şirketi size güveniyorsa iki albüm teklifi alırdınız. Çok azı benim aldığım teklifi almıştı ve ben de almıştım çünkü şu anda başıma gelmekte olan şeyi doğru öngörmüşlerdi: Yıldız olma.

Ernie bunun beni onlara bağlayacağı konusunda uyardı ama umursamadım. Dünyanın en iyi plak şirketlerinden birine girmiştım. Onlara bağlı olmak *istedim*. Don Henley kadar meşhur olmak istedim.

İşten korkmuyordum. Müzik endüstrisindeki en kuvvetli güçler tarafından temsil edilmek istemediğim bir senaryo-

yu bile hayal edemedim. Ernie harika telif ücretleri ve avantajlar için pazarlık yapmıştı, avansım en çılgın rüyalarımdaya bile hayal ettiğimden fazlaydı. Beni çok zorlayacaklarını biliyordum ama bekârdım, turnelerde olmaya alışkındım, yol beni rahatsız etmezdi, söz, beste yazmak benim için hiç mesele olmamıştı, bu yüzden üzerinde anlaştığımız konuları yerine getirememekten hiç şüphem olmadı.

Ama şimdi *her şey* farklıydı.

Yazamıyordum. Düşünmem gereken Sloan vardı. Lola başımın üstünde kahrolası bir giyotin gibi sallanıyordu. Bu plak anlaşması beni ağırlığı altında eziyordu, bütün istediğim ortada bir şeydi. Yönetilebilir şöhret ve bana hâlâ yaşama olasılığı verecek bir başarı çünkü bu, o *değildi*.

Bekliyordu. “Ne kadar sürecek?”

Başımı salladım. “Bu ayarlanmış bir zaman dilimi değil, Sloan. Sözleşmem dört albümlük. Filmin müziği bir tane-siydi. Üç tane daha lazım.”

“Tamam. O ne kadar zaman alır?”

Onu yanıtlamadan önce durdum.

Dudaklarını yaladı. “Altı ay mı? Her biri için bir yıl mı? Neye göre hazırlanalım?”

“Çoğu müzisyen için albümler arasındaki zaman ortalama üç yıldır.”

Bu haber onu bir tokat gibi vurdu. Gerçekten bu haberle irkildi.

“Üç yıl mı?” diyerek nefes aldı. Kızarmış gözleri kucağına baktı, ileri geri hareket ediyordu. “Üç yıl mı, Jason?” Bakışları bana geri döndü. “*Her biri için?*”

“Çok olduğunu biliyorum...”

Yüzündeki renk çekildi. “Ve sen yazamıyorsun,” diye fısıldadı, durumumuzun gerçekliği tam olarak anlaşıldı. “Bunun gibi dokuz yıl daha mı? *Daha mı fazla?*” Gözleri doğru olmadığını söylemem için yalvarır gibi bakıyordu.

Ve yapamadım.

Söyleyecek bir şeyim olmadığından kalktım, bunun daha iyi olmasını sağlamak için bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum ama yapacak hiçbir şey yoktu. “Sana banyonu hazırlıyorum.”

Jakuzide suyu açıp otelin sabununu içine döktüm. “Bugün burada kalıyorsun. Hastasın.”

Kendisi için bir şey yapmasını sağlamak için beni kendi hâlime bırakmasını istediğimde genellikle yaptığı gibi benimle tartışmadı, bunun iyiye mi kötüye mi işaret olduğunu anlayamadım.

Onu ayağa kaldırıp sabahlığının kemerini açmaya başladım. Sersemlemiş gibiydi. Benimle göz kontağında bulunmadı.

Sarı saçları başının üstünde dağınık bir hâlde toplanmıştı. Artık saçlarını hiç açık bırakmıyordu. Nadiren makyaj yapıyordu, tırnaklarını hiç yaptırmıyordu. Onun nasıl göründüğünü zerre kadar umursamıyordum. Ne olursa olsun çok güzeldi ama bu durumun *ne anlama* geldiğini umursuyordum. Kendine bakmıyordu.

Burada kötüleşiyordu. Kendimi bir yol gezisinde bir orkide almışım gibi hissediyordum ve orkide hiç gelişmiyordu. Onun solmasını, yapraklarının dökülmesini izliyordum, onu evine götürmek ve yeniden dikmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve şimdi bu mümkün olmayacaktı.

Kötü bir şekilde öksürdü ve ben de kendimi olduğundan daha kötü hissetmeye başladım.

“Kahvaltını buraya getireyim,” dedim. “Sonra yatağa geri döneceksin. Hadi bakalım.”

Onun küvete girmesine yardım ettim ve odaya gittim, masanın yanından sandalyeyi aldım, banyoya sürükledim, böylece oturağını masa olarak kullanabilecekti. Sonra yiye-

ceklerini getirdim ve hazırladım. Bütün o zaman zarfında saatime bakıyordum çünkü gecikiyordum. Sloan için burada kalmalıydım, ona bakmalıydım, en azından az önce olanlar hakkında konuşmaya hazır olduğunda yanında olmalıydım ama bunun yerine o kahrolası radyo istasyonunda olmak zorundaydım.

Gitmeden önce onu alnından öpüp vedalaştım ve bir kelime etmedi. Hatta eğilmedi bile.

Zane arabayı sürdü ve ben arabadan Ernie'yi aradım. Telefonu omzumla tuttum ve başlayan baş ağrımı gidermek için şakaklarımı ovuşturmaya çalıştım.

İlk çalışta açtı. “Karım seni kanepede uyumaya zorlarsa oturma odamın sürgülü cam kapılarından güneşin doğuşunu görebildiğini biliyor musun?”

Burnumun kemerini sıktım. “O kadar erken aramama-lydım. Karın kızdığı için özür dilerim.”

“Karılarımdan biri *daima* kırgındır. Bu yüzden hayatta olduğumu biliyorum. Sloan nasıl? Normal karşıladı mı?”

Camdan Memphis'in yağmurlu caddelerine doğru baktım. “Hayır, karşılamadı. Hasta. Yorgun. Mutlu değil.”

Dudağını büktü. “Orada mutlu olunacak lanet olası ne var ki? Bu yol işi berbat.”

Bitkince gözlerimi ovuşturdum. “Sanki hayatım boyunca bunu istemişim, şimdi ona sahibim ve sadece bitmesini istiyorum.”

Onun başını salladığını kafamda canlandırdım. “Ee, sen kendi başarının kurbanısın. İnsanlar senin çalmanı istediği sürece turneyi yapmak zorundasın.” Telefona doğru uzun bir soluk bıraktı. “Biliyorsun, burada seçeneklerin var dostum.”

“Ondan ayrılmayacağım.”

“Bu da kesinlikle bir seçenek ama benim söylemek üzere

olduğum o değil, bu noktada benim bunu önereceğimi düşünmene biraz darıldım. Burada ilk eşinden bahsediyoruz.”

Hıhladım.

“Kendini zorlar ve sözleşmede senden istedikleri şeyleri kaydedersin.”

Homurdandım.

“Hey, senin başlamanı sağlar. Son günün gelmesini hızlandırır. Ya o ya da diğer şey, sen kesinlikle diğer şeyi istemiyorsun. Bu sözleşmeden çıkabilecek yalnızca iki yol var. Ya yerine getirirsin ya da seni bırakırlar. Ve seni sadece kariyerin boka batarsa bırakırlar. Bunun olacağını düşünmüyorum, tabii eğer benim bilmediğim bir yavru kedi boğduğuna dair bir videon yoksa.”

Gözlerimi kapadım ve başımı araba koltuğunun destek yerine dayadım.

“Bak,” dedi. “Ona biraz tatil ver. Birkaç haftalığına onu evine gönder.”

Başımı kaldırdım. *Onu eve göndermek mi?*

O olmadan yollarda olmak düşüncesi bile midemi altüst etti. Sadece o, beni burada akli başında tutan şeydi. Şimdi kendi şöhretimin mahkûmu olmuştum. Fotoğraf imzalamayı istemedikçe, ki istemiyordum, bir otobüse veya bir otel odasına mahsur kalmıştım. O parıltı aylar önce sönmüştü. Sloan’la tecrit edilmişliğe aldırmıyordum ama on-suz? O benim bütün hayatımdı. En iyi arkadaşımdı. Onu göndermek bana hapis cezası gibi geliyordu.

“Sloan ne yapmaktan hoşlanır?” diye sordu.

Şakaklarımı sıktım. “Yemek yapmayı sever. Resim yapmayı. Kristen’la görüşmeyi.”

“Tamam, demek ayarlayan gereken bu. Bu boktan çıkıp tatil yapmaya ihtiyacı var. Tükenmişlik gerçek, sen daha denizaşırı bile gitmedin. Sen Sloan’ı bu şekilde jet-lag

ve sefil hâlde İngiltere'ye sürükler, sonunda ikinci karımın yolundan gider, eşyalarını toplar ve sen Berlin'de bir yerde ses kontrolü yaparken senin kıcını davulcuna bırakıp gider.”

Bitkin bir şekilde başımı salladım.

“Hasta mı?” diye sordu.

“Haftalardır hasta,” diyerek kabul ettim. Muhtemelen onun acil bakım servisine gitmesini sağlamalıyım ama ateşi yoktu ve kaçabilmek tam olarak kolay değildi.

“Oraya ona bakması için bir rock doktoru göndereceğim.”

“Bir ne?”

“Rock doktoru. Müzisyen doktoru. Turneler için çağrılır. Onlar sana gelir. Memphis'te sevdiğim biri var. Oraya göndereyim. Antibiyotik verir, B12 iğnesi yapar, iyileşir. Ben bunu yaparım ve sen de onu birkaç haftalığına nasıl eve yollarsın düşün.”

Uzun bir soluk verdim. “Sanırım, bu iyi fikir.”

“Elbette iyi. Tamamdır, gitmem gerek. Karıma yatağında bir mimoza ve bir kredi kartı götürmeliyim yoksa sırtım bu kanepede hiç iyileşmeyecek.”

“Neden yalnızca telefonunu kapatmıyorsun?” diye sordum bitkince.

“Çünkü müşterilerim aradığında orada olmak istiyorum. Senin yaptığın şey *benimkinden* lanet olası çok daha zor. Eğer ihtiyacım olduğunda telefonumu yanıtlayıp bana ilişki konusunda tavsiye verecek bir temsilcim olsaydı ilk eşimle hâlâ evli olabilirdim. Ve o evlenmem gereken *tek* karımdı.”

Sessizlikte ciddi bir duraksama oldu. “Ona iyi bak, Jason. Başka bir tane bulamazsın.”

BÖLÜM 37

SLOAN

♪ KEEP YOUR HEAD UP/BEN HOWARD*

Zane DayQuil ve NyQuil'i** getirdi. NyQuil'i aldım. Uyumaya ihtiyacım vardı. Jason'ın bana demin söylediği şeyi düşünmemeye ihtiyacım vardı. Şu anki hâlimle bile kavrayamayacağım kadar büyük ve geniş kapsamlıydı.

On yıl.

Önümüzdeki *on yıl boyunca* hayatımız bu olacaktı.

Oliver'ı büyürken göremezdim. Resim yapamazdım. Evim bile olamazdı. Anlamı neydi ki? Birkaç aydan fazla içinde olamazdık ki?

Ve başka seçenek yoktu. Onu asla bırakamazdım. Bu, en son şeydi. Kaderlerimiz bağlıydı, ona olan bana da olmuştu.

Bu haberden sonra vücudumun uyumak için ağlaması beni korkuttu çünkü eskiden depresyonum boyunca uyuduğum zamanlardaki gibi hissettim. Sadece bu kez, birini değil kendimi kaybetmiştim, Jason'ın kariyeri tarafından olduğum gibi yutulmuştum.

* Başını Yukarıda Tut/Ben Howard şarkıcı. (ç.n.)

** Gece içilen soğuk algınlığı ilacı. (ç.n.)

Kaliforniya'da sabah 06.00 oluncaya kadar bekledikten sonra Kristen'i aradım.

Merhaba demek yerine öksürük nöbetine girince, "Tanrım, ince hastalığın var gibi geliyor sesin," dedi.

"Biliyorum. Çok hastayım." Burnumu mendille sildim. İhtiyacım olduğunu biliyormuş gibi Tucker yatakta yüzünü kolumun altına gömdü.

Kristen kıs kıs güldü. "Jason henüz sana penis-silin önermedi mi?"

"Hı, ne?"

"Erkekler penislerinin her şeyin tedavisi olduğunu düşünür. Yemin ederim, ölümcül bir hastalığa yakalanmış olsam Josh kaşlarını kaldırıp 'Kızım, neye ihtiyacın olduğunu biliyorum,' derdi."

Burnumdan çıkardığım kahkaham beni bir başka öksürük krizine soktu.

Kendime geldiğimde "Hayran hayatı nasıl gidiyor?" diye sordu.

Onunla konuştuğumdan bu yana, geçen haftanın bir özetini verdim ve ona bu sabah olanı anlattım.

"Kahretsin," dedi. "Bu berbatmış. Ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Ne *yapabilirim*? Bu onun işi."

"Adam göçebe gibi. Gelecek on yılda onunla beraber yalnızca dünyayı mı dolaşacaksın?"

"*Hep* olmayacak," dedim savunur gibi. "Tatillerimiz olacak."

"Bana adamın bir karavanda yaşadığını söylediğinde onun ayakları yere basan bir adam olmadığını anlamalıydım." Arkada Oliver mızırdandı. "Sen de pek iyi *seyahat* eden biri değilsin. Dokuzuncu sınıfta annemin bizi Coronado'ya* götürdüğü ve burnunun sürekli kanadığı zamanı hatırlıyor musun?"

* Kaliforniya'da bir şehir. (ç.n.)

Homurdandım. “Ve sanki bunu bilerek yapıyormuşum gibi ‘Bu gerçekten kabul edilemez, Sloan’ deyip durdu.”

İkimiz tekrar kahkahalara boğulduk ve ruh hâlim hafif düzeldi.

“Bak,” dedi. “Eğer bu Josh olsaydı, ben de tam göçebe olurum. Eğer onu seviyorsan yapman gerekeni yap. Ama kendine daha iyi bakmaya çalış.”

“Burada kendime *nasıl* iyi bakabilirim onu bile bilmiyorum.” Boğazımdaki yumruyu yuttum. “Ve sizi çok özledim çocuklar.”

Bir an durdu. “Biz de seni özledik.”

Birkaç dakika daha konuştuk ve sonra NyQuil etkisini gösterdi. Kristen’i kapattığımda biraz daha iyi hissediyordum.

Belki haklıydı. Belki Zane de haklıydı. Bunun ne olduğunu anlamalıyım. Biraz daha uykuya ihtiyacım vardı. Egzersiz yapmalı ve daha iyi beslenmeliydim.

Ernie gündüz yerine gece araba kullanmak ve otobüste ki ranzalarda uyumak için çok ısrar etmişti. Jason da bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu ama birkaç kez denemiştik ve ben buna alışamamıştım. Kafam, otoyolda bir yerlerde pijamalarımın içinde olduğumu bildiğinden rahatlamıyordu. Sadece tuhaftı. Ve fren yapılmasını ve park yerine girilmesini hissedebiliyordum ve uyanıp duruyordum.

Ama her gece bir otelde kalmak yerine bunu yapsaydık, gerçekten bir şeyler yapmak için seyahatten arınmış günlerimiz olurdu. Sabahın 5’inde otelden çıkacağımıza, varmak için bütün gün araba kullanarak kullanmak yerine şehrimizde uyanırdık. Belki öyle ya da böyle etrafı görebilirdik, restoranlara gidebilirdik. Böylece daha iyi beslenebilirdik ve tekrar hareket edebilirdim.

İçimi çekip örtülerin altına girdim ve başımın altındaki yastığı düzelttim. O geri geldiğinde ona otobüste uyuma

işini tekrar denemek istediğimi söyleyecektim. Aynı şeyleri yapmaya devam edip farklı sonuçlar bekleyemezdim.

O soğuk ilaç uykularından birine daldım. Karanlıkta yüzdüğün ve rüya görmediğin türde.

Uyandığımda Jason yanımda uyuyordu, bir kolu belime dolanmıştı.

Kafa karışıklığımı atmak birkaç saniyemi aldı. Oda zifiri karanlıktı ama gün ışığının perdelerin kenarından sızdığını görebiliyordum. Jason sözde bu geceye kadar burada olmayacak, medya işlerini yapmak için etrafta dolanacak ve sonra ses kontrolü yapacaktı.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. Saat öğleni gösteriyordu. Beş saat uyumuştum.

Jason kıpırdayıp gözlerin açtı. “Hey, uyanmışsın. Nasıl hissediyorsun?”

“Hâlsiz. Sen burada ne yapıyorsun?”

Saçımı alnımdan çekip öptü. “Günümü iptal ettim.”

“*Günü*nü iptal mi ettin?” İhh. Reklamcısı çok kızacaktı. “Jason...”

“Endişelenme, konseri iptal etmedim. Ama bugün evde kalacağız. Yatakta uzanıp polisiye dizileri izleyeceğiz. Zane Memphis’in en yüksek puanlı restoranından yemek alıp getirecek, bir saat içinde seni görmeye gelecek bir doktor buldum.”

Bu kalbime indirilmiş bir yumruktu. Çenem titremeye başladı. “Jason...”

Alnını benimkine dayadı. “Sloan, sana iyi bakamadığım için üzgünüm. Daha iyisini yapacağım.”

Burnumu çektim. “Bu senin hatan değil, Jason.”

“*Hepsi* benim hatam.” Gözleri gözlerimde takıldı. “Senin mutlu olmandan daha fazla istediğim hiçbir şey yok. Anlıyor musun? Seni mutlu etmek için *her şeyi* yaparım.”

“Ben mutluyum.”

Ama gözleri buna inanmadığını söylüyordu.

İki saat sonra doktor gelmiş ve gitmişti. Bronşitim ve çift kulak enfeksiyonum varmış. Doktor bunu söylediğinde Jason birisi onun köpeğini tekmelemiş gibi görünüyordu. Sanırım daha önce birini görmediğim için kendini suçlu hissediyordu ama bu *onun* suçu değildi. O yapması gerekenleri yaparken ben acil bakım servisine gidebilirdim ama kendi başıma atlatırım diye düşündüm.

Doktor bana antibiyotik, vitamin dozları, reçeteli öksürük ilacı ve nefes tedavisi verdi. Ondan sonra Jason ve ben yatakta kaldık. Tanrım, ihtiyacımız varmış. Her ne kadar hiç ayrı kalmadıysak da müthişti, sanki aylardır birbirimizi görmemiştik. Burada yaptığımız hiçbir şey kaliteli bir zaman değildi.

Jaxon hariç her şeyi konuşarak orada uzandık. Jaxon’dan *çok* yorulmuştum, sanırım o da aynıydı.

Sanki ilişkimizde bir başkası var gibi hissediyordum. Durmadan talep eden ve sürekli dikkatimizi isteyen biri. Tüm hayatımız Jaxon’ın ihtiyaçlarının peşinde koşmakla geçmişti ve şimdi aylardır ilk kez kendimiz için zaman ayırıyorduk. Çok iyi hissettiriyordu.

Belki de püf noktası *buydu*. Peşinden koşmam gereken şey. Ve belki de otobüste uyursak, uyanık olduğumuz saatler daha çok böyle olacak ve şimdiye kadar olduğundan daha az olacaktı.

Ama turne ne kadar yorucu olsa da içinde iyi yanlar da vardı. Son üç ayda Jason’a çok daha fazla âşık olmuştum. Ona hep hayrandım, onun kim olduğunu bilmeden önce bile. Ama şimdi onu yüzlerce nedenden dolayı daha çok seviyordum.

Bizi otellere yerleştirenlerden benzin istasyonlarındaki kasiyerlere kadar herkese karşı nazik ve kibar olduğunu öğrenmiştim. Ne kadar yorgun olursa olsun onunla tanışmak isteyen herkes bu şansı yakalayana kadar beklediğini öğrendim. Cömertti. İyi bahşış veriyordu ve etrafındaki insanları önemsiyordu. Her ne kadar ekibinin bunu yapması gerekse de teçhizatlarının getirilmesine hep yardım ederdi. Fotoğraf isteyen küçük çocuklara vermek için üstünde fazladan gitar penası taşıdığını biliyordum. Ve hepsinden çok, bana değer verdiğini biliyordum. Onun ağırlık merkeziyimişim gibi hissediyordum. Sanki ben her neredeysem o benim etrafımda dönüyordu. Onun tarafından sevilme bir onurdu ve zor olsa da tüm bunlara değdi.

İkimizin kafası aynı yastığın üzerinde uzanıyor, birbirimize bakıyorduk. Uzandı ve ben ona bakarken saçımı kulağımın arkasına itti. Gözlerindeki her çili ezberlemiştim. Her çizgiyi. “Senin yüzünü hafızamdan çizebilirim, biliyor musun?” dedim sessizce. “Sen benim içime işledin, Jason.”

Nazikçe gülümsedi. “Sloan, senin için bir şey yaptım.”

Dudağımı ısırdım. “Ne?”

Soluğunu bıraktı. “Eğer istersen hayır diyebilirsin ama ben bu konuyu çok düşündüm ve gerçekten bunu yapman gerektiğini düşünüyorum.”

“Ben de bir konu üzerinde çok düşündüm,” dedim. “Otobüste uyumayı tekrar denemeliyiz diye düşünüyorum. Haklısın, daha pratik. Sadece alışmam gerekecek...”

“Senin Ely’e gitmeni ve ailemle beraber birkaç ay kalmanı istiyorum.”

Hızla dikildim. “Ne?”

Oturdu ve eliyle beni durdurdu. “Beni bir dinle, tamam mı? Duyduğun kadar çılgınca bir şey değil. O komisyon işini yapmanı istiyorum,” dedi. “Ve ailemin evinin bunu ya-

pabilmek için mükemmel bir yer olduğunu düşünüyorum. Gölü tepeden gören cumbalı bölümde resmini yapabilirsin. Tucker'ı beraber götürebilirsin ve o da bizimle aylardır kapalı kaldıktan sonra bütün o boş alana sahip olabilir. Annemin derin dondurucusu av hayvanları ile dolu, orada yemek pişirebilirsin ve belki blogunu güncellemeye başlayabilirsin. Annem seni çok seviyor ve seni daha iyi tanımak istiyor. Minnesota merkezde, yani Amerika'da her nerede olursam olayım, uçup beni görebilirsin ve üç saat içinde orada olabilirsin ve saat farkı o kadar kötü olmaz. Ve Kristen'ı aradım. Oliver'la oraya gelecek ve seninle iki hafta kalacaklar.

Gözlerim kırıştırdım. “Sen... Sen *Kristen*'ı mı aradın?”

Mavi gözleri, gözlerime baktı. “Evet, öyle. Şükran Günü için Kaliforniya'ya aileni görmeye gidebilirsin. Ve eğer şimdi gidersen Noel'de Paris'te yanıma gelebilmek için resmi zamanında bitirebilirsin. Zamanlama mükemmel olur.”

Nutkum tutulmuştu.

“Jason, seni bırakmak istemiyorum...”

Başını salladı. “Bak, bunun *her ikimiz* için de nasıl işe yaramasını sağlayacağımızı bulmak zorundayız. Yakınlar da bir zaman biteceği yok bunun. Sana özel olan bir şeye ihtiyacın var.” Gözlerimin içine baktı. “Ben gitmeni istiyorum. Bunu yapmanı istiyorum.”

Birbirimize dikkatle baktık, göğsüm biraz fazla hızlı inip kalkıyordu ve o bana sakince bakıyordu. Çok düşünceli ve tatlıydı. Gerçekten öyleydi. Ama ben yapamazdım... yapabilir miydim?

Brandon'ı kaybettikten sonra hiçbir şeyde neşe bulamamıştım. Her şey beni durduruyordu. Dünyam yağmurda akan suluboya gibiydi. Ama şimdi üzerini boyamam için yalvaran bembeyaz bir tuvaldi ve ellerim arkamda bağlanmıştı.

Yine iki arada bir derede kalmıştım. Yaptığımın bile farkında olmadan yeni bir tapınak kuruyordum, sadece bu Brandon veya Jason için değildi. Bu Jaxon içindi.

O komisyonlu resim işini yapmayı o kadar çok istiyordum ki fiziksel bir arzuya dönüşmüştü. Onu yapabilmek için bir yere gitmeliydim. Bu işin basit gerçeği idi. Başka seçenek yoktu.

Ve Jason haklıydı. Bir molaya ihtiyacım vardı.

Eğer bu şekilde denizaşırı yerlere gitsem parçalanırdım. Fiziksel olarak bitkindim, İngiltere ayağı buradakinden de uzundu ve bir de üstüne jet-lag olacaktım. Eğer şimdi yıpranmışsam ilk olarak iyileşme şansı bulmadan o zaman nasıl olurdu? Geri gelebilirdim, sıfırlanırdım, bütün bunları tekrar yapmaya hazır olurdu, otobüs olayını denerdik ve belki o oyunu değiştiren şey olurdu.

Ve bir şey daha vardı.

Eğer hayır dersem, onun bu teklifini kabul etmezsem kendini şimdi olduğundan çok daha kötü hissedecekti. Bu çözüme benim kadar ihtiyacı vardı, böylece benim için işleri daha iyi bir hâle getirmek adına kendini çaresiz hissetmeyecekti. Bu suçu taşımasına izin veremezdim.

Dudaklarımı yaladım. “Ne zaman gidebileceğimi düşünüyorsun?”

“Bu gece.”

Bembeyaz kesildim. “*Bu gece mi?* Yani birkaç saat içinde mi?”

“Eğer çok çabuksa veya sen buna hazır değilsen burada birkaç gün kalır ve dinlenirsin. Ama saat yedi buçukta Duluth’a bir uçak var. Ve eğer bugün gidersen seninle havalanına bile gidebilirim. Ben zaten seni alması için babamla konuştum.”

Ona başımı salladım. “Neden ailenin evine olan her yolculuk, bana on iki saatten daha az bir zaman önce haber veriliyor?”

Bana nazikçe gülümseyip yanıtımı bekledi.

Gözlerine baktım. Tanrım ama Kristen ve Oliver'la iki tam hafta! Ve valizi boşaltma lüksü, uyanmaya hazır oluncaya kadar aynı yatakta yatma, alarm çalması veya yetişmen gereken uçuşlar olmaması. Başka otobüs veya sonsuz Taco Bell yemekler yok. *Resim yapma var.*

“Evet de, Sloan.”

Nefesimi bıraktım. “Tamam.”

“Tamam mı?”

Başımı salladım.

Neredeyse rahatlamış görünüyordu. Yüzü yumuşadı ve başparmağını yanağımda gezdirdi.

Bana dokunuş şeklinde, bana nefes almayı unutturan çok hassas bir şey vardı. Bana dünyanın en güzel kadınıymışım gibi baktı. Hastaydım ve iğrençtim ama umursamıyordu. Ben onun için her şeydim ve bunu bilmemi sağlıyordu, her bir gün.

Şimdi haftalarca bensiz olacaktı. Belki aylarca. Ve bunu benim için yapıyordu. *Ben* onun fedakârlığıydım. Tıpkı onun benim olduğu gibi.

Elini aşağıya çekip aramızda tutarak, parmak uçlarındaki nasırlara dokunarak baktım. “Ellerini seviyorum.” Onun enstrümanıydı. Onun becerikli, yetenekli, sevecen elleri.

“Al onları. Onlar senin,” dedi.

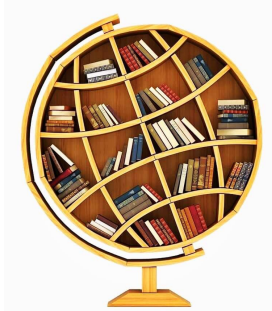
Gülümsedim. “Ellerini bana mı veriyorsun?”

“Ellerimi, sesimi. Ağır işlerini halletmek için sırtımı, çok fazla tekila içtiğinde seni yatağa taşımak için kollarımı. Paramı, zamanımı, kalbimi. Hepsi senin, Sloan.”

Kelimelerindeki aşkı hissedebiliyordum. Çok ciddi-di, yüreğimi o kadar sızlattı ki gözyaşları gözlerimi yaktı. “Eğer doğrusunu bilmeseydim yaşamak için aşk şarkıları söylüyorsun derdim.”

Başını salladı. “Bu sadece nasıl hissettiğim. Ben seninim. Bütünümlle. Sanırım hep sana aittim. Sen başkasına ait olduğunda bile.” Gözleri benim gözlerim arasında ileri geri hareket etti. “Tucker biliyordu. Sana bir bakış attı, diğer yanımı senin içinde gördü ve seni eve getirdi.”

İki saat sonra havalanında birbirimize veda ettik. Ve onun üzgün değilmiş gibi yapmasını izledim.

BÖLÜM 38

JASON

♫ BOTTOM OF THE DEEP BLUE SEA/MISSIO*

Beş hafta sonra

Vegas'ta çalışıyordum. Sloan aradığında sahne arkasında soğuk metal katlanır sandalyenin üstünde oturuyor ve ikinci Red Bull'umu içiyordum. Grayscale neredeyse kendi sıralarını bitiriyordu.

Onu en son görelî beş hafta olmuştu. Onu öyle özlemiştim ki bu beni fiziksel olarak hasta etmişti. Uyuyamıyordum ve başım ağrıyordu. Muhtemelen dişlerimi gıcırdatıyordum, hangi kahrolası bilebilirdi ki?

Sloan'la ilgili her şey tam ve tümüyle enerji transferiydi. O mutlu, hafif ve dinlenmişti, şimdi *ben* darmadumandım. Ona veda etmek, beni yıkmıştı.

“Hey, bebeğim. N'aber?” dedim, alnımı ovuşturuyordum.

“Kurabiyeleri aldın mı?”

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Şimdi hep gülüyordu. Bunun ne anlama geldiğinin yani burada *olmadığı*

* Derin Mavi Denizin Dibi/Missio müzik grubu. (ç.n.)

için daha mutlu olduğunun üzerinde durmamaya çalışıyordum.

“Evet, teşekkür ederim.”

“Tarifi annen verdi,” dedi ritmik bir sesle.

Kaşımı kaldırdım. “Öyle mi?” Boş kutuyu aşağıya koydum. “Seni gerçekten seviyor olmalı. Onu kimseye vermez.”

Güldü. “Ee, takas etmek zorunda kaldım. Karşılığında en sevdiği keklik tarifini *Avcının Eşi*’nde yayınlamasına izin verdim.

“Satın *alınabiliyor*,” diyerek kuru kuru güldüm.

Annem onu seviyordu. Herkes seviyordu. Evi ne zaman arasam babam kız arkadaşım ile ilgili çıldırıyordu. Ama aslında ben, onu kumsalda bir Airbnb evine veya onun gibi bir şey yerine ailemin yanına gönderdiğim için pişmanlık hissediyordum çünkü ailem, gerçi iyi niyetleydi, dikkat dağıtıyordu.

Sloan işlerini bitiremiyordu.

Onu özlemiştim. Onunla her konuştuğumda tüm sormak istediğim, “Ne kadar kaldı?” oluyordu. Geri dönene kadar ne kadar süre gerekiyordu?

Resim yapması aylar sürerdi. Bunu biliyordum. Onu aceleyle getirmek istemiyordum. Odaklanmaya ihtiyacı vardı, sürekli ne zaman bitireceksin diye sormamın duruma pek yardımcı dokunmuyordu. Bu yüzden hiç onu dürtmüyordum. Bu benim birinci kuralımdı. Nasıl gittiği konusunda sorular sordum, istediği gibi olup olmadığını. Ama asla ne kadar süreceğini sormadım.

Ve dün gece bana bir fotoğraf gönderdi.

Yarısı bile bitmemişti.

Yüreğim çöktü ve göğsümün içi yandı.

Kristen gidinceye kadar başladığını sanmıyordum, yani

iki hafta sıfır ilerlemedeydi. Annem onu antika alışverişine ve et çekilişlerine götürüyordu. Babam onu yürüyüşlere çıkarıyor ve onu ekipman dükkânına çağırıyordu. Yemek pişirme konusunda haklı çıktım, Sloan yine blogunu güncellemeye başlamıştı. Ama annemle tehlikeli bir birleşim oluşturunurlardı. Eğer kendi hâllerine bırakırsan bütün gün mutfakta olurlardı ki öyle *olmuştu*.

Normal durumlarda, ailemin onu kucaklaması beni fazlasıyla mutlu ederdi. Ama bunlar normal durumlar değildi. Onu geri istiyordum.

Büyükannemin kurabiyelerinin otel odama teslim edilmesi yerine, Sloan'ın iki saatlik resim yapmasını ve eve, bana iki saat önce gelmesini tercih ederdim. Her ne kadar o kurabiyeler en sevdiklerim *olsa* da.

“Komik bir şey duymak ister misin?” diye sordu Sloan. “Annen dedi ki bir dahaki sefere burada olduğumuzda bir odayı paylaşabilirmişiz.” Zafer kazanmış gibiydi.

“Vay, bu *büyük* ilerleme,” diye mırıldandım. Sahnedeki bas sesi zeminden gelip beynimde titredi ve gözlerimi sıktım.

“Sanırım beni hamile bırakmanı umuyor, böylece beni alıkoyabilecek.”

Homurdandım. “Bana yeterince iyi bir neden gibi geldi,” dedim bitkince. “Hadi yapalım. Doğum kontrol haplarını almayı bırak.”

Sloan güldü. “Vay, turnen seni resmen delirtmiş.”

“Ne?” Şakaklarımı sıkıştırdım. “Kristen’la beraber çocuk yetiştirmek istiyorsun, değil mi? Hadi seni hamile bırakalım.”

Kıkırdadı. “Ne kadar romantik ama hamilelik? Ve sonra bir de bebek? Turnede? Bu çılgınlık.”

Perdelere doğru gözlerimi kıstım. “Nasıl çılgınlık oluyor?”

Homurdandı. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Niye dalga geçeyim ki?” Kaşlarımı çattım.

“Hamilelik zor, Jason. Bak ne kadar *hâlsizsin* ve sen bebek taşımıyorsun. Turnedeyken bunu yapamayız.”

Başımı salladım. “Sloan, her zaman bir turne olacak. Zaten bunu biliyoruz. Hayatımızı yaşamamıza engel olmasına izin veremeyiz.”

“Jason, şimdi bir çocuk sahibi olmaya ihtiyacımız yok. Durumlar daha iyi oluncaya kadar bekleriz.”

Yine başımı salladım. “Daha iyi *olmayacak*. Elimizde olanı işler hâle getirmeliyiz.”

“Ah, kendimi dünyanın etrafında hamile olarak sürüklemek gibi çılgınca bir şey yaparak mı? Ve sonra ne? Sahne arkasında emzirmek mi? Giyinme odasında beşik mi?” Eğlenmiş gibiydi.

“Evet, neden olmasın?”

“Ciddi misin?” diyerek güldü. “Sen gerçekten bir bebekle *tanıştın* mı? Bir rutine gereksinim duyduklarının farkındasın, değil mi?”

Çenem esnedi. “Sloan, ben bu konu hakkında şaka yapmıyorum. Eğer çocuk sahibi olmak istiyorsak çocuk sahibi olmalıyız.”

Bir an bir sessizlik oldu. “Sen tatil bile yapmıyorsun, Jason.” Aniden sesinin mizah tonu değişti.

“Ee?”

“Ee’si hamile kalırım ve sonra ne? Sabah bulantıları *ve* jet-lag ile mi uğraşırım? Doktora ne zaman gideceğim? Ve seni bu şekilde çalıştırırlarken orada olacak mısın? Ya yataкта istirahat gerekirse? Ya yabancı bir ülkede doğum başlarsa? Ya bebek hasta olursa ya da...”

“Kesinlikle çok iyi bakılmanı sağlarım,” dedim yavaşça. “Bunu biliyorsun.”

“Sen orada *kendine* bile iyi bakamıyorsun. Haftalardır baş ağrıların var, uyuyamıyorsun. Ve yoldayken *benim* nasıl olduğumu ikimiz de biliyoruz.”

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım. “Yani sen sadece ne? Benimle çocuk yapmayacak mısın?”

“Bunu söylemedim,” dedi dikkatli bir şekilde. “Sadece tam şimdi yapmam dedim. Mantıklı değil.”

“Sloan, yapabileceğimin en iyisi bu. Bunu değiştiremem.”

“Biliyorum. Ama bu nelere sahip olabileceğin konusunda gerçekçi olmalısın anlamına geliyor, neye sahip *olabiliriz*, bu durum iyileşene kadar. Birçok çift kariyerlerine odaklanabilmek için kariyerlerini erteliyor. Normal bu.”

Ama normal *değildi*. Bana göre değildi ve ona göre de değildi, bu konuda benim iyi hissetmemi sağlamak için ne söylerse söylesin.

Arkadaki açılış orkestrasının müziği bitti. İkimiz de duyduk. Zane bana Red Bull’umu uzatıp elini kaldırdı, üç dakikam kaldığını işaret ediyordu.

Sloan’ın sesi yumuşadı. “Bak, sen devam etmelisin. Bunu sonra konuşalım, olur mu? Sahne öncesi bu konuda endişelenmemelisin.”

Parmaklarımı şakaklarıma koydum. “Sloan...”

“Beni gece ara, Jason. Seni seviyorum.”

Hat kesildi.

Telefonumu bacağımanın üstüne koyup avuçlarımı gözkapaklarıma bastırdım.

Bu ayrılık beni öldürüyordu. Burada çözüliyordum işte. Bunu yapmaya devam edemezdim.

Tanıştığımızda olduğu gibi değildi. Telefonda konuşmak artık yetmiyordu, işi konusunda bu hızda giderse benimle Paris’te buluşabilmesinden şüpheliydim. Ve şimdi bu? Benim için daha ne kadar şeyden vazgeçecekti?

Kendimi sahneye sürükledim ve hareketin içine girdim ama konuşmamızı düşünmeden duramıyordum.

Setimin yarısında hızlı bir ara verip onu aradım.

“Selam,” dedi açar açmaz.

“Beraber bir hayat sürebilmemiz için ne gerekiyorsa onu yapacağını bilmem gerekiyor,” dedim lafı dolandırmadan.

“Sen bir rock star olurken benim sana hamile kalacağımı ve bir hayranın gibi peşinden sürükleneceğimi söylememi mi istiyorsun?” dedi, sonunda bana sinirlenmişti. “*Gerçekten* mi? Neden bu konuda tartışmaya bu kadar kararlısın?”

“Sen neden bunun yürümeyeceğine bu kadar kararlısın? Ben bir *müzisyenim*, Sloan. İmza attığın şeyin bu olduğunu biliyorsun.”

“Ben seninle turneye çıkacağıma imza attım. *Benimle*. Otel odalarında büyüyecek olan bebeklerle değil. Otobüsün içinde olmadıkça oyun oynayamayacak olan çocuklarla değil. Bu onlara haksızlık. Bunun içine bir *yavru köpek* bile getiremem. Dengeyi sağlayana kadar olmaz.”

“Eğer sen *burada* olsan benim dengem olurdu,” dedim sıkılı dişlerimin arasından.

“Ben senin dengen olamam, Jason. Bunu yapmayacağım, sen yapılacaklar listesindeki maddeleri işaretleyesin diye ben yaşam kalitemi daha fazla düşürmeyeceğim,” diye çıkıştı.

“Sloan...”

Titrek bir nefes verdi. “Jason, gitmem gerek.”

Telefonu kapattı.

Telefonumu duvara fırlattım.

Acil çıkışta durmuş mesaj yazan Zane, kırılmış telefon parçalarına maruz kaldı. “Yarına kadar onun yerine sana bir tane getiremeyeceğim, biliyorsun değil mi?” dedi sakince.

“*Kahreetsinnn!*”

Parmaklarımı yüzümden kaydurdum ve sonra gazabımı en yakın cansız nesneye çevirip sis makinesini tekmeledim. “Artık kahrolasica sis yok!”

Yedek orkestram çeşmenin etrafında toplanmış beni bekliyorlardı ve bana aklımı kaybetmişim gibi bakıyorlardı.

Belki de *kaybetmiştim*.

Kulak içi monitörümü çıkardım ve yüzüme su çarpmak için hızla banyoya gittim. Lavaboya eğildim, nefes almaya çalışıyordum.

Peki şimdi ne olacak? Benimle olmanın bedeli daha da mı yükseldi? Yıllarca peşimden sürüklenmek zorunda mı, hasta ve yorgun, arkadaşlarını ve ailesini özleyerek, resim yapmadan, şimdi bir de ondan anneliğini mi alıyordum?

Sadece onun bana her şeyin yolunda olduğunu söylemesini istedim. Bir şekilde yolunu bulacağımızı. Üstesinden geleceğimizi, yapmamız gerekenleri yapacağımızı. Ve o *soylemedi*.

Neden söylesin ki? Bunların *hiçbiri* doğru değildi.

Zane içeri girdi. Öfkeme çok takılmadı, bu da bana ya kendini koruma güdüsü olmadığını veya öfkeden kuduran, kronik yorgunluğu olan, kafayı yemiş rock starların işin bir parçası olduğunu düşündürttü.

Lanet olsun, belki de *öylelerdi*.

“Sloan’a çiçek gönderebilir misin?” deyiverdim ona bakmadan.

“Bence Sloan gerçekten neyden hoşlanır biliyor musun?” diye sordu. “Senin pislik biri olmamandan.”

Ona dönüp ters ters baktım. Kollarını beyaz tişörtünün üstünde kavuşturmuştu.

“İyi misin?” diye sordu kuru bir sesle.

“İyiyim,” diye mırıldandım.

“İyi görünmüyorsun. Bok gibi görünüyorsun. Aklıma gelmişken, kulağa da bok gibi geliyorsun.”

Ona aynadan bakarak gözlerimi kıstım ama o duvara yaslandı, ayaklarını bileklerinden kavuşturdu, istifini bile bozmadı. “Bu gece bir Ambien” alacaksın ve bu konuda en ufak bir itiraz istemiyorum,” dedi, kesin bir dille. “Sloan gelinceye kadar her gece bir tane alacaksın. Uyumuyorsun ve bu seni bir pislik hâline getiriyor.”

Gözümü kaçırıp uzun bir soluk bıraktım. “Özür dile-
rim. Ben... Ben sadece onu özledim.”

“Biliyorum. O da seni özlüyor. Ama bunu bir arada yap-
malısınız. Onu kızdırmak bir şeyi düzeltmiyor.”

Hiçbir şey, hiçbir şeyi düzeltmiyor.

Geçen hafta şirketin bana şarkı diye gönderdiği saçma-
lığın kaydı ile ilgili Sloan’la konuştum. Çaresizleşiyordum.
Bitiş tarihine doğru konuyla ilgili çalışmaya başlamam ge-
rekiyordu ve hâlâ kayda degecek bir şey bile yazamamıştım.
Ama o pervasızca bunu yapmamı reddetmişti. Bu konuda
o kadar kızdı ki bu konuyu bir daha açmamak için yemin
etmek zorunda kaldım. Benim astronot kediler şarkısı söy-
lememi istemediğini, eğer müziğimden o şekilde ödün verir-
sem derinden hayal kırıklığına uğrayacağını söylemişti.

O zaman benim ne yapmam gerekiyordu? Çıkış neydi?
Sanki ne yaparsam yapayım onu mutsuz ediyordum.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp ona kadar saydım. Ernie’nin,
hem Sloan’a hem şöhrete sahip olamamamla ilgili kelime-
leri, bir kehanetin gerçekleşmesi gibi kafamda dönüp duru-
yordu. Ve kahrolası nasıl düzeltereğimi bile bilmiyordum.
Bunun bir çözümü yoktu.

“Telefonunu kullanabilir miyim?” diye sordum Zane’e
bakarak.

Kendini duvardan çekti, cebinden telefonunu çıkardı,
elime yapıştırdı. “Sakın kırma.” Sonra gitti.

* Uykusuzluk tedavisi ilacı. (ç.n.)

Sloan'ı aradım.

Üçüncü çalışta açtı. "Zane?"

"Sloan, benim. Sakın kapatma."

"Ne istiyorsun, Jason?" dedi, sonra ağlamaya başladı.

Öyle bir ağlama biçimiydi ki kulağa yeni başlamış gibi gelmiyordu. Kulağa *devam eden* bir ağlama biçimi gibi geliyordu. Kalbim binlerce parçaya bölündü. Gezegendeki en büyük pislikmişim gibi hissettim. Göğsüm sıkıştı ve boşta kalan elimle tutmak zorunda kaldım. "Özür dilerim," dedim. "Çok özür dilerim, Sloan. Haklısın. Zaten yaptığından fazlasını istememeliyim."

"Bundan nefret ediyorum," diyerek hıçkırdı. "Seninle tartışmaktan nefret ediyorum."

"Biliyorum, özür dilerim," dedim, boğazımdaki yumru büyüyordu. "Benimle çocuk yapmayacağını söylediğini duymayı kaldıramadım sadece. Zaten senin hayatını mahvediyormuş gibi hissediyorum... Ben sadece... iyi olacağımızı bilmeliyim."

O banyodan çıkmak ve Minnesota'ya kalkan sonraki uçağa binmek istiyordum. Konserin tam ortasında olmasam, tekrar uçağa binip dönmeden önce onu bir saatliğine görebilecek bile olsam, çoktan kapının dışına çıkmıştım.

"Sen benim hayatımı mahvetmiyorsun, Jason." Burnunu çekti. "Sana ne söylememi istediğini biliyorum. Sana her şeye sahip olabiliriz dememi istiyorsun. Ve biliyor musun? Belki *olamayız*. Belki hayatımızın belli şeyler için elverişli olmadığını sadece kabul etmeli ve bununla iyi olmalıyız."

Nasıl? Ondan sistematik olarak her şeyi alırken nasıl iyi olabilirdim ki?

Gözlerimi sıkıca kapattım ve kendimi bir süredir düşündüğüm bir şeyi söylemeye zorladım. Bu, Sloan'ın yolda olmayı kaldıramadığını ilk fark ettiğim andan beri sürekli

kafamı kurcalayan bir şeydi. “Sloan ... belki de birlikte olmamızın senin için en iyisi olmadığını düşündün mü?”

Telefonun diğer tarafında uzun bir an sessiz kaldı. “Bunu neden bana söylüyorsun?”

“Sen mutsuzsun.”

Sessizlikte yutkundüğünü duydum. “Jason, bir daha öyle konuştuğunu duymak istemiyorum. Biz *ayrılmıyoruz*. Bunu nasıl söylersin?”

Alnımı ellerimi arasına koydum. “Çocuk istiyorsun.”

“Ve sahip olabiliriz. Onlara daha fazla istikrar sunabildiğimiz zaman.”

Başımı salladım. “Ne zaman? On yıl sonra mı?”

“Ben sadece otuz altı yaşında oluyorum,” dedi. “Tam olarak yaşlı bir kadın olmuyorum. Biliyorsun, hayat her zaman sana istediğini vermez, Jason. Bir ilişkide olmak ödün vermek demektir.”

Sessizce homurdandım. Ödün veren tek kişi *oydu*.

Sessizleştik. Seyirciler ismimi söylemeye başladı. Huzursuz olmaya başlamışlardı ve onlara dönmek zorunda kalacaktım.

Lanet olsun, bırak beklesinler.

“Neden beni Zane’in telefonundan arıyorsun?” diye sordu.

“Benimkini kırdım,” dedim, detayları anlatmaya istekli davranmadım.

İçini çekti. “Jason, seni seviyorum. Seni *seçtim* ben. Durumların işleyiş şeklinden kendini suçladığını biliyorum ama buna gerek yok.”

Her ne kadar o göremezse de başımı salladım. “Bir *hayatın* olsun istiyorum.”

“Bir hayatım *var*. *Seninle*.” Azıcık güldü. “Ayrıca şu anda senden çocuk yapmamamın bir numaralı nedeninin

evli olmadığımızdan dolayı olduğunu bilmen gerekir. Beni namuslu bir kadın hâline getirinceye kadar herhangi bir tartışmaya açık değilim.”

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Beni neşelen-
dirmeye çalışıyordu. Durumu hafifletiyordu.

Bu konuda komik bir yan yoktu.

Yüzük bendeydi ama ona soramazdım.

Benim gibi olmasını istemiyordum, bir gün pişmanlık
duyabileceği uzun süreli bir sözleşmeye hapsolmasını iste-
miyordum.

BÖLÜM 39

SLOAN

♪ FUL STOP/RADIOHEAD*

Jason'ın telefonu kapattığım saniyede, odamdan hızla çıktım ve gitmek üzere eşyalarımı topladım. Tucker'ı tuttum, Patricia'ya veda ettim, Vegas'a giden uçağı yakalamak için Paul'ün beni Duluth'taki havaalanına götürmesini istedim. Jason'a geleceğimi söylememiştim. Morali çok bozuktu, ona sürpriz yapmak istedim. Telefonu kapattığımızda ona iyi geceler dilemiştim ve sabaha kadar benden bir şey duymayı beklemiyordu.

Son beş hafta işkenceydi. Kristen'ı görmek harikaydı ve Jason'ın annesi ile yemek pişirmeye bayılmışım. Uyumuştum, sağlığıma kavuşmuştum, bunların hiçbirisi onunla olmayla kıyaslanamazdı. Azıcık bile olmazdı.

Elimdeki resmi bitirmem en azından bir ayımı daha alırdı, onsuz bir ay daha geçiremezdim. Tartıştığımız zaman zaten yola erken geri dönmeyi düşünüyordum, belirleyici faktör buydu.

Söylediğı şey beni korkutmuştu.

Bu ayrılığın onun için zor olduğunu biliyordum. O yüzden konuştuğumuzda daima mutlu olmak konusundan

* Nokta/Radiohead müzik grubu. (ç.n.)

bahsetmiştim, böylece fedakârlığının boşa gitmediğini bilecekti. Ama şimdi düşündüm de belki onsuz olmanın ne kadar kötü olduğunu görmesine izin *vermeliydim*. Doğrusu, ben de yapmak için burada olduğum şeye odaklanamıyordum. Günlerimin çoğunu kendimi resim yapamayacak kadar kötü hissettiğim gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışarak geçirdim.

Biz birbirimiz olmadan hiç iyi değildik. Bu ayrılık bunun kanıtıydı. İkimiz de mutsuz olmuştuk. Geri dönmeliydim. Bu gece ve bundan sonra her gece onun kollarında uyuyakalmak istiyordum.

Ona ulaşmak için attığım bütün adımlar, uçaktan inmem, Uber'e binmem, otele yürümem, bana eve geliyormuşum gibi mutlu hissettiriyordu.

Yol evimdi.

Beni bu kadar yormuş olduktan sonra böyle hissetmem çok mucizevi bir şeydi ama doğrudu. Ev, Jason neredeyse oradaydı, bunu bilmek dünyanın en büyük ikinci rüzgârını verdi. Bu kez farklı olacaktı. Çok farklı.

Turnede mücadele ettiğim şeylerin çoğu zihinseldi. Yapamadığım şeyleri düşünüp duruyordum ve oradaki her dakikanın onunla geçirdiğim zaman olduğu için şükredeceğime, biteceği günü dört gözle bekliyordum. Ve şimdi *ondan* ayrı olmanın nasıl olduğunu görmüştüm, beynim tam 180 derece dönmüştü.

Bunu yapabilirdim. Bundan *kurtulabilirdim*.

Otobüste uyumayı öğrenebilirdim. Listemdeki ilk şey buydu. Daha iyi beslenebilirdim. Onunla spor salonuna gidebilir, egzersiz yapabilirdim. Elektrikli bir tencere alıp gerçek yemekler yiyebilmemiz için kendimize akşam yemeği hazırlayabilirdim. Demek istediğim, otobüsün bir mutfağı vardı. Neden olmasın?

Ve geceleri yolda olacaksak neden resim yapamayacaktım? Bu, otobüs gündüz park yerinde olacak demektir. O ses kont-

rolü yaparken ben resim yapabilirdim. Dikkatli olmak zorundaydım, hareket ettiğimizde tuvalin emniyetinde olmasını sağlamalıydim ama imkânsız değildi. Burada kendimi *bulabilirdim*. Kendimi yeniden keşfedebilirdim. Evrim geçirebilirdim.

Yeni hâlime *hayran* kalacaktı.

Ve biliyor musunuz? Belki çocuklarımız bile *olurdu*. Eğer otobüsü doğru bir uyku düzeni ile donattırırsak işe yarayabilirdi? Her şeyi yapabilirdik.

İçimdeki göçebeyi kanalizasyon edecektim. Bunun ikimiz için de işler hâle gelmesini sağlayacaktım ve bu yılları hayatlarımızın bazı en iyi yılları hâline dönüştürecektim. Kendimi geri alırken aynı zamanda onu destekleyecektim, sevmeyi öğrenecektim. Çünkü onu mutlu etmek, mutlu olmamın tek yoluydu, onun da böyle hissettiğini biliyordum. Bütün bunlarla ilgili onu rahatsız eden şey de buydu. Beni yaşayacağım hayattan mahrum ettiğini düşünüyordu. Ama benim hayatım *oydu*, hepsine sahip olabilirdik.

Tucker'la beraber Jason'ın otel odasının kapısında durdum, gülümsüyordum, bütün planlarımı ona söylemeye hazırdım, yeniden başlamaya hazırdım ve bu kez doğru şekilde yapacaktım. Kapıyı vurdum, tam anlamıyla kapıyı dövdüm.

Ama kapı açıldığında bütün dünyam yıkıldı.

Kapının eşiğinde *Lola* duruyordu.

Donmuştum. Nefes bile alamadım. Sanki biri aniden karanlık bir odada ışık yakmış gibi gözlerim duruma alışmaya çalışıyordu.

Külotu ve üzerinde Jaxon Waters yazan beyaz uzun kollu tişört dışında hiçbir şey giymemişti. Arkasında oda karanlıktı. Uyuyormuş gibi görünüyordu.

“Evet?” diye sordu tembelce.

Sadece bakakaldım. İnanamıyordum. Kelimenin tam anlamıyla inanamıyordum. Muhtelemelen korkmalıydim.

Beni taciz etmişti ve arabama vurmuştu ama korkmaktan çok şoktaydım.

Burada ne arıyordu?

Ağzım açıldı ve sonra sudan çıkmış balık gibi kapandı.

Belki yanlış odaya gelmiştim? Belki de bir sebepten dolayı Vegas'taydı ve belki onu Jason'ın turnesine koymuşlardı ve belki o bana söylememiştii çünkü daha bilmiyordu ve bir şekilde odaları karışmıştı ve...

On iki saat önce tam olarak bu oda numarasına kurabiye gönderdiğim gerçeği neon ışıkları gibi kafamın gerisinde parlıyordu.

Yutkundum. "O... Jason burada mı?"

Omzunun üstünden uykulu bir şekilde baktı. "Uyuyor," dedi bana geri bakarak.

Soluğum kesildi.

Anlamıyordum. O neden buradaydı? Onu burada olmaktan uzak tutmak için yaptığımız her şey. Ondan nefret ediyorduk. Jason onu yanımızda bir yerde istemiyordu, şimdi onun *odasında*ydı?

Tucker yanımda yavaşça hırladı, Lola'nın gözleri sese doğru indi. "Onu ben alırım," diye mırıldandı, sakar bir şekilde tasmaya uzandı.

Sarhoştı.

İçgüdüsel olarak Tucker'ın tasmaını çektim. "Hayır."

Sevdiğim adamla aramda duran kadına dik dik baktım.

Şahsen beklediğimden daha kısaydı. Daha güzeldi. Neredeyse göbeğine sarkan dalgalı kızıl saçları vardı. Uzun takma kirpikli keskin yeşil gözler ve kanat şekli mükemmel çekilmiş göz kalemi.

Dudakları rujsuzdu.

Boğazımda bir yumru oluşmaya başladı. "Burada ne arıyorsun?" Sesim titredi.

Bana baktı, sıkılmıştı, başını kapının çerçevesine dayadı.
“Ne istiyorsun?”

Bembeyaz kesildim.

Ne mi istiyordum? Ben buraya aittim. Göğsüm sıkışmaya başladı.

Hayatımızdaki bütün kötü şeylerin arkasında olan kişiydi. Sosyal medyada kendimi görünmez kılmamın, Brandon’la beraberken sahip olduğum numarayı değiştirmemin nedeniydi. Üzerimize gelmesinden kaçabilmek için kendimizi kaldırırma atmamıza neden olmuştu. Hiç izin alamamamızın sebebiydi.

Ve şimdi erkek arkadaşımın odasında ve yarı çıplaktı.

Öfke dolu küçük bir cesaret dalgası devreye girdi. Onu iterek geçtim. Duvara yaslandığında sakın sakın bir gülme sesi çıkardı, sanki bütün bunlar onun için ağır çekimde komik bir şeydi.

Ve işte oradaydı.

Kendi gözlerimle görmesem buna gerçekten inanabileceğimi sanmıyorum. Ama Jason oradaydı. Külotu dışında üstünde hiçbir şey yoktu, yatak örtüsünün üstünde yatıyordu.

Yatağa doğru gidip omzundan tutmadan önce bir an şaşkın bir şekilde orada durdum. “Kalk!” salladım onu.
“Jason, uyan!”

Yastığa doğru inledi.

Tucker yatağa zıpladı ve Jason’ın yüzünü yalamaya başladı. Jason onu itmedi bile.

Etrafıma bakındım, ağzım açık, yaşlar gözlerime doluyordu. Komodinin üstünde bir şişe burbon vardı. İki bardak.

Zilzurna olmalı, diye iğrenerek düşündüm. Yoksa bütün bunların içinde asla uyuyamazdı.

Öyle mi olmuştu? Bana kızmış, bu yüzden sarhoş olmuş ve *Lola* ile yatmış mıydı?

Durumun kesinliği yüzüme çarptı. Bu nasıl oluyordu? *Nasıl?* Hiçbiri mantıklı değildi.

“Muhtemelen gitmelisin,” diye arkamdan geveledi Lola.

Daha fazla dürtüklenmeye ihtiyacım yoktu. Yeterince görmüştüm.

Döndüm ve Lola’ya bakmadan çıktım. Kapıyı tıklatarak kapattı ve Tucker asansöre giden yol boyunca odaya dönmek için tasmaını çekiştirirken ben valizimi arkamdan sürükledim, nefes nefeseydim.

Duman altındaki kumarhaneden çıktım ve havalanından Uber’le geldiğim yöne doğru bilinçsizce yürüdüm. Akciğerlerimin devam edebilmem için gerekli havayı bana vermediğini hissettiğimde kaldırım üstündeki kapalı kafede durup açıktaki kirli masalarından birine oturdum. Herkesi engelledim. Zane, Jessa, Ernie, Jason. Kimsenin beni gördüğümü bildiğim şeyden vazgeçirmesini istemedim veya bana fazlasını anlatmalarını. Yeterince biliyordum.

Sonra telefonda Kristen’a hıçkırarak hıçkırarak ağladım.

Gelip onunla kalmamı istedi. Josh’un Jason’ı öldüreceğini söyledi. Sabahın 1’inde Vegas’ın caddelerinden çıkmamı ve Jason için fazla iyi olduğumu ve daha iyisini hak ettiğimi söyledi.

Ben daha iyisini istemiyordum. Ben *onu* istiyordum.

Yalnızdım, evsiz ve yıkılmış. Ve şimdi yine sürükleniyordum, dalgalar vuruyordu, su ağzıma doluyordu.

BÖLÜM 40

JASON

♪ ABOUT TODAY/THE NATIONAL *

Komadan çıkar gibi uyandım. Bilinçsizlik katmanları birer birer geriye doğru sıyrıldı.

Muhtemelen o Ambien'i burbonla beraber almamalıydım ama Zane haplarla geldiğinde ben zaten bir bardak içmiştim. Üç tane Red Bull ve Sloan'la konuşmadan sonra bir içkiye ihtiyacım vardı, açıkçası o kahrolasica şeyi içeceğime söz verdiğimi unutmuştum.

Komodinin üstünde içinde su olan iki bardağa baktıktan sonra içtim. Sonra sersem gibi el yordamıyla otel telefonuna uzanıp Sloan'ı aradım, pencereden ve perdenin aralığından gelen kör edici ışıktan kaçmak için yuvarlanarak uzaklaştım.

Doğrudan sesli mesaja gitti.

Dostum, o Ambien şaka değilmiş. Kahrolası örtülerin altına bile giremeden kendimden geçmişim. Soyunduğumu bile hatırlamıyordum. Lanet olsun, *yatağa* geldiğimi bile anımsamıyordum.

Otelin telsiz telefonu elimde çaldı. Gözlerimi ovuşturup yanıt butonuna bastım. “Ne oldu?”

* Bugün Hakkında/The National müzik grubu. (ç.n.)

“Sloan’la konuştun mu?” Zane’di.

Sakalımı kaşıdım. “Bugün değil. Neden?”

“Ben oraya geliyorum, kapıyı aç. Dün gece Sloan geldi ve Lola senin odandaydı.”

Dimdik oturdum. “Ne?”

“Bu iyi haber değil. Bir saniye içinde orada olacağım.”

Yataktan atlayıp pantolonumun içine zıpladım.

Zane dışarıdan vurmaya başladığında onu içeri almak için koştum. Konuşarak içeri daldı. “Kahvaltı büfesindeydim ve Courtney söyledi bana. Dün gece Lola gelmiş. Jessa’nın odasındaymış, Sloan senin odanın kapısını çalmış. Aradaki bitişik kapıyı açık bırakmış olmalısın çünkü Lola içeri gelip kapıyı açmış.”

Kapının kolunu tuttu ve yeterince emindi, benim tarafındaki kapı odaya açılmıştı.

Lanet olsun, dün gece *her şeyi* yapmış olabilirdim ve hatırlamıyordum. Uyku hapları ve viskiyle yarı uyuşturulmuş hâldeydim.

Telefonu kapıp tekrar Sloanı aradım ve sesli mesaja gitti. Mesaj kutusu doluydu.

Odalarımız arasındaki bağlantı kapısına yöneldim ve Jessa’nın iç kapısına vurdum. “Jessa! Aç kapıyı!”

Açtı kapıyı, hâlâ yarı uykulu bir hâldeydi. Lola’yı kendinden geçmiş hâlde onun arkasındaki yatakta görebiliyordum. Benim ticari tişörtlerimden biri ve külottan başka hiçbir şey giymemişti. *Tanrım*, Sloan’ın üzerine geldiği şey, bu muydu?

“Dün gece Lola’yı benim kahrolası odama soktun mu?” diye sordum.

Jessa pembe saçlarının yanından tutup itti ve esnedi. “Evet. Bir deli karı sabahın birinde kapına vuruyordu.”

“O deli karı *Sloan*’dı. Ne düşünüyordun?”

Jessa'ın gözleri kocaman açıldı. "Sloan... Ah, siktir... Ben... ahbap, çok gürültülüydü. Acil bir durum var sandık. Lola önce seni uyandırmaya çalıştı ama sen bayılmıştın. Yatağını falan tekmeledi."

Bitirmesine izin vermedim. Kapıyı yüzüne çarptım.

"Kahretsin!" Volta atmaya başladım. "Onu bulmam gerek. Tartışmıştık. İyi değildik."

Zane sakindi. "Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı? Vegas'ta ailesinden biri? Arkadaşları?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum." Panik hissi kaynayan karasinekler gibi üstüme indi.

Ayakkabılarıma çarparak, gömlek ve çorapları giyerek, telefonu omzumla kulağımda tutarak, onun sesli mesaj kutusunu gereksiz arayarak bütün odayı dolaşıyordum. Aklını kaçırmış olmalıydı. Lanet olsun, ben onun gördüğünü görsem ne düşünürdüm?

"Tamam," dedi Zane. "Otelleri aramakla başlayacağız. Courtney Havaalanı'na gidip, ona orada arayabilir mi diye bakayım. Onun geri gelme ihtimaline karşı sen olduğun yerde kal."

Eğer şehirdeyse onu asla bulamazdık. Burası Vegas'tı, burada kelimenin tam anlamıyla binlerce otel vardı. Bir araba kiralayıp Kaliforniya'ya gitmiş olabilirdi. Kristenlara giderdi ama Kristen veya Josh'un numarası bende yoktu çünkü kahrolası telefonum milyonlarca parçaya bölünmüştü. Nerede oturduklarını da hatırlamıyordum, orada bir kere bulunmuştum.

Telefon çaldı ve ona doğru atıldım. Arayan Ernie'ydi. "Dün gece gerçekten sis makinesini tekmeleyip öldürdün mü? Sırada ne var? Çöpe dönmüş otel odaları mı?"

"Ernie, Sloan'ı bulamıyorum." Sandalyeye çöküp avucumu gözkapaklarıma koydum, nefes almaya çalışıyordum.

Ona bütün hikâyeyi anlattım. Onu aramayı düşünmemişim, onun yapabileceği bir şey olmadığını düşünmüştüm ama o Kristen'ı aramayı ve evine gidip bakmayı teklif etti.

En azından *bir şeyler* oluyor gibi hissetmiştim. Sloan bana mesaj atıyor mu veya bana sesli mesaj bırakıyor mu bilmiyordum çünkü cep telefonum yoktu.

Birinin onu kandırma ihtimaline karşı hareket etmeye korkuyordum, bu yüzden numarasını çeviriyor, aramalardan biri sesli mesaja gitmez diye umut ederek kafesteki bir hayvan gibi gidip geliyordum.

Nabzım endişeyle atıyordu. Neredeyse dayanılmazdı. Etrafımdaki duvarlarla ilgili derin, kemiren bir klostrofobim tutmuştu.

Evi yoktu, işi yoktu. Dünyada hiç iz bırakmadan kaybolabilirdi, onu nerede bulacağımı bilemezdim.

İki saat geçti ve hiçbir şey yoktu.

Birisi Jessa'nın odasındaki bitişik kapıya vurduğunda çalışma masasının sandalyesinde oturmuş sadece bekliyordum.

Haberler olduğunu umarak hızla kalktım. Kapıyı açtığımda Jessa kocaman gözlerle bana baktı. "Jason, Lola banyoda ve dışarı çıkmıyor."

Ona bakakaldım. "Benimle kahrolasınca dalga mı geçiyorsun? Şu anda *onun* ne yaptığının umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" Kapıyı kapamaya gittim.

Kendini kapının kulpuna attı. "Jason, kızgın olduğunu biliyorum ama cidden gelmen lazım. Yani çok kötü. Sadece hadi gel!"

"*Hayır.*" Yine ittim.

Kendini kapıya dayadı. "Jason!"

Vazgeçip bıraktım, öfkeyle ittim, Jessa tökezleyerek odanın içine girdi.

Bütün ihtiyacım olan buydu. En başında Lola'nın burada olmasının ne anlama geldiğini anlamaya sabrım veya enerjim bile yoktu. Şimdi benim turnemde miydi? Bana böyle mi bildiriyorlardı? Lanet olası bir telefon bile etmeden ona bakmam için onu kucağıma mı bırakıyorlardı?

Umursamıyordum bile. Tek umursadığım Sloan'dı. İçimde olan tek şey buydu. "Onunla uğraşacak birini bul," dedim, bitkince sandalyeye çöktüm. "Ben hiçbir şey yapamam şu anda."

Sinirli bir şekilde zıpladı. "Jason, hadi ama, pislik olmayı bırak. Menajeri ile olan o mahkeme olayı dündü. Tamamen tetiklenmiş."

Kaşımı ovuşturdum "Ne mahkemesi?"

Sabırsızca höfledi. "Haberlerdeydi. Tüm parayı Lola'dan çalmış. Dün ona geri getirmesini emrettiler ama çoktan gitmiş. Kumar bağımlılığı veya onun gibi bir şeyi varmış. Lola asla geri alamayacak. Tamamen parasız ve iflas etmiş, bütünüyle sıçmış hâlde. Yirmi dakika kadar bıraktım, döndüğümde kendini banyoya kilitlemişti. Ve bak." Odasına daldı ve bir saniye sonra avuç dolusu kırmızı saçla döndü. "Saçlarını kesmiş, hepsini."

Dudağımı büktüm. "Bir reklam gösterisi. Yeni olan ne?"

Bana yüzünü astı ve saçları televizyon ünitesinin üstüne çarptı. "Senin kahrolası neyin var?"

Ters ters baktım. "*Benim* neyim mi var? Bilmiyorum, bir bakalım, benimle ilgili boktan bir şarkı yazdı ve sonra paparazziler fotoğraflar için bana tuzak kurdu, beni aylarca taciz ettikten sonra kırmızı halıda beni avuçladı, şimdi Sloan'la bu bok? Yüzlerce kez hayatımı mahvetmeye çalıştı. Siktir olup gidebilir."

Jessa öfkeyle homurdandı. "O asla bir kere bile şarkının *senin* hakkında olduğunu söylemedi? Sen gerçek hayatla

ilgili yazmıyor musun? Twitter'da trend olduğunda o kırmızı halı fotoğraflarından şikâyet ederken seni görmedim. Evrendeki her kadının senin ismini bilmesini sağladı. Sana *yardım* etmeye çalıştı.”

Neşesizce güldüm. “Yani kahrolası çükümü tuttuğu için ona teşekkür etmem mi gerekiyor?”

Bana başını salladı. “Senden hoşlanıyor, Jason. Bunu göstermesinin berbat bir şekli mi var? Evet, var. *Yardıma* ihtiyacı var. Tekrar kötüleşti ve ilaçlarını bıraktı, bu konuda ben hariç *hiç kimse* bir şey yapmıyor. Onunla ilgilenmesi gereken pislik herif ona ihanet etti ve onu bu hâlde tutmak için elinden geleni yaptı çünkü bunu yapmak daha kolaydı. Beş parasız, şirketinin onu bırakmasına iki saniye kaldı ve *sen* onu turneden attın. Geri dönmesine izin verip vermeyeceğini sormak için buradaydı. Seni kızdırmaya çalışmıyor.”

Dişlerimi sıktım. “Biz turneye çıkmadan önce Sloan’a yaptıklarından sonra bu turneye gelebileceğini sanıyorsa...” Homurdandım. “*Asla.*”

“Ne?” Jessa gözlerini kırıştırdı. “O Sloan’a bir şey yapmadı.”

“Saçma. Onun arabasının camlarını kırdı, tekerlerini patlattı, insanlara berbat mesajlar attırdı...”

Güldü. O kadar olmadık bir şeydi ki gerçekten beni şaşırttı. Küçük eğlence çanları çalıyordu.

“Ne?” diye sordum, sinirlenmişim.

“Kendine gel. Senin kız arkadaşın onun umurunda değil. Cidden. Yapan *onlar.*”

Başımı salladım, rahatsız olmuştum. “Kim?”

Kollarını açarak salladı. “Onlar. Bu. Bu endüstri. Bu *insanlar.* Bu şey. Kız arkadaşlarını kaçırırlar. Veya erkek arkadaşlarını. Her ne ise.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Sanki ben salakmışım gibi gözlerini devirdi. “Neden *seni* Sloan’la beraber istesinler? Bu onlar için nasıl albüm sattırır?” diyerek başını kaldırdı. “Bir kere, Lola’nın ikinci turnesinde ben onun için açılış yaparken Lola yedek dansçılardan Matthew’e âşıktı. Onlar bunu sevmedi. Onlar Lola’nın kariyerini patlatacak biriyle olmasını istiyorlardı. Lil Wayne veya başka biri. Önce Matthew’e daha iyi bir iş önerdiler. Kabul etmedi, sonra onu tehdit ettiler. Ve ikisi de işe yaramayınca? O ‘kazara,’” Parmaklarını tırnak işareti yapar gibi hareket ettirdi, “Moskova’da bir gasp saldırısı sırasında dizlerini paramparça etti. Bir daha asla dans edemedi. Lola o zamandan beri onu görmüyor. Onların *yaptıkları* bu. Onların ve gelecek vaadeden yıldızlarını satamayacakları herhangi biriyle beraber istemiyorlar. Sen ve Lola?” Eğildi. “Bunu bir *düşün*. *Herkes* bu hikâyeyi okumak istiyor. Sadece özgür basın bile.”

Ona bakakaldım. “Hayır.” Başımı salladım. “Yapmazlar.”

Sırıttı. “Ah, evet, yaparlar. Bu endüstrinin insanları *karanlıktır*. Ne kadar kötü olabildiklerine dair hiçbir *fikrin* yok. Ben başından beri Lola ile beraberim. Ona yaşatılanlarla ilgili neler gördüğümü bilmiyorsun.” Parmaklarıyla saymaya başladı. “On altı yaşındayken yeme bozukluğu olana kadar açlık diyetleri, seks kayıtlarını magazine sızdırdılar, onu estetik ameliyatlara zorladılar, ona boktan menajerler ve temsilciler verdiler ki onu kontrol edebilsinler. Özel asistanına bile fotoğraflarını çekirttiler. Ve sen bir *arabaya* zarar vermeyeceklerini mi düşünüyorsun?”

Bir süre Jessa’nın ciddi bakışlarına baktım.

“Bunu bilmiyordum yoksa sana aylar önce söyledim.” Bana başını salladı. “Halk aniden seni Sloan’la beraber görmek istemedikçe Sloan her zaman hedef olacak. Sen on-

lar için çok fazla para ediyorsun artık. Dürüst olmak gerekirse, ben olsam ondan ayrılırdım. Sadece söylüyorum. Sloan alınmasın.”

Odasına doğru, Lola'nın barikat kurduğunu bildiğim banyonun bulunduğu yere bakmadan önce ona baktım.

Mümkün müydü?

Sonra bir şey oldu. Gece yarısı çalan bir saat gibi beynimin içinde tıkladı. Bazı şeyler acıtacak kadar açıktı, neden kapının hemen yanında bunu düşünmediğimi bilmiyorum.

Lola paparazzilerle sürünüyordu. Bütün o kahrolası zamanda. Bir paparazzi bütün her şeyi kameraya almadan ve magazinde yayınlanmadan, Lola güpegündüz bir arabaya nasıl zarar verebilirdi?

Sarhoşken araçlara zarar verebilecek kapasitedeydi. Buna hiç şüphe yoktu. Ama organize değildi. Lola düşünmeden hareket ederdi. Dikkatsiz ve pervasızdı. Sloan'ı anonim olarak taciz etmek için düzinelerce telefon numarası sahteciliği yapmak, onun kotarabileceği bir şey değildi, özellikle şu içinde bulunduğu durumda.

Ve başka bir şey daha...

O gece benim karavanımda.

Lola'ya kapının şifresini verenin benim şirketim olduğunu biliyordum. Ama bütün bu zaman zarfında onun işin içinde olduğunu, o paparazzi fotoğrafları için bana tuzak kurduğunu veya en azından sırf beni taciz etmek için geldiğini düşünmüştüm. Ama şimdi bir şey hatırladım.

Lola ondan gelmesini *istediğimi* söylemişti. Yani ben parmağımı şıklatırdım ve o oraya kadar gelirdi. O zaman konuyu fazla irdedilememiştim, kahrolası çok sarhoştı. Ama şimdi...

Ona yalan söylediler.

Onu gönderdiler.

Ağzım kurudu.

“Benim kendi şirketim,” diye fısıldadım.

Lola değildi. *Asla* Lola olmamıştı.

Bütün oda dönmeye başladı.

Başından beri onlardı. Benim kişisel hayatım bir gündemdi. Satılacak bir şeydi ve Sloan bu hikâyeye uymadı. Onu tehlikeye sokmuştum. Onu tehlikeye sokmuştum çünkü kahrolası şeytanla anlaşma yapmıştım.

Ve Lola...

On altı yaşından beri bu atlıkarıncaya hapsolmuştu. Sömürülmüş ve manipüle edilmişti, onu koruyacak kimsesi yoktu. Arkasını kollayacak Ernie veya Zane. Hastaydı ve iyi olması için kimse yardım etmiyordu.

O düşman değildi. Beni elde etmek için ortada değildi. O bir kuklaydı.

Aynı. *Benim*. Gibi.

Kalktım ve Jessa’yı geçerek odasındaki banyoya yöneldim. “Lola?” diyerek kapının kolunu zorladım. “Lola, girmeme izin ver.”

Hiçbir şey duyulmadı.

Kapıya vurdum. “Lola, senin iyi olduğundan emin olmalıyım. Eğer kapıyı açmazsan kıracağım.”

Sessizlik.

Jessa’ya baktım, dudaklarını çiğneyerek orada duruyordu.

“Geri çekil.” Geriye gidip kapıya omuz attım. Kilit açılana ve kapı banyoya doğru sallanana kadar dört sert darbe aldı.

Midem sarsıldı.

Lola dizleri çenesine çekilmiş hâlde tuvaletin yanında oturuyordu. Kanlı makas, yanında beyaz fayansların üzerinde duruyordu. Saçları kafa derisine kadar parçalara ay-

rılmıştı. Uzun kollu beyaz tişörtünün sol kolu kan damla-
larını içine çekmişti. Jessa arkadaşının yanına koştu, yere
dağılmış bir düzine küçük boş votka şişelerinin arasına Lo-
la'nın önüne çömeldi. "Hey," dedi yumuşak bir sesle.

Şişmiş gözleri dümdüz ileri bakıyordu, uzun siyah rimel
çizgileri yanaklarından aşağıya akmış ve çenesinin altında
buluşmuşlardı.

Bileğini tutmama izin verdi ve dikkatlice kolunu çekti.
Bir miktar ince, iki buçuk santim uzunluğunda kesikler ko-
lundan yukarı sıralanmıştı. Yüzeysellerdi ve şimdiden ka-
buk bağlamışlardı.

Jessa'ya baktım. "O iyi."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Jason, beni kan tutar."

"Tamam. Ben hallederim. Sen ona bir kahve ile bir şişe
su al."

Başını sallayıp kayboldu.

Lola'ya döndüm. "Bunu temizleyeceğim, tamam mı?"
dedim nazikçe. "Hadi bunu çıkaralım."

Odaksız yeşil gözleri üzerimde durdu, sanki benim ora-
da olduğumu yeni algılıyordu.

Kapüşonlu tişörtünü, yorgun bir çocuğu yatması için
soydukları gibi üzerinden çıkarmama izin verdi. Altında
kısa atletti vardı, flanel gömleğimi çıkarıp omuzlarına koy-
dum. Sonra ılık bir bez aldım. O sersemlemiş hâlde orada
otururken yaralarına bastırdım.

Sorularımı yanıtlamadı, bu yüzden sessizce çalıştım.
Bana bir şey söylemeden önce birkaç dakika geçti. "Hiçbir
şeyim yok," dedi sessizce.

Ellerim durdu ve ona baktım. Odaya boş gözlerle baktı.
"Bir şey için gösterecek hiçbir şeyim yok. Yaşayacak yerim
bile yok."

Lanet olsun. Demek Jessa'nın dediği kadar kötüydü.

Bunca zahmete katlanıp sonunda eli boş kalmayı, beni teselli edecek paradan bile yoksun olmayı hayal bile edemiyordum.

Turneme katılmaya çalışmasına şaşdırmamak gerekirdi.

Turneler para kazanılan yerlerdi. Ve Ernie haklıydı, kendi başına yapamıyordu. Lanet olsun, *ben* bile zorlukla yapabiliyordum. Bu durumda şirketinin onun turnesine yatırım yapmasının bir yolu yoktu. Ama bana ilıştirmeleri? Kolaydı. Benim sıramda üç düet yapardık ve o gece için işini bitirirdi. Ve eğer koyverirse şov devam ederdi.

Sorununa mükemmel bir çözümdü. Muhtemelen *tek* çözümdü. Başka ne seçeneğı vardı ki? Sessizce gözden kaybolamaz, başka bir iş bulup çalışamazdı bile. O lanet olası Lola Simone'du.

“Bugün yemek yedin mi?” diye sordum.

Başını salladı.

“Tamam,” dedim. “Neden seni yatağı götürüp öğle yemeğı söylemıyoruz.”

Zorlukla tanıdığım o kırık yeşil gözlerle bana baktı, dövülmüş bir köpek gibi kaçınmaya hazırlanıyordu.

Ayağı kalkıp elimi ona uzattım. “Gitmeye hazır mısınız?”

Uzattığım avucuma, küçük beyaz bayrağıma baktı ve çenesi titredi. Sonra kapandı, yüzünü dizlerinin üstüne gömüp ağıladı.

Yanına oturdum ve ona kolumu doladım. “Hey, her şey iyi olacak,” diye fısıldadım. “Sadece yeni baştan başlayacaksınız. Şimdi başla.”

KontROLSÜZCE Hıçkırdı ve orada, o soğuk karoların üstünde onu tuttum.

Jessa kahve ve suyla geri geldi, sakinleşene kadar Lola'nın diğer yanına oturdu.

“Lola, bana bak.” O cam gibi gözleri beni bulana kadar bekledim. “Sana yardım etmek için *ne* gerekirse yaparım.

Anladın mı? Seni rehabilitasyon merkezine götürsek gider misin?”

Yere doğru başını sallamadan önce uzun bir an durdu. Sonra ıslak gözlerle bana gözlerini kırıştırdı. “Nerede olduğumu onlara söyleyemezsin. Kameraları gönderirler. Sen beni götürür müsün?” Soru çok çocuksuydu, kalbim sıkışmıştı.

“Elbette götürürüm. Ve nerede olduğunu bilmelerine izin vermem. Söz veriyorum.”

Ona bir sandviç söyledim ve o battaniyeye sarılmış yerken yanında oturdum. O sırada Jessa, Lola’nın önerdiği özel rehabilitasyon merkezini aradı.

Hâlâ Sloan’dan bir ses yoktu. Courtney boş ellerle döndü. Sloan havaalanında değildi ve hepimiz onun sesli mesajına düşüyorduk.

Tıraş setimi alıp Lola’nın kafasının geri kalanını tıraşladım. Sonra onu Jessa ve Courtney’e bıraktım, böylece onu rehabilitasyona gitmeden önce temizleyebileceklerdi, odama geri döndüm.

Yatağıma oturur oturmaz birisi kapıyı çaldı. Kapının gözünden bakmadan kapıyı açmaya koştum.

Sloan, Tucker’la beraber holde duruyordu.

Onu kollarıma alıp bir şey söylemeden içeri çektim. Ona sahip olduğum saniyede tekrar bir bütün olmuşum.

“Özür dilerim,” dedi, ağlayarak. “Çok üzgündün ve ne yapacağımı bilemedim ve sonra düşündüm ve beni asla aldatmayacağını anladım...”

Parmaklarım saçlarını okşadı ve onu göğsümde tuttum. Kendimi bitiş çizgisinde yığılmış gibi hissediyordum. Tucker sızlandı ve ağladı, ayaklarıma zıplıyordu. Gözlerim kapalı, alnımı onunkine dayadım. “Sloan...”

“Kristen’in evine neredeyse varana kadar sürdüm ve sonra geri döndüm çünkü bir açıklaman olacağını biliyor-

dum. Özür dilerim, Jason, sana güvenmem gerekirdi.”

“Resmini bitirmemişsin,” diye fısıldadım.

Başını salladı. “Bitirmeyeceğim. Seninle kalacağım.”

Aldığım her nefesi tuttum. Ona bakmak için uzaklaştım. Kırmızı burnu, şişmiş gözleri. Gördüğüm en güzel kadındı. Evlenmem gereken ama işim yüzünden romantik akşamlardan, mükemmel anlardan ve nihayet paylaşmaya değer bir hayattan mahrum kaldığımız için evlenme teklif etme fırsatı bulamadığım kadındı. Benim ruh eşimdi.

Ve gitmesine izin vermem gereken biriydi.

Bunu yapmak sahip olduğum içimdeki her şeyi alacaktı. Ama *yapacaktım*. Benimle olma bedeli resmen çok yüksek bir hâle gelmişti.

Güvende değildi. Şimdi bunu biliyordum. Bizi tekrar ayırmaya çalışmaları an meselesiydi. Bunu nasıl yapacaklarını söylemenin yolu yoktu, onu koruyamazdım. Belki bir dahaki sefere uyarıları şiddetli olacaktı. Elini kırabilirlerdi ve bir daha asla resim yapamazdı.

Bu, birkaç silahlı koruma görevlisi ve site içindeki bir evle halledilecek, çılgın bir hayran değildi ki. Tehdit içeren geliyordu. Benim nerede olduğumu ve Sloan’ın nerede olduğunu daima biliyorlardı. Bizi biliyorlardı. Parasını ödedikleri geçici bir işçi bile olabilirdi. Otel odamızı temizleyen kişi, herhangi biri. Ve ben daha fazla ünlendikçe teşvik etmek de o kadar büyük olurdu. Bu konuda yüzleşeceğim biri bile yoktu. Bunların arkasındaki yüz kimdi? Asla bilemezdim.

Ve bu, hayat değildi.

Bütün fedakârlıklar Sloan’a kalıyordu.

Benim ona söz verdiğim bu değildi ve asla olamazdı. Bizim asla Kristen ve Josh’un yanlarında bir evimiz olamazdı çünkü biz geçiciydik, otobüste yaşıyorduk. Biz çocukları-

mızı onlarınkilerle büyütemezdik. Biz asla normal bir şey sahibi olamazdık.

Onun her şeye sahip olmasını istiyordum. Onun yemek pişirebilmesini ve blogunu güncellemesini, iki günden daha fazla aynı yatakta yatmasını istiyordum. Olduğunu bildiğim, o büyük sanatçı olmasını, yalnız yetiştirmek ve babalarını tanımaları için onları yola götürmek zorunda kalmayacağı çocukları olsun istiyordum. Bütün bunları ve fazlasını hak ediyordu.

Ve ben ona bunu asla veremezdim.

Beni asla bırakmayacağını biliyordum. Burada durması bunun kanıtıydı. Burada olmak için resmini yarım bırakmıştı, böylece onu bir bavul gibi ülkenin dört bir yanına sürüklemeye devam edebilecektim. Ve eğer onunla dürüstçe konuşursam içinde bulunduğu tehlikenin gerçekliğini ona söylersem sadece onu korkutamayacaklarını ve onu kaçırtmalarına izin vermeyeceğini söylerdi.

Ben sözleşmeli bir hizmetçiden başka bir şey değildim. Asla çıkamazdım. Ama onu, tehlikeli bir dakikaya daha mahkûm edemezdim.

Son bir nefes alıp verdim ve başladım. “Sloan, konuşmamız lazım.”

Ağlamaklı gözlerini kırptırdı. Bugünden sonra o güzel gözleri bir daha görmeyecektim.

Kalbim söylemek üzere olduğum yalanı, içmek için hazırlanmış bir doz zehir gibi içinde tuttu. Ama eğer bu şekilde yapmazsam asla kabul etmezdi. Asla yoluna devam etmezdi. Çok duygusaldı. Çok zalim olacaktı ama bir son olmalıydı. Korkunç bir şey.

Asla affedemeyeceği bir şey.

“Ne?” diye sordu. “Jason, ne? Ne oldu?”

“Sloan, üzgünüm.”

“Ne için üz...”

Söylememe gerek kalmadı. Anladığı yüzünde belirdi.

Bir geri adım attı, ellerini benden çekti, ben bana son kez dokunduğunu kısaca kaydettim.

“Sen...” Sesi titriyordu. “Sen gerçekte onunla *yattın* mı?” diye fısıldadı.

Elimi ağzıma koydum. “Dün gece Lola ile olan şeyi planlamadım. Sadece oluverdi.”

Yüzündeki o ifadeyi asla unutmayacağımı biliyordum. Asla. Yüz yıl yaşasam bile. Camlar kırıldıktan sonraki andı. Yüksek bir gürültüden sonra kulaklarında kalan tiz bir vızıltı. Buzul sularına dalmış, donmuş, nefes alamaz hâlde.

Gözlerine baktım.” Sloan, bu aramızdaki durum yürümeyecek. Sanırım ikimiz de bunu biliyoruz. Benim tek olmam gerek. Şu anda bir erkek arkadaş pozisyonunda olmam.”

Titreyen elini ağzına götürdü ve ben bunun bir yalan olduğunu haykırmak istedim. Aramızdaki mesafeyi kapatmak ve onu öpmek, bunların saçma olduğunu söylemek, onun ihtiyacı olan kişi olamadığımdan ve onu koruyamadığım için beni affetmesi için yalvarmak istedim. Bunun yerine otel telefonunu alıp Zane’i aradım.

Ne kadar sakın olduğuma hayret ettim. Ne kadar derli toplu ve gerçekçiydim.

“Zane? Onu buldum. Burada. Buraya gelebilir misin, lütfen?”

Sloan duvara geri çekilmişti. Bana dik dik bakıyordu, gözlerini kırpmadan. Yaşlar yüzünden sel gibi akıyordu. Tucker bana baktı ve bir sızlanma sesi çıkardı, sanki onunla beraber ağlıyordu.

“Zane’in seni havaalanına götürmesini sağlayacağım,” dedim, telefonumu cebime tıkarak. “Sana bilet alacağım.

Ernie seni alacak. Oh,” dedim, sanki bir şey hatırlamıştım. “Tucker sende kalabilir mi? Onun için zamanım yok.”

Ona göz kulak olurdu. Yalnız olmazdı.

Yanında götürmesi için ona kalbimin son parçasını verdim.

Bana dehşetle baktı. “Nasıl... Bunu nasıl yaparsın?”

Ama yanıt vermek zorunda değildim. Zane kapıyı çaldığında onu içeri aldım.

İçeri girdi ve kafası karışmış bir şekilde ileri geri ikimize baktı. Sloan ağlıyordu. Ben ifadesizdim ve içim ölüyordu.

“Sloan’ı havaalanına götürmeni istiyorum,” dedim. “Burbank’a birinci sınıf. Kendine de bir bilet al ki onu kapıda bekleyebilesin.”

Zane’in onaylamaz bakışlarını hissediyordum ama gözlerimi Sloan’dan ayırmadığım için göremiyordum. Bu ona son bakışımdı, her ne kadar onun bana olan bakışları saf nefret içerse de dönmek istemiyordum.

Sloan, Zane’in onu kolundan tutup götürmesine izin verdi.

Kapı arkalarından kapandı, dünyam etrafımda büzülerek beni boğarken, kenarları siyaha dönüşürken ben dizlerimin üstüne çöktüm.

Bir saat sonra, benim flanel gömleğimi ve Jessa’nın şapkalarından birini giymiş Lola ile motoruna bindik, otelin dışında bekleyen kameralar onun saçına ne yaptığını göremeyeceklerdi. Onu bir saat uzaklıktaki rehabilitasyon merkezine götürdüm.

Bir Uber alabilirdim. Bir siyah araba çağırabilir veya Zane’in bizi götürmesini isteyebilirdim. Ama paparazzileri

atlatarak bir Şeye ihtiyaım vardı, böylelikle Lola'nın nereye gittiğini bilmeyeceklerdi. Bunu, Sloan'ın magazinlerde göreceğini bilerek yapmışım ve neden olduğum zaten ölümcül olan yaraya, son bir darbe daha ekleyecekti.

O gün babamın garajında onun gözlerinde gördüğüm korkuyu ve bir daha asla başka bir motosiklete binmeyeceğime nasıl söz verdiğimi hatırladım.

Verdiğim son söz de bozulmuştu.

Lola'yı özel odasına kaydettirdim, rehabilitasyon merkezine kredi kartımı verdim, Ernie onlara bir gizlilik sözleşmesi gönderdi. Sonra yeni bir telefon almak için durdum, otele döndüğümde Sloan'ın numarasını bloklayıp sildim. Bütün mesajlarını sildim, bütün fotoğraflarını. Sosyal medyadan sildim. Bütün izlerini. Şu anda nerede yaşadığını bilmiyordum veya bir zaaf anında bir tıkla ona ulaşma yolum yoktu.

Ve sonra, aramızdaki son bağ da kopunca aklımı kaybettim.

Odamı mahvettim. Lambayı fırlattım, masayı ittirdim ve duvarda yumrukla bir delik açtım. Sonra sarhoş oldum. Kör kütük, zilzurna sarhoş.

Zane tekrar görüldüğünde sisimin içine gelen bir görüntü gibiydi. Çöpe dönmüş otel odamın gardrobuna sırtımı vermiş, boş şişeyi tutarak, kanayan parmak eklemlerimin üzerinde bir bezle oturuyordum.

Çömelip kanla ıslanmış havluyu sıyırdı ve ben onu serinkanlılıkla izledim. Bana o hiçbir Şeyden etkilenmez havasıyla başını salladı. "Ee, bu epey kötü görünüyor. Hadi gidelim. Hastane zamanı."

Doktor elinde panosu ile acil servise geldiğinde Zane'in beni buraya nasıl getirdiğini bile hatırlamıyordum.

Doktor elimin röntgenini monitöre koydu, kanlı ve paramparçaydı, kâğıt kaplı muayene masasının kenarından

dik dik baktım, sürülen alkolün kokusu burnuma doluyordu. “Kırık değil. Epey hırpalanmış ama kırılmamış. Buz koyun, biraz ibuprofen alın, birkaç gün içinde kullanabilirsin.”

Ama Zane başını salladı. “Şimdi, doktor. Bana kırık geliyor. Elini dinlendirmek için muhtemelen birkaç haftaya ihtiyacı var. Ben şiddetli yorgunluk ve dehidrasyon düşünüyorum. Belki gözden kaçırdığınız başka şeyler de olabilir.” Doktorun panosuna başıyla işaret etti. “Bir sağlık raporuna ihtiyacımız var. Bazı turne tarihlerini ertelemesi gerekeceğinden şirketine gösterebileceği bir şey.”

Doktor ona baktı ve ikisi bir çeşit sessiz bir paylaşım yaşadılar. Doktor bana bakınca yüzümdeki yorgunluğu, gözlerimin ardındaki umutsuzluğu görmüş olmalıydı. Kalbimin üstündeki yarığı.

“Biliyor musunuz, haklısınız. Orada bir kırık varmış gibi, proksimal falanks boyunca. İlginç, daha önce fark etmemişim. O zaman bir şeyler yazayım.”

Zane eşyalarımı topladı. Gereken bütün telefonları etti ve bütün konuşmaları yaptı. Sarhoşluğum akşamdan kalmalığa, sonra kaybettiğim şeyi algılayınca yasa dönüştü. Ve kahrolası her saniyesini yaşamaya yemin ettim.

Uçak yolculuğu işkenceydi. Sadece ben, düşüncelerim ve akşamdan kalmalığım. Kulaklığımı bile koyamamıştım. Müzik ruhumu parçalıyordu, bütün şarkılar onunla ilgiliydi. Her şarkı sözü bana musallat oluyordu. İçecek arabasındaki kahvenin kokusu gözlerimdeki yaşları sıkıyordu.

İndiğimde Ernie aradı. Alo demeden yanıtladım.

Telefona doğru derin bir nefes verdi. “Turnede kız arkadaşlar...”

Azıcık güldüm, kendime rağmen. “Her zaman haklı çıkmak zor olmalı.”

“Bu, yanılmış olmayı gerçekten dilediğim tek an dostum.”

Duluth’tan Ely’e babamla gitmek en kötüsüydü. Uzun ve sessizdi, yargılarla gergindi. Garaja çektiğinde kamyoneti parka koydu ama kendisi çıkmadı. Direksiyonu tutup bandajlı elime baktı, gözleri üzgündü.

“Özür dilerim, baba,” dedim alnım avuçlarımdaydı.

Bana baktı, yüzünde acıma ifadesi. Ve bir şey daha vardı.

Kayıp.

Bir kız çocuğu kaybetmişti. Ben onu herkes için kaybetmiştim.

Suçluluğum ve üzüntüm üçe katlandı, beni eziyordu. Babama bakamıyordum. Kimseye bakamıyordum. Annemin yüzüne nasıl bakacaktım? Sloan, şimdi bu ailenin bir üyesiydi, onu onların hayatından koparmıştım. Elimi yüzüme koyduğumda bulantı dalgasını hissettim ve keder tekrar kabardı.

İçeri girince Sloan her yerdeydi ve görülecek hiçbir yerde görünmüyordu. Onu evin her santiminde hissediyordum. Mutfaktaki market listesiydi, buzdolabındaki küçücük kremlardı, kanepede dökülmüş sarı bir saç teliydi. Duşta bırakılmış bir şampuandı ve annemin turnaklarındaki ojeydi.

Annemin gözlerindeki keder.

Yokluk beni bütünüyle yuttu ve geride, kalbimdeki anlaşılmaz derinlikteki bir çatlaktan fışkıran akorlar ve acı dolu sözlerden başka bir şey bırakmadı.

Orada kalamazdım. Hiçbir yerde olamazdım. Böylece ben de hiçbir yerde olduğum bir yere gittim.

Kanomla ve gitarımla vahşi doğaya koşup dünyayı terk ettim, içinde Sloan olmayan dünyayı arkada bıraktım.

BÖLÜM 41

SLOAN

♪ IT'S NOT LIVING
(IF ITS NOT WITH YOU)/THE 1975*

Üç ay sonra

“Seninle mezarlıkta buluşmamı ister misin, Sloan?”

Kristen benim için endişeleniyordu.

“Yo, bugün gitmeyeceğim,” dedim, iki haftadır şövalemde kuruyan resmime son bir bakış atmak için geriye yaslandım.

Yumuşak bir şekilde gülümsedim. Çok güzeldi. Fotoğraf gibiydi.

Son üç ayda bitirdiğim beşinci resimdi. Beni tutan galerideki koleksiyona bir başka ekti. Ely’de başladığım salıncaktaki küçük kız işini tamamlamış ve iki ay önce göndermiştim. Üç tane daha satıldı, bu önümdeki bugün gidiyordu.

“Mezarlığa gitmeyecek misin?” diye sordu. “Brandon’la tanıştığın günün yıldönümü.”

İzlediğim polisiye dizimi kapatmak için kumandayı aldım. “Bu şeyleri nasıl hatırlıyorsun?”

* Yaşamak Değil (Eğer Seninle Değilse)/The 1975 müzik grubu. (ç.n.)

“Telefonumda hatırlatıcılar var.”

Güldüm, fırçalarımı topluyordum. “Ciddi misin?”

“Ah, evet, ciddiym. Seni kartal gibi izlemek zorundayım.”

Taburemden kaydım. “İyiyim. Şeyden önce sadece bazı işleri bitiriyorum.”

“Bunun için hazır olduğuna emin misin? Demek istediğim adam çok seksi ama bu çifte randevu işini geçebiliriz. Çok önemli değil.”

Josh’un kuzeni Adrian St. Paul’den gelmişti ve şehirdeydi. Avukattı, bekârdı ve Kristen’a göre benim için mükemmel bir üstesinden gelme durumuydu. Eyalet dışında yaşıyordu ve sadece birkaç günlüğüne buradaydı. Sanırım bunun dikkat dağıtacağını veya benim özgüvenimi ya da onun gibi bir şeyimi artıracığını düşünüyordu.

“Onunla ne yapmamı bekliyorsun, bilmiyorum,” dedim. “İlk randevuda öpüşmem bile.”

“Sana güzel olduğunu söyleyecek ve bedava içki uzatacak önceden onaylanmış birine ihtiyacı var. Ve senin sevdiğin her şeye sahip. Uzun boylu, sakallı ve Minnesotalı.”

Gözlerimi devirdim. “*Ha ha.*”

“Cidden, Sloan, eğer istersek iptal edebiliriz. Demek istediğim o seninle tanışmak için heyecanlı ama onun yerine, Josh yalnızca onu dışarı çıkarabilir. Bugün bir sopayla bir şeye vurmak isteyebilirsin diye düşündüm ve bu yüzden mini alkol şişeleri ve Starbucks hediye kartlarından oluşan bir pinyata yaptım. Yarım saat içinde orada olurum.”

Fırçalarımı lavaboda yıkadım. “Hayır,” dedim, sularını silktim. “İyiyim. Eğlenceli olacak.”

Eğlenceli olmayacaktı.

“Bir de şöyle bak,” dedi Kristen. “Eğer ikiniz anlaşsanız sen de bir Copeland olursun. Sonra çocuklarımız

akraba olur. Ya Josh'un kocaman penisi kalıtsalsa? Sadece söylüyorum.”

Dudağımı büktüm. “Tanrım, Josh'un penisini düşünmek *istemiyorum*, çok teşekkür ederim.”

Diğer yanda bir duraklama oldu. “İyi olduğundan emin misin?”

Başımı salladım. “Gerçekten iyiyim. Bundan sonra Brandon'ı yalnızca doğum günlerinde ziyaret edeceğim, hepsi bu. Hayatımı geçmişte yaşamayı bırakmalıyım. O da böyle isterdi.”

Başka bir duraksama daha oldu. “Peki ya bugün olan diğer şey?”

Derin bir nefes aldım. “Onu da geride bırakmamın zamanı geldi.”

Jason şehirdeydi. Bu gece Los Angeles'ta Forum'da çalıyordu.

Bugün gözkapaklarımın seğirmesini *yasaklamıştım*.

Bugün, yaklaşan bir istila gibi önümde belirmişti. Jason son birkaç aydır İngiltere'deydi, benden bir insanın olabileceği en uzak yerdeydi. Ve şimdi oturduğum loft daireden bir saatten az bir uzaklıktaydı.

Bu olayla baş edebilmek için birkaç seçenek düşünmüştüm. Kristen'da kalmak. Aramıza birkaç yüz kilometre koyabileceğim kelimenin tam anlamıyla yeterince uzak olan herhangi bir yere bir gezi. Ama Adrian ziyaret etmeye karar verince hem de Minnesota'dan, Kristen bunun çifte randevu olmasını önerdiğinde sanki evren bana mesaj veriyor gibi gelmişti. Böylece kabul ettim, bu dışarı çıkma işine duyduğum coşku, postalarımı kontrol etmek için aşağı inmek kadar azdı.

“Tamam,” dedi Kristen. “İyi, seni almak için yarım saat sonra orada oluruz. Ne giyiyorsun? Çaba gösterirsen iyi

olur. Üç gündür bu konuyu seninle konuşup sonra yarı evsizler gibi giyinirsen kızacağım.”

“Kırmızı elbise giydim. Makyaj yaptım. Saçlarımı yaptım. Senin evine utanç getirmem.”

“İyi. Külot giyme. Bay bay.”

Dudağımı büküp kapattım, oturma odamın camından görünen Verdugo dağlarına doğru başımı salladım.

Yeni dairem hoştu. Havuzu ve jakuzisi bulunuyordu, kendime ait çamaşır ve kurutma makinem vardı. Yeniden yapılmıştı. Etrafımda kırılan şeyler yoktu ki bu hoş bir değişiklikti. Yakında bir köpek parkı ve köşede Starbucks vardı.

İyiydin. Spora gittim, tırnaklarımı yaptırdım. Güneş yanıyordum. Tucker’ı yürüyüşe çıkardım ve sanat gösterisine gittim, Josh ve Kristen’i haftada bir akşam yemeğine aldım ve yemekleri *ben* pişirdim. Her şeyi ben yaptım, kendimle gurur duyuyordum.

Brandon öldükten sonra yas danışmanına hiç gitmedim. Kristen gitmem için bana yalvardı ama onsuz nasıl iyi olurum konusuyla ilgilenmiyordum. Onun ölümüyle ilgili konuşmak veya bunu yabancılarla paylaşmak istemiyordum. Yalnız olmadığımı bilmek için diğer insanlarla bir bağ kurup bu konunun üstünden geçmeye ihtiyacım yoktu. İnsanlar her gün haksız yere ve erken ölüyordu. Benim trajedim özel bir şey değildi. Ben sadece Brandon’ın hatırasının beni bırakmaya hazır olduğunda bırakmasını istiyordum. O yası en gerçek şekliyle hissetmek istedim, sanki ondan kurtulmaya çalışmak, onun benim için ifade ettiği anlama bir şekilde saygısızlık etmek olacaktı. Ama bu süreçte bir yerde, beni bırakması *gerekiyordu*, fark etmemiştim çünkü yasla beraber gelen yorgun isteksizlik, bunaltan hayat seçimleri içinde kendini kaybetmekten gelen bir şekle dönüşüyordu, ben bu yanlışı tekrarlamak istemiyordum.

Jason'ın hatırasının gitmeme izin vermesini *istiyordum*. Bunu atabilmek için çaresizdim. Bunu durdurmak için her şeyi yapmak istiyordum çünkü hiçbir üzüntüyü hak etmiyordu.

Resim yapmaya başlamadan ve kendime bir daire bulmadan, kendimi irademle yukarı çekmeden önce, Kristen'in evinde kendime dağılmak için tam olarak bir hafta vermiştim. Uyudum. Blogumu güncelledim. Yoga yaptım. Dairemi dekore ettim ve sevdiğim şeyleri yaptım, mutluluğu seçtim.

Bunda bir durağanlık vardı gerçi. "Mutluluğum" her zaman gerçek bir şey değildi. Çoğu zaman uydurulmuş, yakından incelendiğinde köşelerinden kırılacak zorlama bir çeşidiydi. Ama başarının nedeni *seçimdi*. Sonunda daha önce kaybettiğim *beni* bulmuştum. Güçlüydüm, kalbi kırık ama daha önceki kendimi düşündüğümde çok daha güçlü. Özellikle de bu şartlar altında.

Akla uygun gelmeyen bir şeyle yüzleşebilmek zordu, trajik ve zamansız bir ölüm veya nereden geldiği belli olmayan bir ayrılık gibi. Bunu hak etmek için ne yaptığınızı veya olayları farklı kılmak için ne yapmış olmanız gerektiğini bilmeden nasıl bu durumla barışabilirdiniz? Jason'ı nasıl bu kadar yanlış değerlendirdiğimi, bana bu kadar âşık olduğunu nasıl düşünebildiğimi aklım almıyordu. Bu, benim bütün kendi sağduyumu sorgulamama neden oldu. Sanki kahramanının, bir kahraman olmadığını ve farkı anlamayacak kadar da kör olduğunu öğrenmek gibiydi.

Olayın hemen ardından bir an için inanmadım. Her ne kadar Lola'yı yarı çıplak onun odasında kendi gözlerimle gördüysem ve Jason yüzüme karşı itiraf etmiş olsa da yüreğim basitçe söylemem gerekirse kabul etmedi, neredeyse onu arıyordum. Sonra onu Lola ile beraber motosikletin üzerinde gördüm.

Jason bana dediği her bir sözü çiğnedi. Bu onun seçimiydi. Ve benimki buna rağmen büyüyüp geliştirdi.

Başına gelen kötü şeyleri kontrol edemezsin. Bütün yapacağın, ne kadarını alacaklarına karar vermen. Onu hâlâ sevmediğimi söylersem kendimi kandırmış olurum. Sanırım hep ona âşık kalacağım. Ama onun için yas tutmayı veya ona bir türbe vermeyi reddediyorum.

Etrafımdaki herkes Jason hakkında konuşmanın yasak olduğunu biliyordu. Onun ne yaptığı konusunda hiç kimse bir şey bahsetmedi. Beni kontrol etmek için yaptığı ziyaretler sırasında Ernie bile. Ama birkaç hafta önce merakım ağır bastı ve onu internette aradım.

Bakmamış olmayı diledim.

Görünüşe göre Jason, ayrıldığımızdan beri tam bir rock yıldızı olmuştu. Bir otel odasını dağıtmış, banyo kapısını falan tekmelemiş. Magazinciler bir yol arkadaşıyla yumruk yumruğa kavga ettiğini söylemiş. Jason'ın ekibi, onu çok severdi, bu haberdan şüpheliyim. Ama yazıda öfkeyle bir sis makinesini kırıldığı da yazıyordu ve Jason'ın tur menajeriyle yaptığı bir telefon görüşmesine kulak misafiri olduğumda Ernie bunu kazara doğrulamıştı, yani Jason'ın bugünlerde kim olduğunu kim bilebilirdi ki? Sonunda Jason bitkinlik ve dehidrasyon nedeniyle konserlerini üç haftalığına iptal etmek durumunda kalmıştı, çok uyuşturucu ve alkol aldığına dair bir spekülasyon vardı. Ben kendim onu baygın hâlde görmüştüm, konserler resmi kayıtlı acil sağlık durumu olmadıkça iptal edilemezdi, yani neye inanacağımı bilememiştim.

Onun için endişelendim, bu yüzden Ernie'ye sordum. Jason hakkında soru sorduğum tek seferdi. Ernie, Jason'la ilgili endişelenmeyi ona bırakmamı ve kendime bakmamı söyledi. Nasıl kaçamak cevaplar verdiğine bakılırsa belli ki en azından okuduğum şeylerin bazıları doğrudu.

Ve Lola/Jaxon söylentileri tüm gücüyle yeniden magazin sayfalarına yansımıştı ama bunların söylenti olmadığından emindim.

Bütün bu durum beni hasta etti. Lola'yı beynimden çamaşır suyuyla yıkamak istiyordum. Onun külotuyla, çok küstah bir şekilde, kapının ağzında durduğunu unutamıyordum. Ve evren bunu unutmama da izin vermiyordu. Lola'nın müziği, Jason'ın müziği, sürekli olarak markette veya spor salonunda ortaya çıkıyordu. Her yere giderken kulaklıklar takıyordum, sırf bu yüzden o müzikler tarafından rasgele rahatsız edilmiyordum.

En acayip işkence biçimiydi.

Jason, asla hayal bile edemeyeceğim şeyleri yapıyordu. O şimdi hiç tanımadığım biriydi. Belki de sonunda Jaxon olmuştu.

Bugün galeriye teslim edeceğim resim tedavi ediciydi. Onunla geçirdiğim altı ayın gerçek olduğuna dair bir kanıtı. En azından o zaman için.

En azından *benim* için.

Ama kaybettiğim adamın görünür hatırlatıcılarından kurtulmamın zamanı gelmişti. Uğraşmam gereken yeterince görünmez şey vardı.

Resmi bırakacaktım ve sonra ayrıldığımızdan beri ilk randevuma gidecektim. Kristen ve Josh, o adam beni sıkışığında sohbeti sürdürmek için orada olacaktı ki muhtemelen adam beni sıkacaktı.

Ve ben bunun üstesinden gelecektim, zorundaydım. Çünkü ben mutluluğu seçmiştim.

Resmi kahverengi kâğıda sardım, Tucker'ı yürüyüşe çıkarmaya indim.

Yirmi dakika sonra kapının dışında beni bekleyen kurveyi gördüğümde geri dönüyorduk. "Siz," elindeki cihaza baktı. "Sloan Monroe?"

Tucker'ın bağıını elime sardım. “Evet...”

“Size bir paketim var. İmzalamanız gerekiyor.”

“Paket mi?” Dijital ekranda ismimi karaladım. Hiçbir şey beklemiyordum. Kristen belki?

Düz beyaz zarfı alıp dışını inceleyerek daireme girdim. Üzerinde isim yoktu.

Kristen. Her zaman bana çılgın bir şey gönderirdi. Geçen hafta vajinaya benzeyen, tığla örülmüş bir mendil tutacağı göndermişti. Kristen çok tuhaftı.

Anahtarlarımı dolabın üstüne koydum ve açmak için kanapeye oturdum. Tucker önümde durdu, sanki içinde köpek ikramları varmış gibi kuyruğunu sallıyordu. “Belki senin için bir şeydir, ha?” Zarfın içindekileri çıkarırken Tucker’a gülümsedim.

Ve sonra gülümsemem düştü.

Bir kelime bile okumadan önce, kâğıdın üstündeki el yazısını ânında tanıdım.

Mektubu gözden geçirirken boğazımda sert bir yumru oluştu.

Zarfın içine uzandım ve titreyen eller bu teslimatın asıl nedenini çekti.

İki ön koltuk VIP bileti, Jaxon Waters'ın konserine bu akşam, saat 07.00'de.

BÖLÜM 42

SLOAN

♪ FRESH BRUISES/BRING THE HORIZON*

Zane'in gönderdiği mektubu yüz kere okudum. Sayfanın en üstündeki o beş kelimeye, gözkapaklarımın arkasına işleyinceye kadar baktım. *Jason, Lola konusunda yalan söyledi.*

Zane ve Courtney çok yakınlardı.

Mektup Courtney'in Zane'e, Lola'nın geldiği gece kendisinin orada olduğunu söylediğini açıklamakla devam ediyordu. Lola'nın bana kapıyı açmak için Jason'ın odasına yürüdüğü birkaç dakika hariç, Jason'la asla yalnız olmadığını. Jason'ın, uyku hapi almış olduğunu ve uyanana kadar Lola'nın orada olmuş olduğuyla ilgili hiçbir fikri olmadığını yazıyordu.

Sonra Zane, Lola'nın ruhen çöktüğünü ve kendine zarar verdiğini, Jason'ın sadece onu rehabilitasyon merkezine götürmek için motosiklete bindiğini söylüyordu. Magazin dergilerindeki hiçbir şeyin doğru olmadığını ve Jason'ın, eğer Ernie'ye sorarsam, onlara inanmama izin vermesini açıkça belirttiğini yazıyordu.

* Yeni Yaralar/Bring Me The Horizon müzik grubu. (ç.n.)

Zane yalan söylemezdi. Tanıdığım en acımasızca dürüst kişiydi. Ve Jason Zane'in bunu, onun izni olmadan yaptığını bilse onu işten atardı. Zane bu mesajı bana gönderebilmek için işini riske atıyordu.

Nefes alamıyordum.

Neden? Jason neden böyle bir şeyi uydursun? Neden bana bu kadar korkunç bir şey söylesin ve onun hakkında bir sürü berbat şey düşünmemi istesin?

Onu hemen aradım. Üç ay içinde ilk kez. Doğrudan sesli mesaja geçti.

Jason, asla, onu tanıdığım altı ay boyunca hiç telefonunu kapatmamıştı. Zili kııardı, evet. Telefonu kapatırdı, hayır.

Numaram engelliydi.

Yani Jason benimle konuşmak istemiyordu. Onu aramamı istemiyordu. O buradaydı, Los Angeles'ta ve beni aramaya gelmemişti. Ve son üç aydır bir kere bile asla bana ulaşmamıştı. Öyleyse neden Zane benim oraya gitmem için bana ulaşmaya çalışıyordu? Sırf kurtulmak için böyle bir hikâye uydurduğuna göre benimle bir ilişki yaşamak istemediği açıktı. Aramızdaki ilişkinin bittiğinden emin olmak için her şeyi göze almıştı.

Ve şimdi ben kızmıştım.

Bunu ilk yaptığında yıkılmıştım. Sonra Lola ile fotoğraflarını gördüğümde incinmiş ve hayal kırıklığına uğramıştım. Son birkaç ayı uyuşmuş bir kafa karışıklığı içinde geçirdim. Ama şimdi onun bana yalan söylediğini biliyordum. Öfkeliydim.

Yani ayrılmak istemişti ve beni mahvetmenin, bunun en kolay yolu olduğunu düşünmüştü.

Zane'i aradım. Sesli mesaja gidecek sandım, o açmadan önce epey uzun çaldı. "Selam, n'aber?" diye fısıldadı.

Jason orada olmalıydı.

Hattın diğer ucunda onun olabileceğini bilmenin yürek burkucu bir şeyi vardı. Belki onu duyabilirdim bile. Birden dizlerimin zayıfladığını hissettim. Hâlâ üzerimde böyle bir etkisi olmasından ve onu hâlâ aptalcasına seviyor olmaksızın nefret ediyordum.

“Neden bana onu gönderdin, Zane? Belli ki beni görmek istemiyor.”

“Sadece... Bana bir saniye verebilir misin? Bekle.”

Bir hareket duydum. Birkaç saniye sonra geri geldi. “Geliyor musun?” diye sordu, sesi kısıktı.

“Hayır. Beni orada istemiyor.”

“*Evet, istiyor,*” dedi. “O berbat durumda, Sloan.”

İnanamayarak güldüm. “Berbat durumda mı? Başka bir kadınla yattığı konusunda yalan söyledi, sonra beni bir uçağa koydu ve benimle asla konuşmadı.”

Sesi daha da kısıldı. “Bak, sadece gel. Onun ne problemi var bilmiyorum. Tek bildiğim Jason’ın seni sevdiği.”

Başımı salladım. “Bence Jason beni bir zamanlar sevdi, Zane. Ama o şimdi Jaxon.”

Telefonu kapattım.

Gözkapaklarım tam ölçekli bir seğirme atağına girdiler. Avucum gözümün üstünde, oturma odamda ileri geri yürümeye başladım, zor nefes alıyordum.

Neden? *Neden?* Jason? O son birkaç günü ve bunu ona neyin yaptırmış olabileceğini düşündüm. Benim hayatımı mahvediyormuş gibi hissettiğini söylemişti, bunu düzeltmek için kendisi benim hayatımı mahvetmişti. Homurdandım.

Belki ben çok fazla bakım istiyordum. Belki Ely’de geçirdiğim o haftalar, yolda bana bakmasının ona ne kadar ağır geldiğini göstermişti. Belki benim her şekilde mutsuz olduğumu ve bunun için enerjisi olmadığını, benim gördüğüme

inanmama izin vermenin kazanç olacağını düşünmüştü. Bir erkek arkadaş olabilecek bir yerde değilim *demmişti*. Sanırım bana bir çeşit iyilik yaptığını düşündü.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Beni sevmiyordu. Beni seven bir erkek bunu yapmazdı. Bir kibrit çakıp dünyamı ateşe vermezdi.

Telefonum çaldı. Kristen'dı, muhtemelen dışarıda olduklarını söylemek için arıyordu. Telefonu açtım ve Kristen hızla konuşmaya başladı. "Tamam, çıldırma."

"Oh, Tanrım, ne?" diyerek nefes aldım. Şu anda Kristen'in zırvalıklarıyla uğraşamayacaktım. *Hiçbir şeyle* uğraşamayacaktım. Artık gitmek istemiyordum. Kalmak da istemiyordum. Tanrım, hayatımdan nefret ediyordum.

"Adrian seni kendi başına almak için oraya geliyor."

İnledim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hepimiz arabadan çıkıyorduk ve o hemen, 'Burada kalın,' dedi o derin ve otoriter sesiyle. Bu süper alfa erkeği hareketi. Josh bile dondu kaldı."

Josh'un arkada güldüğünü duyuyordum.

Biri kapımı çaldı.

"Sizi *öldüreceğim* çocuklar," diye tısladım, telefonu kapadım.

Avuçlarım gözlerimde, oturma odamın ortasına çöktüm. Bu geceyi nasıl tamamlayacaktım? Bunu yapamazdım.

Ellerim titriyordu. Tanımadan çıkacağım adam dışarıda beklediği için değildi ama Jason yüzündendi. Derin bir nefes alıp kendimi toplamaya çalıştım.

Adrian tekrar kapıyı çaldı. Arkadaşlar uğradığında kapıyı çaldıkları gibi eğlenceli, müzikal bir bir vuruştı.

"Bir saniye, bekle," dedim, sesimdeki titremeyi duyuyordum.

Derin bir nefes daha aldım. İçinde biletler olan zarfı ve Zane'in mektubunu çantama tıkıp elbisemi düzelttim, ken-

dimi toparlayabilmek için bir an bekledim, sonra kapıyı açtım.

Holde duran adam kolları kıvrılmış koyu yeşil V yaka bir kazak ve kot pantolon giymişti. Kapkek şeklinde bir pinyata tutuyordu. “Selam,” dedi, bana baş döndürücü bir tebessüm verdi. “Ben Adrian. Sen Sloan olmalısın.”

Hımm, Kristen haklıydı. Adrian Copeland muhteşemdi. Yeşil gözler, kısa kırpılmış sakal, iyi bir vücut.

Yüzde yüz ilgimi çekmedi.

Pinyatayı uzattı. “Sana bunu getirmem istendi?” dedi, eğlenmiş görünüyordu.

Gözlerimi devirdim. “Elbette,” diye mırıldandım, aldım ve kapının iç kısmındaki masanın üstüne yerleştirdim.

Tucker dışarı hole çıktı, heyecanla Adrian’ın ayaklarına zıplıyordu. Adrian onu okşamak için çömeldi. “Selam, küçük adam.” Köpeğimin tüylerini okşarken bana gülümsedi.

Beni kontrol ediyordu. *Büyük başarı*. Saklamaya bile çalışmıyordu. Gözleri vücudumdan aşağıya inip sırtarak geri çıktı.

Kızgın bir kızarma boynumdan yukarı çıktı.

Mektup beni o kadar heyecanlandırmıştı ki düzgün düşünemiyordum. Bütün düşünebildiğim Zane’in söyledikleriydi. Bırak utanmazca beni dikizleyen ve onunla çıkmam için çabalayan bir yabancıyı, yeni öğrendiğimle uğraşacak doğru bir kafa yapısında bile değildim, köpeğimle oynuyordu, *Jason’ın* köpeği, Jason, burada benim şehrimde olan, benden ayrılan ve artık beni istemediği için beni görmeye gelmeyen Jason.

Diğer gözkapagım seğirdi bir kere, sırf bana hâlâ bugünün daha kötüye gidebileceğini hatırlatmak için.

“Kusura bakmayın,” dedim, Tucker’ın tasmaına uzandım. “İnsanlar buraya uğradığında gerçekten heyecanlanıyor. Tucker, hadi gidelim.”

“Önemli değil,” dedi Adrian. “Köpekleri severim.” Tucker’ın çenesini yalamasına izin verdi.

Tanrım. Manyak bir şekilde kıkırdamama iki saniye kaldı.

Tucker sonunda onunla işini bitirdi ve daireye geri döndüğünde Adrian ayağa kalktı.

Bunu halletme zamanıydı.

Çantamı alıp omzuma astım. Sonra hole çıkarak kapıyı kapattım.

“Seni bir dakika yalnız yakalayabildiğime memnunum,” dedi Adrian arkamdan, ben kapıyı kilitlerken. “Aslında aşağıya inmeden önce seninle konuşmak istemiştim.”

“Tamam.” Ona döndüm.

Gözkapağım ataktaydı. Sıkıca kapattım ve orada tek gözümle ona bakarak durdum. Deli gibi göründüğümü biliyordum. Yüzüm parlak kırmızıydı ve görünür bir şekilde titremelerini durdurabilmek için kollarımı kavuşturup ellerimi koltukaltlarıma sıkıştırmak zorunda kalmıştım.

Ama o yine de bana gülümsedi. “Bugün Kristen’in seninle olan telefon konuşmalarını duydum. Biriyle yeni ayrıldığını ve bu randevunun senin için biraz rahatsız edici olduğunu biliyorum.”

Ah Tanrım. Başımı salladım. “Öyle değil...”

Elini kaldırdı. “Önemli değil.” Bana gülümsedi. “Ben birkaç günlüğüne şehirdeyim ve Los Angeles’ta güzel bir Kaliforniyalı kadınla, her ne kadar müsait değilse de akşam yemeği yeme fırsatı yakaladığım için sadece minnettarım. Sadece bunun sıfır beklentili bir durum olduğunu bilmeni isterim. Zaten bana, sen açıkça rıza göstermedikçe elini bile sıkmaya çalışsam benim kafama yumruk atılacakmış diye söylendi.”

Dudağımı büktüm, yüzüm yumuşadı, saçımı kulağımın arkasına attım. “Josh gerçekten benimle ilgili çok korumacı.”

“Josh değildi.” Bir kaşını kaldırdı. “Yani Kristen sert mi vurur yoksa...”

Gerçekten beni güldürmeyi başardı.

Adrian gözlerimin içine bakabilmek için başını eğdi. “Bak, hadi güzel vakit geçirelim,” dedi. “Sana birkaç içki almama izin ver ve gör bakalım seni nasıl eğlendireceğim. Anlaştık mı?”

Sabırla yanıtımı bekledi. Biraz rahatlardım. En azından bu randevunun baskısını üzerimden almak bir şeydi. Göz-kapağım bana merhamet edip durdu, ona zayıf bir şekilde gülümsedim. “Tamam.”

Merdiven basamaklarına doğru başıyla işaret etti. “Hanımlar önden.”

Yürümeye başladık. “Biliyor musun, dürüst olacağım,” dedi, merdiven boşluğunun kapısını tutarak. “Fotoğrafların sana pek adil davranmıyor.”

Homurdandım. “Dur tahmin edeyim, Coachella mı?”

“İh, hayır, aslında.” Arkamdan merdivenleri indi. “Şapkalı?”

Kaldırıma doğru kapıyı ittim, gülüyordum.

Kristen ve Josh birkaç metre ileride park etmişlerdi. Adrian önden gitti ve benim için arabanın kapısını açtı. Ben içeri girerken elini sırtıma koydu. Jason olmayan herhangi bir erkeğin bana dokunmasını sevmedim.

Jason bir daha asla bana dokunmayacaktı.

O Kaliforniya’da diye, sanki onu havada hissediyor gibiydim. Her yanımdaydı, yüzüme vuran güneş gibiydi. Aslında pencereden dışarı, onu görebilmek için bakındım.

Uzun bir nefes verdim, onu kafamdan atmaya çalıştım.

İşe yaramadı.

BÖLÜM 43

JASON

♪ SOMEBODY ELSE/THE 1975*

Sloan'a ait olanı bulmak zor değildi. Sadece fotoğrafa benzeyen tabloları aradım.

Galeride üç tane asılıydı, hepsinin üzerlerinde satılmış işareti vardı, kırmızı noktayla işaretlenmişlerdi. Onlara bakarak, o sanat eserinin her milimini inceleyerek, neredeyse görünmez fırça darbelerini çıkararak orada durdum.

Bunlara dokunmuştu. Onun elleri bunları yaratmıştı, gözleri bu tuvalin her milimine bakmıştı ve bu sanat onun güzel aklından çıkmıştı.

İçim gururla doldu. Derin bir nefes aldım. Onu özlemiştim. Her saniye onu özliyordum.

Topuk sesleri beni yaklaşan galeri küratörüne döndürdü. Bakımlı, gözlüklü, gri saçlı ve kırmızı rujlu bir kadındı. “Arayan bey siz olmalısınız.”

Resimlere tekrar baktım. “Evet. Elinizde bir Sloan Monroe olduğunu söylemişsiniz?”

“Arka tarafta. Zamanlaman mükemmel. Az önce bıraktı. Bunlar uzun süre kalmıyor.”

* Herhangi Biri/The 1975 müzik grubu. (ç.n.)

Yüreğim kabardı. Gözlerimi duvardan alamıyordum. “Çok yetenekli,” diyerek nefes aldım.

Bunları yapmak için gereken malzemeleri ona verdiğim hediye kartıyla satın aldığını diledim. Bunun bir parçası olmak istedim. Bütün bunları bir parçası olmak istedim.

Bitmemişti. *Asla* bitmeyecekti. En azından benim için.

Onu son gördüğümünden bu yana doksan dört gün geçmişti, şimdi kendimin bir kabuğundan başka bir şey değildim. Dünyam sönüktü. Her şey solmuştu. Ve zaman geçtikçe daha fazla kararıyordu. Onsuz hayat ruhumun duyusal yoksunluğuydu.

Turnem beni Kaliforniya’ya getirmişti. Onunla aynı havayı solumanın ne kadar zor olacağına kendimi hazırlamıştım. Aynı gökyüzüne bakmanın. Ama her yerde zordu, değil miydi?

Oteden çıktığımda nereye gideceğimi kimseye söylememiştim. Zane’den, bakıcısından kaçan bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi kaçınarak, çöp tenekelerinin yanındaki servis kapısından gizlice şapkayla ve güneş gözlüğüyle çıkmak zorunda kaldım. O ve Ernie bunu yapmamamı tavsiye ederdi. Ama ben gelip bunları görmeliydim.

Ernie’ye resimler ilk hafta satılmazsa gidip onları benim için almasını söylemiştim, Sloan bilmeden tabii ki. Ama satılmışlardı. O yetenekliydi. Bir koruyucu meleğe ihtiyacı yoktu.

Ben de meşguldüm. Turnenin yanı sıra gerçekten söz yazabilmişim. Ely’de elim iyileşirken kaldığım üç hafta boyunca altı şarkı bestelemiştim. Ve çok *iyilerdi*.

Çok iyilerdi çünkü *Sloan’la* ilgililerdi.

Hiç kimse onlardan birini duymamıştı. Eğer bunlardan birini albüme koyarsam Sloan onunla ilgili olduğunu anlardı. Onun, benim ne kadar mahvolduğumu bilmesine asla izin veremezdim. O şarkılar sadece benim içindi.

Hayır, bir sonraki en yeni kaydım, şirketimin tuttuğu kiralık biri tarafından yazılan bir pop çöprü olacaktı. Ve ben buna zerre kadar önem verecek tutkuyu kendimde bulamıyordum.

Topuk sesleri beni arka odaya yönlendirdi ve kadın, resmi bana göstermek için tuvalin üzerinden kahverengi kâğıdı çıkarmaya yeltendiğinde elimi kaldırdım. “Alıyorum. Görmeme gerek yok.”

Onun tekrar geri paketlenmesinin alacağı ekstra dakikaları harcayamazdım. Buradaki her saniyem ateşle oynamaktı.

Sloan yukarıda bir asma kat dairede oturuyordu. Ernie bana söylemişti. Onun sanat eserlerini nerede bulacağımı bana söyleyen de Ernie’ydi. Sloan Los Angeles’a geri döndüğünde Ernie’den ona göz kulak olmasını istemiştım ve o da yapmıştı.

Aynı zamanda bana Sloan’ın benden nefret ettiğini söylemişti. Adımı duymaya bile tahammül edemiyormuş.

Yapmaya karar verdiğim her şeyi başarmıştım. Benimle tanıştığı güne lanet okuyordu, tam da benim ondan yapmasını istediğim şeydi. Ve başarıım, en büyük pişmanlığımıydı.

Alışverişimi bitirdim. Şansım yaver giderse Zane benim gittiğimi bile anlamadan odama gizlice sızabilirdim. Kolumun altında resimle kapıya yürüyordum ki dondum.

Kristen ve Josh siyah bir Honda içinde galerinin dışında park etmişlerdi.

Girişteki heykelin arkasına gizlendim ve tam zamanında.

Sloan birden ortaya çıktı, sanki güneş bulutların arasından sızmıştı. Eğer iki saniye daha hızlı olsaydım kaldırımda onunla çarpışacaktım.

Sloan.

Her şey yavaşladı.

Sadece on adım ilerideydi. Aramızda bir cam levhadan başka hiçbir şey yoktu.

Kalbim göğüs kafesimin içinde davul çalıyordu.

Gözlüklerimin arkasından ona bakakaldım. Hatırladığımdan bile daha güzeldi. Parlak kırmızı ruj sürmüştü, kırmızı elbise giymişti. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve güneşten yanmıştı. Sağlıklı görünüyordu, benim ondan beklediğim gibi kendine iyi bakıyordu.

Benim görüş alanımın dışında, arkasında birine gülümseyordu. Parlak, aydınlık bir gülümsemeydi, ona şarkı söylediğim zamanlarda bana gülümsediği gibi.

Ona baktığım her saniye kalbim binlerce kez daha kırıldı.

Buradan çıkmalıydım.

Bunun üzerinde bir kontrolüm dahi yoktu. Bedenim onun ani varlığına bazı istemsiz refleks tepkileri veriyordu. Çekim o kadar güçlüydü ki sanki benim bütün varlığım ona doğru devrilmişti ve her şey ona doğru kayıyordu. Bir adım attım...

Ve sonra kahrolası bir adam ona kapıyı açıyordu ve eli Sloan'ın sırtında onun girmesine yardım ediyordu.

BÖLÜM 44

JASON

♪ IF I GET HIGH/NOTHING BUT THIEVES*

Mekâna tek parça hâlinde nasıl döndüğümü bile bilmiyorum. O galeriye giderek kaderi zorlamıştım, kader blöfümü görmüştü. Mahvolmuştum.

Onu bir başkasıyla görmek kalbimi kor sıcaklıkta bir bıçakla ortadan yırtmıştı. Havayı tam ciğerlerimden söküp almıştı.

Erkekler hep ona bakardı, ben onun elini tutarken bile. Ona birinin dokunduğunu düşündüğümde çıldırmıştım. Onlara gülümsediğini veya onlara yemek pişirdiğini.

Avcının Eşi'nin yeni yüklemelerini takip ediyordum. Her gün kontrol ediyordum. Onunla hâlâ devam eden tek doğrudan bağlantım oydu. Ely'de yaşarken düzenli olarak yayınlamaya başlamıştı ve babamın derin dondurucuya koyduğu av hayvanlarını pişiriyordu. Ama birkaç hafta önce yaban domuzu tarifi paylaşmıştı.

Babam yaban domuzu avlamazdı.

O zaman konuyu fazla irdelememiştim. Eski bir şey belki, Brandon hayattayken kalma, paylaşmayı unuttuğu bir

* Kafam İyiye/Nothing But Thieves müzik grubu. (ç.n.)

şey sanmıştım. Ama şimdi biriyle çıktığını biliyordum, aklım ava çıkan biriyle mi görüşüyor diye meraktan çıldırıyor, onun kime yemek pişirdiğine, kiminle zaman geçirdiğine takılıyordu.

Benimle tanıştığında biriyle çıkmaya hazır olmadığını biliyordum ve şöyle ummuştum, kendi bencil sebeplerimle, bir süre yalnız kalırdı, belki de bizim özel bir durumumuz vardı. Bunca ay beni yarı aklı başında tutan tek şey buydu. Ama o beklemiyordu. Bir başkasıyla görüşüyordu.

Hiç kimse onu benim sevdiğim kadar sevemezdi. Asla aynı adanmışlığı bulamazdı, bütün hayatı boyunca arasa bile. Ben bunu var olan bütün hücrelerimle biliyordum. O asla bilmeyecekti ama hep orada olacaktı. Biriyle evlendiği, çocukları olduğu, yaşlandığı zaman ben hâlâ dünyada bir yerde olacak ve gizlice ona değer vermeye devam edecektim. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa ona sahip olmasını sağlayacaktım. Bunu şahsen yapamayacağım için hayatımın geri kalanında, bu benim kefaretim olacaktı.

Galeriden üç saat sonra, giyinme odasında son bir saatir yaptığım gibi kafam ellerimin arasında oturuyordum. Jessa sahnede idi ve gösteri saatime yarım saat vardı. Şu anda olduğum şekilde bir kukla gibi tamamlayacaktım. Şirketim sonunda kendi kuklalarına sahip olmuştu. Bu noktadan itibaren her şey bir roldü çünkü verecek gerçek hiçbir şeyim kalmamıştı. Hayattaki tüm neşem içimden çekilip alınmıştı.

Biri kapımı çaldı. Hareket etmedim. Bakmadım bile. “Evet.”

“Ben Courtney. İçeri girebilir miyim?”

Bitkin bir nefes verip kapıyı açmak için ayağa kalktım.

Orada dudağını ısırarak duruyordu. “Şey, Lola burada.”

Yüzüm o nadir gülümsemelerimden biriyle aydınlandı. “Gerçekten mi? Nerede?”

Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. “Jessa’nın giyinme odasında. Seni görmeye gelmiş. Ben ona senin odanın nerede olduğunu söylemedim, istemezsin...”

“Yo, önemli değil. Onu buraya getirebilir misin?”

Başını salladı.

Aslında onu göreceğim için heyecanlanmıştım. Nasıl idare ettiğini görmek istiyordum. Rehabilitasyon merkezinden onu birkaç kez aramıştım. Telefona hiç gelmemişti ve beni geri aramamıştı.

Bir süre sonra biri giyinme odamın kapısını çaldı. Açtım ve orada öylece bakarak durdum.

Orada duran kadın tanıdığım biri değildi. Onu tanımış olsam bile *hâlâ* bildiğim biri değildi. Değişim o kadar şok ediciydi ki beni tamamen etkisiz hâle getirdi.

Gülümsedi. “Selam.”

Saçları azıcık çıkmıştı. Kahverengiydi, kırmızı değildi. Hiç makyaj yapmamıştı, hiç bilmediğim saçılmış çiller burnunun üzerine yayılmıştı. Omzunda kırmızı bir bez çantası vardı ve bol bir tişört, tayt ve tek parmaklı tokyo terlik giymişti.

Beş yaş genç görünüyordu. Üç aydır rehabilitasyonda olan bir rock yıldızı değildi, final sınavlarına hazırlanan bir üniversite öğrencisi gibiydi. Çocuklar yatağa gittikten sonra, ebeveylelerinin gelmelerini bekleyen bir bebek bakıcısı gibiydi.

“Selam,” diyerek nefes aldım. “Tanrım, şey görünüyorsun... Farklı görünüyorsun.”

Hafifçe güldü, dudaklarını içeri çekti. “Konuşabilir miyiz? Sorun olmaz değil mi?”

“Evet. Evet. Tabii.” Onu içeri aldım ve arkasından kapıyı kapattım. Kanepeye oturdu ve ben onun karşısındaki

sandalyeyi aldım. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Gözlerimi bile kırpmıyordum. Aylar öncekiyle nasıl aynı kişi olabiliyordu? Kafası bulutların tepesinde, karavanımda boy gösteren ve kahrolası çimlerimin üzerinde sendele-yen aynı kadın mıydı?

Elmacık kemiklerinin sıska, keskin kenarları gitmişti, onu son gördüğümde gözlerinin arkasında taşıdığı ölüm ifadesi de tabii.

Berrak yeşil gözleri bana dikilmişti. “Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Eğer istemeseydin seni suçlamazdım.”

“Hayır, burada olduğuna memnun oldum,” dedim. “Nasılsın? İyi görünüyorsun.”

Eli bilinçsizce saçına gitti. “Biraz daha uzadığında kaynak yaptıracağım.” Asabi bir şekilde güldü. “Aslında bir şekilde sevdim çünkü tanınmıyorum.”

Ellerini kucağına koyup uzun bir süre onlara baktı. “Senden özür dilemek istiyorum. Ve Sloan’dan. Uzun bir süre berbat bir durumdaydım. Kendimde değildim ve davranış şeklimden gurur duymuyorum.”

Ben yanıt vermeyince gözleri benimkileri buldu. “O gece kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum. Onu daha önce görmemiştim, Jessa Sloan’ın Minnesota’da olduğunu söylemişti. Asistanının veya öyle birinin köpeğini gezdirdiğini sandım.” Yutkundu. “Bu benim, neredeyse üç yıldır ilk kez gerçekten ayık ve dengeli olduğum zaman. Bu bir mazeret değil biliyorum ama...”

“Tamam,” dedim elimi kaldırarak. “Özrünü kabul ediyorum. Eğer sen de benimkini kabul edersen.”

Yüzü yumuşadı. Uzun zamandır tutuyormuş gibi uzun bir nefes verdi. “Ernie ile beni temsil etmesi hakkında konuşuyorum. Dürüst birine ihtiyacım var, anlıyor musun?”

Azıcık gülümsedim. “O iyi biri.”

Başını salladı. “Çoğu iyi değil. Sen gerçekten şanslısın.”

Ne söyleyeceği konusunda mücadele ederken bir süre onu inceledim.

“Ben, şey... Seninle hiç turneye çıkmama izin verir misin diye merak ediyorum. Demek istediğim, tam zamanlı veya onun gibi bir şey değil,” diye hemen ekledi. “Belki sadece çok büyük mekânlarda? Veya özel günlerde?”

Dirseklerim dizlerimin üstünde öne doğru eğildim. “Kurallar olmak zorunda,” dedim. “Ayık olmak zorundasın.”

Yüzünde umut ifadesi belirdi. Başını salladı.

“Tedavine devam et. Eğer vagondan düşersen kendin çıkacaksın. Bunu yapmam için beni zorlama.”

Başını salladı ve ben, onun yüzünde eski Lola’yı arayarak oturdum.

Onu görmedim.

Elimi uzattım.

Benim küçük zeytin dalıma bakınca çenesi titredi. Sonra elimi alıp sıktı.

Onu bıraktım ve kutudan kâğıt mendil alabilmek için yan sehpa uzandım. Ona uzattığımda ayak parmaklarına bakarak ve gözyaşları arasından gülümseyerek mendilleri aldı.

Onu sessizce izleyerek oturdum. Onunla gurur duyduğumu söylemeliymişim gibi hissettim. Kendine karşı savaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. En iyisi olduğunu düşündüğün bir şey için hayatının her günü arzularını bastırmanın. Ama bu konuda konuşmaya gücüm yoktu.

Muhtemelen hiç olmayacaktı.

Bazen içinde yaşamının en zor olduğu yer iki arada bir derede olmaktır. Ve bazen bu arada derede olma hâli elinde olabilen tüm şeydir.

Burnunu sildi. “Gitmeliyim,” dedi bir an sonra, kalkmaya çalıştı. “Sloan’la senin için daha fazla probleme neden olmak istemiyorum.”

Hafifçe güldüm ve sandalyeye geri oturdum. “Sloan ve ben ayrıldık. Senin gittiğin gece.”

Gözlerini kırptırdı, minderin ucunda oturuyordu. “Şeyden mi... *Benim* yüzümden mi?”

Başımı salladım. “Yo, tam olarak değil. Ona hak ettiği yaşamı veremezdim.”

Lola, ona uzattığım kâğıt mendil tomarlarını tutarak oturdu. “Üzgünüm, Jaxon. Ama bunun muhtemelen en iyisi olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum,” dedim sessizce.

“Bu iş ilişkiler için en iyisi değil.” Bir an gözlerini benden çekti. “Bunu sana hiç söylememiştim ama...” Gözleri tekrar beni buldu. “Ben seninle tanıştığımda sen bana bir şekilde birini hatırlattın.” Başını salladı. “Tanımış olduğum biri. Bir dansçı...”

Sessizleşti ve devam etmeden önce uzun bir süre geçti. “Sanırım bu yüzden hep sana doğru çekildim, biliyor musun?”

Burnumdan çıkan küçük bir kahkaha attım. “Anladım. Ben eğer bana Sloan’ı hatırlatan biriyle tanışırsam...”

Muhtemelen asla bana Sloan’ı hatırlatan biriyle tanışmayacaktım.

O kadar şanslı değildim.

Lola mendille burnunu sildi. Sonra bir şeyi henüz hatırlamış gibi etrafına bakındı. Uzanıp bez çantasını aldı. “Sana söylemeyi unuttum. Sana bir şey getirdim.” Dosyayı çıkarırken burnunu çekti. “Hayır demekten çekinme. Sadece Ernie senin yazmak konusunda zor zamanlar geçirdiğini söylemişti, ben düşündüm ki...” Derin bir nefes aldı. “Burada.” Bana uzattı.

“Nedir?” diye sordum alırken.

Bir omzunu silkeledi. “Rehabilitasyondayken biraz şarkı yazdım.” Tekrar güldü. “Çok şarkı yazdım. Bana ilham verdin, Minnesota.”

Hıhladım, kötü bir şaka olmasına rağmen.

Dosyayı açıp içindeki kâğıtlara baktım.

“Eğer onları söylersen, telif ücreti alırım,” dedi. “Ve paraya ihtiyacım var. Sadece senin için yazdım, Ernie çok iyi olduklarını söyledi...” Ve ben ona bakıp yanıt vermeyince sessizleşti.

Gözlerim satırları taradı. Müzik kafamın içinde ateşböcekleri gibi dans etmeye başladı. Şarkıları kafamın içinde duyarak sayfaları çevirdim.

Çok *iyilerdi*. Demek istediğim, benim olması için orada burada birkaç düzeltmeye ihtiyaçları vardı ve bazıları bitmemişti ama... *harikaydılar*.

Ona baktım. “Kaç tane var?”

“Yirmi iki.”

Neredeyse gülüşüm boğazımda kalıyordu. “Yirmi iki şarkı,” diyerek nefes aldım. Ağzımın üstüne elimi koymak zorunda kaldım. Neredeyse üç albüm değerindeydi.

Özgürlüğüm. Lola bana özgürlüğümü vermişti.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Alacak mısın?”

Başımı salladım, gözlerim yaşıyordu. “Evet, tabii.”

“Çünkü senin kendi şarkılarını yazdığını biliyorum ve sen...”

“Lola, bunları söylemek bir onurdur.” Gözlerine baktım ve o da bana neredeyse utangaç bir şekilde baktı.

“Adım. Nikki. Lola değil. Bundan sonra bana böyle hitap edebilir misin?”

Boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım. “Evet,

evet öyle hitap ederim. Ve sen de bana Jason diyebilirsin.”
Bir süre durdum. “Sonunda seninle tanışmak güzel.”

Gülümsedi. “Sonunda seninle tanışmak da güzel.”

Kucağımdakilere tekrar bakınca bir üzüntü dürtüsü beni sardı. Artık çıkış yolum vardı. Birkaç tane daha şarkıya ihtiyacım vardı ama o bir şey değildi. Lanet olsun, belki Lola bana yardım ederdi. Şirketim albümlerle şaşırtacaktı. Muhtemelen her yıl bir tane ve her birini destekleyecek bir turne. Ama üç yıl daha, on yıl değildi.

Ama Sloan ve benim için bir fark yaratmayacaktı.

Lola sanki kırıldığımı anlamış ve çatlaklara bakmak istemiyormuş gibi odanın etrafına baktı. “Bu ne?” diye sordu, duvara dayadığım kâğıt kaplı resmi işaret ederek.

Boğazımı temizledim. “Sadece satın aldığım bir şey.”

“Görebilir miyim?”

Başımı salladım ve Lola ayağa kalktı. Bakmak için kah-verengi kâğıdı sıyırdığında şaşırdı. “Vay. Gerçekten senin çok güzel bir resmin.”

Baktım ve yüreğime inen yumruğun üzerini elimle kavramak zorunda kaldım.

Bendim.

Sloan *benim* resmimi yapmıştı.

Gölde duruyordum, çizmelerimle. İskeleyi tamir ederken, o gün Ely’de. Onu öpmeden tam önceki an.

Yaşlar akmak üzere doldu, elimi ağzıma kapamak zorunda kaldım.

Bu resmi hafızasından yapmıştı. O ânı, onun gözünden görmek gibiydi. O gün beni böyle görmüştü, gülümserken ve mutluyken.

Mutluydum çünkü *oradaydı*.

Ve bir daha asla o kadar mutlu olmayacaktım.

Bu resimden kurtulmak istemişti. Satılsın diye bırakmıştı ve sonra bir randevuya gitmişti.

Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü ve ben de bıraktım.
“Ne oldu?” diye sordu Lola.

Başımı salladım. “Hayatım berbat,” dedim, tuvale bakarak.

Biraz güldü. “Zeki biri, birinde bana yeniden başlayabilirsin demişti. Şimdi başla.”

Ama yeniden başlamak için çok geçti. Hâlâ Sloan’ı güvende tutamazdım. Halk, içinde Lola ve benim fotoğraflarımızın olduğu magazin dergilerini satın almak yerine, benim Sloan’la olan fotoğraflarımıza aniden daha fazla ilgi göstermedikçe olmazdı. Ve ben işimi gayet iyi yapmıştım. Ernie onun benden nefret ettiğini, yüzünü sertleştirmeden adımı bile söyleyemediğini söyledi. Biriyle çıkıyordu. Hayatına devam ediyordu.

Olan olmuştu.

BÖLÜM 45

SLOAN

♪ PROOF/JAXON WATERS*

Adrian iki elini arkasına aldı. “Birini seç,” diyerek gülümseyince yeşil gözlerinin kenarları kırıştı. Bir biftek restoranında başlangıçları bekliyorduk.

Adrian kapıları açıp benim için tutmuştu. Sandalyemi çekmişti ve bana hakkında çok şey biliyormuş gibi göründüğü bir kadeh şarap söylemişti. Komikti, etkileyiciydi ve sempatikti. Zeki, başarılı ve çekiciydi. Ve bana iyi vakit geçirtmek için çok çabalıyordu.

Kesinlikle işe yaramıyordu. Zane’in mektubunu düşünmeden duramıyordum.

Adrian bir elini seçmem için bekledi. İsteksizce sol elini işaret ettim. Bir tam şişe vanilya kremasını masaya, önüme koydu. Küçücük gülümsedim. Gelirken bir benzin istasyonunda durmuştuk ve bir kullanımlık kremaları çantama atarken beni yakalamıştı.

“İyi düşünülmüş,” dedi Kristen masanın karşısından. “Ama o küçük olanları sever.”

Adrian gülümsedi. “Hımm, o konuda yardımcı olamam.”

* Kanıt/Jaxon Waters. (ç.n.)

Kristen masanın altından ayağımı tekmeledi.

Adrian benimle flört ediyordu. Sıkı.

Ve ben. *Hiçbir şey*. Hissetmiyordum.

Midemdeki kelebeklerin tamamen yok olması yeterince iç karartıcı değilmiş gibi, durmadan saate bakıyordum. Jason'ın gösterisine bir saat vardı. Gözyaşlarına boğulacaktım gibi hissediyordum. Onun şehirde bulunduğu anlar gözlerimin önünde akıp gidiyordu. Kum saatinin içindeki kumlar gibi tükeniyordu. Ve onun olduğu yerde olmak yerine, dikkatimi bile çekemeyen harika biriyle randevuydım çünkü bunu düşünemeyecek kadar zarar görmüştüm ve başka birine âşıktım.

“İzninizle.” Ayağa kalktım. “Tuvaleti kullanmam gerekiyor.”

Kristen benim peşimden gelmek için kalktığında sandalyesi zeminde gıcırdadı. Kapı arkamızda kapanır kapanmaz üstüme geldi. “Kahretsın, o adam seni canlı canlı yemek istiyor. Bence ona izin vermelisin.”

“Ve bence sen de bunu görmelisin,” dedim. Çantamın içine dalıp mektubu çıkardım. Açıp ona uzattım, o okurken kollarımı kavuşturup onu izledim.

Okudukça kaşları daha da çatıldı. “Aman Tanrım...” Bana baktı. “Bu kadının söylediklerine inanıyor musun?”

Burnumu çekip başımla onayladım. “Yalan söylemez. Ve Lola işi hiç doğru gelmemişti. O gün o yüzden otel odasına geri dönmüştüm. En başından beri bir şeyler var. Neden bu konuda yalan söylesin ki?”

Dudaklarını büzdü. “Bilmiyorum, Sloan. Belki seninle ayrılmak için yalan söylemek zorunda kaldı. Demek istediğim, sen kendinin nasıl olduğunu biliyorsun.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “*Nasılmışım?*”

Omzunu silkti. “Senin için iyi olmayan şeylerden kur-

tılmak konusunda çok iyi değilsin. Bunu biliyorsun. Brandon'ın eşyaları, boktan araban, harap evin? Hayatında mantıklı ve makul seçimler yapmak gibi bir geçmişin yok. Duygusallığın hat safhada. Hep öyleydin ve bahse varım Jason da bunu biliyor.”

Çenem titremeye başladı.

“Belki de onun mantıklı gerekçelerini kabul etmeyeceğini biliyordu ve fazladan bir şey yapması gerekiyordu. Çünkü dürüst olalım, yaptığı şey gerçekten de fazlaydı.”

Lavaboya eğilip havlu dağıtıcıdan bir kâğıt havlu çektim. “Peki senin teorin ne o zaman?” diye sordum burnumu silerken.

“Bilmiyorum. Ama içgüdülerim o adamın kendini feda ettiğini söylüyor. Eğer Zane onun çok berbat bir durumda olduğunu söylüyorsa ve senin onu görmeyi gerektiğini düşünüyorsa... Bilmiyorum. Josh bile onun biraz güvenilmeyi hak ettiğini söylüyor, Josh'u tanırırsın.”

Burnumu çektim. “Gerçekten mi?”

“Evet. Beni gerçekten etkileyen ne söyledi, biliyor musun?” Kollarını kavuşturdu. “Seni Ely’de ziyaret etmemden sonra Josh’a Jason’ın ailesinin birbirlerine ne kadar âşık olduklarından bahsetmiştim, o da bunun Jason’ın nasıl bir yerden geldiğini gösterdiğini söylemişti. Jason’ın, aynı kendisi gibi, birbirlerini aşırı derecede seven ebeveynlere sahip küçük bir kasabada yetişen biri olduğunu söyledi. Josh ve Jason gibi adamlar böyle şeyler yapmazlar. Bu onların yetiştirilme biçimleri değil. DNA’larında yok. Onlar hayatta bir kere eşleşirler. Âşık olurlar ve o kadının yürüdüğü yollara taparlar. Aldatmazlar ve asla terk etmezler. Eğer Jason terk ettiyse bir sebebi vardır.”

Burnumu sildim. “Belki şöhret sonunda onu değiştirmiştir.”

Homurdandı. “Gerçekten inanıyor musun buna? Hadi ama.”

Hayır, inanmıyordum. *Neye* inanacağımı bilmiyordum.

“Peki ne yapacağız?” diye sordu. “Onu görmeye gidiyor muyuz? O pinyata zarfını parçalıyor muyuz? İki kişi ile birden mi çıkacaksın? Ne?”

Jason benimle beraber olmak istemiyordu. Beni görmek istemiyordu.

Ama ben *onu* görmek istediğim gerçeğini değiştiremiyordum.

Kendime bu konuda neredeyse, onun beni ortamdan ikiye bölmesine kızdığımından daha fazla kızgındım. Ama istiyordum. Onu görmek istiyordum.

Çok yakından değil. Bire bir değil. Ama kalabalıkta, benim orada olduğumu bilmediği bir yerde.

Onu en son gördüğümde onun son görüşüm olduğunu bilmiyordum. Çok çabuk olmuştu ve şok içindeydim.

Belki onu bir daha görmek, kendi şartlarımla, her ne kadar kendimi kandırdığımı bilsem de bana bir bitirme hissi verebilirdi. Her şey bir yana, muhtemelen beni ilk haftaya geri götürecekti ve bu gece Kristen’in evinde bağıra bağıra ağlıyor, o pinyata zarfını beyzbol sopasıyla parçalıyor olacaktım.

Ama gitmeliydim. Eğer Zane’in mektubu aklımı karıştırmasaydı bugün güçlü kalabilirdim. İçine girer ve Adrian’la eğlenmeye çalışırdım, Kristen’la beraber birkaç içki daha içer ve geceyi tamamlardım. Ama şimdi bütün yapmak istediğim, Jason’ın bulunduğunu bildiğim yerde olmaktı. Kendimi ondan uzak tutmak, imkânsız bir şey yapmaktı, öyle ya da böyle orada olacaktım. Zane’in yazdığını okuduğum saniyede bu doğrulanmıştı.

Burnumu çektim. “Onu görmek istiyorum.”

Silkindi. “Tamam. Gönül ferman dinlemez. Hadi gidelim.” Banyodan dışarı yürüdü.

“Ya Adrian ne olacak?” diye fısıldadım, onun peşinden yürüyordum.

“İyi olacak. Josh’a onu bir striptiz kulübüne ya da onun gibi bir şeye götürmesini söyleyeyim.” Masaya yürüyüp kocasının omzuna vurdu. “Anahtarları ver.”

Josh elini cebine daldırıp Kristen’a uzattı. “Ne oldu?”

“Sloan iyi hissetmiyor. Onu Jaxon Waters konserine götürüyorum. Siz Uber çağırırsınız. Seni seviyorum.” Josh’tan hızlı bir yanak aldı, kolumu koluna doladı ve çıkışa doğru döndü.

Kristen beni restorandan dışarı sürüklerken Adrian’a zayıf bir şekilde el salladım. “Gerçekten iyi vakit geçirdim,” diye seslendim. “Seninle tanışmak güzeldi.”

Eğlenmiş görünüyordu ve bana gözünü kırptı.

Arabaya atladık. “Eğer onun oraya gizlice sızacak sak kılık değiştirmeliyiz,” dedi Kristen, arabayı geri vitesle takıp park alanından geri geri çıkmaya başladı. “Bir blok aşağıda parti eşyaları satan bir dükkân var. Önce oraya gideceğiz.”

Beş dakika sonra Halloween ucuzluk rafından bana 1980’lerden kalma bir gözlük uzattı.

Başımı salladım. “Onu *takmayacağım*.”

“Onun ekibi seni tanıyor, değil mi?” dedi, elini kalçasına koyarak. “Birinin seni tanımasını ve senin orada olduğunu Jason’a söylemesini mi istiyorsun?”

Kollarımı kavuşturdum. “Hayır...”

“Öyleyse bunu giyiyorsun. Ya ‘Ben buradayım, pislikler,’ diye pırıl pırıl parıldayacaksın ya da bir şekilde gizleneceksin. Ve gizleniyorsak en ön sırada oturamayız. Biletleri biriyle değiştirmek zorundayız.”

Derin bir nefes alıp o kocaman gözlükleri yüzüme takmasına izin verdim.

“Saçlarını ve dövmelelerini saklamak zorundasın. Benim kazağımı al,” dedi, üzerinden soyup bana uzattı.

Elime bakakaldım. “Bu delilik?”

Bir kahverengi peruk aldı. “Belki. Benim işim senin deliliğine yardım etmek. Seni olabileceğin en iyi, en muhteşem deli hâline getirmek.”

Homurdandım.

Kristen beni konsere, kendimi mihrapta kurban edilmeye teslim edecekmişim gibi hazırladı. Üzerime titredi ve giyindim.

O korkunç gözlükler ve bütün saçlarımı peruğun altına sığdıramadığımızdan bir bere giymiş olarak son buldum. Peruğumun beni delinin biri gibi göstermesinden hiç bahsetmiyorum.

Diğer yanda Kristen, gerçekten delinin biri *gibiydi*.

Jason hariç hiç kimse onu tanıyamazdı ama bu, onun o şekilde dışarı çıkmasını engellemedi. Önü kısa arkası uzun bir peruk ve satın aldığı sahte diş telleri takıyordu. O kadar komikti ki kahkahalı hıçkırıklarımı Forum’a* kadar durduramadım.

Berbat hâldeydim. Bütün vücudum titriyordu. Gözka-
pağım tüm gücüyle ataktaydı. Oraya vardığımızda arabadan inebilmek için bile cesaretimi toplayabilmek on dakikamı aldı.

Forum’a yürümek tuhaf geldi. Mekânlara artık bu yoldan gelmiyordum. Arkadan geliyordum, servis girişinden, orkestra ile beraber. Onlar kurulurken ben de takılıyordum. Ve sanırım bütün bu olanlar mantıklıydı. Ne de olsa ben buraya Jaxon’ı görmeye gelmiştim, Jason’ı değil.

Jason’ın halihazırda var olduğundan bile emin değildim.

Kristen bana yiyecek bir şeyler almak istedi ama yiye-

* Los Angeles’ta bir mekân. (ç.n.)

mezdim. Bir şişe su almasına izin verdim ve o almaya gittiğinde ben de ürün satılan masaların yanında bekledim. Satılık posterlere baktım. “O fotoğraflar çekilirken ben onunla beraberdim,” dedim Kristen’a döndüğünde. “Orada fotoğraf çekiminde tam kameranın olduğu yerde duruyordum.”

Ama şimdi başka posterler de vardı, çekilirken orada olmadığım fotoğraflar. O artık beni istemiyordu. Beni bu hayattan çıkarmıştı.

O ihanet hissi geri döndü ve neredeyse cesaretimi kaybediyordum.

Zane’in pahalı biletlerini satması zor değildi. Onuncu sıradaki bir çiftle ön sıradaki biletlerimizi takas ettik. Şimdi onu iyi görebilecek kadar yakın ama onun beni sahneden göremeyeceği kadar uzaktık.

Gergindim ve bütün açılış hareketi boyunca sinirlerim gerilmişti. Grayscale son şarkısını bitirdiğinde ve Jessa, “Jaxon Waters için tezahürat yapın!” anonsunu ettiğinde paniğe kapıldım ve o gelmeden gitmeyi kendimle *tartıştım*.

Belki bu tamamen kendine zarar vermektir. Belki onu görsem ve beni asla aldatmadığını bilsem işler daha da kötüleşecekti. Eğer saf öfkemle güçlenmemiş olmasaydım artık bir arada olmadığımızı kabul etmekte zorlanabilirdim.

“Tanrım. Bunu yaptığımı inanamıyorum.”

Kristen gözerime bakmak için başını eğdi. “Ne zaman istersen gidebiliriz, tamam mı?”

Başımı salladım. Ama gitmeyecektim. Bunu sonuna kadar görecektim. Mecburdum.

Sahnenin her iki yanındaki Jumbotronlarda* “Jaxon Waters” ismi bir dalgıçkuşu görüntüsünün üzerinde dönüyordu.

* Mekânlarda bulunan büyük ekran video oynatıcıları. (ç.n.)

Sahne arkasında neler olduğunu biliyordum. Onun çıkışını yaklaştıran her tür faaliyeti hayal edebiliyordum. Zane ona su şişesini uzatıyordu. Yapım müdürü onun önünde koşturuyor; kalın siyah elektrik kablolarına basıyor, orkestranın geri kalanının perdenin arkasında toplanma vaktinin geldiğini anlamaları için kulaklıklardan konuşuyordur. Jason kulak monitörünü takıyor ve suyunu Zane'e geri veriyordur. Devam etmeden önce hep yaptığı gibi ısıtmak için yumruklarını açıp kapatıyordu. Gergin değildir. Gevşemiş ve hafiftir, sanki kalabalığın nabzından enerji alıyor-muş gibi yaklaştıkça daha da parlamaya devam ediyordur.

Ve işte o.

Beyaz tişörtü ve üzerine giydiği lacivert kadife ceketile sisin ve havai fişeklerinin arasından sahneye fırladı. Saçlarının üst kısmı hatırladığımdan daha uzundu ama iyi görünüyordu. Gözlerinin mavisini neredeyse görebiliyordum.

Sol elimle Kristen'in kolunu kavradım. Sesi çok güzel ve güçlüydü, kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Onu sevmiştim.

Şimdi bile, bana yaşattığı her şeyde sonra, onu seviyordum. Jaxon bile *olmuş* olsa.

Ve Zane haklıydı. Berbat hâldeydi.

Her zamanki gibi aynı enerji ile çıktı. Ama onu tanıyordum. Hayatta en çok sevdiği şey şarkı söylemekti. Ne kadar yorgun olursa olsun sahneye çıktığı an gözleri hep parlardı. Hayranları için hep bu durumu sağlardı. Ama bir şekilde kararmıştı. Solmuştu.

Kopyanın kopyası gibiydi.

Etrafımdaki herkes çılgık atıyor, nabız gibi müzikle coşuyordu. Sesi tüm vücuduma yayılıyordu, ta ki ben doyana kadar. Gözlerimden, kulaklarımdan, zemindeki titeşimden içime girdi. Dilimin üzerinde terinin tadının anısını hisset-

tim, gösteriden sonra kalabalığın verdiği adrenalinle kalbi hâlâ hızla atarken tişörtünü çıkardığında ve üzerime kaydığındaki onun sıcak erkeksi kokusunu kokladım.

Bundan sonra eve nasıl gidebilirdim?

Onunla bir buçuk saat geçirdikten sonra onu görmeye gelen diğer herkesle birlikte nasıl gidebilirdim? Sonra dünya onu bir kez daha yutacak ve ortadan kaybolacaktı.

Muhtemelen onu bir daha asla görmeyecektim. Şahsen değil. Ben yapmaya geldiğimi yapmıştım ama yüreğim şimdiden bu ziyaretin bedelini ödemeye başlamıştı. Tüm zamanımı bir mezarlıkta geçirmek kadar sağlıksızdı. Soğuk, tek taraflı bir adanma hâliydi ve tekrar kendime bunu yaşatmayacaktım.

Kristen kolunu kavrayan elin üzerine elini koydu. Sanki hastanede Brandon'ın yatağının başında onunla oturduğumuz zamanki gibi geldi. Sevdiğim adamı görebiliyordum. Oradaydı ama gitmişti, uzanamayacağım bir yerdeydi.

Bu his yıkıcıydı. Kimsenin yaşamaması gereken bir çaresizlikti.

Ve şimdi ben iki kez yaşamıştım.

Kristen çantasından mendilleri çıkarıp ellerime koydu. “Teşekkür ederim.” Burnumu çektim, mendili gözlerimin altına bastırdım. “Tanrım, onu asla bırakmamalıydım,” dedim, müziğin üstünden bağırarak. “Her ne olursa olsun. Bir hayranı gibi dünyanın etrafında onun peşinden gitmeliydim.”

Kristen bir an durdu ve sonra onu duyabileyim diye kulağıma eğildi. “Belki senin için daha fazlasını isteyebileceğini hiç düşündün mü?”

“Benim için bundan daha fazlasını istediğini *biliyorum*,” dedim, duyabilmesi için fazla sessizdim.

Şarkı bitti ve Jason'ın her zaman ilk şarkıdan sonra ne aptığını biliyordum. Kalabalığa gösteriye geldikleri için

hoş geldin der ve teşekkür ederdi. Şehirle ilgili kişisel bir yorum yapardı.

Şimdi burası onun için ne kadar önemsizdi? Acaba nerede olduğunu biliyor muydu, yoksa sahneye çıkmadan önce eline mi bakması gerekiyordu?

Dudaklarını mikrofona koydu. “Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Tekrar Los Angeles’ta olmak harika.”

Herkes alkışladı ve onun kumsallar veya Disneyland veya 405’teki trafik hakkında bir şey söylemesini bekledim.

Sonra tuhaf bir şey oldu. Sadece durdu.

Yavaşça başladı. Dudaklarının köşesinde hafifçe bir gerileme, gözlerinin etrafındaki mizah kaybı. Sonra aniden ve bir anda değişti, sanki bir maske gevşeyip düşmüştü ve altında derin bir hüznün vardı.

Durdu. O kadar uzun süre durdu ki kalabalık mırıldanmaya başladı.

“Aslında, hayır,” dedi, ses tonu aniden ciddileşti. “Tekrar Los Angeles’ta olmak benim için biraz zor oldu. Özür dilerim. Sadece... bugün bir şey oldu ve zor geldi.” Aşağıya sahneye baktı ve başını salladı. Tekrar gözlerini kaldırıp hayranlarına baktı. “Sizler bunu bilmiyorsunuz ama ben hayatımın aşkıyla Los Angeles’ta karşılaştım.”

Şokla havayı içime çektim ve yüreğim göğsümde ölmüş gibi durdu.

Kalabalık ıslık çaldı ve yuhaladı ama Jason elini kaldırdı. “Hayır, hayır. Muhtemelen sizin düşündüğünüz kişi değil. Magazin dergileri çoğu zaman yanlış anlıyor. Lola Simone ve ben sadece iş arkadaşınız ve iyi dostuz. Hayır, bu kadın...” Bununla mücadele ediyor gibiydi. “İnanılmaz biriydi. Aslında köpeğimi o buldu. Onunla bu şekilde tanıştım. Köpeğimi geri vermedi. Önce onu sevdiğimi ispat etmemi istedi.” Biraz güldü ve kalabalık da güldü.

Devam etti. “Gerçekten hızla âşık olduk. Biliyorum insanlar ilk görüşte aşk derler ama gerçekten öyleydi. Lanet olsun, onu daha görmeden ona âşık olmuşum. Benimle turneye geldi. O müthiş bir sanatçı ve yolda resim yapamazdı.” Mikrofonu iki eliyle tutup ayağa kalktı. “Turne de olmak kolay değil. Çok yorucu. Çok fazla fedakârlık yapmak anlamına gelse de beni sevdiği için bunu yapmaya istekliydi. Çünkü beni seviyordu. Ama ona söyleyemediğim bazı kötü şeyler oluyordu. Gerçekten korkutucu şeyler. Ve öyle bir an geldi ki benimle olmasının onun için iyi olmayacağını anladım. Ona bir hayat veremezdim ya da onu koruyamazdım. Böylece ben de onun benimle ilgili berbat bir şeye inanmasına izin verdim, böylece onunla ilişkiyi bitirebildim.”

Kristen kolumu sıktı. “Bunları duyuyor musun? Neyden bahsediyor?”

Başımı salladım, yaşlar gözlerime dolmaya başladı. “Bilmiyorum,” diyerek nefes aldım.

Jason azıcık güldü. “Komik olan, istediğimi aldım. Onun beni aşmasını istedim. Ve biliyor musunuz? Aştı.” Elini ağzının üstünden indirdi. “Evet. Bu gece biriyle çıkıyor. Onu gördüm. Onun sanat galerisine gittim ve tam çıkmak üzereyken onu bir adamla gördüm. Bu beni öldürdü,” diye fısıldadı. “Ondan ayrılmanın zor olduğunu sanıyordum. Ama bunu görmek...”

Ağzım kurudu. Nefes bile alamıyordum. “Kristen, oradaymış.” Kristen’a bakabilmek için gözümü Jason’dan ayırmaya korkuyordum. “Oradaymış,” diye fısıldadım. “Geldi.”

Bu kez o kadar çabuk kendine gelmedi. Epey bir süre sessiz kaldı ve seyirciler sessizliğe büründü. Cep telefonları başlarının üzerinde video çekiyorlardı. Arenaya bir iğne düşse sesini duyabilirdiniz. Onun sözlerine kilitlenmişlerdi.

Jason gözlerini kapatarak sıktı ve açığında ses tonu üzgündü. “Siz aşkın neye benzediğini bildiğinizi düşünün-

yorsunuz. Peri masalları ve romantik filmler sizi hazırlıyor sanıyorsunuz. Ve sonunda, gerçekten tam anlamıyla buluyorsunuz ve o gelinceye kadar o konuda hiçbir şey bilmediğinizi fark ediyorsunuz.” Başını salladı. “Benim asla yazacak kadar iyi olmadığım her aşk şarkısı gibi.” Son kelimedede sesi çatladı.

“Sloan,” diye fısıldadı Kristen. “Herkes ağlıyor...” Beni dürttü. “Bak.”

Etrafa bakabilmek için gözlerimi sahneden kopardım. Yanımdaki kadın elini ağzının üstüne koymuştu ve gözyaşları yanaklarından akıyordu. Herkes ağlıyordu.

Jason gözlerini başparmağıyla silip gitarını aldı. “Onu asla geri alamayacağım. Bunun için çok geç. Ama bu şarkı her halükârda onun için. Adı ‘Kanıt’.”

Benim kırılğan kalbim çatırdadı. Tamamen onu kaybettim. Öne eğildim, ellerimi ağzıma kapadım ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

O şarkı söyledi.

Bu, her mevsim olabilen bir kadın hakkında bir şiirdi. O, karlar düşmeye başladığındaki boğuk an. O, cam bir göl üzerindeki yumuşak, aldatıcı bir bahar sisi. O, mürekkep siyahı bir yaz göğünde beyaz ve lekesiz bir dolunay. Gözlerin gördüğü için huzurlu hissederek ölebileceğin canlılıkta bir güz.

Bugüne kadar yazdığı en güzel şeydi. Bugüne kadar *duydum* en güzel şeydi.

Ve *benimdi*.

Binlerce Jaxon hayranı tarafından sarılmıştım. Kristen yanımda oturmuyordu. Jaxon bile orada değildi. Bu şarkı söyleyen *Jason*’dı. Ve her kelime rakipsiz bir aşkın ilanıydı, bir özürdü, affedilmek için bir yalvarıştı, hiç kimseye. Çünkü benim orada olduğumu bile bilmiyordu. Kendi hayatı-

na devam eden bir kadının bıraktığı boşluğa bir ağlayıştan başka bir şey olmadığını düşünüyordu.

Çok, *çok* yanıliyordu.

Bittiğinde kalabalık çıldırdı. Onları hiç böyle duymamıştım. Onun en sevilen şarkılarından sonra bile.

Üzgün gözleri çığlıklar atan hayranlarının üzerinde, bunların hiçbirinin bir önemi yokmuş gibi gezindi. Sanki beğenip beğenmemeleri umurunda değilmiş gibi çünkü benim son üç aydır hissettiğim boşluktan başka bir şey hissedemeyecek kadar kırılmıştı.

Ve sonra dondu kaldı.

Işıkları engellemek için elini yukarı kaldırıp kalabalığın üzerinde gözlerini kısıtı.

“Ah. *Aman. Tanrım,*” dedi Kristen nefes aldı.

Orada öylece durmuş bakıyordu.

Bana.

Mümkün değildi.

Zemindeki binlerce yüzden biriydi. Kalabalıkta gömülüydüm. Şapkam ve gözlüklerim vardı ve ışıklar onun gözlerindeydi. Ama doğrudan bana bakıyordu. Bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki insanlar bana bakmak için dönmeye başladılar.

Hareket edemiyordum. Koltuğumda donmuştum.

Ve sonra Jason gitarını bırakıp sahneden atladı.

Dudaklarımdan gülen bir hıçkırık sesi çıktı. Kristen kazağımı yakaladı, beremi ve gözlüklerimi çekip çıkardı. “Git! Git!” Beni döndürdü ve ara yola doğru itti.

“Geçmeme izin verin!” Sıradan çıkmak için yolumu açmaya başladım. “Lütfen!”

Ara yola gitmeyi başardım ama oraya vardığımda ilerlemem durdu. Oradan çıkmaya çalışan tek ben değildim.

Bedenler öne doğru dalga dalga ilerliyordu. Hayranları Jason’ın her tarafını sardı, onun görüntüsünü kaybettim.

Onun nerede olduğunu yalnızca, Jumbotronları kalabalıkta yolunu açmaya çalışan Jason'ın üzerine ayarladıklarından dolayı biliyordum.

Tam bir kargaşaydı.

Her zamanki gibi yanında hiç güvenlik yoktu. Onlar ne olduğunu anlayamadan sahneye dalmıştı. Etrafını saran hayranlarını geride tutacak kimse yoktu.

“Jason!” Kalabalık sesimi yuttu. Herkes benimle aynı yöne doğru itişiyor, aynı adama yakın olmaya çalışıyorlardı. Hareket edemiyordum.

Çılgınca etrafıma baktım. Daha yükseğe çıkmalıyım. Bir koltuğa tırmanıp onun üstünde ayakta durdum, insanlar sırtıma ve bacaklarıma çarpıyordu. Jason hâlâ on beş adım uzaktaydı ama beni gördü. “Sloan!”

O beni işaret eder etmez Jumbotronların kamerası geri gelip üzerime zımlandı. Kendimi görebiliyordum, kırmızı elbisem ve dövmelerimle on metre uzunluktaydım, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu.

Bu, insanların neler olduğunu anladıkları an gibi görünüyordu. Kalabalık onun geçmesine izin vermek için bir patika yol açmaya başladı ve nazik eller beni yere ve ona doğru indirdi. Okyanusun açılması gibi geldi. Beni denizden emip çıkaran kuvvetli bir dalgaydı. Benim için ayrılıp arkamdan birleştiler, beni ileriye doğru ittiler. Ve birden önümdeki tek kişi o oldu.

Birbirimize doğru atılmadan önce ikimiz de nefes nefese bir saniye durakladık. Sıçradım, bacaklarımı onun beline doladım ve o da beni yakaladı.

Alkışlardan yer sallandı. Binlerce cep telefonundan kamera flaşları geldi ve sahnenin arkasından biri gösterinin sonu anlamına gelen konfetileri fırlattı, hepsi kalabalığa ve etrafımıza saçıldı.

Yüzünü boynuma gömüp beni göğsünde tutarken nefesinin kesilme şiddetini hissedebiliyordum. Eller bize dokundu, insanlar kalabalığın hareketiyle bedenlerimize doğru sallandılar ve bizim için hiç fark etmedi çünkü yalnızdık. Sadece biz vardık.

Biz hariç hiçbir şey kalmadı.

Dudakları kulaklarıma geldi. “Sanırım birlikte fotoğraflarımızı çekmelerini nasıl sağlayacağımızı bulduk.”

Ne demek istediğini bilmiyordum ama umurumda değildi.

“Beni nasıl gördün?” diye fısıldadım.

Bana bakmak için çekildi. Güzel, mavi gözlerinde yaşlar vardı. “Sana söylemiştim, Sloan. Seni milyonluk bir kalabalıkta bile fark ederim.”

Ve sonra, on beş bin Jaxon Waters hayranının önünde, *Jason* beni öptü.

SONSÖZ

SLOAN

♪ THE HUNTMAN'S WIFE/JAXON WATERS*

Üç yıl sonra

Tucker sallanan kuyruğuyla, uzun süredir acı çeken sahne elemanlarımızın dev uzanma koltuğunu taşıyıp kocamın çalmasını seyredebileceğim her zamanki noktaya yerleştirmelerini izliyordu.

Bana bu garabeti ilk aldığımda kullanmak istememiştim. Saçmalık ötesiydi. Masaj özellikleri ve uzaktan kontrolü dahil her şeyi vardı. Yarım ton gibi bir ağırlıktaydı ve çalıştırmak için bir uzatma kablolu ihtiyacı vardı.

İlk haftalarda her şovdan önce beni o koltuğa yerleştirip orada kalmam için emretmek zorunda kaldı ve hareket edersem beni kalabalığa tanıştırmak için sahneye sürükleyeceğini söyleyip tehdit etti. *Tekrar.*

Bana ithaf ettiği albüm, *Arada-dere* Sloan, platin plak ödülü aldı. Aslında, son üç albümünün hepsi platin ödülü aldı. Benim medyanın sevgilisi olduğumdan ve üç yıl önce Forum'daki Jason'ın sahneden dramatik atlayışından sonra, öyle kalmaya devam ettiğimden bahsetmiyorum. Ja-

* Avcının Eşi/Jaxon Waters. (ç.n.)

son'ın itirafının videosu ve beni kalabalığın içinde öpüşü viral olmuştu ve aniden herkes benim kim olduğumu öğrenmek istemişti.

Neredeyse Jason kadar Instagram takipçim vardı. İnsanlar turnedeki hayatımın fotoğraflarına bayılıyorlardı, bu yüzden her ne kadar Jason bunu her yaptığında tamamen utansam da sahneye çıkışlarım kalabalığı hep memnun ediyordu. O kadar insanın önünde nasıl durduğunu ve gerilmediğini bilmiyordum.

Gerçi bugünlerde koltuğumla ilgili farklı düşünüyordum. Şimdi ayak bileklerim şişiyordu, aslında kocamın gösterisini izlerken ayağımı yukarı kaldıracak minnet duyuyordum.

Bu sefer sekiz aydır yollardaydık. Bu Hollywood Bowl* eve gitmeden önceki son durağımızdı, sonsuza dek.

Bu gösteri, bu şirketle olan son gösteriydi. Bundan sonra Jason daha küçük ve bağımsız bir sözleşme imzalayacaktı. Para önceki kadar iyi değildi, önceki süsleri sunmadılar ama sahip olacağımız hayat dengesi buna değecekti, Jason'a işleri ve programı konusunda tam kontrol verdiler.

Jason ses ayarlarını yapıyordu, ben de oturup hamile göbeğimi kaldırıyordum. Tucker koltuğumun yanına çökmüştü. Ben ayağımı uzattığımda Zane sandalyesini yanıma çekti ve bana Starbucks kabımı verdi. Katlanabilir metal sandalyesini geri çevirdi ve bacaklarını açıp kollarını sırt kısmına dayayarak oturdu. "Ernie yolda olduğunu ve senin kapkeklerini aldığını söyledi."

"Limon damlalarını aldı, değil mi?" diye sordum. Nadya Kekleri'ne bağımlı olmuşum ve hamilelik aşermelerim ciddiye.

"Ben kendim ısmarladım. Ernie'nin berbat etmesine izin vermedim. Bana kızmanı istemedim."

* Kaliforniya'da bir amfiteatro. (ç.n.)

“Sanki bizden biri *sana* kızabilirmişiz gibi,” diyerek gülümsedim.

Sırıttı ve oturduk, Jason’ın mikrofon ayağını ayarlama-sını izledik. Aletleri test etmek için birkaç şarkısını okudu ve başını bana çevirdi, dudakları mikrofondaydı, göz kırptı. Ona bir öpücük yolladım ve gülümsemesi o kadar büyüdü ki sesinde duyabiliyordum.

Lola ya da yeni ismiyle Nikki davetimizle, büyük şehirlerde Jason’a katılıyordu. Bugün burada olacaktı. Aslında çok hoş biriydi. Bugünlerde çoğunlukla ürettiyordu ve gerçekten iyi gidiyordu. Sadece Jason’la beraber çıkıyordu, Jason’ın çoğu şarkısını yazarken ikisi işbirliği yapıyorlardı, Jason’ın benimle ilgili yazdıkları hariçti. Onlar sadece Jason’dan dökülüyordu.

Gitarını sehpasına koyup bize doğru yürüdü, kulak monitörünü çıkardı. Ellerini koltuğumun kollarına koydu ve eğilip beni öptü. “Rahat mısın, hayatım?”

“Evet.” Dudaklarına karşı gülümsedim.

Bir elini karnıma koydu ve ben de onu bebeğin tekmediği sol tarafa doğru hareket ettirdim ve gözleri parladı.

“Müziği seviyor,” dedim.

Elini kıpır kıpır oynayan karnıma koydu ve gülümsedi. “Aç mısın?”

“Her zaman.”

“Neredeyse bitti.” Eğilip göbeğimi öptü. “Yirmi dakika daha,” dedi bebeğimin vuruşuna. Uzanıp Tucker’ın tüylerini karıştırdı, sonra ses konrollerine geri döndü.

Zane arkasından güldü. “Biliyor musun, azıcık daha az sevimli olmanız sizi öldürmez.”

Ona gülümsedim. “Muhtemelen öldürmez ama neden riske atalım ki!”

Turnemizin son gösterisini de bitirdik ve ailemle beraber geç bir akşam yemeği yedik. Sonra eve, yani *kendi evimize*

doğru yola çıktık. Woodland Hills'te kiraladığımız mini bir malikâne. Turne aralarında şehirde olduğumuz zamanlarda Kristen ve Josh'a yeterince yakındı. Kapısı vardı ve emniyetliydi, yollarda olduğumuzda eşyalarımızı orada tutabiliyorduk.

İkimiz de Ely'i Los Angeles'a tercih ediyorduk. Jason'ın şöhreti Kaliforniya'da bizi daha çok zorluyordu. Yanımıza yaklaşılmadan gerçekten dışarı çıkamıyorduk.

Ely küçüktü, orada kimse Jason'ın kim olduğunu takmıyordu. Herkes onunla beraber büyümüştü. Paparazzi yoktu ve son üç yılda ben Patricia ile gerçekten çok yakın olmuşum. Bebeğin de gelmesiyle onun yanında yaşamak iyi olacaktı. Ama Kristen ve Josh benim için öncelikti, benim önceliğimi alan her şey Jason'ın da önceliği idi. Böylece Woodland Hills oldu.

Jason limuzinde karşımdaki koltuktan bana gülümsedi. "Senin için küçük bir sürprizim var." Sırıttı.

Gözlerimi kısarak baktım. "Ne sürprizi? Son sürprizini sevmemiştim."

Güldü. "Neden? Hemen arkasından bir daha hamile kalmanı istediğimi söylediğimde mi?" diyerek yanıma oturmak için kalktı ve eğilip beni öptü, göbeğime elini koydu. "Sadece seni böyle seviyorum," dudaklarımdan nefes aldı.

Başımı geri çektim. "Ve tüm o kusmaları sevdin mi?"

"Ee, yoo. Ama bak şimdi ne kadar seksisin..." Yüzünü boynuma gömüp dudaklarını tenimde gezdirmeye başladı.

"Bunda seksi hiçbir şey yok, Jason. Şişkinim ve açım. Sürekli işemek zorundayım."

Boynumda güldü. "Sanırım seni ikna edebilirim."

Evet, bir şeyleri yapmaya beni ikna etmekte çok iyiydi. Bir araya geldikten kırk sekiz saat sora beni kendisiyle evlenmeye ikna ettiği gibi. Ve Forum'dan iki gün sonrasında beri yüzük takıyordum.

“Ya hayır deseydim?” diye sordum.

“O zaman B planına geçecektim.”

“Neymiş o? Hile mi? Benim kız arkadaşın olduğumu söylüyordun ama bütün bu zaman nişanlı mıydık?”

Güldü. “Hayır. Sarsılmaz, amansız ısrar.”

Elbette hayır dememiştim. Ama benimle evlenmesi için bir yıl bekletmiştim. Aceleye getirilmiş bir şey istemedim. Gerçek bir düğün istedim ve soyadımı tuttum. Kendi kimliğim olsun istedim.

Duluth’ta, Superior Gölü kıyısındaki Glensheen malikânesinde *Edmund Fitzgerald’ın* enkazının olduğu yerde evlendik. Tucker, Kristen’in onun için yaptığı smokini giydi, biz yeminlerimizi ederken o ayak ucumuzda oturdu. Oliver yüzüğümüzü taşıdı. Ernie, David, Zane ve Josh, Jason’ın yanında durdular ve Kristen benim yanımda durdu, her zaman olması gerektiği gibi.

“Ee, sürprizin ne?” diye sordum, o boynumu öperken gözlerimi kapadım.

“Evde.”

Şehirde olduğumuzda her zaman yaptığımız gibi Brandon’ı ziyaret edebilmem için Forest Lawn’da durduk. Jason genellikle bana biraz mahremiyet vermek için arkada arabada kalırdı, bir kere hariç, evlenmeden tam öncesi. Brandon’ın mezarında biraz yalnız kalmak istemişti.

Ben arabadan onu izlerken orada yarım saat geçirmişti. Tam olarak ne söylediğini bana söylemedi. Sadece ona teşekkür ettiğini ve bana çok iyi bakacağını bilmesini istediğini söylemişti.

Ona bunu söylemesi benim için çok anlam ifade etti.

Jason ve ben, Brandon’ın doğum gününde kan verdik, hayatımızın geri kalanında da uygulayacağımıza yemin ettiğimiz bir gelenektir.

Evin önündeki kaldırıma yanaştığımızda Kristen ve Josh, Stuntman Mike ve çocuklarıyla öndeydi. “Sürprizim mi?” diyerek Jason’a gülümsedim. Onları yarına kadar görmememiz lazımdı.

Göz kırptı.

Dışarı çıktığımda Kristen bana koştu. Onu beş aydır görmüyordum.

“Kendine ve seks hasarına bak?” dedi, ellerini karnıma koyarak. “Jason, bu bebeğin onun en sevdiği oyun alanına ne yapmak üzere olduğunu biliyor mu?”

“Evet. Ve bu gelir gelmez hemen arkasından bir daha yapmak istediğine inanabiliyor musun?”

Kaşını kaldırdı. “On sekiz ay çiğ kurabiye hamuru ve gerçek kahveden uzak kalmak demek. Seni tanımıyor mu?”

İkimiz de güldük.

Jason ve Josh kucaklaştı, birbirlerinin sırtına vurdular. Onlar da benim Kristen’ı gördüğüm kadar sık görüşüyorlardı. Minnesota’ya geyik ve ördek sezonu için uçuyorlardı ve biz turneden önce, o ve Jason buz balıkçılığı yapabilsinler diye Ely’de kalıyorduk. Onlar neredeyse en iyi arkadaşlardı. Kristen onların kankalık aşkı yaşadıklarını söylüyordu.

Kristen ve Josh’un evlatlık kızları Kimmy ve Sarah’ya sarıldım. Şimdi dokuz ve on bir yaşlarındalardı.

İki yıl önce Josh isteyken ölümcül bir kalp krizi vakasına gitmişti. Ölen adam bu iki kız torununun dedesi ve tek vasisiydi. Kristen ve Josh, acil koruyucu aile olarak müdahale ettiler. Kızların evlatlık işlemleri birkaç ay önce sona erdi. Harika çocuklardı.

“Nasılsınız çocuklar?” diye sordum, Oliver’ı kucağıma alarak.

“Bilirsiniz işte, evliliğin gereğini yapıyoruz, hayatımızın geri kalanında o özel insanla taco yiyoruz. Turne nasıldı?” diye sordu Kristen.

“Çocuk oynucağıydı. Gerçi bittiğine memnun oldum.” Oliver’ı kucakladıktan sonra doğruldum ve kapıya yürürken ellerimi belime koydum.

“Yemek kitabımı benim için imzalayacak mısın?” diye sordu Kristen. Güldüm. “Tabii.”

Bir yemek kitabı yayımlamıştım. *Avcının Eşi’nden Yavaş Pişirilmiş Tarifler*. Çoğunu otobüste geliştirmiştim, turnede. Bütün tarifler av hayvanlarının dönüşüm tarifleriydi. Ve turnede resim de yapmıştım. Eserlerimi bekleyenler için iki yıllık bir liste vardı.

Yolu evim yapmıştım. Turnede olmak benim için nefes almak kadar kolaydı şimdi.

Kapının şifresini girmeye başladım ama çalışmıyordu. Alnımı kırıştırdım. “Bu şey bozulmuş.”

“Yanlış evdesin,” dedi Jason arkamdan.

Kapının arasından baktım. Hayır. Ev buydu. Son üç yıldır kiraladığımız evdi.

Döndüm, kafam karışmıştı. Kristen bana gülümsüyordu. Onun omzundan Jason ve Josh’a baktım, kaldırımdan beni seyrediyorlardı. Yan yana duruyorlardı ve komplocular gibi sırtıyorlardı.

“Neler oluyor?” diye sordum, aralarında ileri geri bakınıyordum.

Kristen başı dönmüş gibi görünüyordu. “Taşındın.”

“Ne?”

Gülümsedi. “Ve biz de.”

“Taşındınız mı? Ne zaman? Nereye?”

Üçü birbirlerine, kimin cevap vereceğine karar vermeye çalışıyorlarmış gibi baktılar. Jason gönüllü oldu. Öne adım atıp yanaklarımı elleri arasına aldı ve beni öptü. “Ely’e.”

Nefesimi yuttum ve Kristen’a döndüm. “Ne?”

Jason sırtıttı. “Birbirinin bitişiğinde evler aldık. Yüz dönüm birleşik arazi. Özel. Emniyetli. Senin için resim yap-

bileceğin göl manzaralı bir oda ve benim için bir ses kayıt stüdyosu var.”

“Bizim de daha büyük bir yere ihtiyacımız vardı,” dedi Josh, gülümseyen karısına kolunu dolayarak.

Kristen kocasına baktı ve Josh ona gülümsedi. “Josh itfaiye teşkilatından ayrıldı. Minnesota’daki Orman Hizmetleri’nde iş buldu ve...” durdu. “Ve taşıyıcı annemiz hamile.”

“Ne?” diyerek nefes aldım.

“Üç ay içinde doğacak,” dedi, kocaman gülümsüyordu.

Elimi ağzımın üstüne koydum. “Birlikte bebeklerimiz mi olacak?”

Başını salladı, gözleri doluyordu. “Bir bardak donmuş süt ödünç almak için kar fırtınasında evinize kar ayakkabısıyla gelebileceğim.”

Güldüm, gözyaşlarımın arasında sırayla hepsine sarıldım. Kocamda bitirdim ve yüzümü göğsüne gömdüm. Dudaklarını kulağıma koydu, kolları sırtıma dolanmıştı. “Sözlerimi tutmaya çalışıyorum.”

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Aramızda bebek tekmeledi, o kadar mutlu hissettim ki kalbim patlayacakmış gibi oldu.

Çekildiğimde Jason beni öptü, gözleri hafif nemliydi. “Hadi, bekleyen bir uçağımız var. Eve gitme zamanı.”

YAZARIN NOTU

Aşağıdaki kişilerin kimlik bilgileri mahremiyete saygı nedeniyle değiştirilmiştir.

Genç eşi aniden ölünce yirmili yaşlarında dul kalan bir çocukluk arkadaşım var.

Trajediden önce arkadaşım çok kararlı ve bağımsız biriydi. Çok sevdiği bir işte çalışıyor ve geliyordu. Kocasının ölümünden iki yıl sonra hâlâ içedönük ve izoleydi. Sevdiği şeyleri yapmayı bırakmıştı. Bir işte tutunamıyordu. Kaygı hissi ve panik atakları vardı. Soyutlandığı zamanlarda haftalarca kaybolduğu olurdu, telefona cevap vermez veya kapıyı açmazdı. Artık yakın arkadaşları yoktu ve ailesiyle ilişkileri gergindi. Danışmana gitmeyi reddediyordu.

Görünüşe göre hayatının büyük bir kısmı devasa bir dalga etkisi altındaydı. Kendine bakma eksikliği, sosyalleşmeyi reddetme veya terapi almama, kendini pişirmeye teşvik edemediği için yediği abur cubur yiyecekler, stresle baş edebilmek için edindiği sağlıksız alışkanlıklar ve kaybının verdiği kaygı hissi.

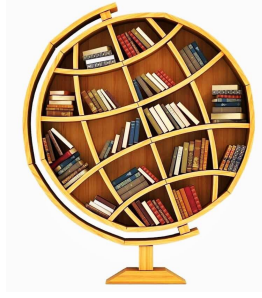
Artık arkadaşımın büyük olasılıkla karmaşık yas olarak da bilinen bir durumdan muzdarip olduğunu biliyorum. Ölüm beklenmedik veya travmatikse ve kaybedilen kişi yakın biriye çok yaygın bir durum.

Ben *Sonsuza Dek Mutlu Şarkı Listesi*'ni yazmaya baş-

♫ SONSUZA DEK MUTLU ŞARKI LİSTESİ

1. ♫ In the Mourning | Paramore
2. ♫ affection | BETWEEN FRIENDS
3. ♫ Middle of Nowhere | Hot Hot Heat
4. ♫ ocean eyes | Billie Eilish
5. ♫ Give Me a Try | The Wombats
6. ♫ Future | Paramore
7. ♫ Talk Too Much | COIN
8. ♫ This Charming Man | The Smiths
9. ♫ A Beautiful Mess | Jason Mraz
10. ♫ Soul Meets Body | Death Cab for Cutie
11. ♫ Name | Goo Goo Dolls
12. ♫ Electric Love | Børns
13. ♫ Make You Mine | PUBLIC
14. ♫ Maybe You're the Reason | The Japanese House
15. ♫ I Want It All | COIN
16. ♫ Girlfriend | Phoenix
17. ♫ I Feel It | Avid Dancer
18. ♫ The Wreck of the *Edmund Fitzgerald* | Jaxon Waters
19. ♫ Misery Business | Paramore
20. ♫ Superposition | Young the Giant
21. ♫ White Winter Hymnal | Fleet Foxes
22. ♫ Everywhere | Roosevelt

23. ♪ Into Dust | Mazzy Star
24. ♪ burn slowly/i love you | The Brazen Youth
25. ♪ 26 | Paramore
26. ♪ Broken | Lund
27. ♪ Blood in the Cut | K.Fl原因
28. ♪ A Moment of Silence | The Neighbourhood
29. ♪ Mess Is Mine | Vance Joy
30. ♪ Holocene | Bon Iver
31. ♪ Diamonds | Ben Howard
32. ♪ Big Jet Plane | Angus & Julia Stone
33. ♪ Do I Wanna Know? | Arctic Monkeys
34. ♪ Yes I'm Changing | Tame Impala
35. ♪ Little Black Submarines | The Black Keys
36. ♪ i don't know what to say | Bring Me the Horizon
37. ♪ Keep Your Head Up | Ben Howard
38. ♪ Bottom of the Deep Blue Sea | Missio
39. ♪ Ful Stop | Radiohead
40. ♪ About Today | The National
41. ♪ It's Not Living (If It's Not With You) | The 1975
42. ♪ fresh bruises | Bring Me the Horizon
43. ♪ Somebody Else | The 1975
44. ♪ If I Get High | Nothing But Thieves
45. ♪ Proof | Jaxon Waters
46. ♪ The Huntsman's Wife | Jaxon Waters

TEŞEKKÜRLER

Teşekkürlerin en büyüğü temsilcim, Stacey'e, bu kitabın sorgularını okuduğu ve gördüğü saniyede özel bir şey olduğunu anladığı için. Bu hayatımın bütün bir yeni bölümünün başlangıcı oldu! Ve Red Sofa Literary'den Dawn Frederick'e yazar takımının bir parçası olmama izin verdiği için teşekkürler.

İnanılmaz editörüm, Leah'a, yalnızca bu kitabın ihtiyacı olan şeyi bildiği için değil ama bunu bir şekilde anlayabileceğim şekilde bana nasıl açıklayacağını bildiği için teşekkür ederim, böylece onu bugün olduğu gibi muhteşem bir şekilde okuyabilirim.

Estelle, sen tam bir pazarlama dehasısın.

Bunun test okumalarını yapan, bunu savunan, kapağıyla ilgilenen, başlığını düşünen ve okulara ulaşmasını sağlayan Forever'daki bütün takıma sevgilerimle: Beth, Amy, Lex, Elizabeth (bu kapağa bayıldım!), Mari, Mary, Ali, Rachel, Suzanne ve diğer herkese.

Critique Circle'daki ve ötesindeki eleştirmen arkadaşlarıma kocaman bir teşekkür: Joey Ringer, Hijo, Tia Greene, Shauna Lawless, Debby Wallace, J. C. Nelson, Jill Storm, Liz Smith-Gehris, G. W. Pickle, Dawn Cooper, Andrea Day, Lisa Stremmel, Lisa Sushko, Michele Alborg, Amanda Wulff, Summer Heacock, Stacey Sargent, George, Jhawk,